

2653

2085 (8)

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΩΝ
ΝΕΩΤΑΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΒΕΝΝΗΣ (1815)
ΜΕΧΡΙ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΜΑΣ

ΤΑΞΙΣ ΣΤ'

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1962

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

20085

[Handwritten signature]

2653

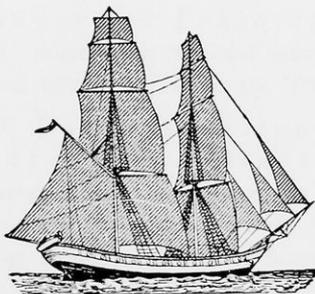
223

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΩΝ
ΝΕΩΤΑΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΒΙΕΝΝΗΣ (1815)
ΜΕΧΡΙ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΜΑΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΤ' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1962

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τοὺς χρόνους ἀπὸ τῆς Συνθήκης τῆς Βιέννης (1815) μέχρι τῶν ἡμερῶν μας ὀνομάζομεν Νεωτάτην ἢ Σύγχρονον Ἴστορίαν. Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν διαιροῦμεν εἰς 4 μεγάλας περιόδους, τὰς ἑξῆς:

1) Ἀπὸ τῆς Συνθήκης τῆς Βιέννης μέχρι τῶν ἐπαναστάσεων τῶν μέσων τοῦ 19ου αἰῶνος (1815-1848). Ἀφοῦ δηλαδὴ ἔπεσεν ὁ Ναπολέων καὶ ἐξέπνευσεν ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἐπεκράτησαν εἰς τὴν Εὐρώπην οἱ συντηρητικοί, οἱ ὁποῖοι ἐκυβέρνησαν αὐτὴν μὲ τρόπον ἀπολυταρχικόν. Οἱ λαοὶ ὅμως εἶχον ποτισθῆ ἀπὸ τὰς ἰδέας τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ἐπεθύμουν νὰ ἐφαρμοσθοῦν αὐταὶ εἰς τὴν διοίκησιν τῶν κρατῶν καὶ ἐξεδήλωσαν ζωηρὰν ἀντίδρασιν κατὰ τῆς ἀπολυταρχίας. Διὰ τοῦτο εἰς πολλὰ σημεῖα τῆς Εὐρώπης προεκλήθησαν ἐξεγέρσεις. Οἱ συντηρητικοὶ προσεπάθησαν νὰ καταπνίξουν τὰς λαϊκὰς ἐξεγέρσεις.

2) Ἀπὸ τῶν ἐπαναστάσεων τῶν μέσων τοῦ 19ου αἰῶνος μέχρι τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου (1848-1870). Κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν πραγματοποιεῖται ἡ ἐθνικὴ ἀποκατάστασις τῶν λαῶν, ἰδίως τῆς Ἰταλίας καὶ Γερμανίας.

3) Ἀπὸ τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου μέχρι τοῦ Μεγάλου Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου (1870-1914). Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1870 τὰ κράτη ἤρχισαν νὰ ἐμπνέονται ἀπὸ κατακτητικὰς διαθέσεις καὶ προσεπάθησαν νὰ δημιουργήσουν μεγάλα κράτη, ἰδίως ἔξω τῆς Εὐρώπης. Τοῦτο ὠνόμασαν Νέον Ἴμπεριαλισμόν.

4) Ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου μέχρι σήμερον (1914-σήμερον). Αἱ κατακτητικαὶ αὐταὶ διαθέσεις προεκάλεσαν ἀντιθέσεις μεταξὺ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι κατέληξαν εἰς τὸν μέγαν πόλεμον τοῦ 1914-1918, ὁ ὁποῖος ἔλαβε χαρακτῆρα Παγκοσμίου πολέμου.

The following text is a scan of a document, likely a report or a letter, which is extremely faint and mostly illegible. The text appears to be organized into several paragraphs, with some lines starting with capital letters. The content is difficult to discern due to the low contrast and blurriness of the scan. The text seems to discuss various topics, possibly related to an organization or a project, but the specific details are not clear.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ ΜΕΤΑ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΒΙΕΝΝΗΣ

ΑΝΤΙΔΡΑΣΙΣ — ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ καταστροφή τοῦ Μ. Ναπολέοντος εἰς τὸ Βατερλώ ἐσήμεινε τὴν ἤτταν τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Οἱ ἐχθροὶ τῶν νέων ιδεῶν, τὰς ὁποίας εἶχε κηρύξει ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ὁ παλαιὸς δηλαδὴ κόσμος, ἐπεκράτησαν καὶ ἐτακτοποίησαν τὰ πράγματα τῆς Εὐρώπης σύμφωνα μὲ τὰς παλαιάς, τὰς προεπαναστατικὰς ἀρχάς. Αἱ νικητρίαι Δυνάμεις — Ρωσία, Αὐστρία, Ἀγγλία καὶ Πρωσσία — δὲν ἔλαβον ὑπ' ὄψιν τὰς γεωγραφικὰς συνθήκας καὶ τοὺς ἐθνικοὺς πόθους τῶν λαῶν. Διετήρησαν τὰς ξένας ἐθνότητας, τὰς ὁποίας εἶχον εἰς τὸ ἔδαφός των, καὶ προσήρτησαν καὶ ἄλλας, ἐνῶ δύο μεγάλους λαοὺς, τοὺς Γερμανοὺς καὶ τοὺς Ἰταλοὺς, τοὺς ἄφησαν διεσπασμένους εἰς μικρὰ κρατίδια, ἀνεξάρτητα ἀπ' ἀλλήλων, ὅπως καὶ πρῖν.

Αἱ Κυβερνήσεις τῶν κρατῶν ἦσαν ἀπολυταρχικαὶ καὶ διὰ τὰ διατηρήσουν τὸ καθεστῶς αὐτό, μετεχειρίσθησαν βίαν καὶ τρομοκρατίαν, ἐπάταξαν πᾶσαν φιλελευθέραν ἐκδήλωσιν τῶν λαῶν καὶ γενικῶς ἐφρόντισαν νὰ ἐξαλείψουν πᾶν ἔγχοσ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Τὸν πόλεμον αὐτὸν κατὰ παντός, τὸ ὁποῖον προήρχετο ἀπὸ τὴν ἐπανάστασιν, ὀνομάζουσι εἰς τὴν ἱστορίαν Ἀντίδρασιν. Κύρια στηρίγματα τῆς Ἀντιδράσεως ἦσαν αἱ κυβερνήσεις τῆς Ρωσίας, Αὐστρίας καὶ Πρωσσίας. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀγγλία, τὴν ὁποίαν κατὰ τὰ ἔτη ἐκεῖνα ἐκυβέρνηα τὸ κόμμα τῶν Τόρις, καθὼς καὶ ἡ Γαλλία, συνέπραττον προθύμως μὲ τὰς ἄλλας ἀπολυταρχικὰς Δυνάμεις.

Αἱ ιδέαι ὅμως τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως δὲν εἶχον σβῆσει. Οἱ λαοὶ παντοῦ ἐζήτουν ἐλευθερίας προσωπικὰς καὶ συνταγματικὰ πολιτεύματα, ἐπὶ πλεόν δὲ οἱ ἀλύτρωτοι λαοὶ τὴν ἐθνικὴν ἀνεξαρτησίαν των (ὅπως οἱ Πολωνοί, οἱ Βέλγοι, οἱ Βαλκανικοὶ λαοὶ κ.τ.λ.). Ὅσαι πάλιν χῶραι ἦσαν διεσπασμένοι εἰς μικρὰ κρατίδια, ὅπως ἡ

Γερμανία καὶ ἡ Ἰταλία, ἀπῆλθον ἐθνικὴν ἐνότητα καὶ συνταγματικὸν πολίτευμα. Τὴν κίνησιν αὐτὴν τῶν λαῶν ὠνόμασαν Φιλελευθέρων κίνησιν.

ΑΙ ΣΥΜΜΑΧΙΑΙ

Οἱ κυβερνῆται καὶ οἱ διπλωμάται τῶν ἀπολυταρχικῶν Δυνάμεων, διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τὴν ἐξουσίαν τῶν εἰς τοὺς λαοὺς καὶ τὴν καταπίπτουσαν τὰς ἐξεγέρσεις αὐτῶν, συνηνώθησαν εἰς δύο συμμαχίας, τὴν λεγομένην Ἱερὰν Συμμαχίαν καὶ τὴν Πενταπλῆν.

Ἡ Ἱερὰ Συμμαχία ἔγινε κυρίως διὰ τῆς πρωτοβουλίας τοῦ Τσάρου τῆς Ρωσίας Ἀλεξάνδρου Α', ὁ ὁποῖος ἐπίστευεν ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ἐναρμονίσῃ τὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα τῶν ἡγεμόνων πρὸς τὸν πόθον τῶν λαῶν νὰ ἀποκτήσῃσαν ἰσότητα καὶ δικαιοσύνην. Τοῦτο ἐφαντάσθη ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιτύχῃ, ἂν κατῶρθωε νὰ ἐνώσῃ ἄρχοντας καὶ ἀρχομένους εἰς ἀδελφικὴν συμβίωσιν ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ· συνέταξε μάλιστα ὁ ἴδιος τὸ κείμενον τῆς Συμμαχίας. Ἀλλ' ἡ Ἱερὰ Συμμαχία δὲν ἀπέκτησε ποτὲ τὴν σπουδαιότητα, τὴν ὁποίαν ἀπέδοσαν εἰς αὐτὴν βραδύτερον.

Σημαντικώτερα ἦτο ἡ Πενταπλῆ Συμμαχία, διὰ τῆς ὁποίας αἱ νικητρίαι Δυνάμεις — Ρωσία, Αὐστρία, Πρωσσία καὶ Ἀγγλία (εἰς τὰς ὁποίας προσετέθη καὶ ἡ Γαλλία) — συνηνώθησαν εἰς συμμαχίαν καὶ ἀνέλαβον νὰ ρυθμίσουν κατὰ τοιοῦτον τρόπον τὰ πράγματα τῆς Εὐρώπης, ὥστε νὰ διατηρήσῃσαν τὰ κεκτημένα καὶ νὰ καταπίπτῃσαν πᾶσαν φιλελευθέραν κίνησιν τῶν λαῶν.

Ο ΜΕΤΤΕΡΝΙΧ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΟΥ

Ψυχὴ τῆς Συμμαχίας αὐτῆς, καὶ γενικῶς ὅλης τῆς Ἀντιδράσεως, ἦτο ὁ διαβόητος πρωθυπουργὸς τῆς Αὐστρίας Μέττερνιχ. Οὗτος, ἐπισημαίνων διαρκῶς τὸν κίνδυνον τῆς λαϊκῆς ἐπαναστάσεως, κατῶρθωε νὰ κρατήσῃ τοὺς ἡγεμόνας ἡνωμένους. « Ἡ ἐπανάστασις, ἔλεγεν, εἶναι πυρκαϊά, ἡ ὁποία ἀπειλεῖ νὰ καταβροχθίσῃ τὸ πᾶν ὕδρα, ἡ ὁποία ἔχει ἀνοικτὸν τὸν φάρυγγα, διὰ νὰ καταπίῃ τὴν κοινωνικὴν τάξιν ».

Εἰς τὴν Αὐστρίαν ὁ Μέττερνιχ καθιέρωσε τὴν ἀστυνομικὴν παρακολούθησιν, τὴν λογοκρισίαν καὶ τὴν καταδίωξιν τῶν φιλελευθέρων. Τὰ μέσα αὐτὰ κατῶρθωε νὰ ἐπιβάλλῃ καὶ εἰς τὰ γερμανικά, καθὼς καὶ

εἰς ἄλλα εὐρωπαϊκὰ κράτη. Εἰς τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν εἰσήγαγε τὴν ἔνοπλον ἐπέμβασιν πρὸς ἀποκατάστασιν καὶ στερέωσιν τῆς ἀπολυταρχίας, ὅπου αὕτη ἐκλονίζετο. Τὰς διπλωματικὰς καὶ διοικητικὰς αὐτὰς μεθόδους ὠνόμασαν **Σύστημα Μέττερνιχ**.

Η ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΑ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ

Οἱ λαοὶ ὅμως δὲν ἐλησμόνησαν τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὅποια ὑπεσχέθη ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, καὶ παρ' ὅλην τὴν ἀπολυταρχικὴν ἀντίδρασιν δὲν ἔπαυσαν νὰ ζητοῦν ἐλευθερον πολίτευμα, ἰσότητα καὶ δικαιοσύνην. Διὰ τοῦτο εἰς πολλὰς χώρας τῆς Εὐρώπης ἐξεδηλώθη εὐθὺς μετὰ τὴν Συνθήκην τῆς Βιέννης ζωηροτάτη λαϊκὴ ἐξέγερσις.

Κατὰ πρῶτον εἰς τὴν **Γερμανίαν** ὁ λαὸς ἐκινήθη κατὰ τῆς ἀπολυταρχίας. Δύο πόθοι τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ, ἡ ἔνωσις εἰς ἓν κράτος καὶ ἡ διοίκησις μὲ φιλελεύθερον πολίτευμα, «**ἔνωσις καὶ ἐλευθερία**» ὅπως ἔλεγον συντόμως, ἔμειναν ἀνεκπλήρωτοι. Ἡ χώρα ἐξηκολούθει νὰ κυβερνᾶται ἀπολυταρχικῶς καὶ ἡ διαίρεσις εἰς κράτη παρέμεινεν ὅπως πρὶν. Ἐναντὶ τῆς ἡνωμένης Γερμανίας οἱ διπλωμάται ἐπενόησαν τὸ πολιτικὸν κατασκευάσμα, τὴν **Γερμανικὴν Ὁμοσπονδίαν**, συνένωσιν δηλ. ἀσθενῆ καὶ μᾶλλον ἐπιφανειακὴν τῶν ἐπὶ μέρους γερμανικῶν κρατῶν, τὴν ὅποιαν διηύθυνε κυρίως ὁ Μέττερνιχ.

Μέττερνιχ (1773 - 1859) 86 α.σ.

Τὴν φιλελεύθεραν κίνησιν εἰς τὴν Γερμανίαν ἐδημιούργησαν κυρίως οἱ διανοούμενοι. Φιλόσοφοι καὶ ποιηταὶ εἶχον ἐξυμνήσει τὴν ἔνωσιν,

τὰ δὲ Πανεπιστήμια ἔγιναν ἐστίαί ἀναβρασμοῦ. Εἰς τὴν Ἰέναν ὁ περιφήμος διδάσκαλος τῆς Γυμναστικῆς Γιάν (Jahn) ἤνωσε τοὺς σπουδαστὰς καὶ πολλοὺς παλαιοὺς πολεμιστὰς εἰς μίαν ἔνωσιν, τὴν Γερμανικὴν Νεολαίαν. Τὸ παράδειγμα ἐμιμήθησαν καὶ ἄλλα Πανεπιστήμια καὶ τοιοῦτοτρόπως τὰ ἀνώτατα αὐτὰ ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα ἔγιναν κέντρα ζωηρῶν φιλελευθέρων ἐκδηλώσεων. Ἀλλὰ τοῦτο προεκάλεσε τὴν ἐπέμβασιν τῆς ὁμοσπονδίας καὶ τῶν ἐπὶ μέρους γερμανικῶν κρατῶν, τὰ ὁποῖα ἔλαβον αὐστηρότατα μέτρα, διὰ νὰ καταπνίξουν τὴν φιλελευθέραν κίνησιν. Ἀπέλυσαν καθηγητὰς, ἐφυλάκισαν τὸν Γιάν, ἀπηγόρευσαν τὴν κίνησιν τῶν νέων, ὑπέβαλον ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ εἰς λογοκρισίαν καὶ ἀπηγόρευσαν τὴν πώλησιν ὠρισμένων συγγραμμάτων. Τοιοῦτοτρόπως κατεστάλη ἡ φιλελευθέρα κίνησις εἰς τὴν Γερμανίαν, καὶ κῦμα ἀπογοητεύσεως διῆλθε δι' ὅλης τῆς χώρας.

Εἰς τὴν Ἰταλίαν ἡ κίνησις ἐξεδηλώθη ζωηρότερον δι' ἐπαναστάσεων. Τὸ Συνέδριον τῆς Βιέννης εἶχεν ἀναγνωρίσει τὴν διάσπασιν τῆς χερσονήσου εἰς 10 κράτη, ἡ Λομβαρδία καὶ ἡ Βενετία προσηρητήθησαν εἰς τὴν Αὐστρίαν, οἱ ἠγεμόνες ἐπανεκτήσαν τὰ κρατίδιά των καὶ ὅλη ἡ χώρα ἐστέναζεν ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν μεθόδων τοῦ Μέττερνιχ. Οἱ Ἰταλοὶ πατριῶται, ὅπως καὶ οἱ Γερμανοί, ἐζήτουν νὰ ἐνώσουν τὴν Ἰταλίαν εἰς ἓν κράτος ὑπὸ φιλελεύθερον πολίτευμα. Πρὸς τοῦτο οἱ Ἰταλοὶ ἴδρυσαν περὶ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος εἰς τὸ Βασίλειον τῆς Νεαπόλεως μυστικὸν ἐπαναστατικὸν σωματεῖον, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη Καρμπονάρι (Carbonari [= ἀνθρακεῖς]). Σκοπὸς τοῦ σωματείου ἦτο ἡ κατάλυσις τοῦ δεσποτισμοῦ καὶ ἡ ἐγκαθίδρυσις ἐλευθέρου δημοκρατικοῦ πολιτεύματος. Οἱ τύποι, οἱ βαθμοὶ καὶ ἡ ὀνομασία τῶν μελῶν τῶν Καρμποναρί ἐλήφθησαν ἀπὸ τὸν βίον τῶν ἀνθρακῶν, ὡς ἐπίσης καὶ ἐκ τῶν Ἐλευθέρων Τεκτόνων. Ἐνεκα τῆς γενικῆς δυσαρρεσκείας ἐναντίον τῆς πολιτικῆς καταστάσεως, ἡ ὁποία ἐπεκράτει τότε εἰς τὴν χώραν, ἡ εἰσαγγελία διεδόθη καθ' ἅπασαν τὴν Ἰταλίαν μὲ κέντρον τὴν Νεάπολιν καὶ τὰ μέλη της ἀνῆλθον τὸ 1820 εἰς 300 χιλιάδας. Ἀλλ' αἱ ἐπαναστάσεις, τὰ ὁποίας διωργάνωσαν οἱ Καρμπονάρι — κυρίως εἰς τὴν Νεάπολιν καὶ τὸ Πεδεμόντιον — κατεπνίγησαν εἰς τὸ αἶμα διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Μέττερνιχ, ὁ ὁποῖος ἀπέστειλεν αὐστριακὸν στρατόν. Τὸ ἴδιον συνέβη καὶ εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Οἱ Ἰσπανοὶ ἐπανεστάτη-

σαν κατὰ τοῦ ἀπολυταρχικοῦ ἡγεμόνος· ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπανάστασιν αὐτὴν, ἐπεμβὰς γαλλικὸς στρατὸς τὴν κατέπνιξεν εἰς τὸ αἶμα. V

Η ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΤΗΣ ΝΟΤΙΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Μεγαλύτεραν ἐπιτυχίαν εἶχεν ἡ φιλελευθέρᾳ κίνησις ἔξω τῆς Εὐρώπης. Γνωρίζομεν ὅτι τὴν Ν. Ἀμερικὴν σχεδὸν ὀλόκληρον, ἐκτὸς τῆς Βραζιλίας, κατεῖχεν ἡ Ἰσπανία ἀπὸ τῶν χρόνων τῶν γεωγραφικῶν ἀνακαλύψεων. Ἄλλ' οἱ κάτοικοι ὑπὸ τὴν καταθλιπτικὴν κυβέρνησιν τῆς Ἰσπανίας εἶχον μείνει παντελῶς καθυστερημένοι, μὲ ἀσήμαντον μόρφωσιν.

Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος τῶν Βορείων Ἀμερικανῶν καὶ τῶν ιδεῶν τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασεως ἤρχισεν ἡ πρώτη ἀφύπνισις τῶν ἀποίκων. Λόγοι ἠκούσθησαν, ἄρθρα ἐγράφησαν κατὰ τῶν μεθόδων τῆς διοικήσεως τῆς μητροπόλεως καὶ τέλος οἱ ἄποικοι ἐξηγέρθησαν κατὰ τῆς μητροπόλεως καὶ μετὰ μακρὸν καὶ σκληρὸν ἀγῶνα ἀπέκτησαν τὴν ἀνεξαρτησίαν των. Κολομβία, Βολιβία, Χιλὴ, Ἀργεντινὴ, Παραγουάη κτλ. ὠργανώθησαν εἰς δημοκρατίας (1820), ἐνῶ ἡ Βραζιλία ἀπεσπάτο ἀπὸ τὴν Πορτογαλίαν καὶ ἀπετέλει συνταγματικὴν μοναρχίαν ὑπὸ τὸν Πέτρον, υἱὸν τοῦ βασιλέως τῆς Πορτογαλίας (1822). Δὲν ἐπέτυχεν ὅμως ἡ προσπάθεια πολλῶν πατριωτῶν νὰ ἐνώσουν τὰς Νοτιοαμερικανικὰς δημοκρατίας εἰς Ὁμοσπονδίαν κατὰ τὸ σύστημα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Β. Ἀμερικῆς.

Μ ο ν ρ ό ε (1758 - 1831)

Πέμπτος Πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἐπὶ δύο κατὰ σειρὰν τετραετίας (1816 - 1820 καὶ 1820 - 1824)

83 εἰς

ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΟΥ ΜΟΝΡΟΕ

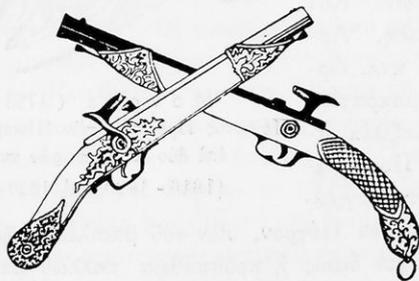
Ἡ Ἱερὰ Συμμαχία καὶ ἡ Πενταπλῆ συνεζήτησαν σοβαρῶς τὴν ἔνοπλον ἐπέμβασιν καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ἀλλὰ τότε ἐπῆλθε τὸ πρῶτον ρῆγμα εἰς τὰς τάξεις τῆς. Ἡ Ἀγγλία εἶχεν ἐντελῶς ἀντίθετα συμφέροντα. Διὰ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ν. Ἀμερικῆς ἠνοίγετο εὐρύτατον ἔδαφος εἰς τὸ ἀγγλικὸν ἐμπόριον. Κυρίως ὅμως ὑπῆρξε σθεναρὰ ἡ στάσις τῆς Β. Ἀμερικῆς. Ὁ Πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν **Μονρόε** ἀνεγνώρισε τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ν. Ἀμερικῆς (1823)

1 8 2 3 καὶ διὰ προκηρύξεως, ἡ ὁποία ἔμεινεν ἱστορικὴ, ἐδήλωσεν ὅτι :

- 1) Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς Δυνάμεις νὰ ἐπεμβαίνουν εἰς τὴν ἀμερικανικὴν ἥπειρον δι' ἀποικιακοὺς σκοποὺς.
- 2) Αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς θὰ μείνουν μακρὰν τῶν πολέμων μεταξὺ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων, ἐκτὸς ἂν τὰ δικαιώματα αὐτῶν ἀπειληθοῦν σοβαρῶς καὶ
- 3) Αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι δὲν θὰ ἐπεμβαίνουν εἰς τὰς ἐσωτερικὰς ὑποθέσεις τῶν Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων.

Τοῦτο ἐσήμαινεν ὅτι πᾶσα εὐρωπαϊκὴ ἐπέμβασις θὰ εὕρη ἀντιμετώπους τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας. Αὐτὸ εἶναι τὸ περίφημον **Δόγμα τοῦ Μονρόε**.

Ἀλλὰ τὴν πλήρη ἐξάρθρωσιν τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας καὶ τῆς Πενταπλῆς ἐπέφερε κυρίως ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις. Μετὰ τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἡ Ρωσία ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Μέττερνιχ καὶ ἀκολουθεῖ ἰδίαν πολιτικὴν εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν Ἑλλήνων. Τοιοῦτοτρόπως ἡ δύναμις τοῦ Μέττερνιχ ἴσχυσεν ἐπὶ δεκάτῃ ἔτη (1815 - 1823).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Η ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΑ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΛΚΑΝΙΚΗΝ

ΤΟ ΤΟΥΡΚΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ἐνῶ εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπως εἶδομεν, εἶχον κατισχύσει οἱ ἀπολυταρχικοὶ ἡγεμόνες καὶ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς χώρας εἶχεν ἐπιβληθῆ τὸ σύστημα τοῦ Μέττερνιχ, εἰς τὴν Βαλκανικὴν χερσόνησον οἱ λαοὶ ἐστὲναζον ὑπὸ ἀπολυταρχικὸν ζυγὸν ἀσυγκρίτως βαρύτερον, τὸν ζυγὸν τοῦ σουλτάνου. Ὁ σουλτᾶνος ἐκυβέρνηα κατὰ τὸ παλαιὸν μεσαιωνικὸν σύστημα καὶ κατέπνιγε πᾶσαν τάσιν πρὸς πρόοδον καὶ πᾶσαν κίνησιν πρὸς ἐθνικὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν ὑποδούλων λαῶν.

Ἄλλ' ἤδη ἀπὸ τοῦ 18ου αἰῶνος ἐφάνη ὅτι ἡ Ὀθωμανικὴ αὐτοκρατορία δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ συγκρατήσῃ τὰς ἀπεράντους κατακτήσεις τῆς. Ὁ σουλτᾶνος δὲν εἶχε χρήματα, διὰ νὰ κινητοποιήσῃ τὸν στρατὸν του, τὸ δὲ παλαιὸν στρατιωτικὸν σύστημα τῶν Τούρκων εἶχε παραλύσει. Τὰ διαβόητα τάγματα τῶν Γενιτσάρων ἦσαν μᾶλλον πληγῆ διὰ τὴν ἐξουσίαν καὶ οἱ στρατῶνες των διαρκῆς ἐστία στασιαστικῶν κινήματων.

Μερικοὶ σουλτᾶνοι ἐσκέφθησαν νὰ μεταρρυθμίσουν τὸ κράτος των εἰσάγοντες τὴν πεφωτισμένην δεσποτείαν, κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς Πρωσσίας καὶ τῶν ἄλλων εὐρωπαϊκῶν κρατῶν καὶ ἐπιφέροντες εὐρείας οικονομικὰς καὶ στρατιωτικὰς μεταρρυθμίσεις. Ἰδίως ἐπεθύμουν νὰ καταργήσουν τὰ ἀπειθάρχητα τάγματα τῶν Γενιτσάρων καὶ νὰ δημιουργήσουν νεώτερον στρατὸν καὶ διὰ ριζικῶν διοικητικῶν, δικαστικῶν καὶ οικονομικῶν μεταρρυθμίσεων νὰ ἐξευρωπαϊάσουν τὴν Τουρκίαν. Ἄλλὰ τὰς προσπάθειάς αὐτὰς ἐματαιώσαν οἱ παλαιότουρκοι, οἱ οὐλεμάδες (ἱερωμένοι) καὶ οἱ Γενίτσαροι. Συγχρόνως πολλοὶ ἰσχυροὶ σατράπαι, ἐκμεταλλεύομενοι τὴν ἀδυναμίαν τῆς Πύλης, ἐπεχείρησαν νὰ ἀποσπασθοῦν ἀπὸ τὸ κέντρον καὶ νὰ δημιουργήσουν ἰδικὰ των κράτη

Τοιοῦτοι ἦσαν ὁ Ἀλῆ πασᾶς τῶν Ἰωαννίνων, ὁ Πεσβάνογλου, πασᾶς τοῦ Βιδινίου, καὶ ὁ Μεχμέτ Ἀλῆς τῆς Αἰγύπτου.

Τοιοτοτρόπως ἐφαίνετο ὅτι τὸ κράτος τοῦ σουλτάνου δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ζήσῃ πολὺ, καὶ οἱ διπλωμάται τῆς Εὐρώπης ἤρχισαν νὰ σκέπτονται νὰ ἐπωφεληθοῦν τὴν πλουσίαν κληρονομίαν.

Ἦρχισε λοιπὸν νὰ γίνεταί ζωηρότερος ὁ ἀνταγωνισμὸς τῶν Εὐρωπαίων περὶ τὴν Τουρκίαν καὶ ἐκάστη Δύναμις ἐπέδιωκε τὸ συμφέρον της. Ἀλλ' ἀπὸ τὸν ἀνταγωνισμὸν αὐτὸν προῆλθον δύο ἀντίθετα γεγονότα. Ἀφ' ἑνὸς παρετάθη ἡ ζωὴ τῆς Ὄθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, ἀφ' ἑτέρου οἱ χριστιανικοὶ λαοί, οἱ ὑποδουλωμένοι εἰς τοὺς Τούρκους, ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἀπέκτησαν τὴν ἀνεξαρτησίαν των.

Η ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ

Πρῶτοι οἱ Ἕλληνας, καθὼς γνωρίζομεν, δι' ἐπανειλημμένων ἐξεγέρσεων κατὰ τοῦ σουλτάνου εἶχαν προσπαθήσει νὰ ἀποκτήσουν τὴν ἀνεξαρτησίαν των. Τὰ κινήματα ὅμως ἐκείνα, κακῶς παρασκευασθέντα καὶ γενόμενα ἀντικείμενον ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἰσχυρῶν, δὲν ἐπέτυχον. Τοὺς Ἕλληνας ἠκολούθησαν οἱ Σέρβοι.

Οἱ Σέρβοι πιεζόμενοι ἀπὸ τὰς βιαιότητας τῶν Γενιτσάρων καὶ τῶν Ἀλβανῶν, ἐξηγέρθησαν τὸ 1803. Ἀρχηγὸν εἶχον ἕνα εὐκατάστατον χωρικόν, πρῶτῃν ὑπαξιωματικὸν εἰς τὸν αὐστριακὸν στρατὸν, τραχὺν καὶ ἐνεργητικόν, μὲ γιγάντειον ἀνάστημα, ὀνομαστὸν διὰ τὴν σωματικὴν του δύναμιν καὶ τὸ θάρρος του, τὸν περίφημον **Καραγεώργην**. Ὁ Καραγεώργης εἶχε μεγάλας ἐπιτυχίας. Ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἐκυρίευσεν ὅλας τὰς πόλεις καὶ τὰ ὄχυρά, ἐξεδίωξε τοὺς Γενιτσάρους καὶ ἐφρόνευσε πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς των. Ἡ Τουρκία ἦτο ἀπησχολημένη εἰς πόλεμον κατὰ τῆς Ρωσίας καὶ δὲν διέθετε δυνάμεις, διὰ νὰ καταπνίξῃ τὸ κίνημα. Τὸ 1813 ὅμως τρεῖς τουρκικοὶ στρατοὶ εἰσέβαλον εἰς τὴν Σερβίαν καὶ μετὰ αἱματηρότατον ἀγῶνα καὶ φοβερὰς βιαιοπραγίας οἱ Τούρκοι ὑπεχρέωσαν πάλιν τοὺς Σέρβους εἰς ὑποταγὴν. Ὁ Καραγεώργης μὲ πολλοὺς συμπολεμιστάς του κατέφυγεν εἰς τὴν Οὐγγαρίαν.

Αἱ τουρκαὶ ἀγριότητες προεκάλεσαν νέαν ἐξέγερσιν τῶν Σέρβων τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1815. Τώρα ἀρχηγὸς τῶν Σέρβων ἦτο ὁ **Μίλος Ὀβρένοβιτς**, πλούσιος ζωέμπορος, ἀντίπαλος τοῦ Καραγεώργη, πο-

νηρὸς καὶ διπλωματικότητος. Ἡ Σερβία πάλιν ἐντὸς ὀλίγου ἤτο ἐλευθέρῃ, ἡ δὲ Τουρκία, φοβουμένη ἐπέμβασιν τῆς Ρωσίας, ἐπροτίμησε νὰ συνεννοηθῇ μὲ τοὺς ἐπαναστάτας. Ἀνεγνώρισε τὸν Ὄβρένοβιτς ὡς ἀνώτατον ἄρχοντα τῶν Σέρβων καὶ ἐπέτρεψε εἰς αὐτὸν νὰ κυβερνᾷ τὴν χώραν μὲ συμβούλιον ἀπὸ δέκα αἰρετοῦς προκρίτους.

Τέλος ἡ Τουρκία διὰ τῆς συνθήκης τῆς Ἀδριανουπόλεως τὸ 1829, μετὰ τὸν νέον Ρωσοτουρκικὸν πόλεμον, ἀνεγνώρισε τὴν αὐτονομίαν τῆς Σερβίας. Ἀπὸ τότε ἡ Σερβία ἔγινεν ἡγεμονία ὑποτελής εἰς τὸν σουλτάνον, ἀλλ' ἡ χώρα οὐσιαστικῶς εἶχεν ἀποκτήσει τὴν ἀνεξαρτησίαν της.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ — Η ΦΙΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Οἱ Ἕλληνες — οἱ ὅποιοι διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν μόρφωσίν των ἀπετέλουν τὸν ἀνθηρότατον πληθυσμὸν τῆς Βαλκανικῆς, τῶν παραλίω τῆς Μ. Ἀσίας καὶ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου — οὐδέποτε ἔπαυσαν νὰ πιστεύουν εἰς τὴν ἐθνικὴν των ἀποκατάστασιν. Ἀλλὰ κατ' ἀρχὰς ἤλπισαν ὅτι θὰ ἐπετύγχανον τὴν ἐλευθερίαν των διὰ τῆς βοήθειας τῶν ξένων. Ὅταν ὅμως ἐπέισθησαν ὅτι οἱ ξένοι μόνον εἰς τὰ συμφέροντά των ἀπέβλεπον καὶ μετεχειρίζοντο αὐτοὺς ὡς ὄργανα διὰ τοὺς σκοπούς των, ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιδιώξουν τὴν ἀπελευθερώσιν των μὲ τὰς ἰδίας των δυνάμεις. Τὴν ἰδέαν αὐτὴν ἐνίσχυσαν εἰς τὸ ὑποδουλωμένον Γένος οἱ ἥρωικοὶ ἀγῶνες τῶν Σουλιωτῶν κατὰ τοῦ τυράννου τῶν Ἰωαννίνων Ἀλή πασᾶ.

Διὰ τοῦτο ἤρχισε κίνησις ζωηροτάτη εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ εἰς τὰ πλέον ἀπόκεντρα, ἰδρύθη δέ, ὅπως γνωρίζομεν, ἡ *Φιλικὴ Ἐταιρεία*, ἡ ὁποία ἤτο ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ πόθου τῶν Ἑλλήνων περὶ ἀνεξαρτησίας. Τὸ Ἔθνος σύσσωμον ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ ὀργανώσῃ τὴν ἐξέγερσιν κατὰ τοῦ σουλτάνου καὶ νὰ ἀγωνισθῇ μόνον του διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν. Ἡ Ἐταιρεία κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ Ἀγῶνος εἶχε λάβει τεραστίαι διαστάσεις καὶ ἠρίθμει μεταξὺ τῶν μελῶν της ὅ,τι ἐκλεκτὸν εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ τὸ ἔθνος.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΦΙΛΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Ἄλλ' ἡ Ἐταιρεία κατ' οὐσίαν ἤτο ἀκέφαλος, καὶ — ὅταν πλέον εἶχεν ἐξαπλωθῇ παντοῦ — οἱ ἰδρυταὶ της ἡσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην νὰ ἀνα-

θέσου τὴν ἀρχηγίαν εἰς ἄνθρωπον ἐμπνέοντα σεβασμὸν καὶ ἐμπιστοσύνην. Τὸ 1819 λοιπὸν ἔστειλαν εἰς τὴν Πετρούπολιν τὸν Ἐάνθου, διὰ νὰ προσφέρῃ τὴν ἀρχὴν τῆς Ἐταιρείας εἰς τὸν Καποδίστριαν, τὸν Ἑλληνα ὑπουργὸν τοῦ Τσάρου. Ἀλλὰ ἡ στιγμή ἦτο ἀκατάλληλος. Πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐκραγῆ ἑπανάστασις εἰς τὴν Ἰσπανίαν καὶ οἱ διπλωμάται τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας ἐλάμβανον μέτρα πρὸς κατάπνιξιν τοῦ φιλελευθέρου κινήματος. Ὁ Καποδίστριας δὲν ἐδέχθη τὴν ἀρχηγίαν τῆς Ἐταιρείας καὶ ὁ Ἐάνθος ἐστράφη πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον Ὑψηλάντην.

Ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης (1792 - 1828) κατήγετο ἀπὸ ἀρχαίαν φαρμακτικὴν οἰκογένειαν, ἡ ὁποία ἀνήγε τὴν ἀρχὴν τῆς εἰς τοὺς βυζαντινοὺς χρό-

Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης (1792 - 1828)

36 εἰς

πρίγκιπα δι ἐχρειάζετο μόνον διέθυνσις ἰσχυρὰ καὶ ἐνιαία, διὰ νὰ προέλθουν μεγάλα ἀποτελέσματα. Καὶ ὁ Καποδίστριας, τὸν ὁποῖον συνεβουλεύθη, ἦτο σύμφωνος εἰς αὐτό.

Ὁ Ὑψηλάντης, ἀφοῦ ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν, ἤρχισε νὰ ἐργάζεται μετ' ἐπιμονῆς καὶ δραστηριότητος. Δὲν ἀντελήφθη ὅμως τὴν πραγματικὴν

νους. Ὁ πάππος του ἐρημάτισε διερμηνεὺς τῆς Πύλης καὶ ἡγεμῶν τῆς Βλαχίας, ὁ δὲ πατὴρ του διωρίσθη ἡγεμῶν τῆς Μολδαβίας. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ πατὴρ Ὑψηλάντης ἐξυπηρέτησε τὰ ρωσικὰ συμφέροντα, καὶ ἐγένετο ὑποπίτος εἰς τὸν σουλτάνου, ἠναγκάσθη νὰ δραπέτευσῃ μετὰ τὴν οἰκογένειάν του εἰς τὴν Ρωσίαν. Ὁ μεγαλύτερος υἱὸς του Ἀλέξανδρος διέπρεψεν εἰς τοὺς πολέμους τῆς Ρωσίας κατὰ τοῦ Ναπολέοντος καὶ εἰς τὴν μάχην τῆς Λειψίας ἀπέκόπη ἡ δεξιὰ του χεῖρ. Ἐφερε τὸν τίτλον τοῦ πρίγκιπος καὶ τὸν βαθμὸν τοῦ στρατηγοῦ, ἦτο δὲ ὑπασπιστὴς τοῦ Τσάρου. Ὁ Ὑψηλάντης ἦτο ἀνδρείος καὶ ἰδεολόγος, ἀλλὰ εὐπειστος καὶ μετ' ὀλίγην πείραν τοῦ κόσμου. Αἱ μεγάλαι ὑποσχέσεις τοῦ Ἐάνθου καὶ ἡ φήμη τῆς Ἐταιρείας, ἐπεισαν τὸν

κατάστασιν, ὅτι δηλαδὴ καμμία σοβαρὰ προστοιμασία δὲν ὑπῆρχε διὰ τὸν Ἀγῶνα, ἀλλὰ μόνον ἀκράτητος ἐνθουσιασμός καὶ κίνησις ἰσχυρὰ ἀνά τὸ Πανελλήνιον καὶ ἀναμονὴ ὅτι κάτι μέγα πρόκειται νὰ συμβῆ.

ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΟΛΕΜΩΝ

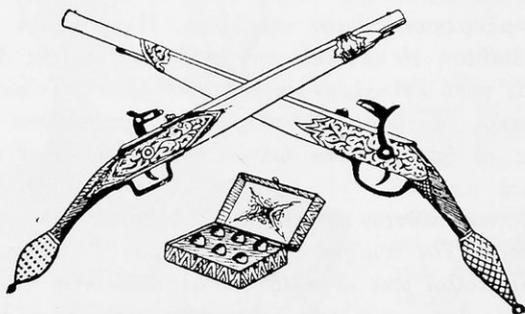
Μολονότι ἡ στρατιωτικὴ δύναμις τῆς Τουρκίας εὐρίσκειτο ἐν παραλύσει — τὸ πυροβολικόν τῆς ἦτο ὀλίγον καὶ κακόν, τὸ ἰπικόν τῆς ἀκατάλληλον διὰ χώραν ὄρεινὴν (ὅπως ἦτο ἡ Ἑλλάς), οἱ δὲ Γενίτσαροι δὲν ἦσαν πλέον οἱ φοβεροὶ πολεμισταὶ τοῦ 15ου καὶ 16ου αἰῶνος — ἡ Τουρκία ἐξηκολούθει νὰ εἶναι μεγάλη καὶ ἰσχυρὰ αὐτοκρατορία καὶ ἡδύνατο νὰ κινητοποιήσῃ πολυάριθμα στρατεύματα.

Μεγάλην σημασίαν διὰ τὸν Ἀγῶνα εἶχε τὸ μέγα πλῆθος τῶν φρουρίων, τὰ ὅποια οἱ Τούρκοι κατεῖχον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ πάντα ἀνεξαίρετως ἦσαν παρημελημένα καὶ δὲν εἶχον οὔτε πολεμοφόδια οὔτε τροφὰς ἀρκετάς. Ὁ στόλος ἀφ' ἑτέρου, ὁ ὁποῖος ἀπετέλει δύναμιν ἀξιόλογον, καὶ αὐτὸς ἦτο παρημελημένος. Εἰς τὸν ναύσταθμον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπῆρχε σημαντικὸς ἀριθμὸς πολεμικῶν πλοίων ὠπλισμένων μὲ μέγαν ἀριθμὸν τηλεβόλων. Πλὴν τούτου ὁ σουλτᾶνος ἡδύνατο νὰ διαθέσῃ τὸ ναυτικὸν τοῦ Ἀλγερίου καὶ τῆς Αἰγύπτου, τὸ ὅποιον ἦτο εἰς πολὺ καλυτέραν κατάστασιν. Ἀλλ' οἱ Τούρκοι δὲν ὑπῆρξαν ποτὲ καλοὶ ναυτικοί. Τὰ πληρώματα ἀπετελοῦντο ἀπὸ ξένους τυχοδιώκτας, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὀλίγον ἡσυχήμενοι καὶ ἐχειρίζοντο τὰ πλοῖα κακῶς.

Οἱ Ἕλληνες διέθετον ἀσθενεστάτας δυνάμεις ἀπέναντι τοῦ τουρκικοῦ κολοσσοῦ. Τὸν πυρῆνα τῆς κατὰ ξηρὰν δυνάμεώς των ἀπετέλεσαν οἱ ἀρματωλοὶ καὶ οἱ κλέφτες. Τὰ ὄπλα τῶν πολεμιστῶν τῆς Ἐπαναστάσεως ἦσαν ποικίλα. Τὸ συνηθέστερον ὄπλον ἦτο τὸ ἐφωδισμένον μὲ πυριτόλιθον (τσακμακόπετρα) καὶ εἶχε βραχεῖαν κἀννην. Ἡ τακτικὴ τῶν κλεφτῶν διέφερε πολὺ ἀπὸ τὴν τακτικὴν τῶν εὐρωπαϊκῶν στρατευμάτων. Ὅταν προσήγγιζεν ὁ ἐχθρὸς, οἱ κλέφτες διεσκορπίζοντο καὶ ὁ καθεὶς ἐξ αὐτῶν ἐζήτει κρύπτῃν ἢ θάμνον ἢ βράχον ἢ ἄλλον κατάλληλον τόπον ἐνέδρας, ὅπου ἐπιυροβόλει κατὰ τῶν Τούρκων. Ὅπου ἔμενον πολλοί, κατεσκευάζον ἡμισεληνοειδῆ ὄχρωματα, τὰ λεγόμενα τ α μ π ο ὕ ρ ι α, ὅπισθεν τῶν ὁποίων ἐκρύπτοντο, διὰ νὰ δεχθοῦν μὲ αἰφνιδιαστικὸν πῦρ τὸν πλησιάζοντα ἐχθρὸν. Ὁ πρῶτος ἑλληνικὸς στρατὸς εἶχεν ἐν σπουδαῖον ἐλάττωμα, τὴν ἑλλειψιν

πειθαρχίας. Ἄλλ' ὁ στρατός αὐτός εἶχε μεγάλα προτερήματα, τὴν ἀντοχήν καὶ ὀλιγάρκειαν, καὶ πρὸ πάντων ἐνθουσιασμόν καὶ αὐτοθυσίαν παραδειγματικήν.

Κατὰ τοῦ τουρκικοῦ στόλου οἱ Ἕλληνες διέθετον μόνον τοὺς πάρωνας τῆς Ὑδρας, τῶν Σπετσῶν καὶ τῶν Ψαρῶν, δηλαδή τὰ ἐμπορικά πλοῖα, τὰ ἐξωπλισμένα διὰ τηλεβόλων. Ἄλλ' οἱ Ἕλληνες ναυτικοὶ εἶχον ἀσύγκριτον ὑπεροχήν ἀπέναντι τῶν Τούρκων, τὰ δὲ κατορθώματά των δύνανται νὰ συγκριθοῦν πρὸς τὰ ἥρωικά κατορθώματα τῶν προγόνων μας, οἱ ὁποῖοι καθ' ἑλπὴν τὴν διάρκειαν τῆς ἱστορίας ἦσαν ἀσυναγώνιστοι ναυτικοί. Τὸ πυρπολικὸν ἦτο ἐπικίνδυνον ὄπλον εἰς χεῖρας τῶν Ἑλλήνων. Οἱ Ἕλληνες ναυτικοὶ ἔκαμαν ἀξιόλογον χρῆσιν τῶν πυρπολικῶν, ἐπροξένησαν μεγάλας καταστροφάς εἰς τὰ ἐχθρικά πλοῖα καὶ ἐτρομοκράτην τὸν τουρκικὸν στόλον.

Πιστόλες καὶ σφαῖρες τῶν χρόνων τῆς Ἐπαναστάσεως

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΕΓΓΡΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΛΑΧΙΑΝ ΚΑΙ ΜΟΛΔΑΒΙΑΝ

Ἡ Φιλικὴ Ἐταιρεία δὲν εἶχεν ὀρίσει τὸν χρόνον, κατὰ τὸν ὁποῖον θὰ ἤρχιζεν ἡ ἐπανάστασις εἰς τὴν Ἑλλάδα· γεγονὸς ὅμως μεγάλης ση-μασίας ἐπέσπευσε τὴν ἔκρηξιν αὐτῆς : Ὁ Ἀλῆς τῶν Ἰωαννίνων ἦλθεν εἰς ρῆξιν πρὸς τὸν σουλτάνον, ἐστασίασε καὶ ἐκάλεσε τοὺς Ἕλληνας εἰς βοήθειαν· ἐκεῖνοι ὅμως ἐσκέφθησαν νὰ ἐπωφεληθοῦν μόνον τὸν ἐμ-φύλιον πόλεμον τῶν Μωαμεθανῶν. Τότε ὁ Ὑψηλάντης ἔλαβεν ἀπε-ρίοριστον ἄδειαν ἀπὸ τὸν Τσάρον, κατῆλθεν εἰς τὴν Ὀδησσὺν καὶ εἰς σύσκεψιν τῶν Φιλικῶν ἀπεφάσισαν νὰ ἀρχίσουν τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τὴν Μολδαβίαν καὶ τὴν Βλαχίαν.

Οἱ λόγοι τῆς προτιμήσεως τῶν Παραδουναβίων ἡγεμονιῶν ἦσαν οἱ ἐξῆς : Πρῶτον αἱ ἡγεμονίαι ἐθεωροῦντο ὡς ἄλλη Ἑλλάς, διότι ἡγεμόνες καὶ αὐλικοὶ ἦσαν Ἕλληνας· ἐπίσης ἡ ἀνωτέρα κοινωνία ἀπετελεῖτο κυρίως ἀπὸ Ἕλληνας, οἱ δὲ κάτοικοι ὡς ὁμόδοξοι θὰ ὑπεστήριζον προ-θύμως τὸ κίνημα. Δεύτερον οἱ Φιλικοὶ εἶχον τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ συνέπραττον οἱ μισθοφόροι στρατιῶται, οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὴν ὑπε-ρεσίαν τῶν ἡγεμόνων καὶ τῶν ἐντοπιῶν ἀρχόντων. Οὗτοι ἦσαν χρι-στιανοὶ διαφόρων ἐθνοτήτων (Σέρβοι, Βούλγαροι, Ἕλληνας), ὀνομαζό-μενοι διὰ τοῦ κοινοῦ ὀνόματος Ἀ ρ β α ν ῖ τ ε ς. Τρίτον δὲν ὑπῆρχε Τουρκικὸς στρατὸς εἰς τὰς ἡγεμονίας καὶ κατὰ τὰς συνθήκας ἔπρεπεν ἡ Τουρκία, διὰ νὰ εἰσαγάγῃ στρατὸν εἰς αὐτάς, νὰ ζητήσῃ τὴν συγ-κατάθεσιν τῆς Ρωσίας. Τέταρτον ὁ Τουρκικὸς στόλος θὰ συνεκεν-τρώνετο εἰς τὸν Δούναβιν καὶ τοιοῦτοτρόπως θὰ ἦτο εὐκολωτέρα ἡ ἐπανάστασις εἰς τὴν Κυρίως Ἑλλάδα.

Τὴν 22 Φεβρουαρίου 1821 ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης διέβη τὸν Προῦθον, παραπόταμον τοῦ Δουνάβεως, συνοδευόμενος ὑπὸ 200 ἀν-δρῶν, τῶν ὁποίων οἱ πλεῖστοι εἶχον ὑπηρετήσει εἰς τὸν Ρωσικὸν στρατὸν, καὶ περὶ τὴν ἑσπέραν εἰσῆλθεν εἰς Ἰάσιον, πρωτεύουσαν τῆς

Μολδαβίας. Ὁ ἡγεμὼν **Μιχαήλ Σοῦτσος**, θερμὸς ὀπαδὸς τῆς Ἐταιρείας ἐνισχύσας αὐτὴν καὶ διὰ χρημάτων, καθὼς καὶ οἱ κάτοικοι ἐδέχθησαν αὐτὸν μὲ μέγαν ἐνθουσιασμόν. Οἱ ὀπλοφόροι Ἀρβανῆτες τῆς πόλεως καὶ ἡ φρουρὰ τοῦ ἡγεμόνος ἐτάχθησαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ὑψηλάντου. Ἐπίσης πολλοὶ μαθηταί, πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ, προσῆλθον εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἐπαναστατικοῦ στρατοῦ. Ἐκεῖθεν ὁ Ὑψηλάντης ἐδημοσίευσεν προκήρυξιν ἐνθουσιώδη πρὸς τοὺς Ἕλληνας, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλεγε : « Κινηθῆτε, ἀδελφοί, καὶ θέλετε ἰδεῖ μίαν κραταιὰν Δύναμιν, νὰ ὑπερασπισθῇ τὰ δικάιά μας ».

Ἄλλὰ δὲν ἄργησε νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ Μολδοβλαχία δὲν ἦτο ὁ κατάλληλος τόπος διὰ τὸν Ἑλληνικὸν ἀγῶνα. Οἱ κάτοικοι ἐφάνησαν ἀδιάφοροι πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν κίνημα, ὁ δὲ στρατὸς τῶν Ἀρβανιτῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐστηρίχθη ἡ Ἐταιρεία, ἦτο κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνοργάνωτος συρφετός, μὴ ἔχων ἀνώτερον ἠθικὸν ἐλατήριον.

Ὁ Ὑψηλάντης ἐπροχώρησε βραδέως πρὸς τὴν Βλαχίαν. Εἰς Φωξάνην, μεθοριακὴν πόλιν μεταξὺ Βλαχίας καὶ Μολδαβίας, ἡ δύναμις του ἐνισχύθη σημαντικῶς διὰ τῆς προσελύσεως νέων ὀπλαρχηγῶν. Ἐκεῖ κατηρτίσθη καὶ ὁ **Ἰερός Λόχος** : Πεντακόσιοι δηλαδὴ νέοι τῶν εὐγενεστάτων οἰκῶν, τῶν ὁποίων πολλοὶ σπουδασταὶ εὐρωπαϊκῶν Πανεπιστημίων, ἀπετέλεσαν ἰδιαιτέρον σῶμα. Τὸ σῶμα τῶν διεκρίνετο διὰ τὴν πειθαρχίαν καὶ ἀπετέλεσε τὸν πυρῆνα τοῦ στρατοῦ τοῦ Ὑψηλάντου. Μετὰ τέσσαρας ἐβδομάδας ὁ Ὑψηλάντης εἰσῆλθεν εἰς τὸ **Βουκουρέστιον** (28 Μαρτίου).

ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Ἡ ἀγλή, ἡ ὁποία περιέβαλε κατ' ἀρχὰς τὸ κίνημα τοῦ Πρίγκιπος, διελύετο ταχέως. Εἶχον παρέλθει πέντε ἐβδομάδες, ἀφ' ὅτου ὁ Ὑψηλάντης διέβη τὸν Προῦθον, καὶ ἡ ρωσικὴ σύμπραξις, τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθη, δὲν ἐπραγματοποιεῖτο. Ὡς κεραυνὸς δὲ ἔπεσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του δύο σημαντικὰ γεγονότα : ἡ ἀποκήρυξις τοῦ κινήματος ὑπὸ τῆς Ρωσίας καὶ ὁ ἀφορισμὸς τοῦ Πατριάρχου. Ὁ Τσάρος δηλ. Ἀλέξανδρος, διὰ νὰ δείξῃ τὴν πίστιν του εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας καὶ διὰ νὰ διαψεύσῃ τὴν κρατοῦσαν ὑπόψιν ὅτι ἡ Ρωσία ὑπέθαλπε τὸ κίνημα τοῦ Ὑψηλάντου, ἀπεκήρυξεν αὐτὸ ἐπι-

τελικῶς ἡ μάχη παρὰ τὸ χωρίον Δραγατσάνι. Οἱ Ἱερολοχῖται ἠγωνίσθησαν μὲ ἥρωισμὸν καὶ ἀνεκάλεσαν εἰς μνήμην τῶν Ἑλλήνων τὰ κατορθώματα τοῦ Ἱεροῦ Λόχου τῶν Θηβαίων. Μὲ τὸ νεαρὸν αἰμά των, τὸ ὁποῖον ἐχύθη ἄφθονον κατὰ τὰ πρῶτα βήματα τοῦ Ἱεροῦ μας Ἀγῶνος, ἔγραψαν λαμπρὰς σελίδας εἰς τὴν ἱστορίαν μας. Οἱ νεαροὶ Ἱερολοχῖται ἦσαν ἄπειροι εἰς τὸν πόλεμον καὶ κατεκόπησαν ὑπὸ τῶν ἡλιοκαῶν Τούρκων σπαχῆδων (ἰππέων). Διακόσιοι ἔπεσαν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης καὶ 40 ἠχμαλωτίσθησαν (7 Ἰουνίου). Ἡ νεωτέρα ὅμως Ἑλλάς ἐτίμησε τοὺς ἥρωας αὐτοὺς τῆς ἐλευθερίας, στήσασα πρὸς τιμὴν των μνημεῖον εἰς τὸ Πεδῖον τοῦ Ἄρεως εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡ δὲ σπουδάζουσα νεολαία, ἀποδίδουσα φόρον εὐγνωμοσύνης εἰς τοὺς νεαροὺς πολεμιστάς, τελεῖ κατ' ἔτος μνημόσυνον κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ στέφει μὲ δάφνινον στέφανον τὸ ἡρώων των.

Ὁ Ὑψηλάντης ὑπεχώρησεν εἰς τὰ αὐστριακὰ σύνορα, διέβη αὐτὰ καὶ παρεδόθη εἰς τὰς αὐστριακὰς ἀρχάς. Ὑπ' αὐτῶν ἐνεκλείσθη εἰς τὸ φρούριον Μουγκατς καὶ ἔμεινεν ἐπὶ ἕξ ἔτη, ἀπεφυλακίσθη δὲ μόνον διὰ τῆς μεσολαβήσεως τοῦ Τσάρου. Τὸ 1828 ἀπέθανεν εἰς Βιέννην μόλις 36 ἐτῶν.

Μετὰ τὴν φυγὴν τοῦ Ὑψηλάντου οἱ Τούρκοι ἐξηφάνισαν ταχέως τὰ λείψανα τοῦ στρατοῦ του, βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν ἐντοπίων. Ἄλλ' οἱ γενναῖοι ὄπλαρχηγοὶ **Ἀθανάσιος Καρπενησιώτης, Γεωργάκης Ὀλύμπιος** καὶ **Φαρμάκης** ἔδωσαν ἥρωικὴν λύσιν εἰς τὸ δράμα τῶν ἡγεμονιῶν. Ὁ μὲν πρῶτος ἔπεσεν ἥρωικῶς εἰς τὴν μάχην τοῦ Σκουλενίου, οἱ δὲ ἄλλοι δύο — ἐνῶ προσεπάθουν νὰ διανοίξουν δίοδον πρὸς τὰ ρωσικὰ σύνορα — περιεπλανήθησαν εἰς τὰ Τρανσυλβανικὰ ὄρη καὶ προδοθέντες ὑπὸ τῶν κατοίκων ἐνεκλείσθησαν εἰς τὴν Μονήν τοῦ Σέκκου μὲ 350 ἄνδρας. Μετὰ πεισματώδη ἄμυναν, ὁ μὲν Ὀλύμπιος ἀνετίναξε τὸ κωδωνοστάσιον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε καταφύγει μετ' ὀλίγων ὀπαδῶν καὶ εὗρε θάνατον ἐνδοξον, ὁ δὲ Φαρμάκης παραδοθεὶς ἐστάλη εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἀπεκεφαλίσθη (μέσα Σεπτεμβρίου).

Ἡ ἐπανάστασις τῶν ἡγεμονιῶν ἀπέτυχεν, ὁ δὲ σουλτάνος δὲν διώρισε πλέον Ἑλληνας ἡγεμόνας εἰς Μολδαβίαν καὶ Βλαχίαν. Ἄλλ' ἡ ἀποτυχία αὐτὴ ἰσοδυναμεῖ πρὸς μεγάλην νίκην. Ὁ Ἑλληνισμὸς ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἐδέχθη τὸ κίνημα τῶν ἡγεμονιῶν μὲ παλλομένην καρδίαν, ἡ δὲ φήμη περὶ μεγάλων κατορθωμάτων τοῦ Ὑψηλάντου καὶ τοῦ στρατοῦ του διέσχισε τὰ ὄρη καὶ τὰς ἑλληνικὰς θαλάσσας καὶ

ἐπέσπευσε τὴν ἔκρηξιν τῆς Ἐπαναστάσεως εἰς τὴν κυρίως Ἑλλάδα, ὅπου, ὅπως θὰ ἴδωμεν, τὸ κίνημα ἐντὸς ὀλίγου ἔλαβε τεραστίας διαστάσεις καὶ οἱ Τοῦρκοι δὲν κατώρθωσαν νὰ καταπνίξουν αὐτό. ▼

ΑΝΑΒΙΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΙΟΥ

Εἰς τὴν Ἠπειρον ἐξηκολούθη ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἀγὼν τοῦ Ἀλῆ κατὰ τοῦ σουλτανικοῦ στρατοῦ. Οἱ Τοῦρκοι εἶχον τὴν ἔμπνευσιν νὰ καλέσουν τοὺς Σουλιώτας — οἱ ὁποῖοι ἐπὶ 17 ἔτη ἔτραγον τὸν ἄρτον τῆς ἐξορίας εἰς τὴν Κέρκυραν καὶ μὲ βουρλωμένα μάτια ἠτένιζον τὰ βουνὰ τῆς πατρίδος των — διὰ νὰ τοὺς ἀντιτάξουν κατὰ τοῦ παλαιοῦ των ἐχθροῦ. Οἱ Σουλιῶται ὅμως ἐπολιτεύθησαν διπλωματικώτατα. Ἄφησαν τοὺς Μωαμεθανοὺς νὰ λύσουν τὴν διαφορὰν των καὶ ἀπεσύρθησαν εἰς τὴν παλαιὰν των πατρίδα. Ὁ ἀρχηγὸς των **Μάρκος Μπότσαρης** ἤλθεν εἰς μυστικὴν συνενόησιν μὲ τὸν Ἀλῆ καὶ ἐπέτυχε νὰ ἐπιναφέρῃ τοὺς Σουλιώτας εἰς τὴν πατρίδα των. Ὡστε ἀπὸ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1820 τὸ Σούλι ἀνέζησε καὶ ἐπὶ τῆς Κιόφρας ἐκυμάτιζεν ἡ σημαία τῆς ἀνεξαρτησίας.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Πύλη ὑπωπτεύετο ἐπαναστατικὴν κίνησιν εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ ἔστειλε τὸν Νοέμβριον τοῦ 1820 ὡς διοικητὴν αὐτῆς τὸν πρῶτον μέγαν Βεζύρη **Μεχμέτ Χουρσίτ**, ἄνδρα μεγαλοπρεπεῆ καὶ πειθρητικόν. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἔδωσε σημασίαν εἰς τὰς διαδόσεις καὶ μετ' ὀλίγας ἐβδομάδας ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Ἠπειρον, διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ πολέμου κατὰ τοῦ Ἀλῆ. Ἄφησεν εἰς τὴν Τρίπολιν, ὡς μέρος ἀσφαλές, τὸ πολυπληθὲς χαρέμιον καὶ τοὺς θησαυροὺς του καὶ ἐνίσχυσε τὴν φρουρὰν τῆς πόλεως διὰ χιλίων ἀνδρῶν.

Κατὰ τὰ τέλη Δεκεμβρίου τοῦ 1820 ἔφθασεν εἰς τὴν Πελοπόννησον ὁ ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος Δικαῖος, ὁ γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα **Παπαφλέσσας** φέρων πύρινον ἐνθουσιασμὸν καὶ φλογεράς ὑποσχέσεις. Ὁ Παπαφλέσσας, ὀρμητικὸς καὶ δραστήριος ἀπόστολος τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας, ἀνὴρ ἐπιτηδειότατος νὰ πείθῃ τὰ πλήθη, ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξ. Ὑψηλάντου, ὡς ἀρχηγοῦ τῆς Ἐταιρείας, εἰς τὴν Ἑλλάδα, διὰ νὰ κινήσῃ αὐτὴν εἰς πανάστασιν, ἐνθαρρύνων καὶ ἐμψυχῶν κυρίως τοὺς προεστούς, οἱ ὁποῖοι, ἐνθυμούμενοι τὰ παθήματα τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὰ παλαιότερα κινήματα,

ἦσαν διστακτικοὶ καὶ ἀπρόθυμοι νὰ ἀρχίσουν τὸν Ἀγῶνα ἄνευ σοβαρῶν ἐγγυήσεων. Οἱ Φιλικοὶ ἐφρόνουν ὅτι, ἂν ἡ ἔκρηξις τοῦ Ἀγῶνος ἀνεβάλλετο — ὅπως ἐζήτησαν μερικοὶ — διὰ τὸν Μάιον καὶ ἐγίνετο γνωστή ἡ ἀποκύρηξις τοῦ Ὑψηλάντου ὑπὸ τοῦ Τσάρου καὶ τοῦ Πατριάρχου καὶ ἡ ἀποτυχία τοῦ Κινήματος εἰς τὴν Μολδοβλαχίαν, ἀσφαλῶς ἢ ἐν Πελοποννήσῳ ἐξέγερσις θὰ ἐματαιούτο.

Χουραϊτ πασᾶς

Οἱ Τοῦρκοι ὅμως ἐταράχθησαν περισσότερον, ὅταν ἔμαθον ὅτι ἔφθασεν εἰς τὴν Μάνην, ὁ περιβόητος Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ὁ ὁποῖος ἀπὸ πολλὴν καιρὸν ἦτο φυγὰς καὶ κατεδιώκετο μέχρι θανάτου ὑπὸ τῆς Τουρκικῆς ἐξουσίας. Τὰ γεγονότα αὐτὰ ἠνάγκασαν τοὺς Τοῦρκους νὰ λάβουν μέτρα προληπτικὰ καὶ ἐκάλεσαν διὰ τὴν ἐτησίαν συνέλευσιν εἰς τὴν Τρίπολιν τοὺς προκρίτους καὶ ἀρχιερεῖς μὲ σκοπὸν νὰ κρατήσουν αὐτοὺς ὡς ὁμήρους. Πολλοὶ ἐκ τῶν Ἑλλήνων προυχόντων ἠρνήθησαν νὰ μεταβοῦν καὶ τοιοῦτοτρόπως εὐρεθέντες ἐκτε-

θειμένοι ἀπεφάσισαν νὰ ἐπισπεύσουν τὸ κίνημα. Μετὰ τινὰς ἐπιθέσεις καὶ μικροσυμπλοκάς ἐξέσπασεν ἡ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συγκρατουμένη ὁρμὴ καὶ τὴν 21 Μαρτίου 1821 ὁ χριστιανικὸς πληθυσμὸς τῆς Χερσονήσου ἠγέρθη ἔνοπλος ὡς εἰς ἄνθρωπος καὶ ἐπέπεσε μετὰ πάθους συγκρατουμένου ἀπὸ αἰῶνων κατὰ τῶν Μωαμεθανῶν, ὡς νὰ ἤθελεν εἰς μίαν ἡμέραν νὰ ἐκδικηθῇ δεινοπαθήματα αἰῶνων. Τὸ σύνθημα ἦτο Τοῦρκος νὰ μὴ μείνη στὸ Μοριὰ μήτε στὸν κόσμον ὅλον.

Τότε ἐπῆλθον τὰ γεγονότα ραγδαῖα. Τὴν 13ην Μαρτίου οἱ πρό-

κριτοὶ τῆς Ἀχαΐας παρηκολούθησαν εἰς τὴν Μοῆν τῆς Ἁγίας Λαύρας τὴν θεϊάν λειτουργίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς εὐλόγησε καὶ ὑψωσεν ὡς σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως, τὸ περίφημον Λάβαρον, τὸ ὁποῖον παρίσταε τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Ἐκεῖθεν οἱ πρόκριτοὶ ἐν μέσῳ ἐνθουσιασμοῦ καὶ πυροβολισμῶν ἐξεχύθησαν εἰς τὴν ἐπαρχίαν Καλαβρύτων, διὰ νὰ διαδώσουν τὸ σύνθημα τῆς ἐξεγέρσεως. Ὁ μπέης τῆς Μάνης Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης καὶ ὁ Κολοκοτσῶνης μετὰ τῶν Μανιατῶν κατέβησαν τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ Ταυγέτου καὶ τὴν 22 Μαρτίου εἰσῆλθον θριαμβευτικῶς εἰς τὰς Κ α λ ά μ α ς. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐξηγήρθησαν αἱ Π ά τ ρ α ι.

Οἱ χωρικοὶ τῶν περιχώρων ἔσπευσαν εἰς τὴν πόλιν μετὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Π. Πατρῶν **Γερμανοῦ**, τοῦ **Λόντου** προστοῦ τοῦ, Αἰγίου, τοῦ **Ἀσημάκη Ζαῖμη** προστοῦ τῶν Καλαβρύτων κ. ἄ.

Τὸ Λάβαρον τῆς Ἐπαναστάσεως.

Τὸ λάβαρον εἶναι ἱερὰ σημαία, ἣ ὁποία παριστάνει τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου καὶ εὑρίσκεται εἰς τὴν Μοῆν τῆς Ἁγίας Λαύρας εἰς τὰ Καλάβρυτα.

οἱ ὅποιοι ἐτέθησαν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Κινήματος. Καὶ τὴν 25 Μαρτίου ὁ Π. Πατρῶν ἔστησεν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τὴν σημαίαν τῆς Ἐπαναστάσεως, ἣ ὅποια ἦτο ἐρυθρὰ μὲ μαῦρον σταυρὸν εἰς τὸ μέσον. Ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας χρονολογοῦμεν τὴν ἀρχὴν τῆς Ἐπαναστάσεως.

Συγχρόνως οἱ ἀρχηγοὶ συνέταξαν καὶ ἐπέδωσαν εἰς τοὺς ξένους προξένους τῶν Πατρῶν τὴν ἀκόλουθον ἐγκύκλιον :

Ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς
(1771 - 1826) *55 εἰκὼν*

« Ἡμεῖς, τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος τῶν Χριστιανῶν, βλέποντες ὅτι μᾶς καταφρονεῖ τὸ Ὀθωμανικὸν γένος, καὶ σκοπεύει ὀλεθρὸν ἐναντίον μας πότε μ' ἓνα πότε μ' ἄλλον τρόπον, ἀπεφοσίσαμεν σταθερῶς ἢ νὰ ἀποθάνωμεν ὅλοι ἢ νὰ ἐλευθερωθῶμεν, καὶ τούτου ἕνεκα βαστοῦμεν τὰ ὅπλα εἰς χεῖρας ζητοῦντες τὰ δικαιώματά μας. Ὅντες λοιπὸν βέβαιοι ὅτι ὅλα τὰ χριστιανικὰ βασίλεια γνωρίζουν τὰ δίκαιά μας, καὶ ὄχι μόνον δὲν θέλουν μᾶς ἐνανθιωθῆ, ἀλλὰ καὶ θέλουν μᾶς συνδράμει, καὶ ὅτι ἔχουν εἰς μνήμην ὅτι οἱ ἔνδοξοι πρόγονοὶ μας ἐφάνησάν ποτε ὠφέλιμοι

εἰς τὴν ἀνθρωπότητα διὰ τοῦτο εἰδοποιοῦμεν τὴν ἐκλαμπρότητά σας καὶ σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ προσπαθήσετε νὰ εἰμῆθα ὑπὸ τὴν εὐνοίαν καὶ προστασίαν τοῦ μεγάλου κράτους τούτου ».

Οἱ ἐπαναστάται ἤρχισαν νὰ πολιορκοῦν τὰ φρούρια, ἀλλ' ἐνῆργουν χωρισμένοι. Ἡ προσοχὴ ὅμως τῶν ἀνωτέρων ὀπλαρχηγῶν καὶ πολιτικῶν ἐστρέφετο πρὸς τὴν Τριπολιτσάν, τὸ κεντρικὸν φρούριον καὶ ὀρηκτῆριον τῶν Τούρκων εἰς τὴν Πελοπόννησον.

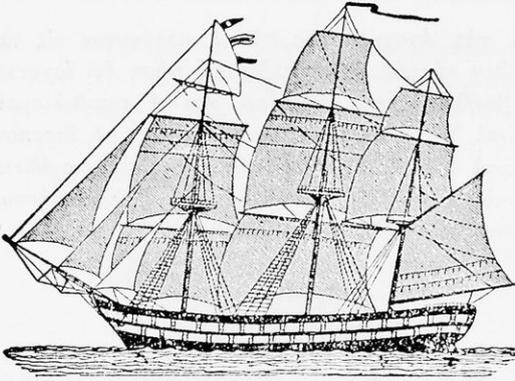
Τότε ἤρχισε γενικὴ μετακίνησις τῶν Τούρκων. Οἱ κατοικοῦντες

τὴν ὑπαιθρον χώραν καὶ τὰς ἀνοχυρώτους πόλεις κατέφυγον εἰς τὰ φρούρια. Πανικὸς κατέλαβεν αὐτούς, ὅταν διεδόθη ἡ φήμη ὅτι ἔρχεται εὐρωπαϊκὸς στρατὸς εἰς βοήθειαν τῶν ραγιαδῶν, καὶ οἱ πυροβολισμοὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ αἱ φωναὶ Μοσκοβιὰ καὶ Φραγκιὰ ἔτρεπον αὐτούς εἰς φυγὴν. Μακρὰ συνοδεῖαι Μωαμεθανῶν ἐκινουῦντο ἰδίως πρὸς τὴν Τριπολίην, τὸ κεντρικὸν φρούριον τῆς Πελοποννήσου, προσβαλλόμεναι καὶ δεκατιζόμεναι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

ΕΞΕΓΕΡΣΙΣ ΤΩΝ ΝΗΣΩΝ

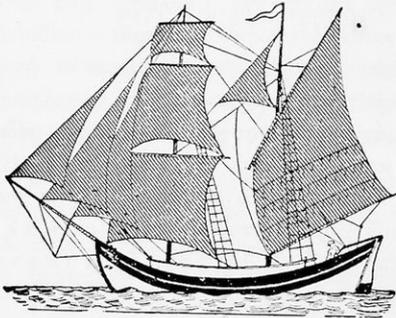
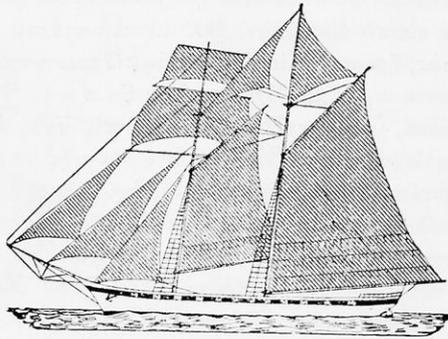
Οἱ ἀγῶνες τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ξηρὰν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εὐδοκιμήσουν ἄνευ τῆς συμπράξεως τοῦ ναυτικοῦ, τὸ ὅποιον θὰ ἠμπόδιζε τοὺς Τούρκους νὰ μεταβιβάζουσι διὰ θαλάσσης στρατεύματα ἐκ Μ. Ἀσίας. Οἱ νησιῶται ἦσαν ἄνθρωποι φιλήσυχου καὶ μὲ ζῆλον ἠσχολοῦντο εἰς τὸ ἐμπόριον, ἀλλ' αἱ περιστάσεις μετέβαλλον αὐτούς εἰς θαλασσινοὺς ἥρωας. Εἰς τὸν ἀγῶνα ἐπρωτοστάτησαν αἱ τρεῖς ναυτικὰ λεγόμεναι νῆσοι : Ὑδρα, Σπέτσαι, Ψαρά. Τὰ ἀσήμαντα αὐτὰ νησιδία, τὰ σχεδὸν ἄγνωστα εἰς τοὺς ἀρχαίους, ἀπέκτησαν σπουδαιότητα κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα διὰ τῆς ναυτιλίας καὶ τοῦ ἐμπορίου. Ἡ ἐπ' αὐτῶν Τουρκικὴ ἐξουσία ἦτο ἐλαφρὰ ἐπικυριαρχία. Ἐξηρτῶντο ἀπὸ τοῦ Καπετάν - πασᾶ, κατέβαλλον ἐτήσιόν τινα φόρον καὶ ἀπέστελλον κατ' ἔτος μικρὸν ἀριθμὸν ναυτῶν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ σουλτανικοῦ ναυτικοῦ, ἐνῶ κατὰ τὰ ἄλλα ἦσαν αὐτόνομα καὶ αὐτοδιοίκητα, διότι δὲν εἶχον οὔτε Τούρκους κατοίκους οὔτε Τούρκον διοικητὴν. Ἐκυβερνῶντο ὀλιγαρχικῶς ὑπὸ τῆς τάξεως τῶν πλουσιῶν ναυτικῶν, τοὺς ὁποίους ὠνόμαζον νοικοκυραῖους.

Ἐπειδὴ αἱ συνθῆκαι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως — ἰδίως δὲ ὁ ἀγγλικὸς καὶ ὁ ναπολεόντειος ἀποκλεισμός — καθίστων κοπιώδη καὶ ἐπικίνδυνον τὴν θαλασσοπορίαν, οἱ νοικοκυραῖοι ἠναγκάσθησαν νὰ προβοῦν εἰς μεγάλας παραχωρήσεις εἰς τὰ πληρώματα, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τοῦ πλοίαρχου μέχρι τοῦ ναυτοπαιδὸς εἶχον μερίδιον ἐπὶ τοῦ κέρδους. Τοῦτο, καθὼς καὶ οἱ πόλεμοι τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ τοῦ Ναπολέοντος, προήγαγον τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν ναυτιλίαν τῶν νήσων. Πλὴν τῶν τριῶν νήσων ναυτικὸν εἶχον τὸ Γαλαξίδι (εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον), ἡ Κάσσος, ἡ Μύκονος καθὼς καὶ ἄλλαι νῆσοι καὶ πόλεις τοῦ Αἰγαίου. Ὑπολογίζουσι ὅτι εἰς

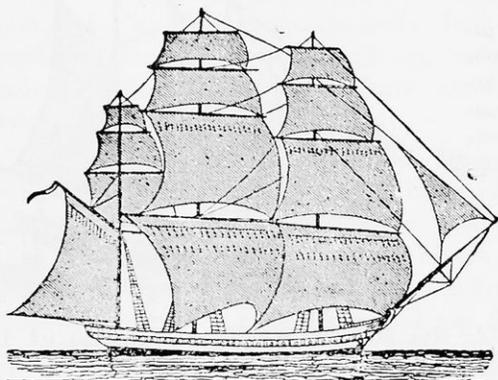
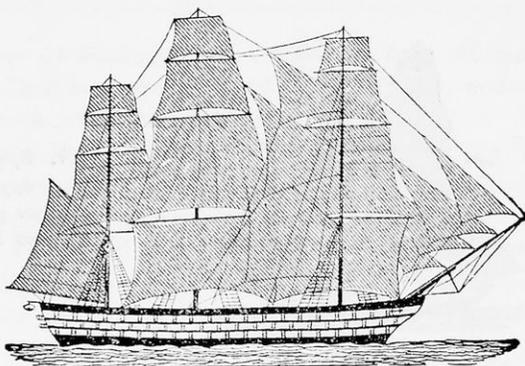
1. Δίκροτον. Τρίστη-
λον με τετράγωνα ιστία
εις ὅλους τοὺς ἰστούς, καὶ
δύο σειρὰς πυροβόλων εἰς
τὰς πλευρὰς ἐντὸς τετρα-
γώνων θυρίδων. Τὸ δὶ-
κροτον, ὡς καὶ τὸ τρίκρο-
τον, ἦσαν τὰ μεγαλύτερα
πλοῖα· ὠνομάζοντο συνή-
θως «πλοῖα τῆς γραμμῆς»
καὶ ἐχρησίμευον ὡς ναυ-
αρχίδες. Οἱ Ἕλληνες τὰ
ὠνόμαζον «ντελίνια».

2. Γολέττα. Εἶναι ἡ ἀρ-
χαία ἐλληνικὴ ἡμιολία· με
δύο ἰστούς κλίνοντας ὀλίγον
πρὸς τὴν πρύμνην.

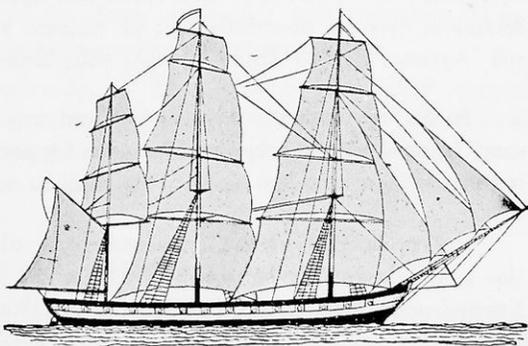
3. Σκούνα. Ἰστιοφόρον δι-
στηλον ἐμπορικὸν — μέχρι τὸ
πολὺ 500 τόννων — με ὕψη-
λοὺς ἰστούς κλίνοντας ὀλίγον
πρὸς τὴν πρύμνην.

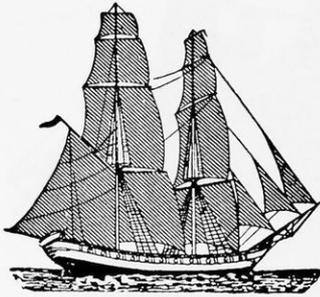
4. Τρίκροτον. Με τρεις ίστους και τρεις σειρές πυροβόλων εις τὰς πλευράς.

5. Κορβέτα. Είναι ό ελληνικός δρόμων, με τρεις ίστους και σταυρωτάς κεραίας. Τὰ πυροβόλα ήσαν εις τὰς δύο πλευράς τοῦ καταστρώματος.

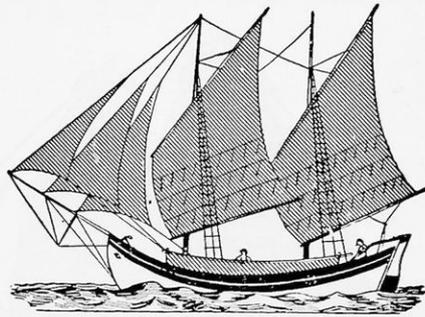
6. Φρεγάτα. Πολεμικόν τρίστηλον. Αί διαστάσεις της ήσαν ποικίλαι και έγνωρίζοντο από τόν άριθμόν τών πυροβόλων. τόν 19ον αιώνα ύπήρχον τρεις τύποι : τών 40, τών 30 και τών 20 πυροβόλων

7. Βρίκιον, τὸ κοινῶς μ π ρ ί κ ι, εἶναι ὁ ἀρχαῖος π ἄ ρ ω ν. Δίστηλον ἱστιοφόρον με σταυρωτάς κεραίας καὶ τετράγωνα ἱστία.

8. Βρατσέρα. Ἰστιοφόρον μικροῦ ἐκτοπίσματος, ὄχι ἄνω τῶν 100 τόνων. Εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἑλληνικῆς ἐμπνεύσεως πλοῖον, γνωστὸν μόνον εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Μεσογείου. Ἴσως εἶναι ἐξέλιξις τῆς παλαιᾶς ὀ λ κ ἄ δ ο ς.

στρογγυλὸν ἀριθμὸν ἢ Ἑλλάς εἶχε 500 πλοῖα 130 χιλ. τόνων μὲ 15 χιλ. ναύτας καὶ 5 χιλ. κανόνια.

Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς Ἐπαναστάσεως οἱ Πελοποννήσιοι ἀπηυθύνθησαν εἰς τοὺς νησιώτας δι' ἐπιστολῶν καὶ πρέσβεων, διηγούμενοι τοὺς θριάμβους τῶν καὶ προσπαθοῦντες νὰ πείσουν αὐτοὺς νὰ ἔλθουν βοηθοὶ τοῦ Ἀγῶνος. Κάποια ἐπιστολὴ πρὸς τοὺς Σπετσιώτας ἔλεγεν :

« ... ἂν δὲν ταχύνετε τὸν ἐρχομὸν σας καὶ πηγαίνει τὸ πρᾶγμα εἰς μακρὸς, ἡμπορεῖ νὰ μᾶς λείψη καὶ ἡμᾶς τὸ θάρρος καὶ πλέον νεκρώνει τὸ πρᾶγμα καὶ φαίνεται ὅτι εἴσθε οἱ αἴτιοι ὄλου τοῦ γένους καὶ ὄψεσθε ».

Πρώτῃ ἐκ τῶν νήσων ἐπανεστάτησαν αἱ **Σπέτσοι** (26 Μαρτίου). Οἱ Σπετσιῶται ὤπλισαν 53 πλοῖα καὶ ἐκ τῶν πρώτων ἡ χήρα Σπετσιώτισσα **Μπουμπουλίνα** ἐξώπλισεν ἰδίαις δαπάναις στολίσκον καὶ ἐπιβᾶσα καὶ αὐτὴ ἀπέκλεισε τὸν κόλπον τοῦ Ναυπλίου. Οἱ Πελο-

ποννήσιοι ἔγραψαν τότε με ἀνακούφισιν : « Δόξα εἰς ὑμᾶς, ἀδελφοί, ὅτι ἠγέρθητε πρῶτοι. Πρῶτοι κατὰ τὴν προσβολὴν τοῦ ἔχθροῦ, πρῶτοι ἐν τῇ ἱστορίᾳ, πρῶτοι ἐν τῇ ἀθανασίᾳ ».

Τὰς Σπέτσας ἠκολούθησαν τὰ **Ψαρά**. Ὅτε τὴν 12 Ἀπριλίου ἐφάνη πρὸ τῆς νήσου σπετσιωτικὸν πλοῖον φέρον τὴν ἀγγελίαν τῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ λαὸς ἔσχισε τὴν τουρκικὴν σημαίαν καὶ εἰς τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Πάσχα « Χριστὸς Ἀνέστη ! » ἀπήντων οἱ Ψαριανοί : Καὶ ἡ « Ἐλλάς ἀνέστη ! » Μολοντί δὲ ἦσαν περισσότερον ἐκτεθειμένοι, διότι εὕρισκοντο πλησιέστερον εἰς τὴν ἀσιατικὴν ἀκτὴν, ἔδειξαν ἐξαιρετικὸν ζῆλον.

Ἡ **Ἵδρα** — ἡ μεγαλύτερα τῶν τριῶν νήσων — ἐξηγέρθη τελευταία, διότι οἱ πλούσιοι νοικοκυραῖοι ἦσαν διστακτικοί. Ἄλλ' ὁ τολμηρὸς πλοίαρχος Οἰκονόμου ἐξήγειρε τὸν λαὸν καὶ παρεκίνησε τοὺς ναύτας νὰ ὀπλίσουν τὰ ἐν τῷ λιμένι πλοῖα. Οἱ πρόκριτοι ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσουν.

Αἱ περισσότεραι Κυκλάδες ἐμιμήθησαν τὸ παράδειγμα τῶν τριῶν νήσων. Τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ ἐπανεστάτησεν ἡ **Σάμος**, ἠτοιμάζοντο δὲ νὰ ἐξεγερθοῦν ἡ **Ρόδος** καὶ ἡ **Κύπρος**, μολοντί εἶχον πολλοὺς Μωαμεθανοὺς κατοίκους. Δὲν ἄργησε δὲ νὰ ἐξεγερθῇ καὶ ἡ μεγάλωνησος **Κρήτη**, μονονότι διέθετεν ἐλάχιστα πολεμικὰ μέσα καὶ οἱ ἐντόπιοι Μωαμεθανοὶ διεκρίνοντο διὰ τὴν ἀγριότητά των.

Οἱ νησιῶται ὄρισαν σύστημα κσταδρομικὸν καὶ ἐκάνονισαν τὴν διανομὴν τῆς λείας ὀρίσαντες, ὅπως μέρος αὐτῆς κατατίθεται εἰς τὸ κοινὸν ταμεῖον. Τὰ πλοῖα τῶν οὐδετέρων ἔπρεπε νὰ τύχουν σεβασμοῦ, « ὡσάκις δὲν ἦσαν ναυλωμένα ὑπὸ τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως καὶ δὲν ἔφερον πολεμοφόδια καὶ στρατεύματα ».

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐφάνη ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶχον ἀξίαν λόγου μαχητικὴν δύναμιν εἰς τὴν θάλασσαν, διότι τὰ πλοῖα τῶν νησιωτῶν μεταβληθέντα εἰς πολεμικὰ ἐκυριάρχουν τοῦ Αἰγαίου, μετέδιδον τὴν Ἐπανάστασιν εἰς τὰ σέσσαρα ἄκρα τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐνίσχουν τοὺς διστακτικούς. **Υ**

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΣΤΕΡΕΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Οἱ Στερεοελλαδίται εἶχον ἐστραμμένα τὰ βλέμματα εἰς τὴν διεξαγομένην περὶ τὰ Ἰωάννινα πάλην μεταξὺ τοῦ Ἀλῆ πασᾶ καὶ τοῦ

Τουρκικοῦ στρατοῦ. Ὁ Ἀλῆς εἶχε καλέσει τοὺς Ἕλληνας εἰς βοήθειαν κατὰ τοῦ σουλτάνου. Ἀλλ' ἐπίσης ἦτο γνωστὸν ὅτι κατήγγειλε τὰ σχέδια τῆς Ἐταιρείας εἰς τὸν σουλτάνον, ὑποσχεθεὶς, ὅτι, ἂν ἀμνηστευθῆ, θὰ καταπνίξῃ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τὴν ἐλληνικὴν ἐξέγερσιν. Ἐν τούτοις ἡ Στερεὰ Ἑλλάς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μείνῃ ἀμέτοχος θεατῆς τῶν μεγάλων γεγονότων τῆς Πελοποννήσου.

Ἡ Ἐπανάστασις μετεδόθη ἀπὸ τῆς Κορίνθου εἰς τὴν ἀπέναντι παραλίαν. Ὁ ἀρματωλὸς τῶν Σαλῶνων Πανουργιάς ἐπανεστάτησε τὰ Σαλῶνα (Ἄμφισσαν), ἐνῶ ὁ ἐξάδελφός του Γιάννης Γκούρας ἐξήγγειρε τοὺς ἀπὸ μακροῦ ἀνυπομονοῦντας Γαλαξιδιώτας. Ὁ Πανουργιάς ἐπολιόρκησε τοὺς καταφυγόντας εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῶν Σαλῶνων Τούρκους καὶ ἠνάγκασεν αὐτοὺς νὰ παραδοθοῦν τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα. Εἰς τὴν ἐπιχείρησιν αὐτὴν ἐβοήθησαν τὸν Πανουργιᾶν οἱ Γαλαξιδιώται, οἱ ὅποιοι ἔσυραν εἰς τὴν ξηρὰν τὰ τηλεβόλα τῶν πλοίων καὶ ἠνάγκασαν τοὺς Τούρκους νὰ παραδοθοῦν (18 Ἀπριλίου).

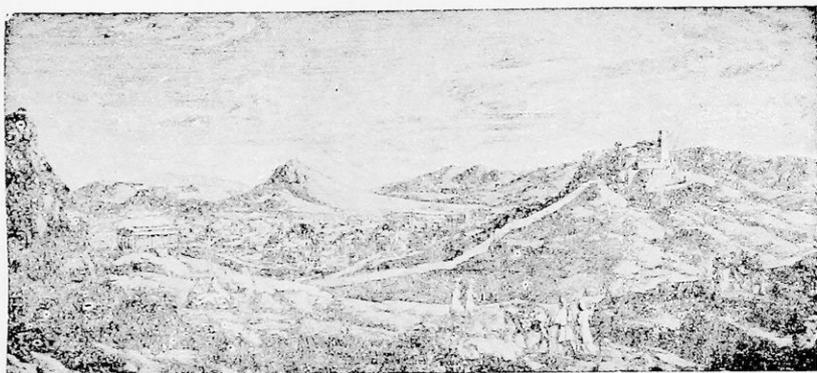
Τὸ Κίνημα ἐξηπλώθη μετὰ ταῦτα εἰς ὅλην τὴν ἐπαρχίαν τῆς Φωκίδος καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανεστάτησεν ἡ Βοιωτία. Τότε ὁ Ἀθανάσιος Διάκος κατέλαβε τὴν Λεβάνειαν καὶ ἠνάγκασε τοὺς εἰς τὸ φρούριον καταφυγόντας Τούρκους καὶ Ἀλβανοὺς νὰ παραδοθοῦν. Κατόπιν ἐτράπη μετὰ 600 ἀνδρῶν εἰς τὰς Θερμοπύλας, διότι ἐψιθυρίζετο ὅτι Τουρκικὸς στρατὸς συναθροίζεται εἰς τὸ Ζητοῦνι (Λαμία).

Ὀλίγον βραδύτερον ἐπανεστάτησεν ἡ Ἀττικὴ. Οἱ ἀγρόται τῆς Πάρνηθος ἐκυρίευσαν τὰς Ἀθήνας, (28 Ἀπριλίου) καὶ ὅποιοι ἦσαν τότε μικρὰ κωμόπολις μετὰ 10.000 κατοίκους καὶ 1235 πενιχρὰς οἰκίας. Οἱ Τούρκοι ἐκλείσθησαν εἰς τὸ φρούριον τῆς Ἀκροπόλεως, ὅπου ἐπολιορκήθησαν ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν τῶν περίξ χωρίων, τοὺς ὁποίους ἐνίσχυσαν ἀριστεροὶ Αἰγινήται, Κεῖοι καὶ Ὑδραῖοι. Ἦλθον ἐπίσης καὶ ὀλίγοι Κεφαλλῆνες, οἱ ὅποιοι ἔφεραν κανόνια, ὥστε ὁ ἀριθμὸς τῶν πολιορκητῶν ἀνῆλθεν εἰς 3 χιλιάδας.

Ἡ ΕΞΑΠΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Ἐπανάστασις μετεδόθη εἰς τὰ πλοῦσια καὶ εὐημεροῦντα χωρία τοῦ Πηλίου (7 Μαΐου). Ἡ ψυχὴ τῆς Ἐπαναστάσεως εἰς τὰ μέρη αὐτὰ ἦτο ὁ Ἀνθιμὸς Γαζής, ἐπιφανὴς διδάσκαλος τοῦ Γέ-

νοὺς καὶ κληρικός, γνωστὸς ἀπὸ τὸ περίφημον Λεξικόν του, ὁ ὁποῖος ἑνωρὶς εἶχε μυηθῆ εἰς τὴν Φιλικὴν Ἐταιρείαν καὶ εἶχε προσφέρει μεγάλην ὑπηρεσίαν εἰς τὴν Ἐθνικὴν ὑπόθεσιν. Σχεδὸν συγχρόνως τὰ ὑδραϊκὰ πλοῖα μετέδωσαν τὴν ἐπανάστασιν εἰς τὴν Εὐβοίαν. Ἡ ἐπιθεσις τῶν ἐπαναστατῶν κατὰ τῆς Χαλκίδος ἀπέτυχεν, ἀλλ' ἡ Ὑπαιθρος ὅλη ἐπανεστάτησεν καὶ μόνον ἡ Χαλκίς καὶ ἡ Κάρυστος ἔμειναν τὰ κέντρα τῆς τουρκικῆς ἀντιστάσεως. Μετὰ τὴν προσχώρησιν τῆς Εὐβοίας εἰς τὸ κίνημα ὅλη ἡ Ἀνατολικὴ Ἑλλάς εὐρέθῃ ἐπαναστάσει.

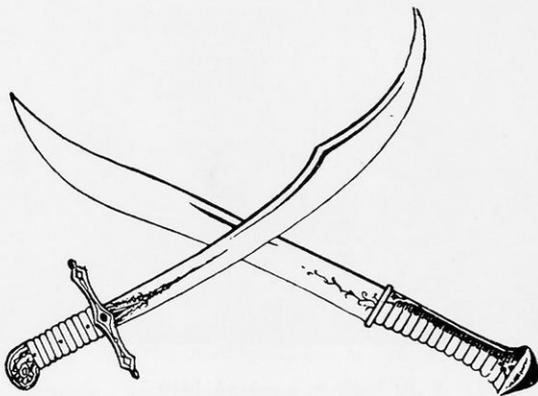
Αἱ Ἀθήναι κατὰ τὸ 1819

Ἐκ τοῦ Ηγλήου ἢ φλόξ τῆς Ἐπαναστάσεως μετεδόθη βραδύτερον εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ἡ Φιλικὴ Ἐταιρεία εἶχεν ἐργασθῆ δραστηρίως ἐκεῖ. Ὅταν δὲ διεδόθη ὅτι ὁ Ὑψηλάντης εἶχε προχωρήσει νικηφόρως μέχρι τῶν προθύρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐξηγέρθησαν ὁ Πολύγυρος καὶ ἡ χερσόνησος τῆς Κασσάνδρας, καθὼς καὶ οἱ μοναχοὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους (Μάιος).

Ἡ Αἰτωλοκαρνανία καὶ ἡ Δυτικὴ Ἑλλάς ἐξηγέρθησαν βραδύτερον. Τὸ σύνθημα ἔδωκεν ὁ ἀρματωλὸς τοῦ Ζυγοῦ **Δημήτριος Μακρῆς** ὁ ὁποῖος περὶ τὰς ἀρχὰς Μαρτίου προσέβαλε τοὺς κομιστὰς τοῦ ἐτησίου φόρου, ἐνῶ μετέβαινον ἀπὸ τὸ Μεσολόγγιον εἰς Ναύπακτον. Τέλος, ὅταν περὶ τὰ μέσα Μαΐου ἐνεφανίσθησαν ὑδραϊκὰ πλοῖα εἰς τὸν κόλπον τῶν Πατρῶν, τὸ Μεσολόγγιον

καὶ τὸ Αἰτωλικὸν ἀνεπέτασαν τὴν ἐπαναστατικὴν σημαίαν. Οἱ Τοῦρκοι κάτοικοι μετὰ τοῦ ὀλιγαριθμοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ ἀπεσύρθησαν βορειότερον εἰς τὸ Βραχώρι (Ἀγρίνιον). Ἐντὸς ὀλίγου ἔλη ἡ Αἰτωλοακαρνανία, ἡ Ναύπακτος, ἡ Εὐρυτανία καὶ τὰ Ἄγραφα ἐπανεστάτησαν. Ἡ θέσις τῶν ἐπαναστατῶν ἐνισχύθη, διότι κατέλαβον μετ' ὀλίγον καὶ τὸ Βραχώρι.

Υ
—

Μάχαιρα - γιαταγάνι

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Η Α' ΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ — Η ΠΑΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΟΥΛΤΑΝΟΝ

1. ΕΔΡΑΙΩΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΒΙΑΙΟΠΡΑΓΙΑΙ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ

Ὁ σουλτᾶνος **Μαχμούτ ὁ Β'** (1808 - 1839) ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐξέγερσιν τῶν Ἑλλήνων διὰ τῆς συνήθους τουρκικῆς μεθόδου, δηλαδὴ διὰ τῆς ἀθροάσφαγῆς πρὸς ἐκφοβισμόν καὶ πρόληψιν τῆς ἐξάπλώσεως τοῦ κινήματος. Ἡ Πύλη — ὑποπτευθεῖσα ἐκ τῶν ἐνεργειῶν τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας — εἶχε προβῆ ἤδη πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς Ἐπαναστάσεως εἰς συλλήψεις, κατ' οἶκον ἐρεύνας καὶ εἰς μεμονωμένας θανάτωσεις. Ὅταν δὲ ἔφθασεν ἡ εἰδησις τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Ὑψηλάντου, ὁ σουλτᾶνος ἐζήτησε διὰ παντός μέσου νὰ ἀφυπνίσῃ τὸν μωμεθανικὸν φανατισμόν.

Τὴν 9 Μαρτίου ὁ σουλτᾶνος ἐζήτησε παρὰ τοῦ Πατριάρχου ὀκτὼ ἀρχιερεῖς, τοὺς ὁποίους ἐκράτησεν ὡς ὀμήρους. Ἐπίσης ἔφερε πλῆθος ἁσιατῶν στρατιωτῶν, οἱ ὅποιοι μετὰ τοῦ ὀπλισθέντος ὄχλου τῆς πρωτεύουσῆς ἐξεστράφησαν εἰς σφαγὴν καὶ λεηλασίαν τῶν Ἑλλήνων. Τὴν δὲ 26 Μαρτίου ὁ σουλτᾶνος ἐφόνευσε πολλοὺς σημαίνοντας Ἑλληνας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, συγγενεῖς ἢ γνωρίμους τῶν ἐν Μολδαβίᾳ προυχόντων ὁμογενῶν.

Ἄλλ' ἡ Τουρκικὴ μανία ἐκορυφώθη, ὅταν τὴν 3 Ἀπριλίου ἔφθασε ταχυδρόμος ἐξ Ἀθηνῶν ἀγγέλλων τὴν ἐπανάστασιν τῆς Πελοποννήσου. Λέγεται ὅτι ὁ σουλτᾶνος ἐρρίφθη εἰς τὸ ἔδαφος ἀφρίζων ἐκ παραφορᾶς καὶ φωνάζων ἐκδίκησιν. Ἡ δὲ διαβεβαίωσις τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ρωσίας ὅτι ὁ Τσάρος δὲν ἐνεθάρρυνε τὰς ταραχὰς τῶν ἡγεμονιῶν, ἀπεθράσυνε τοὺς Τούρκους περισσότερον. Ὁ διερμηνεὺς τῆς Πύλης **Κωστάκης Μουρούζης**, ἀπεκεφαλίσθη ὑπὸ τὴν μεγάλην πύλην τῶν Ἀνακτόρων, φορῶν τὴν ἐπίσημον στολὴν του, παρουσίᾳ τοῦ Μαχμούτ, διότι ἡ Πύλη εἶχε συλλάβει ἐπιστολὴν τοῦ Ὑψηλάντου ἀπευθυνομένην πρὸς αὐτόν. Ἄνευ φανερᾶς αἰτίας οἱ Τούρκοι ἀπεκεφάλισαν ἢ ἐκρέμασαν ἐκ τοῦ παραθύρου τῆς οἰκίας των συγγενεῖς τραπεζίτας ἢ ἱατροὺς τῶν ἄλλοτε ὀσποδάρων ἢ μεγάλων διερμηνέων. Τὸ Μέγα

Σάββατον (9 Ἀπριλίου) ἀπεκεφάλισαν δύο ἐφημερίους τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, διότι ἡ φρουρουμένη ὑπ' αὐτῶν **Εὐφροσύνη Μουρούζη** ἐδραπέτευσε.

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα (10 Ἀπριλίου) μετὰ τὴν λειτουργίαν, ἀφοῦ εἶχε διαλυθῆ τὸ ἀραιὸν καὶ περίτρομον ἐκκλησίασιμα, ὁ διερμηνεὺς τῆς πύλης συναθροίσας τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς ἀρχηγούς τῶν συντεχνιῶν ἀνέγνωσε φερμάνιον, διὰ τοῦ ὁποίου καθηρεῖτο ὁ Πατριάρχης.

«Ἐπειδὴ ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος ἐφάνη ἀνάξιος τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου, ἀχάριστος καὶ ἄπιστος πρὸς τὴν Πύλην καὶ ραδιοῦργος, γίνεται ἐκπτώτος τῆς θέσεώς του». Ἐτερον δὲ φερμάνιον διέτασσε τὴν ἄμεσον ἐκλογὴν νέου Πατριάρχου. Ὁ Γρηγόριος περιυβρίσθη καὶ ἐφυλακίσθη καὶ μετὰ μεσημβρίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐξήχθη ἐκ τῆς φυλακῆς καὶ, ἀφοῦ ἐκακοποιήθη, ἐκρεμάσθη εἰς τὴν μεσαίαν θύραν τοῦ Πατριαρχείου. Τρεῖς ἡμέρας ἔμεινε τὸ λείψανον ἐπὶ τῆς ἀγχόνης καὶ τὴν τρίτην παρεδόθη εἰς τοὺς Ἑβραίους, οἱ ὁποῖοι τὸ ἔσυραν διὰ τῶν ὁδῶν τοῦ Γκιναρίου,

Ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος Ε' (1749 1821)
72

γλευάζοντες καὶ βλασφημοῦντες, καὶ τὸ ἔριψαν εἰς τὴν Ὑλάσσαν.

Ὁ Γρηγόριος ὁ Ε' (1749 - 1821) — ὑπὸ τὸ ἀρχικὸν ὄνομα Γεώργιος Ἀγγελοπούλος — κατήγετο ἐκ Δημητσάνης τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἀνῆλθε διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς αὐστηρότητός του τὰ ὑπάτα ἀξιώματα τῆς Ἐκκλησίας. Μητροπολίτης Σμύρνης τὸ 1784, ἀνῆλθε τὸ 1798 εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον, δις ἐξωρίσθη εἰς τὸν Ἄθω καὶ τὸ 1819 ἐκλήθη τὸ τρίτον εἰς τὸν θρόνον.

Ἦτο 70τούτης, ὅτε ὑπέστη τὸν μαρτυρικὸν θάνατον. Διεκρίθη διὰ τὴν αὐστηρότητα τοῦ ἤθους καὶ τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὰ ἰδεώδη τοῦ ἔθνους μας.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ σουλτᾶνος ἐκρέμασε καὶ τρεῖς ἐκ τῶν φυλακισθέντων ἀρχιερέων, ὁ δὲ ὄχλος ἐξετράπη εἰς πᾶν εἶδος ἀκολασίας. Ἐπετέθη κατὰ τῶν ἐκκλησιῶν τῆς πόλεως, ἐβεβήλωσε καὶ ἐσύλησεν αὐτάς. Τὸ τέλος Ἀπριλίου ὁ σουλτᾶνος διέταξε νὰ ἀπαγχονισθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι τρεῖς φυλακισθέντες ἀρχιερεῖς. Ὁ δῆμιος εἰσῆγαγεν αὐτοὺς ἐντὸς πλοιαρίου, ἀνέπλευσε τὸν Βόσπορον καὶ ἐκρέμασεν αὐτοὺς εἰς τὰ τρία πολυαριθμότερα ἑλληνικὰ προάστια τοῦ Βοσπόρου. Κατὰ τὰς ἐπομένους ἡμέρας ἐξηκολούθησεν ἡ μανία τῶν Τούρκων καὶ εἰς 10 χιλ. ὑπολογίζονται τὰ θύματα τῆς τουρκικῆς ἀγριότητος μόνον εἰς τὴν Κων/πολιν. Ὅμοιοι σκηναὶ βαρβαρότητος συνέβησαν εἰς τὴν Σμύρνην, Ἀδριανούπολιν, Αἴνον καὶ ἀλλαχοῦ.

Διὰ τῶν ἀγριοτήτων τούτων ἠθέλησεν ἡ Πύλη νὰ τρομοκρατήσῃ τοὺς ραγιᾶδες. Ἐταράχθη ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητον ἐξέγερσιν καὶ ἐξετράπη κατὰ τῶν εἰρηνικῶν Ἑλλήνων τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ μετὰ τὰς αἱματηρὰς βιαιότητας ἄρχοντες καὶ λαὸς ἐκόρεσαν τὸ πάθος τῶν καὶ ἐνόμισαν ὅτι ἐξετέλεσαν τὸ καθήκον τῶν. Ἄλλ' ἡ τρομοκρατικὴ μέθοδος ἐξῆψε περισσότερον τὴν ἀγανάκτησιν τῶν Ἑλλήνων καὶ ὁ πόλεμος ἔλαβε χαρακτῆρα θρησκευτικόν, ἄγριον καὶ ἐξοντωτικὸν μεταξὺ τῶν δύο φυλῶν. Ἀγανάκτησιν ἐπίσης ἐπροκάλεσεν ἡ διαγωγή τοῦ σουλτάνου καὶ εἰς τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης. Πρὸ πάντων ὁ ἀπαγχονισμὸς τοῦ Πατριάρχου ἐπροξένησε βαθεῖαν αἴσθησιν εἰς τὸν ὁμόδοξον Ρωσικὸν λαὸν καὶ ἀπὸ τότε προεκλήθη ἡ δυσ-ἀρέσκεια τῆς Ρωσικῆς κυβερνήσεως. ✓

ΑΙ ΔΥΣΧΕΡΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις ἐπῆλθε μετὰ δυνάμει καὶ ταχύτητος φυσικοῦ φαινομένου. Ἐντὸς ὀλίγου τὰ κύματά της, ἐχειλίσαντα ἐκ τῆς Πελοποννήσου κατέκλυσαν τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα καὶ τὰς νήσους καὶ ἐξηπλώθησαν μέχρι τῆς Μακεδονίας.

Ἄλλ' ὁ Ἑλληνικὸς Ἀγὼν ἔμελλε νὰ διέλθῃ μακρὰν δοκιμασίαν, διότι εἶχε νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἰσχυρὰν αὐτοκρατορίαν. Οἱ Ἕλληνες δὲν εἶχον οὔτε χρήματα, οὔτε πολεμοφόδια, οὔτε ἡσκημένον στρατόν. Ἐκ τῶν Πελοποννησίων μόνον οἱ Μανιάται ἦσαν ἡσκημένοι εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ὅπλων. Μετὰ τὰς πρώτας ἐπιτυχίας τὸ ὄνομα τοῦ Κολοκοτρώνη προσεῖλκυσε πλῆθος ἐθελοντῶν. Ἄλλ' ὁ πρῶτος οὗτος ἑλληνικὸς στρατὸς παρουσίαζε περιεργὸν ὄψιν. Οἱ πλεῖστοι τῶν

πρώτων αὐτῶν προμάχων τῆς πατρίδος ἦσαν ἄοπλοι· μερικοὶ ἔφερον μαχαίρας, ἄλλοι σφενδόνας καὶ ἄλλοι ράβδους ἀλωνιστικάς. Τὸ σπουδαιότερον ἦτο ὅτι ὁ στρατός αὐτὸς δὲν εἶχε βαπτισθῆ ἀκόμη εἰς τὸ πῦρ τῆς μάχης, καὶ μὲ μεγάλας δυσκολίας οἱ ἀρχηγοὶ τὸν συνεκράτουν, ὅταν παρουσιάζετο ὁ ἐχθρὸς.

Ἕλλην πολεμιστὴς τῆς ξηρᾶς

Τοιοιουτρόπως, ὅταν ὁ Κολοκοτρῶνης ἐπολιόρκει τὴν Καρύταιναν καὶ ἐνεφανίσθη Τουρκικὸς στοατός, οἱ Ἕλληνες διεσκορπίσθησαν. Ὁ Κολοκοτρῶνης συνήθροισε νέους πολεμιστὰς καὶ ἐγκαταστήσας αὐτοὺς εἰς στρατόπεδον ἤρχισε νὰ τοὺς γυμνάζῃ καὶ νὰ τοὺς διοργανώῃ. Ἀλλὰ καὶ οἱ νεοσύλληκτοι ἐγκατέλειψαν τὸν ἀρχηγόν των, μόλις ἐνεφανίσθη Τουρκικὸς στρατός.

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΟΝ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ - Η ΜΑΧΗ ΒΑΛΤΕΤΣΙΟΥ

Ἐν μέσῳ τῶν ἀπογοητεύσεων τούτων ὁ Κολοκοτρῶνης ἔμενον ἀκλόνητος· ἦλθε μάλιστα εἰς ρῆξιν πρὸς τοὺς ἄλλους ὄπλαρχηγούς,

Νησιώτης πολεμιστὴς

οἱ ὁποῖοι ἐπρότειναν νὰ ὑποχωρήσουν εἰς τὴν Μεσσηνίαν. Τέλος κατάρθωσε νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν γνώμην του εἰς τοὺς ἄλλους ὀπλαρχηγούς, οἱ ὁποῖοι ἀνέδειξαν τὸν Πετρόμπεην Μαυρομιχάλην ἀρχιστράτηγον τῆς Πελοποννήσου, ἀναθέσαντες εἰς αὐτὸν τὴν στρατολογίαν καὶ τροφοδοσίαν, καὶ ἐδέχθησαν τὸ σχέδιον τοῦ Κολοκοτρώνη.

Ὁ **Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης** (1765 - 1848) ἦτο παῖς κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1770, ὅποτε τουρκικὴ βόμβα, ἐκραγεῖσα κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Μελιπύργου, ἐφόρνευσε πάντας τοὺς ὑπερασπιστάς του, πλὴν αὐτοῦ καὶ τινος ἄλλου. Ἀνδρωθεὶς κατέλαβε σχεδὸν μοναρχικὴν θέσιν εἰς τὴν Μάνην καὶ ὅλοι ἐθεώρουν αὐτὸν ὡς τὸν ἐνδεδειγμένον ἀρχηγὸν τοῦ μέλλοντος Κινήματος. Ἡ ἐπιβολὴ αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του ἦτο μεγάλη ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων. Αἱ τιμαὶ καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια ἐθελγον αὐτὸν καὶ ἠσθάνετο ζωηροτάτην χαρὰν νὰ παρέχῃ ἡγεμονικὰ δῶρα εἰς τοὺς ὄπαδούς του καὶ νὰ μετριάξῃ τὴν πενίαν τῶν Μανιατῶν του. Κατὰ βᾶθος ἦτο πολὺ περισκεμμένος καὶ δὲν ἀνελάμβανεν ἐπιχειρήσιν, ἐὰν δὲν εἶχε βεβαιότητα περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς.

Ὁ Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης (1765 - 1848) 83

Τὸ σχέδιον τοῦ Κολοκοτρώνη ἦτο τὸ ἐξῆς : Ὁ περὶφημος πολεμιστὴς ἐφόρνευε ὅτι ἡ Ἐπανάστασις δὲν ἦτο ἀσφαλὴς, ἐφόσον ἔμεινε

Π. Μαυρομιχάλης

Ἡ ὑπογραφή τοῦ Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη

Τουρκικὸς στρατὸς εἰς τὴν καρδίαν τῆς Πελοποννήσου. Ἐπρεπε, λοιπόν, πάσῃ θυσίᾳ νὰ κυριευθῇ ἡ Τρίπολις. Ἄλλ' ἐπειδὴ οἱ Ἕλλη-

νες δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ κυριεύσουν αὐτὴν δι' ἐπιθέσεως, ὁ Κολοκοτρώνης ἐσκέφθη νὰ περιβάλλῃ τὴν πόλιν διὰ ζώνης πολιορκητικῆς,

Σουλιώτης πολεμιστῆς

δυσμάς, βορρᾶν καὶ μεσημβρίαν παρόδους καὶ ὁ Κολοκοτρώνης ἐτάχθη μεσημβρινοδυτικῶς παρὰ τὸ Β α λ τ ε τ σ ι ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Μαινάλου, διὰ νὰ ἐπισκοπῇ ἀφ' ἑνὸς τὸ ὄροπέδιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κεῖται ἡ Τρίπολις, ἀφ' ἑτέρου τὰς κοιλάδας τῆς Μάνης καὶ τῆς Μεσσηνιας.

Πράγματι ἡ θέσις τῶν πολιορκουμένων κατέστη δυσχερής. Ἀλλὰ τὸ θάρρος τῶν ἐπαναστατῶν παρέλυσε σημαντικὴ ἐπικουρία, ἡ ὁποία ἔφθασεν εἰς τὴν Τρίπολιν. Ὁ

ἡ ὁποία νὰ διακόψῃ τὰς ἐξωθεν συγκοινωνίας καὶ διὰ ἀρκῶς περισφιγγομένη νὰ ἐξαναγκάσῃ εἰς παράδοσιν τὸ φρούριον. Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου αὐτοῦ τὰ ἑλληνικὰ σώματα κατέλαβον τὰς πρὸς

Ἑλληνικὴ ἔνδυμασία Ἀθηνῶν. (Τῶν χρόνων τῆς Ἐπαναστάσεως)

Χουρσίτ πασσᾶς δηλονότι — ἀνησυχῶν διὰ τὰ γυναίκας τοῦ χαρμελίου του καὶ τοὺς θησαυροὺς του — ἀπέσπασε 3.500 Ἀλβανοὺς ἐκ τοῦ πρὸ τῶν Ἰωαννίνων στρατοπέδου καὶ ἔστειλεν αὐτοὺς ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ ἐμπειροπολέμου καὶ ἱκανοῦ Μουσταφάμπεη, ὁ ὁποῖος διαπεραιωθεὶς εἰς τὰς Πάτρας ἔλυσε τὴν πολυορκίαν τοῦ Ἀκροκορίνθου καὶ τοῦ Ναυπλίου καὶ τὴν 30 Ἀπριλίου εἰσῆλθεν εἰς Τρίπολιν.

Ὁ Μουσταφάμπεης προσέβαλε τὸ ἐν **Βαλτεταίῳ** στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων θέλων νὰ ἐπωφεληθῇ τοῦ τρόμου, τὸν ὁποῖον ἐπέπνευσεν ἡ ἐμφάνισις του. Ἀλλ' οἱ κατέ-

Ἐνδυμασία περιχώρων Ἀθηνῶν

Ἐνδυμασία Τανάγρας

ρίων. Ἐνισχυθέντες δὲ τὴν νύκτα διὰ τοῦ σώματος τοῦ Πλαπούτα,

χοντες τὸ χωρίον Μανιάται — χίλιοι περίπου τὸν ἀριθμὸν ὑπὸ τοὺς Μαυρομιχάλους Ἴλιαν καὶ Κυριακούλην — ἐκράτησαν τὰς θέσεις, τὰς ὁποίας κατεῖχον ὀπισθεν τεσσάρων λιθοκτίστων ἡμικυκλικῶν ταμπού-

τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ ἄλλων ἐπικουριῶν, τὴν ἐπομένην ἐπετέθησαν καὶ ἔτρεψαν εἰς φυγὴν τοὺς Ἀλβανούς, οἱ ὅποιοι ἐγκατέλειψαν τὰς ἀποσκευὰς καὶ τὰ δύο κανόνια. Ἐφονεύθησαν 600 Τούρκοι καὶ 150

Ἕλληνες καὶ τὴν ἐπαύριον οἱ Ἕλληνες ἔστησαν τρόπαιον ἐκ 400 ἑθνικῶν κεφαλῶν (12 - 13 Μαΐου).

Ἡ μάχη τοῦ Βαλτετσίου ἔκρινε τὴν τύχην τῆς Τριπόλεως, διότι - ἀφοῦ ἀπέτυχε καὶ ἡ ἀπόπειρα τοῦ Μουσταφάμπεη κατὰ

Ἐνδυμασία Θηβῶν

Ὁ Ὁμέρ Βρυώνης

τοῦ ἐν Βερβένοις ἑλληνικοῦ στρατοπέδου — ὁ περὶ τὴν πόλιν κρῖκος ἐσφίγγετο ὄλονεν στενότερον. Πλὴν τούτου αἱ μάχαι αὐταὶ εἶχον μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν πορείαν τοῦ Ἀγῶνος, διότι ἡ νίκη ἐνέπνευσεν αὐτοπεποιθήσιν εἰς τοὺς Ἕλληνας, οἱ ὅποιοι μετὰ θάρρους ἀντιμετώπιζον εἰς τὸ ἐξῆς τοὺς Τούρκους. √

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΑΛΑΜΑΝΑΣ

Ἐνῶ οἱ Ἕλληνες τῆς Πελοποννήσου ἠγωνίζοντο περίε τῆς Τριπόλεως καὶ περιέσφιγγον καθημερινῶς περισσότερον τοὺς πολιορκουμένους, οἱ ὀπλαρχηγοὶ τῆς Στερεᾶς παρεκώλυσαν τὴν διέλευσιν νέας ἐπικουρίας πρὸς λύσιν τῆς πολιορκίας τῆς Τριπόλεως.

Δύο Τούρκοι πασάδες, ὁ **Κιοσέ Μεχμέτ** καὶ ὁ **Ὁμέρ Βρυώνης** κατὰ διαταγὴν τοῦ Χουρσίτ παρεσκεύασαν σημαντικὰς δυνάμεις εἰς τὴν Λαμίαν, διὰ νὰ καταπνίξουν τὰς ἐν Ἑλλάδι ταραχάς. Οἱ ὀπλαρχηγοὶ τῆς Στερεᾶς Δυοβουνιώτης, Πανουργιάς καὶ Διάκος προσεπάθησαν νὰ ἀναχαιτίσουν αὐτούς. Ἀλλὰ κατὰ τὸ περίφημον στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν, τὸ ὅπῃον ἐδόξασεν ἡ ἀνδρεία τῶν Σπαρτιατῶν τοῦ Λεωνίδα, ἐθυσιάσθη ὁ νεαρὸς ἦρωα τοῦ ἀγῶνος Ἀθανάσιος Διάκος.

Ὁ **Ἀθανάσιος Διάκος** (1788 - 1821), ρωμαλέος καὶ εὐμορφος υἱὸς χωρικοῦ, κατήγετο ἐκ Μουσουνίτης (τῆς Παρνασσίδος). Ἡ οἰκογένειά του προώριζεν αὐτὸν διὰ τὸ ἱερατικὸν στάδιον καὶ μειράκιον εἰσῆλθεν εἰς μοναστήριον. Ἀλλ' ὁ ἀὴρ τῶν ὁρέων ὑπῆρξε πάντοτε θελκτικώτερος δι' αὐτὸν ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν μοναχῶν. Ἐφυγεν ἀπὸ τὸ μοναστήριον καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἀλῆ καὶ κατὰ τὸν πρὸς τὴν Πύλην πόλεμον ἐκεῖνον ἐτάχθη ὡς ὑπασπιστῆς τοῦ ὀνομαστοῦ κλέφτου Ὀδυσσεῶς νὰ ὑπερασπίσῃ τὰς μεταξὺ Ἀμφίσσης καὶ Δελφῶν ὁδοὺς. Ἀλλ' ὁ Ὀδυσσεὺς ἐδραπέτευσεν εἰς τὰς Ἰονίους νήσους, ἀμα ἐπλησίασαν τὰ σουλτανικὰ στρατεύματα, ὁ δὲ Διάκος ἔμεινεν ἔκτοτε ὡς ἰδιώτης εἰς τὴν Λεβάδειαν.

Ὁ Διάκος (1788 - 1821)

53 εἰκὼν

Πρὸ τῶν ὑπερέτερων καὶ καλύτερων ὀπλισμένων δυνάμεων τῶν Τούρκων (9 χιλιάδες πεζοὶ καὶ ἵππεῖς) ἵπεχώρησαν οἱ ἄλλοι ὀπλαρχηγοί. Ὁ Διάκος ταχθεὶς μὲ ὀλίγους ἐκλεκτοὺς συντρόφους νὰ προστατεύσῃ τὸ ἐπικαιρότερον σημεῖον τῆς διαβάσεως τῶν Τούρκων,

τὴν ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ γέφυραν τῆς Ἀλαμάνας, ἀνέστησε τὰς παλαιὰς ἐνδόξους ἡμέρας τῶν 300 τοῦ Λεωνίδα. Ἐπολέμησε μὲ πρωτοφανῆ ἀνδρείαν καὶ μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι διὰ τοῦ τιμίου ἑλληνικοῦ αἵματος θὰ καθαγιασθῆ ἄλλην μίαν φοράν τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον χώρον, ὅπου οἱ προσκυνηταὶ θαυμάζουν τὴν παλαιὰν καὶ νέαν ἀνδραγαθίαν τῶν Ἑλλήνων. Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Διάκου ἐφρονέθησαν ὅλοι, ὁ ἴδιος δὲ τέλος πληγωμένος συνελήφθη καὶ ὠδηγήθη εἰς τὴν Λαμίαν πρὸ τοῦ Ὁμῆρ Βρυώνη, ὁ ὁποῖος ἐθαύμασε τὸ παράστημα καὶ τὴν ἀνδρείαν τοῦ νέου. Ὁ Διαῖκος ἠρνήθη μὲ ἀποτροπιασμὸν τὰς σαγηνευτικὰς προτάσεις τοῦ Τοῦρκου πασᾶ, ὁ ὁποῖος τοῦ ὑπεσχέθη τιμὰς καὶ ἀξιώματα, ἂν ἤθελε νὰ συμπολεμήσῃ μαζί του. Ὁ Ὁμῆρ διέταξε νὰ φονευθῆ καὶ ὁ Διαῖκος ὑπέστη μαρτυρικὸν θάνατον. Ἐσοβλήσθη εἰς τὴν Λαμίαν τὴν 23 Ἀπριλίου 1821. √

ΑΙ ΜΑΧΑΙ ΤΗΣ ΓΡΑΒΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ

Ἀλλὰ τὸν ἥρωικὸν θάνατον τοῦ Διαῖκου ἐξεδικήθη μετ' ὀλίγον ὁ ἐμπειροπόλεμος υἱὸς τοῦ Ἀνδρίτσου Ὀδυσσεύς, παραμονεύσας μετ' ὀλίγων παλληκαριῶν εἰς τὸ Χάνι τῆς Γραβιάς. Τὸ μικρὸν, ἀλλ' ἐνδοξὸν αὐτὸ χάνι, εὐρισκόμενον εἰς τὴν εἴσοδον ἀγχένος, ἐπὶ τῆς σημερινῆς ἀμαξιτῆς ὁδοῦ Μπράλου - Ἰτέας, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ ὁ Τουρκικὸς στρατός, ἐξέλεξε νὸ Ὀδυσσεύς καὶ μὲ 100 συντρόφους ὠχυρώθη ἐντὸς αὐτοῦ.

Ἡ ἐπιχείρησις ἦτο ἐπικίνδυνος. Ὁ Ὀδυσσεύς ἐκάλεσεν ὅσους ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ ἠθελον νὰ θυσιασθοῦν μαζί του νὰ πιασθοῦν εἰς τὸν χορὸν, τὸν ὁποῖον ἔσυρεν αὐτός. Τοιουτοτρόπως τὰ παλληκάρια ἐν χορῶ καὶ μὲ περιφρόνησιν πρὸς τὸν θάνατον ἠκολούθησαν τὸν ἀρχηγὸν τῶν καὶ ἐκλείσθησαν εἰς τὸ μικρὸν χάνι, τοῦ ὁποῖου ἐκλείσθησαν ὅλα τὰ ἀνοίγματα καὶ ἠνοιξαν πολεμιστρες.

Οἱ Τοῦρκοι, ἀνύποπτοι, ἐδέχθησαν ὁμοβροντίας καὶ ἐκάλυψαν τὸν γύρω χώρον μὲ σωροὺς πτωμάτων. Αἱ ἐπανειλημμένα καὶ λυσσώδεις ἐπιθέσεις τῶν Ἀλβανῶν δὲν κατάρθωσαν τίποτε καὶ διὰ τοῦτο ὁ Ὁμῆρ διέκοψε τὴν μάχην καὶ ἔστειλε νὰ φέρῃ τηλεβόλα ἀπὸ τὴν Λαμίαν. Ἀλλ' οἱ περὶ τὸν Ὀδυσσεά διὰ τολμηρᾶς νυκτερινῆς ἐξόδου ἐτράπησαν εἰς τὰ ὄρη, ἀφοῦ ἔχασαν δύο μόνον συντρόφους (8Μαῖου).

Ἡ παράτολμος αὕτη ἀντίστασις ὀλίγων ἀνδρῶν, ἡ ὁποία ἐστα-

μάτησεν ὀλόκληρον ἡμέραν τὸν Τουρκικὸν στρατὸν, ἀνεπτέρωσε τὸ καταπεσὸν μετὰ τὸ ἀτύχημα τῆς Ἀλαμάνας φρόνημα τῶν Ἑλλήνων καὶ κατέστησεν ἔνδοξον τὸ ὄνομα τοῦ Ὀδυσσεῶς, ὁ ὁποῖος ἀπέβη ὁ Κολοκοτρώνης τῆς Στερεᾶς.

Ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀνδρουτσός ἦτο υἱὸς τοῦ περιφήμου κλέφτου τοῦ 18ου αἰῶνος Ἀνδρίτσου. Ἐλαβε τὸ ὄνομα τοῦ ὀμηρικῶ ἦρωος, διότι ἐγεννήθη εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκην (1770). Ἀπορφανισθεὶς εἰς παιδικὴν ἡλικίαν, προσελήφθη δεκαπενταετῆς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἀλῆ, ὁ ὁποῖος ἐξετίμησε τὸν θαρραλέον καὶ ἐριστικὸν νεανίαν καὶ δῶρισεν αὐτὸν γενικὸν ἀρματολὸν τῆς Βοιωτίας, Φωκίδος καὶ Δωριδος. Τὸ 1818 ἐμύθη εἰς τὰ τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας. Ὄταν ὁ Ἀλῆς ἐκρήχθη ἀποστάτης, ὁ Ὀδυσσεὺς ὑπεκρίθη τὸν πιστὸν σύμμαχον τοῦ σατράπου ἀλλ' ὑπεχώρησε πρὸ τῶν σουλτανικῶν στρατευμάτων καὶ κατέφυγεν εἰς τὰς Ἰονίους νήσους.

Ὀδυσσεὺς Ἀνδρουτσός (1770 - 1824) 54 εἰκ.

Τὸ κατόρθωμα τοῦ Ὀδυσσεῶς ἠμπόδισε τὸν Βρυώνην νὰ διαβῇ εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν τῆς Τριπόλεως, διότι ὁ Τούρκος πασᾶς δὲν ἔκρινεν ὀρθὸν νὰ προχωρήσῃ, πρὶν καταστείλῃ τὴν ἐπανάστασιν τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος. Διέμεινεν ἀκόμη ὀκτὼ ἡμέρας παρὰ τὸ Χάνι καὶ κατόπιν εἰσέβαλεν εἰς τὴν Βοιωτίαν καὶ κατέλαβε τὴν Λεβάρδειαν, τὴν ὁποῖαν διήρπασαν οἱ Ἀλβανοὶ του. Ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ἄλλοι ὄπλαρχηγοὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος παρηκολούθησαν αὐτὸν ἐνοχλοῦντες. Ὁ Βρυώνης κατέλαβε κατόπιν τὰς Θήβας καὶ προήλασε πρὸς τὴν Εὐ-

Λ. Ὀδυσσεὺς ὁ
Β' 1/10:

Ἡ ὑπογραφή καὶ ἡ σφραγίς τοῦ Ὀδυσσεῶς Ἀνδρουτσίου

καὶ ἄλλοι ὄπλαρχηγοὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος παρηκολούθησαν αὐτὸν ἐνοχλοῦντες. Ὁ Βρυώνης κατέλαβε κατόπιν τὰς Θήβας καὶ προήλασε πρὸς τὴν Εὐ-

βοιαν, προσπαθῶν νὰ προσελκύσῃ τοὺς Ἕλληνας μὲ φιλόνηθρον τρόπον.

Εἰς τὴν Εὐβοίαν προσέκρουσεν εἰς τὴν γενναίαν ἀντίστασιν παρὰ τὴν θέσιν Β ρ υ σ ά κ ι α (15 Ἰουλίου) καὶ προχωρήσας ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἔλυσεν τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀκροπόλεως, τὴν ὁποίαν, ὅπως εἶδομεν, εἶχον ἀποκλείσει οἱ κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν περιχώρων, καὶ ἔσωσε τοὺς δεινῶς κατατρυχομένους εἰς τὴν Ἀκρόπολιν Τούρκους (πρῶτη πολιορκία τῆς Ἀκροπόλεως, 23 Ἀπριλίου - 20 Ἰουλίου). Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν Πελοπόννησον, διότι ἀφενὸς οἱ Πελοποννήσιοι ἀρχηγοὶ Πάνος Κολοκοτρώνης καὶ Παπαφλέσσας, ὁ Σουλιώτης καὶ ὁ Ἀντώνιος Μαυρομιχάλης κατέλαβον τὸν Ἰσθμόν, ἀφετέρου δὲ ὄπλαρχηγοὶ τῆς Στερεᾶς ἠπειλοῦν νὰ διακόψουν τὰς συγκοινωνίας του.

Ἐν τῷ μεταξύ νέα δύναμις τουρκικὴ, 8 χιλ. περίπου ἄνδρες, προερχομένη ἐκ Μακεδονίας εἶχε φθάσει μέχρι Λαμίας καὶ προήλαυε πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Βρυῶν. Ἄλλ' οἱ ὄπλαρχηγοὶ Δουβουνιώτης, Πανουργιάς καὶ Γκούρας προσέβαλον αὐτὴν παρὰ τὰ Β α σ ι λ ι κ ά , ἐπὶ τῆς λεωφόρου ἣ ὁποία ὀδηγεῖ ἀπὸ Λαμίας εἰς Ἀταλάντην, καὶ ἐνίκησαν εἰς ἀποφασιστικὴν μάχην (25 Αὐγούστου). Ἡ νίκη τῶν Βασιλικῶν ἔχει μεγάλην σημασίαν, διότι ἐματαίωσεν ὀριστικῶς τὰ σχέδια τῶν Τούρκων νὰ προχωρήσουν πρὸς τὴν Πελοπόννησον. Οἱ δύο πασᾶδες ἀπειλούμενοι ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ σώματα καὶ τὸν ἐπερχόμενον χειμῶνα ἐγκατέλειψαν τὴν Στερεάν τὸν Ὀκτώβριον καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἠπειρον. Τοιοῦτοτρόπως ἡ πρώτη ἐκστρατεία τῶν Τούρκων κατὰ τῆς Πελοποννήσου ἀπίτυχεν. √

ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ

Ἐν τῷ μεταξύ ἐκρίνετο ἡ τύχη τῆς Τριπόλεως, ἀφοῦ προηγουμένως περιῆλθον εἰς χεῖρας τῶν Ἑλλήνων ἄλλαι ὑπὸ τῶν Τούρκων κατεχόμεναι θέσεις εἰς τὴν Πελοπόννησον. Τὴν 25 Ἰουνίου παρεδόθη ἡ Μ ο ν ε μ β α σ ί α καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὸ Ν α υ α ρ ῖ ο ν . Ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ Ἕλληνες δὲν ἔδειξαν πολὺ καλὴν διαγωγὴν. Παρὰ τὰς συνθήκας — κατὰ τὰς ὁποίας οἱ παραδοθέντες Τοῦρκοι ἔπρεπε μετὰ τῶν περιουσιῶν των νὰ διαβιβασθῶν εἰς ἀσφαλὲς μέρος — κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Μονεμβασίας διηρπάγησαν ὅλα τὰ πράγματα

τῶν πολιορκουμένων, τοῦ δὲ Νεοκαστροῦ καὶ τὰ πράγματα διηρπάγησαν καὶ οἱ ἄνδρες ἐσφάγησαν. Δουλεῖα αἰῶνων εἶχε σκληρύνει τὴν καρδίαν τῶν Ἑλλήνων μαχητῶν καὶ κατέστησε τὸ μῖσος κατὰ τῶν Τούρκων ἀδιάλλακτον. Τοῦτο ἐξώθει αὐτοὺς εἰς ἀντιπειθαρχικὰ πράξεις καὶ εἰς ἔλλειψιν σεβασμοῦ πρὸς τοὺς ἀρχηγούς. Πρὸ μικροῦ εἶχε φθάσει εἰς τὴν Πελοπόννησον ὁ **Δημήτριος Ὑψηλάντης**, ἀδελφὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε τὴν γενικὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἀγῶνος ἐν ὀνόματι τῆς Ἀρχῆς καὶ κατέβαλε μεγάλας προσπάθειας, διὰ νὰ ἐπιβάλη τὴν τάξιν καὶ πειθαρχίαν.

Ἐν τούτοις ἐπληθιάζον αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Τριπόλεως. Ἐντὸς τοῦ στενοῦ καὶ πετρώδους χώρου, ὅπου εἶχον συσσωρευθῆ ὑπὲρ τὰς 30 χιλιάδας ψυχαί, ἐτελεῖτο φρικιαστικὴ τραγωδία. Ἡ πείνα, ἡ δίψα καὶ αἱ νόσοι ἐθέριζον τοὺς πολιορκουμένους. Οἱ Τούρκοι εἶχον κλείσει 38 ἄτομα, ἀρχιερεῖς καὶ προκρίτους ἐντὸς τῆς ὑγρᾶς φυλακῆς τῶν κακούργων, ὅπου ἐσήποντο ρακένδυτοι, φθειριῶντες καὶ ἡμιθανεῖς ἐκ τῆς ἀσιτίας καὶ τῶν κακουχιῶν. Πολλοὶ ἀπέθανον, ἄλλους δὲ ἀπεκεφάλισαν ὑπὸ διαφόρους προφάσεις.

Ἀλλὰ οἱ Τούρκοι — ἀναγκαζόμενοι ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν τροφῶν — ἤρχισαν διαπραγματεύσεις μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, αἱ ὁποῖαι ὅμως ἐναυάγησαν. Κατόπιν αὐτοῦ οἱ στρατιῶται ἀνέβησαν εἰς τὰ τεῖχη καὶ ἐκυρίευσαν τὴν πόλιν (23 Σεπτεμβρίου 1821).

Διὰ τῆς ἀλώσεως τῆς Τριπόλεως ἐπαγιάθη ἡ Ἐπανάστασις, διότι τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Πελοποννήσου ἦτο τελείως ἐλεύθερον. Οἱ ὄπλαρχηγοὶ μὲ τὰ πλοῦσια λάφυρα ὥπλισαν καλῶς τοὺς ἄνδρας τῶν καὶ οἱ χωρικοὶ ἄφησαν τὰς μαχαίρας καὶ τὰς σφενδόνας. Τὸ ἠθικὸν τοῦ στρατοῦ ἐξυψώθη ἀκόμη περισσότερον.

Ο ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

Τοιουτοτρόπως τὸ σχέδιον τοῦ Κολοκοτρῶνη ἐθριάμβευσε διὰ τῆς πτώσεως τῆς Τριπόλεως, ὁ δὲ Γέρος τοῦ Μοριᾶ, ὅπως συνήθως τὸν ἀπεκάλουν, ἀνεδείχθη ὁ στρατηγικώτερος ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῆς Πελοποννήσου.

Ὁ **Κολοκοτρῶνης** κατήγετο ἀπὸ παλαιὰν οἰκογένειαν κλεφτῶν, ἡ ὁποία προήρχετο ἐκ Λεονταρίου τῆς Μεγαλοπόλεως (Ἄρκαδία). Τὸ ὄνομα Κολοκοτρῶνης ἦτο γνωστὸν καὶ περιβόητον ἤδη τὸν 18ον αἰῶνα καὶ τὰ

δημοτικά ἄσματα ὕμνησαν τὸ κατορθώματα καὶ τὰς περιπετείας τῶν Κολοκοτρωναίων. Οὐδεὶς ἐκ τῆς οἰκογενείας του, καθύσον ἐνεθυμείτο, εἶχον ἀποθάνει ἐκ φυσικοῦ θανάτου. Ὁ

Ὁ Θ. Κολοκοτρώνης (1770 - 1843)

ἴδιος δὲ ἐγεννήθη ἐν μέσῳ τοῦ τρόμου τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1770 ἐπὶ τινος ὄρου ὑποκάτω δένδρου, διότι ὅλοι εἶχον καταφύγει εἰς τὰ ὄρη. Ὁ πατὴρ του ἐπεσε θύμα τῆς δολιότητος τοῦ Καπετὰν Πασᾶ κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1769. Ὁ Θεόδωρος, νέος ἔτι, ἐπεδόθη εἰς τὸ στάδιον τῶν ὄπλων καὶ διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Τούρκων κατέφυγεν εἰς τὰς Ἰονίους νήσους. Κατὰ τὸν ρωσοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1806 ἐχρημάτισε πειρατὴς καὶ τὸ 1810 εἰσηλθεν εἰς τὸν ἀγγλικὸν στρατὸν τῶν Ἰονίων νήσων καὶ προήχθη μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ ταγματάρχου.

Ὁ Κολοκοτρώνης ἦτο γνήσιος τύπος κλέφτου. Ἡ μεγάλη κεφαλή του περιβεβλημένη μακρὰν κόμην, ἐπεκάθητο ὑπερηφάνως ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν ὤμων του.

τὸ μέτωπόν του ἦτο εὐρύ, τὸ πρόσωπόν του μελαπὸν καὶ τὸ βλέμμα του — καλυπτόμενον ὑπὸ πυκνῶν ὀφρῶν — εἶχε κάτι τὸ ἄτρομον καὶ ἐπιβλητικόν. Ἡ βροντώδης φωνή του ἦτο ἐνθαρρυντικὴ διὰ τοὺς πολεμιστὰς καὶ ἡ περιφημὸς λοφωτὴ περικεφαλαία του — τὴν ὁποίαν ἔφερον ὡς Ἄγγλος ἀξιωματικὸς — ἠϋξανε τὴν ἐπιβλητικότητά του. Ὁ Κολοκοτρώνης συνήγωνε σπανίαν πείραν τοῦ κόσμου μὲ φωτεινὴν ἀντίληψιν τῶν πραγμάτων. Ἐπίστευεν εἰς τὴν τελειωτικὴν νίκην τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν πίστην αὐτὴν μετέδιδε καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, ἀπευθύνων εἰς τὸν στρατὸν — ὅσάκις παρουσιάζετο εὐκαιρία — λόγους θερμούς, ἀπλοῦς καὶ πειστικούς. Συνήθιζε δὲ νὰ λέγῃ ὅτι ὁ Θεὸς ὑπέγραψε τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ δὲν ἀνακαλεῖ τὴν ὑπογραφήν του. Ὁ Κολοκοτρώνης εἶναι μία ἀπὸ τὰς ἐξεχούσας φυσιογνωμίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀγῶνος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε σημαντικωτάτη ἡ ἐπίδρασις του, καὶ συγχρόνως εἰς τῶν ἀντιπροσωπευτικῶν τύπων τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνου.

Ἡ σφραγὶς τοῦ Κολοκοτρώνη

Ο ΚΑΤΑ ΘΑΛΑΣΣΑΝ ΑΓΩΝ

Ἐνῶ βραδέως ἐδημιουργεῖτο ὁ στρατός τῆς ξηρᾶς, ἡ Ἐπαναστασις ἀπέκτησεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἀξιόλογον πολεμικὸν ὄπλον ἐπὶ τῆς θαλάσσης διὰ τῆς μετατροπῆς τῶν ἐμπορικῶν πλοίων τῶν νησιωτῶν εἰς πολεμικά. Ἐνῶ δὲ οἱ ὀπλαρχηγοὶ τῆς Στερεᾶς — ἰδίως διὰ τῆς νίκης τῶν Βασιλικῶν — ἀνεχρίτιζον τὴν προέλασιν τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ πρὸς τὴν Πελοπόννησον, ὁ Ἑλληνικὸς στόλος ἠμπόδιζε τὴν μεταφορὰν τουρκικοῦ στρατοῦ ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην.

Οἱ Ἕλληνες ἐπληροφορήθησαν ὅτι ἡ ἀρμάδα ἠτοιμάζετο νὰ ἐκπλεύσῃ ἀπὸ τὸν Ἑλλήσποντον. Πράγματι περὶ τὰ μέσα τοῦ Μαΐου ὁ τουρκικὸς στόλος ἐφάνη εἰς τὸ Αἰγαῖον, ἀποτελούμενος ἀπὸ ἓν πλοῖον τῆς γραμμῆς, τρεῖς φρεγάτας, τρεῖς κορβέτας καὶ πολλὰ μικρότερα. Τότε οἱ τολμηροὶ τῶν Φαρῶν ναυτικοὶ κατώρθωσαν νὰ συγκεντρώσουν τὸν στόλον τῶν ἀδελφῶν ἡμετέρων καὶ τὴν 18 Μαΐου ἐξέπλευσεν ὁ ἡνωμένος στόλος πρὸς βορρᾶν, ἀποτελούμενος ἀπὸ 50 μεγάλα καὶ 15 μικρὰ πλοῖα. Τὴν ἐπομένην οἱ Ἕλληνες διέκριναν κατὰ τὴν βορειοδυτικὴν ἄκρην τῆς Μυτιλήνης μίαν φρεγάταν τῶν 48 τηλεβόλων, προφυλακίδα τοῦ ὀθωμανικοῦ στόλου. Μερικὰ ἐκ τῶν ἐλληνικῶν πλοίων ἐπλησίασαν αὐτὴν καὶ τὴν ἐκανονιοβόλησαν, ἀλλ' οὐδὲν κατώρθωσαν διὰ τῶν ἀδυνάτων τηλεβόλων τῶν καὶ ἡ φρεγάτα κατέφυγεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἐρεσσῶς. Ὁ πλοίαρχός της φοβούμενος νυκτερινῇ ἐπίθεσιν ἀνεβίβασεν ἐπὶ τοῦ σκάφους ἀρκετοὺς στρατιώτας ἐκ τῆς ξηρᾶς.

Οἱ Ἕλληνες πλοίαρχοι εὐρισκόμενοι εἰς ἀδυναμίαν νὰ βλάψουν τὸ ἐχθρικὸν πλοῖον ἐσκέφθησαν νὰ τὸ πυρπολήσουν. Τότε ὁ πρακτι-

Ἐνδυμασία Σαλαμίνοις

κός διδάσκαλος τῆς ναυτικῆς Ἰωάννης ὁ Πάργιος, ἐπονομαζόμενος Πατατοῦκος, μετέβαλε προχείρως δύο ἀπὸ τὰ μικρότερα πλοῖα εἰς πυρπολικά, ἄλλα δὲ παρήγγειλεν εἰς Ψαρά.

Τὸ **πυρπολικόν** (brulôt), κοινῶς μπουρλότο), εἶναι πολεμικὸν ὄπλον γνωστὸν εἰς παλαιότερους χρόνους. Χρῆσιν αὐτοῦ ἰδίως ἔκαμαν οἱ Ἄγγλοι κατὰ τῆς ἀρμάδας τοῦ Φιλίππου τοῦ Β' καὶ κατὰ τοῦ ὀλλανδικοῦ καὶ γαλλικοῦ ναυτικοῦ. Ἡ τελειοποίησις τῶν πολεμικῶν πλοίων ἔθεσε κατόπιν εἰς ἀχρηστίαν τὸ πυρπολικόν, ἀλλὰ εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἑλλήνων ἀπέβη τρομερὸν ὄπλον. Τὸ ἑλληνικὸν πυρπολικόν ἦτο συνήθως μικρὸν πλοῖον μὲ δύο πατώματα. Ἐπὶ τοῦ κάτω πατώματος ἐτίθεντο βαρέλια πληροῦμενα μὲ εὐφλέκτους ὕλας: πυρίτιδα, οἰνόπνευμα, νάφθαν, θεῖον, κληματάνθρακας, πίσσαν, ρητίνη κλπ. Τὰ βαρέλια συνεδέοντο διὰ σωλῆνων, ἄνωθεν δὲ αὐτῶν ἠνοίγοντο ὅπαι ἐπὶ τοῦ ἄνω πατώματος. Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐτοποθετοῦντο ἄσκοι πλήρεις πίσης καὶ ρητίνης καὶ ἀγγεῖα πλήρη οἰνοπνεύματος καὶ νάφθης, ὀλόκληρον δὲ τὸ πλοῖον ἠλείφετο ἔξωθεν διὰ τῶν αὐτῶν εὐφλέκτων ὑλῶν. Τὸ πυρπολικόν ἔσυρε πάντοτε λέμβον, καλουμένην ἐφ' ὀκλιον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐσώζοντο οἱ ναῦται.

Ἡ πρώτη ἀπόπειρα ἀπέτυχε, διότι οἱ Τοῦρκοὶ ἠγρύπνουν, καὶ τὸ πυρπολικὸν ἐκάη ἀνωφελῶς. Ἀλλὰ μετὰ δύο ἡμέρας ὁ τολμηρὸς ψαριανὸς πηδαλιούχος **Παπανικολῆς**, ἐξήσχημένος ἤδη ἐκ τῶν συγκρούσεων πρὸς τοὺς ἀλγερινοὺς πειρατάς, κατόρθωσε, σφοδρῶς πυροβολούμενος, νὰ προσκολλησῆ τὸ πυρπολικὸν του εἰς τὴν πρῶραν τοῦ ἑθρικοῦ πλοίου. Ἡ φρεγάτα ἀνετινάχθη εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐκ τῶν ἀνδρῶν οἱ περισσότεροὶ ἐφρονεύθησαν.

Τὸ παρὰ τὴν Ἐρεσσὸν κατόρθωμα ἀνεπτέρωσε τὰς ἐλπίδας τῶν Ἑλλήνων. Εἰς τὰ Ψαρά ἐτελέσθη πανηγυρικὴ δοξολογία καὶ ὁ Τουρκικὸς στόλος τόσον ἐξεπλάγη ἐκ τοῦ ἀπροσδοκῆτου παθήματος, ὥστε ἐτρέπη εἰς τὸν Ἑλλησποντον καὶ ἐζήτησεν ἀσφάλειαν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν τηλεβόλων. Ἀλλὰ τὸ πάθημα τοῦ Τουρκικοῦ στόλου ἐπλήρωσαν οἱ ἀθῶοι ραγιαῖδες. Οἱ κάτοικοι τῆς Μυτιλήνης ἐσφάγησαν ἀνηλεῶς, δεινὴν δὲ καταστροφὴν ὑπέστη ἡ ἀνθοῦσα πόλις τῶν Κυδωνιῶν. Οἱ κάτοικοι τῶν Μοσχονησίων ἐξεπατρίσθησαν. Πολλοὶ ἐκ τῶν κατοικούντων τὰ ἐνδότερα τῆς Μ. Ἀσίας Ἑλλήνων κατῆλθον εἰς τὰ παράλια καὶ διεπεραιώθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὁ προσδραμῶν εἰς βοήθειαν Ἑλληνικὸς στόλος ἀπέπλευσε μεταφέρων χιλιάδας προσφύγων, οἱ ὅποιοι διεσπάρησαν εἰς διαφόρους νήσους καὶ ἔζησαν βίον ἄθλιον.

II. Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΟΡΕΙΟΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΠΡΟ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ἡ ἑλληνικὴ αὐτὴ χώρα τῆς Βαλκανικῆς ἕνεκα τῆς εὐφορίας τῆς εἶχεν ἐκλύσει τὰ βλέμματα τοῦ κατακτητοῦ. Ἰσχυροὶ ἀγαῖδες εἶχον ἐγκατασταθῆ ἀπὸ τῆς κατακτῆσεως εἰς τὰ εὐφορώτερα μέρη τῆς χώρας καὶ ἐξεμεταλλεύοντο τὰ πλοῦτη αὐτῆς. Τοῦτο ὅμως δὲν ἤμπόδισε νὰ δημιουργηθῶν κέντρα ἑλληνικώτατα, τὰ ὅποια ἤχμασαν εἰς τὸ ἐμπόριον, τὸν πλοῦτον γενικῶς καὶ εἰς τὰ γράμματα, ὅπως ἡ Θεσσαλονίκη, τὸ Μοναστήριον, αἱ Σέρραι, ἡ Σιάτιστα, ἡ Κοζάνη, ἡ Καστοριά κ.τ.λ. Ἡ Φιλικὴ Ἐταιρεία εἶχεν ἐξαπλώσει παντοῦ τοὺς πλοκάμους τῆς εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Μακεδόνων πολεμιστῶν, ἐμπόρων, διδασκάλων, ἱερέων καὶ προκρίτων εἶχον μυηθῆ εἰς τὰ μυστικά τῆς, οἱ δὲ Φιλικοὶ ἐθεώρουν τὴν Μακεδονίαν ὡς μίαν ἀπὸ τὰς κυριωτέρας ἐστίας τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας Ἀγῶνος.

Ἐπειδὴ ἡ Μακεδονία κατεῖχε θέσιν κεντρικὴν εἰς τὴν Βαλκανικὴν καὶ οἱ Τοῦρκοι τὴν ἐθεώρουν ὡς γέφυραν, ἡ ὅποια συνέδεε τὴν Κωνσταντινούπολιν μὲ τὴν νοτιωτέραν Ἑλλάδα, εἶχον δημιουργηθῆ εἰς αὐτὴν δύο ἰσχυρὰ στρατιωτικὰ κέντρα, τὴν Θεσσαλονικὴν καὶ τὸ Μοναστήριον, καὶ πλεῖστα ἄλλα μικρότερα, εἰς τὰ ὅποια διετήρουν ἰσχυρὰς φρουρὰς καὶ στρατιωτικὰ ἐφόδια. Διὰ τοῦτο, ἐνῶ ἡ Ἐπαναστάσις εἰς τὴν Μακεδονίαν ψυχικῶς εἶχεν ὀριμάσει περισσότερο ἴσως ἀπὸ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα, στρατιωτικῶς ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἔργον δυσκολώτατον ἄνευ τῆς βοήθειας τῆς νοτίου Ἑλλάδος. Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ ἡ Μακεδονία δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑστερήσῃ εἰς τὸν Ἀγῶνα, ἐξηγέρθη, ἠγωνίσθη ἡρωικῶς καὶ ἔδωκεν ἀρκετὰ δείγματα αὐταπαρνήσεως καὶ αὐτοθυσίας, τὰ ὅποια ἂν δὲν ὠφέλησαν σπουδαίως τὸν Ἀγῶνα ἐν τῷ συνόλω, ἔγραψαν σελίδας ἀθανάτους εἰς τὴν νεωτέραν ἱστορίαν μας. Διὰ τοῦτο εἶναι ἀνάγκη εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ νὰ ρίψωμεν ἐν βλέμμα εἰς τὴν ἐν Μακεδονίᾳ ἐπανάστασιν.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Κατὰ τὴν γνώμην τῶν Φιλικῶν ὁ Ἀγὼν τῆς Μακεδονίας εἶχε μεγάλην σημασίαν, διότι ἦτο δυνατὸν νὰ διακόψῃ τὴν συγκοινωνίαν

τοῦ κέντρου τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας μετὰ τῆς νοτιωτέρας Ἑλλάδος, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο εὐκολώτερον νὰ ἐδραιωθῇ ἡ Ἐπανάστασις, διότι δὲν ὑπῆρχε πολὺς Τουρκεὶς στρατὸς εἰς τὰ μέρη αὐτά. Ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης, ὁ ὁποῖος εἶχε κατέλθει ὅπως εἶδομεν, εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἀρχῆς, δηλαδή τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀλεξάνδρου, μετ' ἄλλων Μακεδόνων ὀπλαρχηγῶν, ἐκ τῶν ὁποίων περιφνημος ἦτο ὁ **Νικόλαος Κασομούλης** ἐκ Σιατίστης (ποῦ ἔγραψε καὶ ἀξιόλογον ἱστορίαν τῆς Ἐπαναστάσεως) κατήρτισαν τὸ ἐξῆς ἐπαναστατικὸν σχέδιον δράσεως εἰς τὴν Μακεδονίαν. Θὰ ἐξηγείρετο κατ' ἄρχας ὁ Ὀλύμπος, ὁ ὁποῖος μὲ τὰς ἀπροσίτους κορυφὰς του θὰ ἀπετέλει τὸ κέντρον τοῦ Ἀγῶνος. Κατόπιν θὰ ἐπανεστάτου ἡ Χαλκιδικὴ καὶ τὸ Ἄγιον Ὄρος εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν καὶ ἡ Νάουσα βεῖς τὴν Δυτικὴν. Συγχρόνως θὰ καταλαμβάνοντο ἡ διάβασις τοῦ Ἀξιῦ, τὰ Τέμπη, τὰ στενὰ τῆς Καστοριάς καὶ αἱ φύσει ὄχθραι τοποθεσίαι Καστανιά ἐπὶ τοῦ Βερμίου καὶ Σιάτιστα. Τοιοῦτοτρόπως τὸ ἰσχυρότατον στρατιωτικὸν κέντρον τῆς Μακεδονίας, ἡ Θεσσαλονίκη, θὰ ἠπειλεῖτο ἐκ πολλῶν σημείων καὶ θὰ ὑπέκυπτε.

Τὸ σχέδιον ὅμως αὐτὸ δὲν ἐξετελέσθη μὲ ἀκριβείαν. Οἱ ὀπλαρχηγοὶ τοῦ Ὀλύμπου, οἱ ὁποῖοι ἔπρεπε νὰ κινήθωσιν πρῶτοι, ἐφάνησαν διστακτικοὶ καὶ ἀνέμενον βοήθειαν καὶ ἐφόδια ἀπὸ τὴν νοτιωτέραν Ἑλλάδα. Ἡ ἐπανάστασις ἤρμισεν ἀπὸ τὴν Χαλκιδικὴν, πρωτεργάτης δὲ αὐτῆς ὑπῆρξεν ὁ Ἐμμανουὴλ Παπᾶς.

Ὁ **Ἐμμανουὴλ Παπᾶς** — μία ἀπὸ τὰς ἐξεχούσας μορφὰς τοῦ ἑλληνικοῦ Ἀγῶνος — κατήγετο ἀπὸ τὴν περιφέρειαν τῶν Σερρῶν, ἀλλ' ἔζησε καὶ ἔδρασεν ἐντὸς τῆς μεγαλοπόλεως αὐτῆς. Ἐκεῖ μὲ τὴν τιμίαν καὶ εὐσυνείδητον ἐργασίαν του ἔγινε κάτοχος σημαντικωτάτης περιουσίας, τὴν ὁποίαν διέθεσε καὶ δι' ἄλλους ἀγαθοεργούς σκοπούς, ἀλλὰ κυρίως διὰ τὸν Ἀγῶνα. Ὁ Παπᾶς ἦτο προσωπικὸς φίλος τοῦ Ἀλεξ. Ὑψηλάντη, εἶχεν ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν Δημ. Ὑψηλάντην καὶ ἀνεγνωρίσθη παρ' αὐτοῦ « ὡς πληρεξούσιος ἀρχηγὸς καὶ διοικητὴς τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τῆς Κασσάνδρας καὶ τῆς Θεσσαλονίκης ». Λόγω τοῦ πλοῦτου, τῶν ἀγαθοεργιῶν καὶ τῶν ἄλλων του μεγάλων προσόντων ὁ Παπᾶς ἀπέκτησε μέγα γόητρον καὶ κύρος καὶ εἶχε τὴν ἀγάπην καὶ ἐμπιστοσύνην ἐξίσου χριστιανῶν καὶ Τούρκων. Κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς Ἐπαναστάσεως ὄλοι εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν ἀπέβλεπον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Παπᾶ, ὡς τοῦ ἐνδεδειγμένου ἀρχηγοῦ αὐτῆς. Ἀτυχῶς ὁ Παπᾶς ἐστερεῖτο στρατιωτικῶν προσόντων.

Τὴν 23 Μαρτίου 1821 ὁ Παπᾶς, πληρώσας ὄπλων καὶ πολεμοφοδίων πλοῖον εἰς τὴν Λῆμνον καὶ συμπαραλαβὼν ἕλην τὴν κινητὴν περιουσίαν του, ἀπέπλευσεν εἰς τὸν Ἄθωνα. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἦσαν μεμυημένοι εἰς τὴν Φιλικὴν Ἐταιρείαν καὶ ἐδέχθησαν μὲ συγκίνησιν καὶ ἐνθουσιασμόν τὸν Παπᾶν. Εἰς γενικὴν συνέλευσιν οἱ ἡγούμενοι τῶν Μονῶν, πολλοὶ ἐπίσημοι μοναχοὶ καὶ ὁ Παπᾶς ἀπεφάσισαν μυστικῶς τὴν κήρυξιν τῆς Ἐπαναστάσεως εἰς τὴν κατάλληλον στιγμήν καὶ ἤρχισαν νὰ ἐτοιμάζωνται. Συγχρόνως ὁ Παπᾶς διέταξε τὴν στρατολογίαν τῶν δυναμένων νὰ φέρουν ὅπλα μοναχῶν καὶ τῶν κατοίκων τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου.

Ὁ διοικητὴς τῆς Θεσσαλονίκης, εἴτε πληροφορηθεὶς τὴν ἐπαναστατικὴν κίνησιν εἴτε διὰ λόγους προνοίας, ἀπέστειλε σημαντικὴν στρατιωτικὴν δύναμιν εἰς τὴν Χαλκιδικὴν. Ἡ προκλητικότης ὅμως τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, ὁ ὁποῖος εἰσῆλθεν εἰς τὴν Χαλκιδικὴν καὶ ἠπείλει γενικὴν σφαγὴν τῶν γκιαούρηδων, ἐπέσπευσε τὰ πράγματα. Περὶ τὰ μέσα Μαΐου 1821 οἱ κάτοικοι τοῦ Πολυγύρου ὅπλισθέντες ὀρκίζονται εἰς τὸν Σταυρὸν καὶ κηρύττουν τὴν Ἐπανάστασιν. Ἀφοῦ ἐξώντωσαν τὴν ἐξ ὀλίγων ἀνδρῶν φρουρὰν τῆς πόλεώς των, ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ καὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἐνῶ δὲ μετὰ τὰ γεγονότα αὐτὰ εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν ὁ Τοῦρκος διοικητὴς ἀπεκεφάλιζε πολλοὺς σημαίνοντας προκρίτους καὶ τὸν ἐπίσκοπον Κίτρους, εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος ὁ Παπᾶς ἐν γενικῇ συνελεύσει εἰς τὰς Καρυὰς ἐκήρυξε τὴν Ἐπανάστασιν. Συγχρόνως ἐπανεστάτησεν ἡ Κασσάνδρα, τὰ Μαδεδμοχώρια καὶ γενικῇ ἐξέγερσις ἐσημειώθη εἰς ἅλην τὴν Χαλκιδικὴν.

Τὰς πρώτας, οὐχὶ πολὺ σημαντικὰς, ἐπιτυχίας τῶν ἐπαναστατῶν ἐπηρεολούθησεν ἀπογοήτευσιν. Οἱ ἐπαναστάται πρὸ τοῦ ὄγκου τοῦ στρατοῦ, τὸν ὁποῖον ἐκίνηστοποίησαν οἱ Τοῦρκοι ἐκ Θεσσαλονίκης, ἤσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην τῆς ἐξω βοήθειας. Αἱ ἀνθηραὶ κωμοπόλεις τῆς Χαλκιδικῆς, Πολύγυρος, Βασιλικὰ, Γαλάτιστα, παρεδόθησαν εἰς τὸ πῦρ, οἱ δὲ ἐπαναστάται ἠναγκάσθησαν νὰ ἀποσυρθοῦν, ἄλλοι μὲν εἰς τὴν Κασσάνδραν, ἄλλοι δὲ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, ἔπου εἶχον συγκεντρωθεῖ καὶ 5 χιλιάδες πρόσφυγες ἐκ Χαλκιδικῆς. Ὅταν δὲ ὁ σουλτᾶνος ἐπληροφόρηθη τὴν ἐν Μακεδονίᾳ ἐξέγερσιν, τόσον ἐταράχθη, ὥστε ἔστειλε διοικητὴν τῆς Θεσσαλονίκης ἀνδρα ἐξαίρετικόν, τὸν Ἄμποῦλ Ἀβούδ, μὲ τὴν διαταγὴν νὰ

ἐξοντώσῃ τοὺς ἐπαναστάτας. Πράγματι ὁ Ἀμποῦλ Ἀβούδ, ὀδηγῶν στρατὸν ἐκ 14 χιλιάδων, ἐξεστράτευσε περὶ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου κατὰ τῆς Χαλκιδικῆς καὶ κατέπνιξεν εἰς τὸ αἶμα τὰ τελευταῖα ἴχνη τῆς Ἐπαναστάσεως.

Ὁ Παπᾶς, καταναλώσας ὀλόκληρον τὴν περιουσίαν του εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ Ἀγῶνος καὶ οἰκτρῶς ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴν ἀποτυχίαν, μόλις κατῴρθωσεν νὰ ἐπιβιβασθῆ εἰς Ψαριανὸν πλοῖον καὶ ἀνεχώρησε κατευθυνόμενος πρὸς τὴν Ὑδραν, σκοπὸν ἔχων μὲ νέας βοήθειάς νὰ ἀρχίσῃ τὸν Ἀγῶνα εἰς ἄλλο σημεῖον τῆς Μακεδονίας. Περιπέλεων ὅμως τὸν Καφηρέα ἀπέθανεν αἰφνιδίως, ὁ δὲ νεκρὸς του μετεφέρθη εἰς τὴν Ὑδραν, ὅπου ἐτάφη μὲ τιμὰς ἀριστερατῆγου. Υ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΝΑΟΥΣΗΣ (ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1822)

Ἡ Δ. Μακεδονία, ἡ ὁποία δὲν ἐκινήθη κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς Ἐπαναστάσεως, ἐξηγέρθη τὸ 1822, μὲ κέντρον τὴν ἡρωϊκὴν Νάουσαν εἰς τὰς βορεινὰς ὑπωρεῖας τοῦ Βερμίου. Ἡ Ἐπανάστασις διεξήχθη ὑπὸ τὰς ἐξῆς συνθήκας :

Ὁ Ἀμποῦλ Ἀβούδ, ἀφοῦ κατέπνιξε τὴν ἐπανάστασιν τῆς Χαλκιδικῆς, ἔλαβε σύντονα καὶ αὐστηρὰ μέτρα, διὰ νὰ προλάβῃ ὁμοίαν ἐπαναστατικὰς ἐκδηλώσεις εἰς τὴν Δ. Μακεδονίαν.

Ἐκάλεσε νὰ παρουσιασθοῦν εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν ἢ εἰς τὰς κατὰ τόπους τουρκικὰς ἀρχὰς οἱ ἐπιφανέστεροι πρόκριτοι καὶ ὄπλαρχηγοὶ τῶν πόλεων Βερροίας, Ναούσης, Σιατίστης, Κοζάνης, Μοναστηρίου, Καστοριάς, Κλεισούρας κ. ἄ. Ἰδιαιτέρως διέταξε νὰ παρουσιασθοῦν ἐνώπιόν του οἱ ὄπλαρχηγοὶ Διαμαντῆς Νικολάου καὶ Γούλας Δράσκιος ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον, ὁ Ζαφειράκης ἀπὸ τὴν Νάουσαν, ὁ Καρατάσος ἀπὸ τὴν Βέροϊαν καὶ ὁ Γάτσος ἀπὸ τὰ Βοδενὰ (Ἐδεσσαν). Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐκλείσθησαν εἰς τὰς φυλακάς, ἄλλοι ἠρνήθησαν νὰ ὑπακούσουν. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι ὁ Ζαφειράκης, ὁ Καρατάσος καὶ ὁ Γάτσος, οἱ ὁποῖοι ἀπεφάσισαν νὰ ἀρχίσουν τὸν Ἀγῶνα καὶ ἔγιναν ψυχὴ τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος εἰς τὴν Δυτικὴν Μακεδονίαν.

Ὁ Ζαφειράκης Θεοδοσίου ἦ, ὅπως συνήθως ὠνομάζετο ἀπλῶς, Ζαφειράκης ἐγεννήθη εἰς τὴν Νάουσαν τὸ 1773 καὶ διὰ τῆς ἐργατικότητος καὶ τῆς τιμότητός του ἀπέκτησεν εἰς τὴν πατρίδα του ὅποιαν θέσιν καὶ ὁ Παπᾶς εἰς τὰς Σέρρας. Εἶχε σχεδὸν ἡγεμονικὴν δύναμιν μεταξὺ τῶν συμ-

πατριωτῶν του, ἐμνήθη ἔνωρίς εἰς τὴν Φιλικὴν Ἑταιρείαν καὶ ἔθεωρεῖτο ὡς ἐνδεδειγμένος ἀρχηγὸς τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος.

Ὁ **Καρατάσος** καὶ ὁ **Γάτσος** — ὁ πρῶτος ἐκ Βεροίας καὶ ὁ δεῦτερος ἐξ Ἐδέσσης — ἦσαν ὑπερπεντηκοντούταις, ὅταν ἤρχισεν ἡ Ἐπανάστασις. Καὶ οἱ δύο — παλαιοὶ πολεμισταὶ καὶ διάσημοι κλέφταις — εἶχον μακρὰν πολεμικὴν πείραν, μεγάλην ἐπιβολὴν εἰς τὰ ὑπ' αὐτοὺς ἀτίθασα στρατιωτικὰ σώματα καὶ ἐγνώριζον καλὰ τὰς ἀδυναμίας καὶ τὰ τεχνάσματα τῶν Τούρκων. Πρωτόγονοι εἰς τοὺς τρόπους των καὶ ἀτρόμητοι εἰς τοὺς κινδύνους, πολ- λάκις μέχρις ἀγριότητος, ἦσαν ἀπαράμιλλοι ἀρχηγοὶ ἀτάκτων σωμάτων καὶ σπουδαῖοι ἐπαναστατικοὶ παράγοντες.

Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1822 οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἀρχηγοί, μερικοὶ ὀπλαρχηγοὶ τοῦ Ὀλύμπου καὶ πρόκριτοι διαφόρων πόλεων, ὁ Βαρβαρέσος, ἀπὸ τὴν Καστοριάν, ὁ Νιόπλιος ἀπὸ τὴν Σιάτισταν ὁ Ναοὺμ ἀπὸ τὴν Ἐδέσσαν, κ. ἄ., συνῆλθον εἰς τὴν Μονὴν τῆς Παναγίας εἰς Δοβρᾶ, μεταξὺ Βεροίας καὶ Ναούσης. Ἐκεῖ ἐλήφθησαν σοβαραὶ ἀποφάσεις, νὰ ἀρχίσῃ ἀμέσως ἡ Ἐπανάστασις χωρὶς νὰ περιμένουν βοήθειαν ἐκ τῆς νοτίου Ἑλλάδος καὶ νὰ προσβληθῇ τὸ πλησιέστερον πρὸς τὴν Νάουσαν στρατιωτικὸν κέντρον τῶν Τούρκων, ἡ Βέροια. Τὴν 22 λοιπὸν Φεβρουαρίου 1822 συνελήφθη ἡ μικρὰ φρουρὰ τῆς Ναούσης καὶ ὑψώθη ἡ σημαία τῆς Ἐπανάστασεως. Τὴν ἐπομένην οἱ ὀπλαρχηγοὶ Καρατάσος καὶ Γάτσος μετ' 1800 πολεμιστὰς προσέβαλον τὴν Βέροϊαν. Οἱ δύο ὀπλαρχηγοὶ δὲν ὑπῆρξαν πολὺ εὐτυχεῖς εἰς τὴν νυκτερινὴν καὶ αἰφνιδιαστικὴν ἀπόπειράν των, οἱ δὲ Ὀλύμπιοι ἀρχηγοί, μετὰ τῶν ὁμοίων εἶχον συνεννοηθῆ νὰ συγχρονίσουν τὴν ἐπίθεσιν, δὲν ἐφάνησαν. Εὐτυχέστεροι ὑπῆρξαν μετ' ὀλίγας ἡμέρας (12 Μαρτίου), ὅτε ἐνισχυθέντες ὑπὸ τοῦ Ζαφειράκη καὶ ὀχυρωθέντες εἰς τὴν ἱστορικὴν Μονὴν Δοβρᾶ, ἀπέκρουσαν τὴν ἐπίθεσιν 4 χιλ. Τούρκων ἐκ Βεροίας ὑπὸ τὸν *Κεχαγιᾶ μπέην*, ἀφοῦ ἐπροξένησαν εἰς αὐτοὺς σημαντικὰς ζημίας φονεύσαντες καὶ 1500 περίπου.

Ὁ Τοῦρκος πασᾶς τῆς Θεσσαλονίκης ἐξεμάνη διὰ τὸ κατόρθωμα τῶν γκιαουρηδων εἰς Δοβρᾶ καὶ τὴν 14 Μαρτίου ἐνεφανίσθη εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Ναούσης μετ' μεγάλας δυνάμεις, 16 χιλ. μαχητῶν, ἵπτικὸν καὶ 10 κανόνια. Εἰς τὰ τεῖχη καὶ τοὺς προμαχῶνας τῆς Ναούσης ἔλαβον χώραν συγκρούσεως καὶ διεδραματίσθησαν ἡρωϊκὰ κατορθώματα ὑπενθυμίζοντα τὸ Σούλι καὶ τοὺς ἀγῶνας του. Ἡ πόλις ἀντεστάθη ἐπὶ ἓνα περίπου μῆνα. Τὴν 16 Ἀπριλίου, ἡμέραν

Πέμπτην τῆς Διακαινησίμου, οἱ Τοῦρκοι παρεβίασαν τὰς πύλας τοῦ τείχους καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν, ἣ ὁποία παρεδόθη εἰς τὸ πῦρ, τὴν σφαγὴν καὶ τὴν λεηλασίαν. Εἰς τὴν Νάουσαν, ὡς εἰς τόπον ἀσφαλῆ, εἶχον συρρεύσει πολλαὶ χιλιάδες ἀμάχου πληθυσμοῦ ἐκ τῶν περιχώρων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ αἱ οἰκογένειαι τοῦ Καρατάσου καὶ τοῦ Γάτσου. Ὅσοι δὲν ἐσφάγησαν ἢ δὲν κατώρθωσαν κατὰ τινα τρόπον νὰ διαφύγουν, ἤχμαλωτίσθησαν καὶ ἐπωλήθησαν ὡς δοῦλοι εἰς τὰς ἀγορᾶς τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τοῦ Μοναστηρίου.

Τὴν ἐπομένην,¹⁷
Ἄπριλιου, ἔπεσε καὶ ὁ πύργος τοῦ Ζαφειράκη, ἀφοῦ διὰ τοῦ ἠρωικοῦ ἀντιπερισπασμοῦ τὸν ὁποῖον ἐδημιούργησεν εἰς τοὺς Τούρκους, ἔδωκε καιρὸν εἰς πολλοὺς νὰ σωθοῦν. Πλήθος ὁμως γυναικοπαίδων,

τὰ ὁποῖα εἶχον συγκεντρωθῆ εἰς μικρὸν ὀχυρὸν πλησίον τοῦ πύργου τοῦ Ζαφειράκη, δὲν ἐπρόλαβον νὰ σωθοῦν καὶ, ἀντὶ νὰ παραδοθοῦν εἰς τοὺς ἐχθρούς, ἔπου δὲν τοὺς **1822** ἀνέμενε τίποτε ἄλλο παρὰ ἐξευτελισμὸς καὶ ἀτίμωσις, ἐπροτίμησαν νὰ κρημισθοῦν ἀπὸ ἓνα ὕψωμα εἰς τὸν καταρρακτώδη

Ἐνδυμασία Μυκόνου

ποταμὸν Ἀραπίτσα καὶ ἐπνίγησαν εἰς τὰ ἀφρίζοντα νερά. Οὕτω ἀπὸ τὴν θλιβεράν καὶ ὀλοσχερῆ καταστροφὴν τῆς Ναούσης δὲν ἔλειψε καὶ τὸ ἠρωικὸν Ζάλογγον.

Ἐνδυμασία Πόρου - Ὑδρας

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Ἡ πτώσις καὶ ἡ καταστροφή τῆς Ναούσης ἐσήμαινε τὸ τέλος τοῦ Ἀγῶνος εἰς τὴν Δ. Μακεδονίαν. Οἱ ἀρχηγοὶ Ζαφειράκης, Καρατάσος καὶ Γάτσος, διαφυγόντες τὴν σύλληψιν, προσεπάθησαν μὲ ὀλίγους ἄνδρας νὰ καταφύγουν εἰς τὴν νοτιωτέραν Ἑλλάδα, διὰ νὰ συνεχίσουν ἐκεῖ τοὺς ἥρωικούς των ἀγῶνας. Ἐκ τούτων οἱ μὲν Καρατάσος καὶ Γάτσος μὲ 300 Μακεδόνας, μετὰ πολλὰς περιπετείας καὶ κινδύνους ἀνὰ τὴν Δ. Μακεδονίαν καὶ τὴν Θεσσαλίαν, ἔφθασαν εἰς Μεσολόγγιον καὶ ἐτέθησαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀλεξ. Μαυροκορδάτου. Ὁ Ζαφειράκης ὅμως μὲ ἓνα ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Καρατάσου καὶ δώδεκα ἄλλους ὄπαδούς προδοθέντες περιεκυκλώθησαν ὑπὸ τουρκικοῦ ἀποσπάσματος καὶ ἐφονεύθησαν ὅλοι παρὰ τὴν Βέροϊαν μετὰ ἥρωικὴν ἀντίστασιν. Αἱ κεφαλαὶ τοῦ Ζαφειράκη καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Καρατάσου ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Ἀμπουλ Ἀβουδ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἐξετέθησαν πρὸς κοινὴν θέαν.

Μόλις τὴν 22 Μαρτίου 1822 ἔφθασεν εἰς τὸν Ὀλυμπον ἡ ἀπὸ πολλοῦ ἀναμενομένη ἐκ μέρους τοῦ Δημ. Ὑψηλάντου βοήθεια. Ἄν καὶ ἡ βοήθεια ἦτο ἀσήμαντος, οἱ ὄπλαρχηγοὶ τοῦ Ὀλύμπου ἐκινήθησαν, ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά. Οἱ Τοῦρκοι ἀνέπτυξαν μεγάλην δραστηριότητα καὶ κατέπνιξαν τὸ Κίνημα ἐν τῇ γενέσει του. Τοιοῦτοτρόπως μὲ τὴν καταστολὴν τῆς Ἐπαναστάσεως εἰς τὸν Ὀλυμπον ἐσβησε καὶ ἡ τελευταία ἐστία ἀντιστάσεως εἰς τὴν Μακεδονίαν. Πολλοὶ Μακεδόνες καταφυγόντες εἰς τὴν Νότιον Ἑλλάδα ἐπολέμησαν ὑπὸ τοὺς διαφόρους ἀρχηγούς γενναϊότατα μέχρι τοῦ τέλους τοῦ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων Ἀγῶνος. Παρ' ὅλην τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν αὐτοθυσίαν τῶν Μακεδόνων, ἡ Ἐπανάστασις ἐν Μακεδονίᾳ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εὐδοκίμησῃ ἕνεκα τῶν μεγάλων στρατιωτικῶν δυνάμεων, τὰς ὁποίας διέθετον οἱ Τοῦρκοι εἰς τὴν χώραν ταύτην. Ἡ Μακεδονικὴ γῆ πρώτη ἐδέχθη τὴν ἐπίθεσιν τοῦ πολυαριθμοῦ ἐχθροῦ, τὸν ὁποῖον ἐφθειρε καὶ ἀπησχόλησεν ἐπὶ 15 συνεχεῖς μῆνας καὶ ἐν τέλει προσεφέρθη ὡς ἱερὰ θυσία διὰ τὸ μετέπειτα κέρδος τοῦ Ἀγῶνος.

III. Η ΑΠΟΚΡΟΥΣΙΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΕΠΙΘΕΣΕΩΣ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΕΠΙΘΕΣΕΩΣ

Τὸ δεύτερον ἔτος τῆς Ἐπαναστάσεως ἦτο κρίσιμον διὰ τὸν Ἑλληνικὸν Ἀγῶνα, διότι ὁ σουλτᾶνος καὶ οἱ πασᾶδες τοῦ κατέβαλον ἐντατικὴν προσπάθειαν, διὰ νὰ πλήξουν ἀποτελεσματικῶς τὴν Ἐπανάστασιν. Ἀλλὰ συγχρόνως ἦτο τὸ πλέον ἔνδοξον ἔτος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀγῶνος καὶ τὸ πλουσιώτερον εἰς ἡρωικὰ κατόρθώματα τῶν ἀγωνιστῶν μας. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ Ἐπανάστασις εἶχε καταπνιγεῖ εἰς τὰ βόρεια τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὴν Στερεὰν ὅμως, τὴν Πελοπόννησον καὶ τὰς νήσους εἶχεν ὀριστικῶς στερεωθῆ καὶ τοῦτο ἀνήσυχει τὴν Πύλην. Διὰ τοῦτο τὸ Διβάνιον, παρακινούμενον ὑπὸ τῆς αὐστριακῆς διπλωματίας καὶ τοῦ Ἀγγλοῦ πρεσβευτοῦ, δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ περὶ συνδιαλλαγῆς πρὸς τοὺς ἐπαναστάτας. Ἀπεφάσισεν ὅθεν διὰ συντόνου ἐνεργείας νὰ συντρίψῃ τὴν Ἐπανάστασιν.

Τὰ πράγματα ἐφαίνοντο εὐνοϊκὰ διὰ τοὺς Τούρκους. Εἰς τὰς 24 Ἰανουαρίου 1822 κατεβλήθη τελικῶς ἡ ἀντίστασις τοῦ Ἀλῆ. Ὁ νικητῆς Χουρσίτ, ἀφοῦ δι' ἀπατηλῶν ὑποσχέσεων καὶ περιποιήσεων ἐπέτυχεν πᾶν ὅ,τι ἐπεθύμει παρὰ τοῦ γηραιοῦ σατράπου, ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν καὶ ἔστειλεν εἰς Κωνσταντινούπολιν τὴν κεφαλὴν τοῦ μετὰ τῶν κεφαλῶν τῶν τριῶν υἱῶν τοῦ καὶ τῶν ἐγγονῶν τοῦ. Συνεπῶς τὸ πολιορκητικὸν σῶμα ἔμενον ἐλεύθερον, ἀνετέθη δὲ εἰς τὸν νικητὴν νὰ εἰρηνεύσῃ τὴν Ἑλλάδα.

Οἱ Τούρκοι πασᾶδες κατέστρωσαν τὸ ἐξῆς σχέδιον : Ὁ Χουρσίτ μὲ τὸν στρατὸν τῆς Ἠπείρου θὰ ἐβάδιζε κατὰ τῆς Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας καὶ διερχόμενος διὰ τῶν στενῶν τοῦ Μακρυνόρους θὰ ὑπέτασσε τὴν χώραν μέχρι τοῦ κόλπου τῆς Ναυπάκτου. Κατόπιν θὰ διεπεραιώνετο ἐκ τοῦ Ρίου εἰς τὴν Πελοπόννησον. Δεύτερος Τουρκικὸς στρατὸς βαδίζων διὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος ἔμελλε νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Πελοπόννησον διὰ τοῦ Ἴσθμοῦ. Οἱ δύο στρατοὶ ἐνούμενοι ἔμελλον νὰ καταπνίξουν τὴν ἐπανάστασιν εἰς τὴν κοιτίδα τῆς. Τὴν δρᾶσιν τοῦ κατὰ ξηρὰν στρατοῦ ἐπρόκειτο νὰ ὑποστηρίξῃ ὁ Τουρκικὸς στόλος, συντρίβων τὴν θαλασσίαν δύναμιν τῶν Ἑλλήνων καὶ μεταφέρων τὸν στρατὸν τῆς Δυτ. Ἑλλάδος εἰς τὴν Πελοπόννησον. Τὴν πεποιθήσιν τῶν Τούρκων στρατηγῶν συνεμερίζοντο καὶ οἱ φίλοι τῆς Τουρκίας διπλωμάται τῆς Εὐρώπης καὶ μετὰ θριάμβου ἀνήγγελλον ὅτι ἐπλησίαζεν ἡ καταστροφὴ τῶν Ἑλλήνων.

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΧΙΟΥ

Ἐκ τῶν τριῶν ἐπιχειρήσεων, τὰς ὁποίας διελάμβανε τὸ Τουρκικὸν σχέδιον, προηγήθη ἡ κατὰ θάλασσαν. Ἡ Χίος, ἡ πλουσιωτάτη καὶ εἰρηνικωτάτη ἐκ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, εἶχε προσχωρήσει εἰς τὸ κίνημα, ὑποκινηθεῖσα ἀπὸ τολμηροὺς ἄνδρας, οἱ ὅποιοι ἤλθον ἐξῴθεν. Ὁ ριψοκίνδυνος δηλαδὴ ἀρχηγὸς τῶν Σαμίων ἐπαναστατῶν Λυκοῦργος Λογοθέτης, συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ Χίου ἐμπόρου Ράλλη, ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν νῆσον μετὰ 1500 ἀνδρῶν τὴν 10 Μαρτίου. Ἡ Τουρκικὴ φρουρὰ αἰφνιδιασθεῖσα ἀπεσύρθη εἰς τὸ φρούριον τῆς πόλεως καὶ ἡ νῆσος παρεδόθη εἰς τοὺς Σαμίους ἐλευθερωτάς, οἱ ὅποιοι εἰσέβαλον εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ κατέλαβον αὐτήν. Δὲν κατάρθωσαν ὅμως νὰ ἐκπορθήσουν τὸ φρούριον.

Ὁ Καρᾶ Ἀλῆς

Τὸ τόλμημα τῆς Χίου προεκάλεσε κατάπληξιν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὁ σουλτᾶνος ἐθεώρησεν αὐτὸ ὡς προσωπικὴν προσβολὴν καὶ αἱ γυναῖκες τοῦ χαρεμίου ἐζήτουν διὰ φωνῶν τὴν τιμωρίαν τῶν στασιαστῶν, διότι τὴν Χίον εἶχε παραχωρήσει ὁ σουλτᾶνος εἰς τὴν ἀδελφήν του πρὸς κάρπωσιν τοῦ ἐκ τῶν μαστιχοδένδρων φόρου. Ἡ Πύλη ἐφυλάκισεν ἀμέσως τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει Χίους καὶ ἀπεκεφάλισεν ἐζήκοντα ἐξ αὐτῶν.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ Μαρτίου ὁ Καπετὰν πασᾶς Καρᾶ Ἀλῆς ἐνεφανίσθη μετὰ 46 πλοίων εἰς τὸ βόρειον στόμιον τοῦ μεταξὺ τῆς μικρασιατικῆς ἀκτῆς καὶ τῆς νήσου στενοῦ καὶ μετὰ ἰσχυρὸν βομβαρδισμόν ἀπεβίβασεν 7 χιλ. στρατιώτας εἰς τὴν νότιον τῆς νήσου ἀκτὴν (30 Μαρτίου), συγχρόνως δὲ ἐπετίθετο ἐκ

τοῦ φρουρίου κατὰ τῆς πόλεως καὶ ἡ τουρκικὴ φρουρά. Ἡ πόλις καὶ τὰ περίχωρα παρεδόθησαν εἰς τὸ πῦρ, ἐνῶ οἱ Σάμιοι μετὰ βραγεῖαν, ἀλλὰ κραταιὰν ἀντίστασιν ἐσώθησαν ἐπὶ τινων ψαριανῶν πλοίων, ἐγκαταλείψαντες τὴν νῆσον εἰς τὴν τύχην τῆς. Εὐθὺς ἀμέσως διεπεραιώθησαν τὰ ἀσιατικὰ στίφη, τὰ ὅποια εἶχον συναθροισθῆ ἐπὶ τῆς ἀπέναντι παραλίας, κεντριζόμενα δὲ ὑπὸ τῆς δίψης τῆς λείας καὶ τῆς παροτρύνσεως τῶν δερβισῶν, ἤρχισαν δεινὴν σφαγὴν τῶν χριστιανῶν. Μετ' ὀλίγον τεσσαράκοντα καπνίζοντα χωρία μετὰ τῆς πόλεως καὶ σωρεία πτωμάτων ἦσαν τὰ θύματα τῆς τουρκικῆς μανίας.

Οὕτω τὸ Πάσχα τοῦ 1822 ἐβάφη εἰς τὸ αἷμα τῶν Χίων, ὅπως εἶχε βαφῆ τὸ Πάσχα τοῦ 1821 εἰς τὸ αἷμα τοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν θυμάτων τῆς Κων/πόλεως. Χιλιάδες Χίων ἐπωλήθησαν ὡς δοῦλοι εἰς τὰς ἀγοράς τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Τύνιδος καὶ ἄλλαι χιλιάδες διεσπάρησαν εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους. Εἰς ἐλαχίστους ἐκ τῶν ἐπιζώντων ἐχάρισαν τὴν ζωὴν οἱ Τοῦρκοι, διὰ νὰ περιποιοῦνται τοὺς περιφήμους κήπους τῶν μαστιχοδένδρων. Ἐπιλογοῦντες ὅτι ἐκ τῶν 100 χιλιάδων κατοίκων τῆς νήσου 23 χιλιάδες ἐσφαγήσαν καὶ 47 χιλιάδες ἠχμαλωτίσθησαν.

1822

Ἡ αἰματηρὰ τραγωδία τῆς Χίου ἔδωκε νέαν ἀπόδειξιν ὅτι ἡ ὁσμаниκὴ φυλὴ ἦτο ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸν ἀνθρωπισμὸν τῆς Εὐρώπης καὶ ἐβεβαίωσε τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν Ρώσων ὅτι οἱ Τοῦρκοι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συνυπάρχουν εἰς τὴν Εὐρώπην μετὰ τῶν χριστιανικῶν φυλῶν ἐνῶ τοῦναντίον ἐξησφάλιζε τὴν συμπάθειαν τῶν Εὐρωπαίων ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων. Οἱ δημοσιογράφοι ἔδωκαν φρικιαστικὰς περιγραφὰς τῶν σφαγῶν τῆς Χίου, ζωγράφοι ἀπεικόνισαν αὐτὰς καὶ ποιηταὶ τῆς περιουπῆς τοῦ Οὐγγῶ ἐψάλαν τὴν θλιβεράν καταστροφὴν.

Η ΑΠΟΚΡΟΥΣΙΣ ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

Ἀλλὰ τὸ τουρκικὸν κακούργημα δὲν ἐπρόκειτο νὰ μείνῃ ἀτιμώρητον. Ὁ ἀγωνιζόμενος ἑλληνισμὸς ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἐζήτει ἐκδίκησιν διὰ τὴν καταστροφὴν τῆς ὠραίας νήσου. Ἐντὸς ὀλίγου ἐκινήθη ὁ ἑλληνικὸς στόλος, ὁ ὅποιος ἐνεφανίσθη εἰς τὰ ὕδατα τῆς Χίου ἀποτελούμενος ἐκ 56 πλοίων. Οἱ Ἑλληνες πλοίαρχοι συσκεφθέντες ἀπεφάσισαν νὰ προσβάλουν τὸν τουρκικὸν στόλον διὰ πυρπολικῶν. Τὴν τολμηρὰν ἐπιχείρησιν ἀνέλαβεν ὁ ὑδραῖος **Πιπίνος** καὶ ὁ ψαριανὸς **Κωνστ.**

Κανάρης. Οἱ δύο ναυτικοί, πλεύσαντες βραδέως ἔνεκα τῆς ἐπικρατοῦσης νηνεμίας, ἔφθασαν εἰς τὸ στενὸν μεταξύ τῆς Χίου καὶ τῆς μικρασιατικῆς παραλίας καὶ τὴν νύκτα τῆς 6 πρὸς τὴν 7 Ἰουνίου διωλίσθησαν ὡς σκιαὶ εἰς τὸν λιμένα, ὅπου ἐναυλόχει ὁ τουρκικὸς στόλος.

Ἦτο ἡ τελευταία νύξ τοῦ Ραμαζανίου, τὰ πλοῖα ἦσαν φωταγωγημένα καὶ οἱ Τοῦρκοι ἦσαν παραδεδομένοι εἰς τὴν διασχέδασιν. Ὁ Καρᾶ Ἀλῆς εἶχε προσκαλέσει εἰς δεῖπνον τοὺς ἀξιωματικούς τῆς ξηρᾶς, ἡ ναυαρχίς του ἤστραπτεν ἀπὸ πολύχρωμα φῶτα καὶ ἀντήχει ἀπὸ φωνὰς καὶ εὐθυμίας, ἐνῶ ἀπὸ τῆς πρύμνης ἐκρέματο ἡ αἰμασταγῆς κεφαλή καὶ αἱ ἀποκεκομμένοι χεῖρες Ἑλληνοσ ἀξιωματικοῦ. Ὁ Κανάρης ἐκόλλησε τὸ πυρπολικόν του εἰς τὴν πλευράν τῆς ναυαρχίδος καί, πρὶν ἢ ἀντιληφθοῦν οἱ Τοῦρκοι, ἤναψεν αὐτό. Αἱ φλόγες μετεδόθησαν εἰς τὴν

ναυαρχίδα, ἡ ὁποία ἐπυρπολήθη καὶ ἀνετινάχθη μετ' ὀλίγον, ὅταν αἱ φλόγες ἔφθασαν εἰς τὴν πυριταποθήκην. Ὑπὲρ τὰς 2 χιλ. Τοῦρκοι εὗρον τὸν θάνατον καὶ αὐτὸς ὁ αἰμοσταγῆς Καρᾶ Ἀλῆς ἐπιβιβαζόμενος εἰς λέμβον ἐπληγώθη θανασίμως ἐξ ἀνημμένης κεραιας, ἡ ὁποία ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, καὶ μετακομισθεὶς εἰς τὴν ἀκτὴν ἐξέπνευσεν ἐκεῖ, ὅπου πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀπαγχονίσει τοὺς ὀμήρους τῶν Χίων. Ὁ Πιπίνος δὲν ἐπέτυχεν εἰς τὴν ἐπιχείρησίν του, διότι οἱ Τοῦρκοι κατάρθωσαν νὰ ἀπομακρύνουν τὸ πυρπολικόν.

Κωνσταντῖνος Κανάρης (1790 - 1877)

Τὸ κατάρθωμα τοῦ Κανάρη προξένησε κατάπληξιν εἰς τοὺς Τούρκους, οἱ ὁποῖοι

μὴ θεωροῦντες τὰ ὕδατα τῆς Χίου ἀσφαλῆ, ἀπέπλευσαν εἰς τὸν Ἑλλησποντον, ἀφοῦ ἡ ἀτυχῆς νῆσος ἐδοκίμασε καὶ πάλιν τὴν μανίαν των,

διότι, ἐκδικούμενοι τὴν ἀπώλειαν τῆς ναυαρχίδος, κατέστρεψαν τὰ Μαστιχοχώρια. Ἡ κυριαρχία τῆς θαλάσσης ἐξησφαλίσθη καὶ πάλιν διὰ τοὺς Ἕλληνας, ὡσάκις δὲ ὁ τουρκικὸς στόλος πιεζόμενος ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ἐξήρχετο τοῦ Ἑλλησπόντου, ὁ φόβος τοῦ πυρπολικοῦ παρηκολούθει αὐτὸν πανταχοῦ. Οἱ Ἕλληνες πυρποληταὶ, μαυρισμένοι καὶ ἀσκεπεῖς, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν ἔνδοξον Κανάρην, ἔφθασαν εἰς τὰ Ψαρά καὶ διηυθύνθησαν ἀμέσως εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου ἀνέπεμψαν εὐχαριστήριον δέησιν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν καὶ τὴν σωτηρίαν των. Ὁ δὲ ἑλληνικὸς λαὸς μὲ ἀνακούφισιν καὶ ἰκανοποίησιν ἐπληροφορήθη τὸ κατόρθωμα τοῦ τολμηροῦ πυρπολητοῦ.

Ὁ **Κωνστ. Κανάρης** (1790 - 1877), ὁ διασημότετος τῶν Ἑλλήνων πυρπολητῶν, ἐγεννήθη εἰς τὰ Ψαρά. Πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἦτο κυβερνήτης μικροῦ ἐμπορικοῦ πλοίου καὶ ἔσπευσεν ἐκ τῶν πρώτων νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐπανάστασιν, μεταβληθεὶς ἀπὸ ἐμποροπλοίαρχον εἰς καταδρομέα καὶ πυρπολητὴν. Αἱ μεγάλαι περιστάσεις ἀνέδειξαν αὐτὸν τολμηρὸν καὶ ἐπιτήδειον ναυτικὸν καὶ συγχρόνως συνετέλεσαν εἰς τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν του, ὥστε βραδύτερον ἀνέμιχθη εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ ἔγινε πρωθυπουργὸς τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος. ✓

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΤΑ

Εἰς τὴν ξηρὰν τὰ πράγματα δὲν ἦσαν πολὺ εὐχάριστα διὰ τοὺς Ἕλληνας. Οἱ Τοῦρκοι παρεσκεύαζον μεγάλην ἐπίθεσιν, ἐνῶ ἡ ἐπανάστασις ὑπέστη εἰς πολλὰ σημεῖα πλήγματα. Οἱ Τοῦρκοι κατέπνιξαν, ὅπως εἶδομεν, εἰς τὸ αἶμα τὴν ἐξέγερσιν τῆς Μακεδονίας καὶ τοῦ Ὀλύμπου. Ἐπίσης ἐξέπνευσεν ἡ ἐπανάστασις εἰς τὴν Εὐβοίαν, ἀφοῦ ἐφονεύθη ὁ γενναῖος ὑπερασπιστὴς τῶν Βρυσακίων **Ἀγγελῆς** καὶ ὁ ἐλθὼν εἰς ἐπικουρίαν αὐτοῦ υἱὸς τοῦ Μπέτη τῆς Μάνης **Ἡλίας Μαυρομιχάλης**. Σημαντικὴν ἐπιτυχίαν εἶχεν ὁ Δ. Ὑψηλάντης, ὁ ὁποῖος ἐξεστράτευσεν εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα, διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἐπανάστασιν τῆς Θεσσαλίας, καὶ κατέλαβε τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν (9 Ἰουνίου 1822).

Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον τὸ κύριον ἐνδιαφέρον ἐστρέφετο πρὸς τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα. Ὁ ἐλευθερωθεὶς διὰ τῆς ἀλώσεως τῶν Ἰωαννίνων τουρκικὸς στρατὸς ἦτο ἔτοιμος νὰ δράσῃ. Προσέβαλε τὸν προμαχῶνα τῆς Δ. Ἑλλάδος, τὸ Σούλι, καὶ διὰ σημαντικῶν δυνάμεων ἤρχισε τὴν προέλασιν πρὸς τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα. Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ ἦτο εἷς ἐκ τῶν δραστηριοτάτων Τούρκων στρατηγῶν τῆς ἐποχῆς,

ὁ **Μεχμέτ Ρεσίτ** πασάς, ἐξωμότης, υἱὸς ἱερέως ἀπὸ τὴν Γεωργίαν, τὸν ὁποῖον οἱ Ἕλληνες ὀνομάζουσι **Κιουταχῆν**. Συμφέρον τῆς ὅλης ἑλληνικῆς ὑποθέσεως ἦτο νὰ μὴ συντριβῆ ὁ ἀνδρείος ὀρεινὸς λαὸς τοῦ Σουλίου, ὁ ἀποτελῶν τὴν προφυλακὴν τῆς Ἡπείρου, καὶ νὰ ἀναχαιτισθῆ ἡ τουρκικὴ προέλασις.

Ὁ Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος, ὁ φαναριωτικῆς καταγωγῆς πολιτευόμενος, ὁ ὁποῖος εἶχε καταλάβει ἤδη τὴν προεδρίαν τῆς κυβερνήσεως τῆς ἐπαναστατημένης Ἑλλάδος, προπαρασκευάσασε μίαν ἀπὸ τὰς ἀξιολογωτέρας πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ ἀγῶνος. Κατήρησεν εἰς τὰς Πάτρας ἐκστρατευτικὸν σῶμα πρὸ πάντων ἀπὸ εὐρωπαϊκῶς ἡσκημένους στρατιώτας καὶ τὸ τάγμα τῶν φιλελλήνων, τὸ ὁποῖον ἀπετέλουν εὐρωπαϊοὶ ἀξιωματικοί: Γάλλοι, Γερμανοί, Ἴταλοί, Πολωνοί. Τὴν δύναμιν αὐτὴν ἐνίσχυσαν 1000 περίπου Μανιάται ὑπὸ τὸν Κυριακούλην Μαυρομιχάλην. Ἀλλ' ὁ Μαυροκορδάτος ἔκαμε τὸ σφάλμα νὰ ἀναλάβῃ ὁ ἴδιος τὴν ἀρχηγίαν τῆς ἐκστρατείας. Διεπεραίωσε τὸν στρατὸν εἰς τὸ Μεσολόγγιον, ὅπου διὰ τῆς προσελύσεως νέων στρατιωτῶν τὸ ἐκστρατευτικὸν σῶμα ἀνῆλθεν εἰς 4 χιλιάδας ἄνδρας.

Ὁ Μαυροκορδάτος ὅμως διέσπασε τὴν δύναμιν αὐτὴν, διότι ἔστειλε κατ' ἀρχὰς 500 Μανιάτας ὑπὸ τὸν ἀνδρεῖον ὑπερασπιστὴν τοῦ Βαλτετσίου Κυριακούλην Μαυρομιχάλην εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἡπείρου Φανάρι, ἀπέχοντα ἐπτὰ ὥρας ἀπὸ τὴν Κιάφην. Τὸ κύριον σῶμα ἐβάδιζε βραδέως διὰ τῆς κοιλάδος τοῦ Ἀχελφίου. Παρὰ τὸ Κομπότι οἱ φιλέλληνες Γερμανοὶ ἐθελονταὶ ὑπὸ τὸν βυτεμβέργιον **Νόρμαν** εἶχον σημαντικὴν ἐπιτυχίαν κατὰ συντάγματος τουρκικοῦ ἵππικοῦ. Ἐνθουρνωθεὶς ὑπερβολικὰ ὁ Μαυροκορδάτος ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτὴν διέσπασεν ἐκ νέου τὰς δυνάμεις του καὶ μέρος αὐτῶν ἔστειλεν ὑπὸ τὸν Μάρκον Μπότσαρην εἰς τὴν Κιάφην διὰ τῶν Πέντε Πηγαδίων, ὁ ἴδιος δὲ ἐπροχώρησε μετὰ τοῦ ὑπολοίπου στρατοῦ πρὸς τὸ Πέτα, βορειοανατολικῶς τῆς Ἄρτης, τὴν ὁποίαν κατεῖχε μὲ ἰσχυρὰν δύναμιν ὁ Κιουταχῆς.

Ἡ ἐκστρατεία ἀπέτυχεν εἰς ὅλα τὰ σημεῖα. Ὁ Μάρκος Μπότσαρης συνήντησεν ἰσχυρὰν ἀντίστασιν εἰς τὰ Πέντε Πηγάδια, ἀπεκρούσθη καὶ ὑπεχρεώθη νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὸ Πέτα. Οἱ Μανιάται προσεβλήθησαν ἀπὸ ἀνωτέρας δυνάμεις εἰς τὸ Φανάρι, ὑπέστησαν σοβαρὰς ἀπωλείας καὶ ὁ ἀρχηγὸς των Κυριακούλης ἐφρονεύθη, ἡ δὲ ἐπιχείρησις τοῦ Μαυροκορδάτου κατέληξεν εἰς πραγματικὴν καταστροφὴν. Ὁ Κιου-

ταχῆς μὲ 6 χιλ. συνέτριψε τὴν ἑλληνικὴν δύναμιν εἰς τὸ Πέτα. Οἱ φιλέλληνες διὰ τῆς ἀνδεείας τῶν ἀνεκάλεσαν εἰς τὴν μνήμην τοὺς ναπολεωνταίους πολέμους, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο κατώρθωσαν ἢ νὰ χύσουν τὸ αἷμα τῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος. Μόλις 25 ἐξ αὐτῶν διηνοῖξαν ὁδὸν διὰ τῶν τουρκικῶν τάξεων πρὸς τὸ Μεσολόγγιον. Ἄλλοι 400 ἀπὸ τοὺς καλύτερους πολεμιστὰς τῆς Ἑλλάδος ἐκάλυψαν τὸ πεδίον τῆς μάχης. Οἱ Τούρκοι ἐπανηγύρισαν τὴν νίκην εἰς τὴν Ἄρταν μὲ κανονιοβολισμοὺς καὶ τὴν σφαγὴν τῶν ὀλίγων αἰχμαλώτων (4 Ἰουλίου 1822).

Ἡ παρὰ τὸ Πέτα καταστροφὴ εἶχε σημαντικὰς συνεπείας. Οἱ Σουλιῶται, ἀφοῦ ἀντέστησαν μέχρι Σεπτεμβρίου, ἐσυνθηκολόγησαν καὶ ἀπῆλθον πάλιν εἰς τὰς Ἰονίους νήσους. Ὁληθὲ δὲ ἡ Δυτ. Ἑλλάς ἐφαίνετο στρατιωτικῶς χαμένη.

Η ΠΡΩΤΗ ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Οἱ δύο Τούρκοι πασάδες, Βρυώνης καὶ Κιουταχῆς, χωρὶς νὰ συναντήσουν ἀντίστασιν, ἀπέκλεισαν τὸ Μεσολόγγιον ἀπὸ ξηρᾶς, ἐνῶ συγχρόνως στόλος τουρκικὸς ἀπέκλειεν αὐτὸ ἀπὸ θαλάσσης. Αὕτῃ εἶναι ἡ πρώτη πολιορκία τοῦ Μεσολογγίου (Νοέμβριος 1822).

Ὁ Μαυροκορδάτος καὶ ὁ Μάρκος Μπότσαρης μὲ τὰ λείψανα τῆς καταστροφῆς τοῦ Πέτα, 60 περίπου ὄπλοφόρους, εἶχον καταφύγει εἰς τὸ Μεσολόγγιον καὶ προβλέποντες τὴν τουρκικὴν ἐπιθέσιν ἀπέστειλαν τὸν περισσότερον ἄμυχον πληθυσμὸν εἰς τὴν Ἐπτάνησον, ἐστρατολόγησαν τοὺς δυναμένους νὰ φέρουν ὅπλα καὶ ἠῦξῃσαν τοὺς μαχητὰς εἰς 360. Μὲ τοὺς ὀλίγους αὐτοὺς ἄνδρας κατώρθωσαν νὰ ἀποκρούσουν τὰς πρώτας ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ. Οἱ Τούρκοι ὅμως ἀρχηγοὶ δὲν ἦσαν σύμφωνοι. Ὁ Κιουταχῆς καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στόλου Γιουσούφ ἦσαν τῆς γνώμης νὰ προσβάλλουν τὸ σαθρὸν τεῖχος καὶ δι' ἰσχυρᾶς ἐφόδου νὰ γίνονιν κύριοι τῆς πόλεως. Ὁ Βρυώνης ἀντιθέτως ἐφρόνει ὅτι μέσα εἰς τὴν γενικὴν ἐρήμωσιν τῆς Αἰτωλοακαρνανίας ἦτο συμφέρον νὰ διατηρηθῇ ἡ πόλις ἐκεῖνη διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ στρατοπέδου καὶ ἦτο τῆς γνώμης νὰ καταλάβουν τὸ Μεσολόγγιον διὰ συμβιβασμοῦ.

Οἱ πολιορκούμενοι ἐξεμεταλλεύθησαν ἐπιτηδείως τὴν ἀσυμφωνίαν τῶν Τούρκων πασάδων καὶ ἤρχισαν μακρὰς διαπραγματεύσεις, μὲ τὰς ὁποίας ἐκέρδισαν καιρὸν. Ἐν τῷ μεταξῷ ἐφάνη ὁ Μιαούλης μὲ ἑπτὰ ὑδραῖκὰ πλοῖα καὶ τέσσαρα σπετσιώτικα, τὰ ὁποῖα διεσκόρπισαν

τὸν τουρκικὸν στόλον καὶ ἔφεραν τροφάς, πολεμοφόδια καὶ ἐνισχύσεις ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον. Τοιοῦτοτρόπως ἡ δύναμις τοῦ Μεσολογίου ἠὺξήθη εἰς 1500 ἄνδρας. Αἱ διαπραγματεύσεις τότε διεκόπησαν καὶ οἱ Ἕλληνες ὄπλαρχηγοὶ παρήγγειλαν εἰς τοὺς Τούρκους, « ἂν θέλετε τὸν τόπο μας, ἐλάτε νὰ τὸν πάρετε ».

Οἱ Τούρκοι, ἀφοῦ ἔχασαν πολύτιμον καιρὸν, ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιτεθοῦν τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων (24 - 25 Δεκεμβρίου 1822). Τὸ ἥθικόν τοῦ στρατοῦ των εἶχε πολὺ καταπέσει, διότι ἐγνώσθη ἡ καταστροφή τῆς στρατιᾶς τοῦ Δράμαλη, συγχρόνως δὲ ὁ χειμὼν ἐπροχώρει καὶ ἐστενοχώρει αὐτούς, αἱ τροφαὶ ἐσπάνιζον, βροχαὶ συνεχεῖς καὶ ραγδαῖαι ἐπιπτον καὶ ἀσθένειαι ἐμάστιζον τὸ στρατόπεδον. Τὸ σχέδιον τῶν Τούρκων ἐγίνε γνωστὸν καὶ ἡ ἐπίθεσις κατέληξεν εἰς καταστροφήν. Οἱ Ἕλληνες τοὺς ἀπέκρουσαν καὶ τοὺς ἠνάγκασαν μὲ μεγάλην σπουδὴν καὶ ἐν πανικῷ νὰ λύσουν τὴν πολιορκίαν τῆς πόλεως, ἀφοῦ ἐγκατέλειψαν 10 κανόνια, τὰς σημαίας των καὶ ὅλα τὰ ἐν τῷ στρατοπέδῳ. Μεγαλυτέραν καταστροφήν ὑπέστησαν κατὰ τὴν διαβάσιν τοῦ Ἀχελώου, ἐνῶ ὑπεχώρουν πρὸς τὴν Πρέβεζαν. Πολλοὶ ἐπνίγησαν εἰς τὸν πλημμυρίσαντα ποταμὸν, οἱ δὲ λοιποὶ ἄοπλοι καὶ κακῶς ἔχοντες, ἔφθασαν εἰς τὸν Κραβασαρᾶν καὶ διέπλευσαν εἰς τὴν Πρέβεζαν (21 Φεβρουαρίου 1823). Ἐκ τῶν 11 χιλιάδων, ὅσοι εἶχον εἰσβάλει εἰς τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα, ὀλίγοι ἐσώθησαν.

Τοιοῦτοτρόπως καὶ τὸ δεῦτερον μέρος τοῦ τουρκικοῦ σχεδίου, ἡ ἐκστρατεία κατὰ τῆς Δ. Ἑλλάδος, παρὰ τὰ πρῶτα ἀτυχήματα τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸ Πέτα, κατέληξεν εἰς ἀποτυχίαν. Ἀπομένει νὰ ἴδωμεν τὸ τρίτον μέρος τοῦ σχεδίου, τὸ σπουδαιότερον, τὴν τύχην δηλαδὴ τῆς ἐκστρατείας κατὰ τῆς Ἀνατολ. Ἑλλάδος καὶ τῆς Πελοποννήσου. γ

Η ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΛΗ

Αἱ σημαντικώτεροι τῶν τουρκικῶν δυνάμεων, αἱ διαθέσιμοι μετὰ τὴν πτώσιν τῶν Ἰωαννίνων, συνεκεντρώθησαν περὶ τὴν Λάρισαν καὶ ἀπὸ τὴν ἀνοιξὴν τοῦ 1822 εἶχε γίνε ἀξία λόγου προετοιμασία διὰ τὴν κατὰ τῆς Πελοποννήσου ἐκστρατείαν. Ἡ ἀρχηγία τῆς μεγάλης ἐπιχειρήσεως δὲν ἐδόθη εἰς τὸν δαμαστὴν τοῦ Ἀλῆ πασᾶ Χουρσίτ, ἀλλ' εἰς τὸν **Μεχμέτ πασᾶν Δράμαλην** ὁ ὁποῖος εἶχε καταστῆ περιφανῆς, διότι κατέπνιξε μὲ ἀσυνήθην εἰς τοὺς Τούρκους δραστηριότητα τὴν ἐπα-

νάστασιν τοῦ Πηλίου. Ὁ σουλτᾶνος ἀνύψωσεν αὐτὸν εἰς σερασκέρην (στρατάρχη) καὶ τὸν περιέβαλε διὰ μεγάλης ἐμπιστοσύνης, τὸ ὅποῖον ὁ Χουρσίτ εἶδε μετὰ δυσφορίας.

Κατὰ τὰ μέσα Ἰουνίου ὁ στρατὸς τοῦ Δράμαλη, 24 χιλ. πεζοὶ καὶ 8 χιλιάδες ἵππεῖς ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὴν Λαμίαν μετὰ σημαντικοῦ πυροβολικοῦ. Ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἡ Ἑλλάς δὲν εἶχεν ἰδεῖ τὴν παρέλασιν τόσον σημαντικῶν δυνάμεων. Οἱ ὀπλαρχῆγοι τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος δὲν κατῴρθωσαν νὰ σταματήσουν τὸ κύμα τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ. Ὁ στρατὸς τοῦ Δράμαλη, ἀφοῦ ἐλεηλάτησεν τὴν περὶ τὴν Κωπαῖδα πεδιάδα, ἐξεχύθη εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ δὲν ἐπρόφθασε μὲν νὰ σώσῃ τὴν Ἀκρόπολιν, ἡ ὅποια εἶχε παραδοθῆ, καθὼς εἶδομεν, εἰς τὸν Ὑψηλάντην τὴν 9 Ἰουλίου, ἀλλ' ἐξετράπη εἰς φοβεράς σφαγὰς κατὰ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ Δράμαλης διῆλθεν ἀκωλύτως τὸν Ἴσθμόν, τὸν ὅποῖον εἶχον ἐγκαταλείψει οἱ Ἕλληνες, καὶ τὴν 5 Ἰουλίου ἔστησε τὸ στρατόπεδόν του εἰς τὴν Κόρινθον. Ὁ δραστήριος πασᾶς τῶν Πατρῶν **Γιουσούφ** καὶ οἱ γνωρίζοντες καλύτερον τὴν Πελοπόννησον συνεβούλευσαν αὐτὸν νὰ καταστήσῃ μόνιμον στρατηγεῖον τὴν Κόρινθον καὶ ἀποταμιεύων ἐκεῖ τροφὰς καὶ πολεμοφόδια νὰ ἐξαναγκάσῃ διὰ συντόνου πολεμικῆς ἐνεργείας τὰ κέντρα τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἐπαναστάσεως εἰς εἰρήνευσιν. Ἄλλ' ὁ Δράμαλης μεγαλοφρονῶν διὰ τὸν διορισμὸν εἰς στρατάρχη καὶ τὰς μέχρι τοῦδε ἐπιτυχίας του, ἀπέκρουσε τὴν βραδεῖαν ἐκείνην τακτικὴν καὶ πεπεισμένος περὶ τῆς πολεμικῆς ἀνικανότητος τῶν ραγιάδων, διέταξε τὸν στρατὸν νὰ προελάσῃ εἰς Ναύπλιον, διὰ νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν

Ὁ Δράμαλης

του καὶ ἐνώθῃ μετὰ τοῦ Τουρκικοῦ στόλου, ὁ ὁποῖος ἔμελλε νὰ καταπλεύσῃ ἐκεῖ.

Οἱ Ἕλληνες δὲν κατώρθωσαν νὰ ὑπερασπίσουν τὰς μεταξὺ Κορίνθου καὶ Ἄργους στενοπορίας. Ὁθεν ὁ σερασκέρης προελάσας ἀμαχητὶ ἔφθασεν εἰς τὸ Ἄργος τὴν 12 Ἰουλίου. Ἡ προφυλακὴ του, φθάσασα ἐγκαίρως εἰς Ναύπλιον, ἠχύρωσε τὴν συναφθεῖσαν μεταξὺ τῆς φρουρᾶς καὶ τῶν Ἑλλήνων περὶ παραδόσεως συνθήκην καὶ ἐνίσχυσε τοὺς ὑπε-

ρασπιστὰς τῶν φρουριῶν· μόνον ὁ λεγόμενος Θ α λ α σ σ ὀ π υ ρ γ ο ς, παραδοθεὶς εἰς τοὺς Ἕλληνας ὡς ἐνέχυρον, ἔμεινεν εἰς τὰς χεῖρας των.

Ἡ μεγάλη στρατιὰ τοῦ Δράμαλη καὶ ἡ προπορευομένη αὐτῆς φήμη διέσπειρε τὸν τρόμον εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐπεκράτει δὲ μεγάλη σύγχυσις εἰς τὸ Ἄργος, ὅπου εἶχε μετατεθῆ ἀπὸ τῆς Κορίνθου ἡ ἔδρα τῆς Κυβερνήσεως. Οἱ ὑπουργοί, οἱ γερουσιασταὶ καὶ οἱ κυβερνητικοὶ ὑπάλληλοι ἔφυγαν. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγοῦσης ἐκ Λέρνης εἰς Τρίπολιν συνωθοῦντο πλήθη φυγάδων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ οἱ ἐκ Σμύρνης καὶ Μ. Ἀσίας πρόσφυγες. Ἡ Κυβέρνησις καὶ

Ὁ Γιουσούφ πασᾶς

οἱ βουλευταὶ κατέφυγον ἐπὶ δύο πλοίων ἐντὸς τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς καταπλήξεως καὶ συγχύσεως, ὁ Ὑψηλάντης καὶ ὁ Κολοκοτρώνης διετήρησαν τὸ θάρρος καὶ τὴν ψυχραιμίαν των. Ὁ Ὑψηλάντης μετὰ 700 ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους κατώρθωσε νὰ συναθροίσῃ κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμήν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ὄχυρόν φρούριον τοῦ Ἄργους Λάρισαν, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑπερασπίσει μὲ ἥρωικὴν τόλμην ὁ μαυιάτης Καραγιάννης μὲ ὀλίγους ὀπαδοὺς. Ὁ Δράμαλης,

κατανοῶν τὴν σημασίαν τοῦ ἀπεγνωσμένου ἀντιπερισπασμοῦ, συνκεντρῶσε τὰς δυνάμεις του κατὰ τοῦ Ὑψηλάντου. Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξύ ὁ Γέρος τοῦ Μοριά ἔλαβε καιρὸν νὰ συναθροίσῃ στρατὸν καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς αὐτὸν θάρρος. Μετέβη εἰς Τρίπολιν καὶ συνεννοηθεὶς μετὰ τοὺς προκρίτους ἐξέδωκε κοινὴν μετ' αὐτῶν προκήρυξιν ὅτι πᾶς Πελοποννήσιος ἐπὶ ποινῇ τουφεκισμοῦ ἔπρεπε νὰ λάβῃ τὰ ὄπλα.

Ὅπως τὰ ρυάκια ἀπὸ διάφορα σημεῖα χύνονται ὀρμητικὰ εἰς τὸν ποταμόν, τὸν ὁποῖον διαρκῶς μεγαλύνουν, τοιοῦτότρόπως οἱ πολεμισταὶ τῆς Πελοποννήσου ἀπὸ διαφόρους δρόμους συνέρρουσιν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Κολοκοτρώνη, τὸ ὁποῖον καθημερινῶς ἐνισχύετο. Προελάσας ὁ Κολοκοτρώνης ἐκ Τριπόλεως μετὰ τοῦ συναθροισθέντος στρατοῦ, ὁ ὁποῖος ἠῤῥξάνετο καθ' ὁδόν, ἴδρυσεν τὸ στρατόπεδόν του εἰς τοὺς Μύλους τῆς Λέρνης, παραθαλάσσιον χωρίον κείμενον νοτιῶς τοῦ Ἄργους, ὁπόθεν ἠδύνατο νὰ ἀνακουφίσῃ τὴν δεινῶς πιεζομένην Ἀρίσαν. Πράγματι ἡ φρουρά τῆς διέρρευσε βαθμηδὸν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Κολοκοτρώνη, ἀφοῦ εἶχεν ἐκτελέσει τὸν σκοπὸν τῆς δεσμεύσασα ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας τὰς δυνάμεις τοῦ Δράμαλη.

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΛΗ

Καὶ ἤδη ἤρχισε νὰ στρέφεται ἡ τύχη τῶν Τουρκικῶν ὄπλων. Τὸ Διβάνιον εἶχεν ἀποφασίσαι τὴν ἀρμονικὴν συνεργασίαν τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου. Ἄλλ' ἡ ἀρμάδα κατὰ τὴν κρίσιμον αὐτὴν περίστασιν ἔδωκε χαρακτηριστικὸν δεῖγμα τουρκικῆς ἀπειθαρχίας καὶ ἀμεριμνησίας, διότι ἐπεφάνη, παρέπλευσεν ἀδιάφορος πρὸ τοῦ Ναυπλίου καὶ περιπλεύσασα τὴν Πελοπόννησον ἐτράπη πρὸς τὰς Πάτρας. Ἡ θέσις τοῦ Δράμαλη ἦτο δυσχερεστάτη, διότι ἐντὸς ὀλίγου ἐστερήθη τροφῶν, ἵπποι δὲ καὶ ὑποζύγια ἀπέθνησκον ἐξ ἐλλείψεως χόρτου, ἐπειδὴ τὸ θέρος ἦτο ξηρὸν. Οὐδὲν ἄλλο ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἢ νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς Κόρινθον. Ὁ Κολοκοτρώνης κατενόησε τὸ σχέδιον τοῦ Τούρκου στρατάρχου καὶ παρὰ τὴν γνώμην τῶν προκρίτων καὶ μετὰ σφοδρὰν λογομαχίαν μετὰ τοῦ Πετρόμπεη ἀπέσπασε μικρὸν μέρος τοῦ στρατοπέδου, περὶ τὰς 2 1/2 χιλιάδας ἀνδρας, μετὰ τῶν ὁποίων κατέλαβε τὰ στενά τῶν Δερβενακίων ὁπόθεν διέρχεται σήμερον ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ μετὰξὺ Κορίνθου καὶ Ἄργους.

Τὴν 25 Ἰουλίου ὁ στρατὸς τοῦ Δράμαλη ἤρχισε τὴν ὑποχώρησιν,

ἀλλ' ἡ πρωτοπορία του προσεβλήθη ὑπὸ τῶν ἐμπειροπολέμων ἀνδρῶν τοῦ Κολοκοτρῶνη, ἀπεκόπη ἀπὸ τὸ κύριον σῶμα ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ του Νικήτα, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχον ἐνωθῆ ὁ Ὑψηλάντης καὶ ὁ Παπαφλέσσας, καὶ ὑπέστη μεγάλην καταστροφὴν εἰς τὴν μάχην τῶν **Δερβενάκιων** (26 Ἰουλίου 1822). Μόνον χάρις εἰς τὴν ἀσυμφωνίαν **1822** τῶν Ἑλλήνων διέφυγε τὴν τελείαν καταστροφὴν ὁ Δράμαλης, ὁ ὁποῖος ἔφθασεν εἰς Κόρινθον σύρων ὀπισθεν τὰ ράκη τοῦ λαμπροῦ στρατεύματός του, ἀφοῦ ἔχασε ἀποσκευάς, ἡμίονους καὶ πυροβολικόν.

Τοιοτοτρόπως ἐθριάμβευσε τὸ σχέδιον καὶ ἡ τακτικὴ τοῦ Κολοκοτρῶνη. Ἡ Κυβέρνησις διώρισεν αὐτὸν ἀρχιστράτηγον τῆς Πελοποννήσου κατ' ἀπαίτησιν τῶν ὀπλαρχηγῶν, ἐκεῖνος δὲ ἔλαβε τὰ ἀναγκαῖα μέτρα πρὸς τελειωτικὴν ἐξόντωσιν τοῦ στρατοῦ τοῦ Δράμαλη. Καθ' ὑπόδειξιν αὐτοῦ ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀνδρουῦτσος κατέλαβε τὰ στενὰ τῆς Μεγαρίδος, ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν εἰς Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα ὑποχώρησίν του, αὐτὸς δὲ κατέλαβε θέσιν κατὰλληλον, ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν μεταξὺ Πατρῶν καὶ Κορίνθου συγκοινωνίαν.

Μετ' ὀλίγον στερήσεις καὶ νόσοι ἤρχισαν νὰ ἀποδεκατίξουν τὸν τουρκικὸν στρατὸν καὶ ὁ ἴδιος ὁ Δράμαλης ἀπέθανεν ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τὴν ἀπογοητευσιν κατὰ τὸ τέλος τοῦ Ὀκτωβρίου. Οἱ δὲ Ἕλληνες ἐπανελάβον τὴν πολιορκίαν τοῦ Ναυπλίου. Ἐντὸς ὀλίγου ἡ θέσις τῶν πολιορκουμένων κατέστη δεινὴ ἕνεκα ἐλλείψεως τροφῶν, οἱ δὲ πολιορκηταὶ διὰ κλιμακίων ἀναβάντες κατέλαβον τὸ ἀφρούρητον Π α λ α μ ἦ - δι καὶ ἠνάγκασαν τὴν φρουρὰν τῆς πόλεως νὰ συνθηκολογήσῃ.

Ὅχι μόνον ὁ Τουρκικὸς στόλος, ἀλλὰ καὶ οἱ Τούρκοι ἀρχηγοὶ τῆς βορείου Ἑλλάδος, ὁ ἴδιος ὁ σερασκέρης Χουρσίτ, ἐφάνησαν ἀδιάφοροι διὰ τὴν τύχην τοῦ Δράμαλη· ὁ τελευταῖος μάλιστα ἐκ προσωπικῆς ἀντιζηλίας. Ὁ Χουρσίτ, ἠρέσθη μόνον νὰ στείλῃ τὸν Μεχμέτ πασᾶν μὲ 8 χιλιάδας ἄνδρας, ὁ ὁποῖος καὶ προήλασε μέχρις Ἀμφίσσης καὶ παρὰ τὴν Γραβιὰν ἐνίκησε τὸν Ὀδυσσεά, τὸν ὁποῖον ὁ λαὸς τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος εἶχεν ἀνακηρύξει ἀρχιστράτηγον (1 Νοεμβρίου). Ὁ Ὀδυσσεὺς μόλις διεσώθη διὰ τῆς ταχυποδίας του εἰς Ἀράχωβαν διολισθήσας ὡς Ἀλβανὸς διὰ τῶν τουρκικῶν ταγμάτων, ἐκεῖθεν δὲ ἤρχισε μυστικὰς διαπραγματεύσεις μετὰ τοῦ Τούρκου ἀρχηγοῦ. Ἡ πρόθεσις τοῦ Ὀδυσσεῶς δὲν ἦτο πολὺ σαφής, ἀλλ' αἱ συνεννοήσεις ἐκεῖναι ἐβράδυναν τὴν πορείαν τοῦ Τούρκου ἀρχηγοῦ.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἐκρίθη ἡ τύχη τῶν λειψάνων τῆς στρατιᾶς τοῦ Δράμαλι. Ἐνῶ δηλαδὴ οἱ περισωθέντες 2 χιλ. ἄνδρες προσεπάθουσαν νὰ φθάσουν εἰς Πάτρας, προσεβλήθησαν ὑπὸ τῶν προκρίτων τῆς Ἀχαΐας καὶ ὑπέστησαν μεγάλην καταστροφὴν, ὅποτε ἐφάνη ὁ Γιουσοῦφ πασᾶς τῶν Πατρῶν, ὁ ὁποῖος ἔσωσεν ὀλίγους ἐπιβιβάσας αὐτοὺς εἰς τὰ πλοῖα. Ὁ Χουρσίτ ἐθεωρήθη ὑπεύθυνος τῆς καταστροφῆς τοῦ Δράμαλι καί, διὰ νὰ προλάβῃ τὴν σουλτανικὴν ὀργήν, ἠτύοκτόνησε.

Τοιουτοτρόπως ἡ Τουρκικὴ ἐπίθεσις τοῦ 1822 ἀπέτυχεν ὀλοκληρωτικῶς. Οἱ κυριώτεροι ἀρχηγοὶ αὐτῆς, ὁ Δράμαλις, ὁ Χουρσίτ καὶ ὁ Καρὰ Ἀλῆς, ἦσαν νεκροί, αἱ δὲ ἐλπίδες τοῦ Διβανίου καὶ τοῦ Μέττερνιχ διεψεύσθησαν. Ὁ Ἑλληνικὸς ἀγὼν μετὰ τὰς θριαμβευτικὰς αὐτὰς ἐπιτυχίας καὶ τὰς ἥρωικὰς θυσίας τῶν προμάχων τῆς ἐλευθερίας ἐστερεώθη εἰς ἰσχυρὰ θεμέλια καὶ ἤρχισε νὰ φαίνεται πλέον καθαρά, ὅτι θὰ ἐφθάνεν εἰς αἴσιον τέρμα.

Αἱ ἐπιχειρήσεις τοῦ 1823

Αἱ ἐπιχειρήσεις κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἐπαναστάσεως δὲν ἦσαν τόσον σημαντικαί. Οἱ Τούρκοι καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἠκολούθησαν τὸ σχέδιον τῆς εἰσβολῆς εἰς τὴν Πελοπόννησον. Τὴν φορὰν αὐτὴν χωρισταὶ στρατιαὶ βαδίζουσαι διὰ τῆς Δυτικῆς καὶ διὰ τῆς Ἀνατ. Ἑλλάδος ἐμελλον νὰ συναντηθοῦν εἰς τὴν Ναύπακτον καὶ διὰ πλοίων νὰ διαπεραιωθοῦν εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ἡ ἐκστρατεία εἰς τὴν Ἀνατ. Ἑλλάδα ἦτο βραχείας διαρκείας, διότι ὁ προελάσας μέχρις Ἀττικῆς στρατὸς ἠναγκάσθη ἔνεκα ἀσθενειῶν καὶ στερήσεων ν' ἀποσυρθῇ εἰς τὴν Λαμίαν.

Ἀξιολογώτερα εἶναι ἡ ἐκστρατεία, τὴν ὁποίαν ἐπεχείρησαν οἱ τουρκαλβανοὶ Γκέκηδες καὶ Μιδρῖται ὑπὸ τὸν Ὁμέρ Βρυώνην καὶ τὸν Μουσταήμπεην. Οἱ δύο ἀρχηγοί, ἔχοντες περὶ τὰς 16 χιλιάδας ἀνδρῶν ἐβάδιζον, ὁ μὲν πρῶτος διὰ τοῦ Κραβασσαρᾶ, ὁ δὲ δευτέρος διὰ τῶν Ἀγγράφων, σκοπὸν ἔχοντες νὰ ἐνωθοῦν πρὸ τοῦ Μεσολογίου, τὸ ὁποῖον ἀπέκλειεν ἤδη ὁ τουρκικὸς στόλος.

Ἐνῶ ἐπέκειτο ὁ κίνδυνος οὗτος, μεταξὺ τῶν ἀρχηγῶν τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος εἶχεν εἰσχωρήσει τὸ μικρόβιον τῆς ἀντιζηλίας. Οἱ ὀπλαρχηγοὶ εἶχον παραμελήσει τὸν στρατὸν καὶ ἐφιλονίκουσαν μεταξὺ των περὶ πρωτείων. Ἡ Κυβέρνησις, διὰ νὰ κατασιγάσῃ τὰ πάθη, ἔστειλε διπλώματα ἀρχιστρατηγίας εἰς ὅλους τοὺς ὀπλαρχηγούς. Ἀλλὰ

τουτο ἔθιξε τὸν περίφημον σουλιώτην ὄπλαρχηγὸν **Μάρκον Μπότσαρη**, ὁ ὁποῖος ἐφάνη ἀνώτερος τῶν μικροτήτων ἐκείνων καί, ἀφοῦ ἔσχισε τὸ δίπλωμα ἀρχιστρατηγίας, τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχε στείλει ἡ κυβέρνη-

Μάρκος Μπότσαρης (1790 - 1823) 53 ἐθρήνησε τὸν ἡρωϊκὸν Σου-

λιώτην, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε παράδειγμα ἀνδρείας καὶ αὐτοθυσίας.

οἰώσιν
μάρκο
μωφκρη

Ἡ ὑπογραφή τοῦ Μάρκου Μπότσαρη

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Η ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ — Ο ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΝ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΟΥΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑΝ

Ἐνῶ μὲ τὰ κατορθώματα τῆς ξηρᾶς καὶ τοὺς ἥρωισμούς τοῦ ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ ἡ Ἐπανάστασις ἐστερεώετο κάθε ἡμέραν καὶ περισσότερο καὶ ἐκείνει τὸν θαυμασμόν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος μὲ ἐκπληξιν ἔβλεπεν ὅτι τὸ μικρὸν Ἑλληνικὸν ἔθνος ἐστάθη μὲ τὰς ἰδίας του δυνάμεις ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἰσχυρὰν Ὀθωμανικὴν αὐτοκρατορίαν, ἤρχισεν εἰς τὰ ἐσωτερικὰ νὰ εἰσχωρῇ τὸ μικρόβιον τῆς διχονοίας. Ἡ διχονοία αὐτὴ ὠδήγησε τοὺς ἀγωνιστὰς εἰς μερικὰ θλιβερὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα παρ' ὀλίγον νὰ στοιχίσουν τὴν καταστροφὴν ὅλης τῆς ἑλληνικῆς ὑποθέσεως. Τὰ γεγονότα αὐτά, ὅσον καὶ ἂν εἶναι λυπηρά, πρόκειται νὰ γνωρίσωμεν εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτό.

Ὅταν ἤρχισεν ἡ Ἐπανάστασις, δὲν ὑπῆρχε μία κεντρικὴ διοίκησις. Τὰς κοινότητας ἐξηκολούθουν, ὅπως ἐπὶ Τουρκοκρατίας, νὰ κυβερνοῦν οἱ δημογέροντες, οἱ ὁποῖοι εἰσέπραττον καὶ τοὺς φόρους. Ἄλλ' ἡ Ἐπανάστασις ἐδημιούργησε νέους ἄρχοντας, τοὺς στρατιωτικούς ἀρχηγούς. Εὐθὺς μετὰ τὰς πρώτας ἐπιχειρήσεις, ὅπως γνωρίζομεν, ἀρχιστράτηγος εἶχεν ἀναγνωρισθῆ ὁ μπέης τῆς Μάνης Πετρόμπεης Μυρομιχάλης, ἀλλὰ βραδύτερον ὡς οὐσιαστικὸς ἀρχιστράτηγος ἐπεβλήθη ὁ Κολοκοτρώνης. Ἦρχισε τότε νὰ δημιουργῆται ἡ πρώτη ἀντιζηλία μετὰξὺ δημογερόντων καὶ στρατιωτικῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν εὐχρηστικῆς ἀπὸ τὴν διαχείρισιν τῶν δημογερόντων. Ἐπίσης καὶ ὁ λαὸς καὶ ὁ ἀγωνιζόμενος στρατὸς ἦτο δυσηρεσθημένος μὲ τοὺς δημογέροντας καὶ ἐζήτησαν κυβέρνησιν, ἡ ὁποία νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ πολέμου. Τὴν κυβέρνησιν ὅμως αὐτὴν δὲν ᾔθελον ἀριστοκρατικὴν, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἐκλέξῃ ἐλευθέρως ὁ λαός. Τοιοῦτοτρόπως ὠρίμασεν ἡ ἰδέα τοῦ σχηματισμοῦ μιᾶς κεντρικῆς ἐξουσίας.

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ — Ο Δ. ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ

Συνήλθον λοιπόν οί πρόκριτοι καί οί άρχιερείς εἰς τήν Μονήν Καλτετζών, παρά τά σύνορα τῆς Ἀρκαδίας καί τῆς Λακεδαιμόνος, καί διώρισαν ἐπιτροπήν ἀπό προκρίτους, ἡ ὁποία ὠνομάσθη Γερουσία καί ανέλαβε μετὰ τοῦ ἀρχιστρατήγου Πετρόμπεη νά φροντίξῃ διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ Ἀγῶνος (26 Μαΐου 1821). Οἱ πρόκριτοι εἰς τήν ἀπόφασίν των αὐτῆν δέν ἠρώτησαν τόν λαόν καί κατ' ἀκο-

λουθίαν ἡ κεντρική αὐτῆ διοικήσις τῆς Πελοποννήσου ἤτο ὀλιγαρχική. Ἡ κοινοτική διοικήσις ἐξηκολούθησεν, ὅπως καί ἐπὶ Τουρκοκρατίας, καί οἱ φόροι ὠρίσθη νά παραδίδωνται εἰς τήν Γερουσίαν. Ἀλλ' ἐδηλώθη σαφῶς ὅτι ἡ νέα κυβέρνησις θά ἦτο μόνον διὰ τήν Πελοπόννησον καί θά ἔσχυε μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Τριπολιτσᾶς, ὅποτε θά διωργανώνετο ἐνιαία διοικήσις δι' ὅλην τήν ἐπαναστατημένη Ἑλλάδα.

Δημήτριος Ὑψηλάντης (1793 - 1832)

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τήν πρᾶξιν τῶν Καλτετζῶν ἐφθασεν εἰς τήν Πελοπόννησον ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης, νεώτερος ἀδελφός τοῦ Ὑψηλάντου.

Ὁ Ὑψηλάντης δέν ἀνεγνώρισε τήν πρᾶξιν τῶν Καλτετζῶν, οἱ δέ πρόκριτοι ἐξηγέρθησαν ἐναντίον του καί ἠπειλήσαν νά τόν ἐκδιώξουν ἀπό τήν Πελοπόννησον. Οἱ στρατιωτικοί ὅμως καί ὁ λαός ἐτάχθησαν μετ' αὐτόν καί ὁ Ὑψηλάντης ἀνέλαβε τήν ἀρχηγίαν τοῦ πολιορκουμένου τῆν Τρίπολιν στρατοῦ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἡ παρούσα τοῦ Ὑψηλάντου ἐνέπνευσε θάρρος εἰς τοὺς Ἕλληνας καί φόβον εἰς τοὺς Τούρκους, οἱ ὁποῖοι ἐβλεπον ὅτι οἱ ραγιαδες ἀπέκτησαν ἀρχηγόν μετ' ἐπισημοῦ ὀνόματος.

Ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης (1793 - 1832) εἶναι ἀπὸ τὰς συμπαθεστέρας μορφὰς τῆς Ἐπαναστάσεως, καὶ ἴσως ὁ εὐλικρινέστερος καὶ ἠθικώτερος ἄνθρωπος τῆς ταραχώδους ἐκείνης ἐποχῆς. Τὸ ἐξωτερικόν του δὲν εἶχεν ἐπιβάλλον, διότι ἦτο ἰσχνὸς καὶ φαλακρὸς καὶ μόλις ἦτο τριάκοντα ἐτῶν, ὅταν κατῆλθεν εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ἀλλὰ εἰς τὸ καχεκτικόν αὐτὸ σῶμα κατῴκει ψυχὴ ἰσχυρὰ καὶ θερμουργός. Ἦτο ἀτρόμητος εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, περιεφρόνει τὸν θάνατον καὶ συγχρόνως εἶχε βαθύ αἴσθημα φιλοπατρίας, ἀφιλοκέρδειαν, πίστιν καὶ ἀκαμπτον ἐπιμονὴν εἰς τὸ ἐπιχειροῦμενον. Ἦτο φειδωλὸς εἰς τοὺς λόγους καὶ ἐμίσει τὰς ραδιουργίας, προτιμῶν νὰ ὑποχωρῇ παρά νὰ καταφεύγῃ εἰς εὐτελεῖ μέσῃ.

Αἱ προστριβαὶ αὐταὶ μεταξὺ τῶν προκρίτων καὶ τοῦ Ὑψηλάντου ἦσαν ἡ ἀρχὴ ὀλεθρίων ἐρίδων. Τὰ μίση καθημερινῶς ὠξύνοντο κα τοιουτοτρόπως ἐδημιουργήθησαν εἰς τὴν ἀγωνιζομένην χώραν μας τὰ πρῶτα πολιτικά κόμματα, οἱ πολιτικοὶ καὶ οἱ στρατιωτικοί.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΣΤΕΡΕΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀφοῦ οἱ στρατιωτικοὶ προσεῖλκυσαν πρὸς τὴν μερίδα τῶν τῶν Ὑψηλάντην, οἱ πρόκριτοι κατῴρωσαν νὰ προσεταιρισθοῦν δύο ἄλλους ἄνδρας, οἱ ὅποιοι ἔφερον ἐπίσης μεγάλα ἔθνηματα καὶ κατῆλθον εἰς τὴν ἀγωνιζομένην Πατρίδα μας, διὰ νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας τῶν εἰς τὸν Ἀγῶνα: Οἱ ἄνδρες αὐτοὶ ἦσαν ὁ Μαυροκορδάτος καὶ ὁ Θεόδωρος Νέγρης.

Ὁ Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος κατήγετο ἀπὸ τὴν μεγάλην καὶ γνωστήν φαναριωτικὴν οἰκογένειαν τῶν Μαυροκορδάτων, τῆς ὁποίας πολλὰ μέλη εἶχον διατρέψῃ εἰς τὰ γράμματα καὶ καταλάβῃ μεγάλας πολιτικὰς θέσεις. Ἐγεννήθη τὸ 1791, ἐσπούδασεν εἰς τὴν Εὐρώπῃν καὶ τὸν περισσώπεραν καιρὸ διέτριβεν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἦτο ἄνθρωπος θετικὸς καὶ ἐγνωρί-

Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος (1791-1865) 74

ζε νὰ ἐνεργῆ δραστηρίως, εἰργάσθη δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅσον ὀλίγοι διὰ τὸν ἐκπολιτισμὸν αὐτῆς.

Ὅταν ἤρχισεν ἡ Ἐπαναστάσις, ὁ Μαυροκορδάτος κατέπλευσεν εἰς τὸ Μεσολόγγιον (20 Ἰουλίου 1821) καὶ δι' ἐπιστολῆς του παρεκάλεσε τὸν Ὑψηλάντην νὰ τὸν δεχθῆ συναγωνιστὴν εἰς τὸν Ἐθνικὸν ἀγῶνα. Ἀπ' ἐκεῖ κατῆλθεν εἰς Πάτρας, ὅπου οἱ πρόκριτοι ἀπὸ ἀντίδρασιν πρὸς τὸν Ὑψηλάντην τὸν περιποιήθησαν πολὺ καὶ τὸν προσέλιкусαν εἰς τὴν μερίδαν των. Ἐκεῖ ὁ Μαυροκορδάτος συνητητήθη μὲ τὸν Θεόδωρον Νέγρην, υἱὸν τοῦ πρῶην ἡγεμόνος τῆς Βλαχίας. Ὁ Νέγρης ἦτο γραμματεὺς τῆς τουρκικῆς πρεσβείας εἰς Παρισίους καί, μόλις ἔμαθε τὴν κήρυξιν τῆς Ἐπαναστάσεως, κατηρθύνθη καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἀγωνιζομένην Ἑλλάδα.

Σφραγὶς τῆς Γερουσίας
Δυτικῆς Χέρσου Ἑλλάδος

τοπικῆ ἐξουσίαι ἐκτὸς τῆς Πελοποννήσου, ἡ Γερουσία τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία ἦτο δεκαμελὲς συμβούλιον ἀπὸ προκρίτου καὶ ὄπλαρχηγούς καὶ εἶχε τὴν φροντίδα νὰ διατηρῆ τὴν τάξιν καὶ τὴν ἀσφάλειαν, νὰ ἐνισχύη τὸν Ἀγῶνα καὶ διαχειρίζεται τὰ δημόσια εἰσοδήματα, καὶ ὁ Ἀρειὸς Πάγος τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος, ἀποτελούμενος ἀπὸ δώδεκα μέλη. Καὶ αἱ δύο αὐταὶ ὀργανώσεις παρέδιδον τὴν διεύθυνσιν τῶν πραγμάτων εἰς τοὺς πολιτικούς, ἐστρέφοντο κατὰ τοῦ κύρους τοῦ Ὑψηλάντου καὶ ἔγιναν αἰτία νὰ κατατμηθῆ τὸ ἔθνος, ὑποθάλπουσαι τὸν τοπικὸν πατριωτισμὸν.

ΗΙ ΠΡΩΤΗ ΕΝ ΕΠΙΔΑΥΡΩ ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

Ἄλλ' οἱ Ἕλληνες ἤρχισαν πλέον νὰ κατανοοῦν τὴν ἀνάγκην νὰ

δημιουργήσουν μίαν κεντρικὴν ἐξουσίαν δι' ἅλην τὴν Ἑλλάδα ὥστε νὰ παύσῃ ὁ διχασμὸς. Διὰ τοῦτο εὐθὺς μετὰ τὴν ἄλωση τῆς Τριπολιτσᾶς (23 Σεπτεμβρίου) ὁ Ὑψηλάντης διὰ προκη- 1821
 ρύξεως ἐκάλεσε τὸν λαὸν νὰ ἐκλέξῃ ἀντιπροσώπους διὰ τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν. Πραγματικῶς τὴν 14 Δεκεμβρίου 1821 συνήλ-
 θον οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν εἰς τὸ Ἄργος καὶ ὠρί-
 σθησαν πίστιν εἰς τὴν πατρίδα.

Ἄλλ' εὐθὺς εἰς τὴν Συνέλευσιν ἐπεκράτησαν οἱ πρόκριτοι, μετα-
 ζῶ τῶν ὁποίων ἦσαν ὁ Μαυροκορδαῖος καὶ ὁ Νέγρης. Ὁ Ὑψηλάντης
 ἀηδιάσας ἀπὸ τοὺς τρόπους καὶ τὰ μέσα τῶν ἀντιπάλων του ἐγκατέ-
 λειψε τὸ Ἄργος μαζί μὲ τὸν Κολοκοτρώνη. Τοιοῦτοτρόπως ἡ με-
 ρὶς τῶν πολιτικῶν ἔμεινε κυρία τῆς
 καταστάσεως. Οἱ πληρεξούσιοι τῆς
 Πελοποννήσου ἴδρυσαν τότε τοπι-
 κὴν κυβέρνησιν κατ' ἀπομίμησιν
 τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἑλ-
 λάδος, τὴν ὁποίαν ὠνόμασαν Πε-
 λοποννησιακὴν Γερου-
 σίαν, ἐφ' ὅσον ἡ συσταθεῖσα γε-
 ρουσία τῶν Καταετζῶν ἤτο προ-
 σωρινὴ μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Τρι-
 πολιτσᾶς. Συγχρόνως οἱ πολιτι-
 κοὶ μὴ θεωροῦντες τὸ Ἄργος τόπον
 ἀσφαλῆ, διότι ὑπῆρχε πολὺς ἐπα-
 ναστατικὸς στρατός, μετέθεσαν τὴν

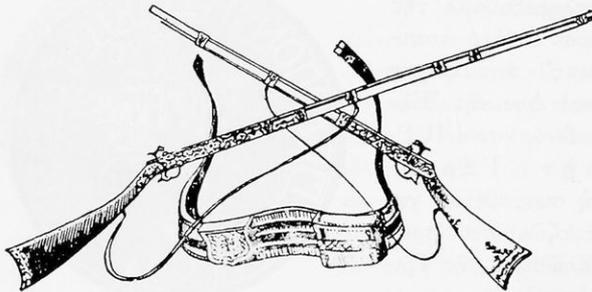
Σφραγὶς τῆς Πελοποννησιακῆς
 Γερουσίας

ἔδραν τῆς Συνελεύσεως εἰς τὴν νέαν Ἐπίδαυρον (σήμερον Πιάδαν)
 κειμένην πλησίον τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ὄχι μακρὰν τῆς ἀρχαίας Ἐπι-
 δαύρου. Ἐκεῖ ἤρχισε τὰς ἐργασίας τῆς, ἡ Πρώτῃ τῶν Ἑλλήνων Ἐθνο-
 συνέλευσις, ὀνομασθεῖσα Συνέλευσις τῆς Ἐπίδαυρου
 (20 Δεκεμβρίου 1821).

Ἡ Ἐθνοσυνέλευσις τῆς Ἐπίδαυρου, τῆς ὁποίας τὰς ἐργασίας
 διηύθυνεν ὁ Μαυροκορδαῖος, τὴν 1 Ἰανουαρίου 1822 ἐξέδωκε πανη-
 γυρικὸν κήρυγμα τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὸ ἐξῆς:
 «Ἐν ὀνόματι τῆς Ἁγίας καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος: Τὸ Ἑλληνικὸν
 ἔθνος, τὸ ὑπὸ τὴν φρικώδη ὀθωμανικὴν δυναστείαν, μὴ δυνάμενον νὰ
 φέρῃ τὸν βαρῦτατον καὶ ἀπαρδειγματίστον ζυγὸν τῆς τυραννίας καὶ

ἀποσεΐσαν αὐτὸν μὲ μεγάλας θυσίας κηρύττει σήμερον διὰ τῶν νομίμων παραστατῶν του, εἰς ἔθνικὴν συνηγμένων Συνέλευσιν, ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ ὑπαρξιν καὶ ἀνεξαρτησίαν ».

Κατόπιν ἡ Συνέλευσις ἐψήφισε τὸ πρῶτον Ἑλληνικὸν Σύνταγμα, τὸ Προσωρινὸν Πολίτευμα τῆς Ἐπιδαύρου, ὅπως ὠνομάσθη (1 Ἰανουαρίου 1822). Τὸ Σύνταγμα αὐτὸ καθιέρωσε τρεῖς ἐξουσίας, τὸ Νομοτελεστικὸν (ἐκτελεστικὴ ἐξουσία), τὸ Βουλευτικὸν (νομοθετικὴ ἐξουσία, βουλή) καὶ τὴν Δικαστικὴν ἐξουσίαν. Τὸ Νομοτελεστικόν, τὸ ὁποῖον ἀπετέλουν πέντε μέλη ἐκλεγόμενα ὑπὸ τῆς Βουλῆς, διηύθυνε τὴν διοίκησιν, διώριζε τοὺς ὑπουργούς, ἐφρόντιζε διὰ τὴν ὀργάνωσιν τοῦ στρατοῦ καὶ στόλου καὶ ὑπέβαλλεν εἰς τὴν Βουλὴν τοὺς νόμους πρὸς ψήφισιν. Τὸ Βουλευτικόν, τὸ ὁποῖον ἀπετέλουν 70 πληρεξούσιοι τῶν ἐπαρχιῶν, ἐπέβαλλε φόρους καὶ ἐψήφισεν ἢ ἀπέρριπτε τοὺς νόμους, τοὺς ὁποίους ὑπέβαλλε τὸ Νομοτελεστι-

Καριοφίλια καὶ παλάσκα

κόν. Καὶ τὰ δύο Σώματα εἶον διάρκειαν ἑνὸς ἔτους.

Πρόεδρος τοῦ Νομοτελεστικοῦ ἐξελέγη ὁ Μαυροκορδατός, τοῦ δὲ Βουλευτικοῦ ὁ Ὑψηλάντης. Ἡ τύχη ἐφάνη εὐνοϊκὴ εἰς τὴν Πρώτην Συνέλευσιν τῶν Ἑλλήνων, διότι εἰς τὰς 12 Ἰανουαρίου τοῦ 1822 ἐκυριεύθη ὁ Ἀκροκόρινθος καὶ ἡ Κόρινθος ἔγινε πρώτη πρωτεύουσα τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους. Εἰς τὰς 16 Ἰανουαρίου ἡ Συνέλευσις διελύθη, ἀφοῦ κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως ἐξέδωκε διακήρυξιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἣ ὁποία ἀπηυθύνετο κυρίως πρὸς τοὺς Ἕλληνας καὶ προσεπάθει νὰ δείξῃ εἰς τοὺς Εὐρωπαίους τὴν διαφορὰν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ἀπὸ τὰ ἐν Εὐρώπῃ στασιαστικὰ κινήματα. Ἡ διακήρυξις ἔλεγε μεταξύ τῶν ἄλλων :

« Ὁ κατὰ τῶν Τούρκων πόλεμος ἡμῶν μακρὰν τοῦ νὰ στηρίξεται εἰς ἀρχάς τινας δημαγωγικὰς καὶ στασιώδεις ἢ ἰδιωφελεῖς μέρους τινὸς τοῦ σύμπαντος ἑλληνικοῦ ἔθνους σκοποῦς... εἶναι πόλεμος ἐθνικός, τοῦ ὁποίου μόνη αἰτία εἶναι ἡ ἀνάγκη τῶν δικαίων τῆς προσωπικῆς ἡμῶν ἐλευθερίας, τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τῆς τιμῆς ».

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΘΝΟΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΕΝ ΑΣΤΡΕΙ (ΜΑΡΤΙΟΣ 1823)

Αἱ ἀξιόλογοι πολεμικαὶ ἐπιτυχίαι τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὰ ἔτη 1822 καὶ 1823 τοὺς ἐμέθυσαν καί, ὡς νὰ εἶχεν ἐξοντωθῆ τελειωτικῶς ὁ ἐχθρός, ἐφιλονίκουν ποῖος θὰ ἄρχῃ εἰς τὸ νέον κράτος. Αἱ νύκται ἐξύψωσαν ἰδίως τὸ γόητρον τῶν στρατιωτικῶν, πρὸ πάντων μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Δράμαλι. Ἐξηκολούθουν λοιπὸν αἱ ἐσωτερικαὶ διχόνηαι καὶ τὰ πράγματα ἦσαν πολὺ ἀνώμαλα.

Διὰ τοῦτο τὸν Μάρτιον τοῦ 1823 συνεκλήθη ἡ Δεύτερα Ἐθνοσυνέλευσις εἰς τὸ Ἄστρος. Ἀλλὰ ἡ Συνέλευσις, ἀντὶ νὰ διορθώσῃ τὰ κακῶς ἔχοντα, συνετέλεσεν εἰς τὸν ἐρεθισμὸν τῶν παθῶν. Καὶ πάλιν ἐπεκράτησαν οἱ πολιτικοί, διότι οἱ στρατιωτικοὶ ἦσαν δισπασμένοι καὶ δὲν ἐγνώριζον νὰ χειρισθῶν τὰ νομικὰ ζητήματα. Ἡ Ἐθνοσυνέλευσις μὲ πρόεδρον τὸν Πετρόμπετην κατήγγησε τὰς τοπικὰς κυβερνήσεις Πελοποννήσου καὶ Στερεᾶς, κατήγγησε τὸν τίτλον τοῦ ἀρχιστρατήγου (τὸν ὁποῖον εἶχεν ὁ Κολοκοτρώνης) καὶ ἀνέθεσε τὴν στρατιωτικὴν διοίκησιν εἰς τριμελῆ Ἐπιτροπὴν : ἐξ ἐνὸς Πελοποννησίου, ἐνὸς Στερεοελλαδίτου καὶ ἐνὸς Νησιώτου. Τέλος ἐφήφισε πάλιν τὸ Σύνταγμα τῆς Ἐπιδαύρου μὲ ἐλαφρὰς μόνον τροποποιήσεις.

Ο ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Δυστυχῶς ἡ Συνέλευσις δὲν κατώρθωσε νὰ προλάβῃ τὴν διαίρεσιν καὶ τὴν σύγκρουσιν τῶν ἀντιμαχομένων. Ἐπηκολούθησαν θλιβερὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἐνίσχυσαν εἰς τοὺς Εὐρωπαίους τὴν γνώμην ὅτι εἴμεθα ἀνίκανοι νὰ αὐτοδιοικηθῶμεν. Ἦτο δὲ τοῦτο τόσοσπερισσότερον λυπηρὸν, καθόσον τελευταίως μετὰ τὰ λαμπρὰ κατορθώματα τοῦ ἐπαναστατικοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου, ἡ διπλωματία τῆς Εὐρώπης ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς κοινῆς γνώμης ἤρχισε νὰ προσβλέπῃ εὐμενῶς πρὸς τὴν ἑλληνικὴν ὑπόθεσιν.

Ἡ Συνέλευσις ἐξέλεξε πρόεδρον τοῦ Νομοτελεστικοῦ τὸν Πετρόμπετην καὶ τὰς ἄλλας θέσεις ἔδωκεν ὅλας εἰς πολιτικούς. Τότε ἐξεδηλώθη σφοδρὰ ἡ ἀντιπολίτευσις τῶν στρατιωτικῶν, οἱ ὅποιοι μὲ ἀρχηγὸν τὸν Κολοκοτρῶνην, διέλυσαν τὴν Βουλὴν βιαίως

1824 εἰς τὸ Ἄργος, προσκήρυξαν νέας ἐκλογὰς καὶ μετέθεσαν τὴν ἔδραν τῆς κυβερνήσεως εἰς τὴν Τρίπολιν. Οἱ πολιτικοὶ ἀφ' ἑτέρου ἐκήρυξαν ἔκπτωτον τὸ Νομοτελεστικόν, τὸ ὁποῖον συνειργάζετο μὲ τὸν Κολοκοτρῶνην, ἐξέλεξαν νέον πρόεδρον αὐτοῦ, τὸν ὑδραῖον **Γεώργιον Κουντουριώτην** καὶ μετέθεσαν τὴν ἔδραν τῆς Κυβερνήσεως εἰς Κρανίδιον ἀπέναντι τῆς Ὑδρας.

Τοιοιούτοτρόπως ἡ Ἑλλάς εἶχε δύο κυβερνήσεις : τὴν μίαν εἰς Τρίπολιν καὶ τὴν ἄλλην εἰς Κρανίδιον, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἔτοιμοι δι' ἐμφύλιον πόλεμον. Ἡ νέα Κυβέρνησις εἶχεν ὑπὲρ ἑαυτῆς τοὺς Νησιώτας καὶ τοὺς Στερεοελλαδίτας, καθὼς καὶ τοὺς σημαντικωτέρους προκρίτους τῆς Πελοποννήσου, οἱ ὅποιοι συνειργάζοντο μὲ τὴν κυβερνήσιν Κουντουριώτου ἕνεκα τῆς παλαιᾶς ἔχθρας πρὸς τὸν Κολοκοτρῶνην. Διὰ τοῦτο ὁ Κολοκοτρῶνης, ὑποχωρῶν ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς κοινῆς γνώμης, ἐπέισθη ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ ἠρκέσθη εἰς τὴν παραχώρησιν ἀμνηστίας εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς ὀπαδοὺς τους. Ἡ νέα Κυβέρνησις ἐγκατεστάθη εἰς τὸ Ναύπλιον καὶ ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ ὅλους (Μάιος 1824).

Ἄλλ' ἐντὸς ὀλίγου τὰ πράγματα ἔλαβον πάλιν δυσάρεστον τροπὴν. Οἱ Πελοποννήσιοι εἶδον ὅτι παραγκωνίζονται ἀπὸ τοὺς συνησπισμένους Στερεοελλαδίτας καὶ Νησιώτας Ὅταν δὲ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1824 ἐγένεν ἐκλογὴ νέου Νομοτελεστικοῦ, τὰς θέσεις ὅλας κατέλαβον Νησιῶται καὶ Στερεοελλαδίται. Τότε οἱ πρόκριτοι τῆς Πελοποννήσου ἐκίνησαν εἰς ἀνταρσίαν τὰς ἐπαρχίας καὶ ἤρχισε δεύτερος ἐμφύλιος πόλεμος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον σύμμαχον καὶ τὸν παλαιὸν των ἀντίπαλον, τὸν Κολοκοτρῶνην. Ἡ Κυβέρνησις ὅμως ἀνέπτυξεν ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα.

Ὁ Κωλέτης, ὄπλαρχηγὸς τῆς Στερεᾶς, ἀνὴρ ἐπιτηδειότατος καὶ δραστηριώτατος, προσεκάλεσε τοὺς ὀπλαρχηγούς τῆς Στερεᾶς

1825 Γκούραν καὶ Καραϊσκάκην. Οἱ Ρουμελιῶται εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ συνέτριψαν τοὺς στασιαστάς. Ὁ υἱὸς τοῦ Κολοκοτρῶνη Πᾶνος, γαμβρὸς τῆς Μπουμπουλίνας, ἐφονεύθη ἔξω ἀπὸ τὴν Τριπολιτσάν, οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν προκρίτων τῆς Πελοποννήσου ἠναγκάσθησαν νὰ δραπετεύσουν, ὁ δὲ Κολοκοτρῶνης, συντετριμ-

μένος διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ του, μάτην ἐζήτησεν ἀμνηστίαν. Τέλος παρεδόθη εἰς τοὺς ἀντιπάλους, οἱ ὅποιοι τὸν μετεκόμισαν εἰς Ὑδραν καὶ τὸν ἐφυλάκισαν μαζὶ μὲ 24 προκρίτους καὶ ὄπλαρχηγούς εἰς τὴν Μο- νὴν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ (Ἰανουάριος 1825).

Τοιοιουτρόπως ὁ ἥρωας τῆς Τριπολιτσᾶς καὶ τῶν Δερβενακίων μετὰ τῶν συνεργατῶν του εὐρίσκειτο ἐγκάθειρτος, ἐνῶ τὸ ἀγωνιζό- μενον ἔθνος εἶχεν ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς ὅλων τῶν τέκνων του, διὰ τὴν φέρῃ εἰς αἴσιον τέρμα τὸν ἀρξάμενον ἱερὸν Ἀγῶνα. Τὰ πάθη ἔσχον τὸ ἀποτέλεσμα τῶν, τὸ ὅποιον καὶ ἐξηγηλώθη καταστορεπτικώτερον εὐθὺς μετ' ὀλίγον. Υ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ

Εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα τὰ πάθη κατέληξαν εἰς τραγικω- τέραν καταστροφὴν. Ἐκεῖ ἰσχυρὸς σύμμαχος τοῦ Κολοκοτρῶνη καὶ ἀντίπαλος τῶν πολιτικῶν ἦτο ὁ Ὀδυσσεύς. Ἀλλ' ἀπὸ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1822 ἡ στάσις τοῦ περιφήμου ἀρματολοῦ εἶχεν ἀποβῆ ὑποπτος Μετὰ τὴν εὐτυχῆ ἔκβασιν ὅμως τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων ὁ Ὀδυσ- σεύς κατώρθωσε νὰ παραστήσῃ τὰς συνεννοήσεις του μετὰ τοῦ τούρ- κου πασᾶ ὡς πατριωτικὸν στρατήγημα, τὸ ὅποιον ἔσωσε τὴν Ἀνατο- λικὴν Ἑλλάδα.

Ἀλλ' οἱ πολιτικοὶ ἐμίσουν αὐτὸν θανασίμως καὶ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1824 ἀπήγγειλαν ἐναντίον του φοβερὰν κατηγορίαν. Ἐπεισαν τὴν Κυβέρνησιν ὅτι ὁ Ὀδυσσεύς ἐσκέπτετο νὰ ἰδρύσῃ ἰδιαιτέραν ἡγεμο- νίαν εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Εὐβοίαν, ὅτι ἦλθεν εἰς συνεν- νόησιν μὲ τὸν Ὁμέρ Βρυώνην καὶ ἐπρότεινε εἰς αὐτὸν ὅτι θὰ κατα- παύσῃ τὸν πόλεμον, ἐὰν ἐδίδοτο εἰς αὐτὸν ἡ ὄπλαρχηγία τῆς Ἀνατο- λικῆς Ἑλλάδος. Ὅταν δὲ τὰ ρουμελιώτικα στρατεύματα διέβησαν εἰς τὴν Πελοπόννησον, διὰ νὰ καταστείλουν τὴν στάσιν, προσεκάλεσε διῆ- θεν τοὺς Τούρκους νὰ καταλάβουν τὴν Ἀττικὴν καὶ τὴν Εὐβοίαν.

Ἡ Κυβέρνησις ἔστειλε κατ' αὐτοῦ τὴν ἀνοιξιν τοῦ 1825 τὸν Γκού- ραν, ὁ ὅποιος συνέλαβε τὸν Ὀδυσσεά καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὰς Ἀ- θήνας. Ἐκεῖ, ἀφοῦ ἐβασανίσθη, διὰ νὰ ἀποκαλύψῃ τοὺς θησαυρούς του, ἐφυλακίσθη εἰς τὸν δεξιὰ τῶν Προπυ- λαίων Ἐνετικὸν πύργον καὶ τὴν 5 Ἰουλίου 1825 εὐρέθη νεκρὸς παρὰ τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης. Εἰς τοὺς ξέ-

1825

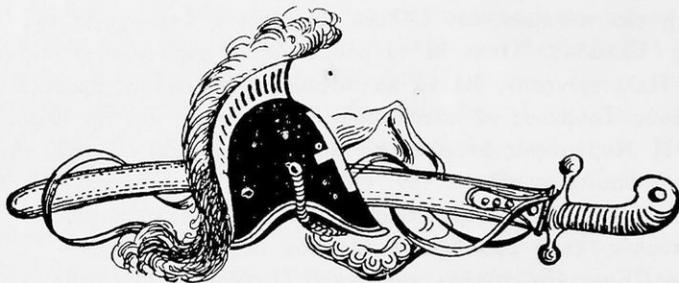
νους ἐλέχθη ὅτι εἶχε κατακρημνισθῆ, ἐνῶ προσεπάθει νὰ δραπετεύσῃ. πράγματι ὅμως εἶχεν ἀπαγχονισθῆ ὑπὸ τοῦ Γκούρα.

ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΤΟΥ ΕΜΦΥΛΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Παρὰ τὴν μεγάλην κομματικὴν νίκην, τὴν ὁποίαν ἐώρτασεν ἡ Κυβέρνησις, ἐκρυθμος κατάστασις πραγμάτων ἐπεκράτει καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Οἱ Στερεοελλαδίται, τοὺς ὁποίους ὁ Κωλέτης εἰσήγαγεν εἰς τὴν Πελοπόννησον, διήρπαζον αὐτὴν ὡς χώραν ἐχθρικήν. Οἱ ὀπλαρχηγοὶ ἐλάμβανον μισθὸν καὶ σιτηρέσιον διὰ στρατιώτας, τοὺς ὁποίους δὲν εἶχον. Ὁ Γκούρας π.χ. ἐλάμβανε σιτηρέσιον διὰ 12 χιλ. ἄνδρας, ἐνῶ εἶχε μόνον 3 χιλ. ὑπὸ τὰ ὄπλα. Οἱ δὲ συμπολίται τοῦ προέδρου Κουντουριώτου ἐλάμβανον ἀποζημιώσεις δι' ἀνύπαρκτα πυρπολικά.

Οὕτω αἱ 200 χιλ. λίραι στερλίνας, ἡ πρώτη δόσις τοῦ ἐξ 800 χιλ. δανείου, τὸ ὁποῖον ἐπέτυχεν ἡ Κυβέρνησις παρὰ τῆς Ἀγγλίας, ἐσπαταλήθη δι' ἀνάγκας κομματικὰς, ἐνῶ ἡ Ἑλλὰς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν παρουσιάζετο ὡς χώρα ἀναρχομένη καὶ ἀνίκανος νὰ διοργανωθῆ καὶ νὰ εὐνομηθῆ.

Αὗται ἦσαν αἱ θλιβεραὶ συνέπειαι τῶν ἐμφυλίων πολέμων, ἐνῶ κατὰ τῆς ἀγωνιζομένης πατρίδος μας, ἡ ὁποία δὲν εἶχεν ἀκόμη συμπληρώσει τὸ ἀπελευθερωτικὸν τῆς ἔργον, ἐπεκρέματο φοβερὸς κίνδυνος. Τὰ γεγονότα τῶν ἐμφυλίων πολέμων, ἀποτελοῦν πραγματικῶς σκοτεινὴν παρένθεσιν εἰς τὸν ἥρωικὸν ἀγῶνα, ὁ ὁποῖος ἀντιθέτως ἀπετέλεσε μίαν ἀπὸ τὰς ἐνδοξοτέρας σελίδας τῆς ἱστορίας μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Η ΕΥΡΩΠΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Η ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Παρηκολουθήσαμεν τὰ πολεμικά γεγονότα τῆς Ἐπαναστάσεως μέχρι τοῦ τέλους τοῦ τρίτου ἔτους αὐτῆς. Εἶναι ἀνάγκη, προτοῦ προχωρήσωμεν, νὰ γνωρίσωμεν τὰς διαθέσεις τῶν εὐρωπαϊκῶν κυβερνήσεων πρὸς τὸ ἀγωνιζόμενον Ἔθνος διότι ἡ ἀπελευθέρωσις δὲν ἦτο μόνον ἔργον τῆς ἀνδρείας καὶ αὐτοθυσίας τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῶν διαθέσεων τῶν ἰσχυρῶν, οἱ ὅποιοι συνήθως κανονίζουν τὴν τύχην τῶν μικρῶν λαῶν. Πρέπει δηλαδὴ ἐν ὀλίγοις νὰ γνωρίσωμεν τὴν διπλωματικὴν θέσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ζητήματος.

Ἄν ἀπὸ στρατιωτικῆς ἀπόψεως ἦτο εὐνοϊκὴ διὰ τοὺς Ἕλληνας ἡ στιγμή διὰ τὴν ἐξέγερσιν, ἀπὸ διπλωματικῆς ἀπόψεως ἦτο ἀτυχεστάτη. Ἡ ἐπανάστασις ἐξερράγη ἐξ ἔτη μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Ναπολέοντος, ὅποτε ἐπεκράτει εἰς τὴν Εὐρώπην ἡ ἀντίδρασις κατὰ πάσης φιλελευθέρας κινήσεως καὶ αἱ δυνάμεις τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας ἐξήσχουν ἀληθῆ δεσποτεῖαν. Αἱ δυνάμεις τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας ἐθεώρησαν τὴν Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν ὡς « διαπνεομένην ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς ἐποχῆς καὶ προωρισμένην νὰ ἀναφλέξη τὴν φλόγα τῆς ἐπαναστάσεως εἰς τὴν Εὐρώπην ». Κατὰ βάθος ὅμως ἐφοβοῦντο τὴν αὔξησιν τῆς Ρωσικῆς ἐπιρροῆς εἰς τὴν Ἀνατολήν, διότι ἐνόμιζον ὅτι οἱ Ἕλληνες θὰ ἐγίνοντο ὄργανα τῶν Ρώσων.

Ὅταν ὁ Ὑψηλάντης διήρχετο τὸν Προῦθον, οἱ ἡγεμόνες καὶ διπλωμάται τῶν Δυνάμεων ἦσαν συγκεντρωμένοι εἰς Λάιμπαχ (Laibach) καὶ συνεσκέπτοντο περὶ τῆς ἐν Νεαπόλει ἐπαναστάσεως. Τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμήν ἐφθασαν ἐπιστολαὶ τοῦ ὑγεμόνου Μιχαήλ Σούτσου καὶ τοῦ Ὑψηλάντου εἰς τὸν Τσάρον. Ὁ Ὑψηλάντης ἔγραφε πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον :

« Πᾶσαι αἱ εὐγενεῖς τῶν ἔθνῶν ὄρμαι πηγάζουν ἀπὸ Θεοῦ καὶ ἀναμφιβόλως ἐκ θείας ἐμπνεύσεως ἐγείρονται σήμερον οἱ Ἕλληνες ἄθροοι, ὅπως

ἀποσείσουσιν βδελυρὸν ζυγόν, ὅστις βαρύνει ἐπ' αὐτῶν ἀπὸ τεσσάρων αἰῶνων. Πλέον ἢ διακόσιοι ἀναφοραὶ φέρουσαι 600.000 ὀνόματα προυχόντων πάσης τάξεως καὶ ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδος μὲ καλοῦν εἰς τὴν ἀρχηγίαν, ἵνα νικήσω ἢ ἀποθάνω μετ' αὐτῶν κλπ. ».

(Ἐπιστολὴ 24 Φεβρουαρίου 1821)

Εἰς τὸ περιβάλλον τοῦ Τσάρου ἐπάλαιον δύο ἀντίθετοι τάσεις : Οἱ δύο ὑπουργοὶ του, ὁ Νέσελδορ καὶ ὁ Καποδίστριας, ἦσαν ὑπὲρ τῆς διαλύσεως τῆς Τουρκίας. Ὁ Καποδίστριας ἤθελε τὴν ταχεῖαν διὰ πολέμου διάλυσιν, ὁ Νέσελδορ τὴν βραδεῖαν καὶ διὰ τῆς φυσικῆς ἀγωνίας. Αἱ ἀντιδραστικαὶ δυνάμεις ἐτέθησαν τότε εἰς κίνησιν, διὰ νὰ ἐκριζώσουσιν τὰς κρυφίας πρὸς τοὺς Ἕλληνας συμπαθείας τοῦ Τσάρου καὶ διὰ νὰ ἐξουδετερώσουσιν τὴν ἐπιρροὴν τοῦ Καποδιστρίου. Ὁ Μέττερνιχ ἐπεκράτησε καὶ εἰς μυστικὴν συνέντευξιν μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος Φραγκίσκου ὁ Ἀλέξανδρος ἐδήλωσεν ὅτι μένει πιστὸς εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Συμμαχίας (2 Μαρτίου 1821) καὶ, διὰ νὰ ἐκλείψῃ πᾶσα περὶ συνενοχῆς ὑπόνοια, ἀπεκήρυξε τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Ὑψηλάντου, διέγραψε τὸ ὄνομά του ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν Ρώσων ἀξιωματικῶν καὶ ἀνέθεσεν εἰς τὸν Καποδίστριαν τὸ σκληρὸν ἔργον νὰ συντάξῃ τὴν πρὸς τὸν Ὑψηλάντην ἀποκηρυκτικὴν ἐπιστολήν. Εἰς αὐτὴν ἐλέγετο :

...« Ἡ αὐτοκρατορικὴ μεγαλειότης δὲν ἐφαντάζετο ὅτι ἡδύνασθέ ποτε νὰ παρασυρθῆτε ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πνεύματος τῆς σκοτοδινιάσεως, ὅπερ ὀδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ αἰῶνός μας νὰ ἀναζητήσουσιν εἰς τὴν λήθην τῶν πρώτων χρεῶν των ἐν ἀγαθόν, τὸ ὅποιον οὐδέποτε δύναται τις νὰ τὸ ἐλπίσῃ, εἰμὴ μόνον ἀπὸ μιᾶς ἀκριβοῦς διατηρήσεως τῶν κανόνων τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἠθικῆς... Βεβαίως παλαιαὶ περιστάσεις ἐμπνέουσιν εἰς τοὺς Γραικοὺς τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μὴ μείνουσιν ἀδιόφοροι εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν τύχην. Ἄλλὰ διὰ τῆς ἀνταρσίας τάχα καὶ δι' ἐμφυλίου πολέμου δύνανται νὰ ἐλπίσουσιν τὴν ἄφιξιν τοῦ μετεώρου σκοποῦ των ; Μήπως διὰ σκοτεινῶν καὶ ζοφωδῶν σκευωριῶν δύναται νὰ ἐλπίσῃ ἀναβίωσιν καὶ ὕψωσιν εἰς τὸν βαθμὸν τῶν ἀνεξαρτήτων ἔθνων ; Σταθμίσατε, πρίγκιψ μου, τὰς ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος προτιθεμένας παρατηρήσεις..., ὠφελήθητε ἀπὸ μιᾶς σωτηρίας ὑποθήκης, διορθώσατε τὸ κακόν, ὅπερ ἤδη ἐπράξατε, προλάβετε τὴν καταστροφὴν, τὴν ὅποιαν μέλλετε νὰ ἐπισύρετε ἐπὶ τὴν καλὴν καὶ δυστυχῆ πατρίδα σας... ». (Κατὰ τὸ τοιχοκολληθὲν ἐν Βουκουρεστίῳ ὑπὸ τοῦ Ρώσου προξένου κείμενον).

Ἐδήλωσε δὲ διὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβευτοῦ Στρογονόφ εἰς τὴν Πύλην ὅτι ἡ Ρωσία εἶναι ξένη πρὸς τὰς παραχὰς τῆς Μολδοβλαχίας.

Ὀλίγον πρὸ τῆς διαλύσεως τῆς ἐν Λάιμπαχ Συνόδου ὁ Μέττερνιχ περιέλαβε τὰς σκέψεις καὶ τοὺς λόγους τῶν αὐτοκρατόρων εἰς Ἰπόμνημα περὶ τῶν ἐλληνικῶν πραγμάτων, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδηλοῦτο καθαρῶς ὅτι ἡ ἐλληνικὴ ἐξέγερσις δὲν εἶναι προῖόν ἐθνικοῦ κινήματος ἢ συνέπεια τῆς Τουρκικῆς καταπίεσεως, ἀλλ' ἀποτέλεσμα ἐκ μακροῦ χρόνου προπαρασκευασθέντος σχεδίου καὶ ἔχει σκοπὸν νὰ διαταράξῃ τὰς μεταξὺ τῶν μοναρχιῶν τῆς Ρωσίας καὶ Αὐστρίας ἀγαθὰς σχέσεις, τῶν ὁποίων ὁ σύνδεσμος εἶναι τόσον φοβερὸς εἰς τοὺς ἀνατρεπτικοὺς τῆς Εὐρώπης. Περὶ τῶν Ἑλλήνων ἔγραφεν ὁ Μέττερνιχ :

« Πῶς εἶναι δ' ἐν γένει δυνατὸν νὰ ἐκινήθῃ ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους, ἀφοῦ τὸ ἔθνος αὐτὸ ἐξέπεσε κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας εἰς τὰς ἐσχάτας βαθμίδας τῆς ἐθνικῆς ὑποστάσεως ; » (Ἰπόμνημα τῆς 25 Ἀπριλίου 1821).

ΑΙ ΠΡΟΣΤΡΙΒΑΙ ΜΕΤΑΞΥ ΡΩΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Οἱ διπλωμάται τῆς Εὐρώπης ἐνόμισαν ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ ἀγνοήσουν τὴν ἐλληνικὴν ἐπανάστασιν. Ἀλλ' αἱ βιοπραγαίαι τῶν Τούρκων ἐκίνησαν τὴν ἀγανάκτησιν τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης καὶ αὐτὸς ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας καθὼς καὶ ὁ Μέττερνιχ ἐθοροβήθησαν, ὅταν ἔφθασεν ἡ εἰδησις περὶ τοῦ ἀπαγχονισμοῦ τοῦ Πατριάρχου, διότι ἐφοβοῦντο τὴν ρωσικὴν ἐπέμβασιν. Πράγματι ἡ κακοῦργος πράξις παρήγαγε ζωηρὸν ἐρεθισμὸν εἰς τὴν Ρωσίαν.

Ἡ ρωσικὴ φιλοπόλεμος μερίς καὶ ὁ Καποδίστριας ἐξεμεταλλεύθησαν τὴν στιγμήν καὶ ἔπεισαν τὸν Τσάρον νὰ στείλῃ τελεσίγραφον εἰς τὴν Τουρκίαν. Ἡ ρωσικὴ διακοίνωσις, τὴν ὁποίαν συνέταξεν ὁ Καποδίστριας, ἔδιδεν εἰς τὰς ρωσικὰς ἀπαιτήσεις ὄψιν γενικωτέρου ἀνθρωπίνου καὶ πανευρωπαϊκοῦ συμφέροντος. Διεμαρτύρητο διὰ τὴν θανάτωσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ κοσμικῶν ἀρχηγῶν τῶν Ἑλλήνων καὶ διὰ τὰς ὕβρεις κατὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ ἔθετε τὸ περίφημον δόγμα τῆς συνυπάρξεως τῆς Τουρκίας παρὰ τὰ χριστιανικὰ κράτη τῆς Εὐρώπης. Ὡς ὅρον

τῆς συνυπάρξεως ἔθετε τὴν ἐγγύησιν περὶ τοῦ ἀπαραβιάστου τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ τὴν διάκρισιν ἐνόχων καὶ ἀθώων.

Ἄλλὰ τὸ Διβάνιον ἐφάνη ἀνένδοτον καὶ ὁ Ρῶσος πρεσβευτῆς ἐγκατέλειψε τὴν Κωνσταντινούπολιν τὴν 15 Ἰουλίου 1821. Ἡ ἀναχώρησις του ἐθεωρήθη ὡς προμήνυμα πολέμου, ἐφ' ὅσον μάλιστα ὁ τουρκικὸς φανατισμὸς ἐξεστράφη εἰς νέας βιαιοπραγίας εἰς τὸ Ἀδραμύτιον, Σμύρνην καὶ Κυδωνίας.

Ὁ Μέττερνιχ ἀνέπτυξε τότε ὅλην τὴν τέχνην του καὶ συνεργαζόμενος μετὰ τοῦ τουρκοφίλου Ἀγγλοῦ ὑπουργοῦ Λονδόνδερρυ παρέστησεν εἰς τὸν Τσάρον ὅτι ἡ ἀνάμειξις του εἰς τὰ ἑλληνικὰ πράγματα θὰ ἔδιδε τὸ σύνθημα εἰς ἀτελευτήτους δημαγωγικὰς ἀνατροπὰς. Ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος ἔγραψε φιλικὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον παραινῶν αὐτὸν «να φυλάττεται τοὺς ἀνδρας ἰκείνους, εἰ ὅποιοι προμαχοῦν μὲν μετ' ἀσυνήθους ζήλου τῶν χριστιανικῶν δὴθεν συμφερόντων, ἀλλ' οὔτε εἰς τὸν θεὸν πιστεύουν, οὔτε εἰς τὰ παραγγέλματα αὐτοῦ, οὔτε τοὺς ἀνθρωπίνους νόμους σέβονται», ἐννοῶν τὸν Καποδίστριαν. Ὁ Τσάρος ὑπεχώρησε μὴ τολμῶν νὰ ἀναλάβῃ πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας, εἰς τὸν ὅποιον θὰ εἶχεν ἐχθροὺς δύο Μεγάλας Δυνάμεις. Συγχρόνως ἐφοβεῖτο ἐξέγερσιν εἰς τὴν Πολωνίαν. Ἠρκέσθη λοιπὸν νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν ἐκκένωσιν μόνον τῶν ἡγεμονιῶν. Τοιοῦτοτρόπως ἠτόνησεν ἡ δύναμις τῶν φιλοπολέμων εἰς τὴν Πετρούπολιν. Ὁ Καποδίστριας ἐζήτησεν ἀπεριόριστον ἄδειαν καὶ ἀπεχώρησε τῆς ρωσικῆς ὑπηρεσίας.

Ἡ ΙΔΕΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΠΕΜΒΑΣΕΩΣ (1822)

Κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1822 ὁ Μέττερνιχ καὶ οἱ Ἀγγλοὶ συντηρητικοὶ ἐξηκολούθουν νὰ τηροῦν τὴν ἰδίαν στάσιν κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ κινήματος. Ἄλλ' ἤδη ἤρχισε νὰ γίνεταί σημαντικὴ μεταβολὴ εἰς τὴν Εὐρώπην. Ὁ Ἑλληνικὸς ἀγὼν ἐγένετο συμπαθέστερος, ἰδίως δὲ μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Δράμαλι ὅλη ἡ Εὐρώπη ἀντήχει ἀπὸ τὰς διηγήσεις τῶν ἑλληνικῶν κατορθωμάτων ἐπὶ τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς πυρπολήσεως τῆς τουρκικῆς ναυαρχίδος εἰς τὸν λιμένα τῆς Χίου, αἱ δὲ σφαγαὶ τῆς νήσου ἀφύπνισαν τὰ φιλόφρονα αἰσθήματα τῶν λαῶν.

Κατόπιν τούτου ἡ γνώμη ὅτι ἡ Τουρκία δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ζήσῃ μετὰ τῶν ἄλλων εὐρωπαϊκῶν κρατῶν εἰς τὴν Εὐρώπην, ἡ λέγομένη ἐννοία τῆς συνυπάρξεως τῆς Τουρκίας, κατέκλυα διαρκῶς ἔδαφος. Ὁ ἴδιος δὲ ὁ Μέττερνιχ κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ

1822 μετὰ τὰς ἑλληνικὰς ἐπιτυχίας ἔγραψεν εἰς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἀγγλον πρεσβευτὴν ὅτι : « τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα ἔπρεπε νὰ λυθῆ ὑπὸ εὐρωπαϊκοῦ δικαστηρίου ». Ἡ δὲ Ἀγγλικὴ διπλωματία, πιεζομένη ὑπὸ τῆς ἐρεθισμένης κοινῆς γνώμης, ἤναγκάζετο νὰ συνηθίσῃ εἰς τὴν ἰδέαν τῆς εὐρωπαϊκῆς ἐπεμβάσεως. Οἱ Τούρκοι ὅμως ἀντέταξαν πείσμονα ἀντίστασιν : « Θέλετε τὴν κατάπausιν τῆς Ἐπαναστάσεως ; Πολὺ καλὰ, μὴ ἀναμειγνύεσθε εἰς αὐτὴν οὔτε ἀναφανδόν, οὔτε κρυφίως », ἔλεγεν ἡ τουρκικὴ διακοίνωσις τοῦ Αὐγούστου.

Η ΜΕΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπῆλθε σημαντικὴ μεταβολὴ εἰς τὰς διαθέσεις τῆς Ἀγγίας. Ὁ στῦλος τῆς συντηρητικῆς μερίδος **Κάστλεριγ** ἠτύχησεν, ἐνῶ ἠτοίμαζετο νὰ μεταβῆ εἰς τὴν συνδιάσκεψιν τῆς Βερώνης. Τὴν θέσιν αὐτοῦ κατέλαβεν ὡς ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν ὁ **Γεώργιος Κάννιγκ**, ὁ ὁποῖος ἔδωκε φιλελευθερωτέραν τροπὴν εἰς τὴν πολιτικὴν τῆς Ἀγγίας. Ὁ Κάννιγκ ἀνεγνώρισεν τὸν ἑλληνικὸν ἀποκλεισμόν (12 Μαρτίου 1823), ὁ δὲ διοικητὴς τῶν Ἰονίων νήσων διετάχθη νὰ συμπεριφέρεται πρὸς τοὺς Ἕλληνας ὡς πρὸς ἐμπόλεμον κράτος καὶ νὰ παραχωρήσῃ τὴν νήσον Κάλαμον ὡς ἄσυλον εἰς τοὺς ὑπὸ τῶν Τούρκων καταδιωκομένους. Οἱ Ἕλληνες ἐνθαρρυνθέντες ἐντεῦθεν ἐζήτησαν ἐπισήμως τὴν ὑποστήριξιν τῆς Ἀγγίας (Ἰούλιος 1823) καὶ βραδύτερον (8 Αὐγούστου 1825) ὁ Ἀλεξ. Μυροκαρδᾶτος δι' εὐστόχου ὑπομνήματος ὑπεδείκνυεν εἰς τὸν Κάννιγκ ὅτι τὸ ἀνεξάρτητον Ἑλ-

Γεώργιος Κάννιγκ (1770 - 1827) *57 εἶκον*

ληνικὸν κράτος θὰ ἦτο στήριγμα τῆς Ἀγγλίας κατὰ τῶν ρωσικῶν σχεδίων εἰς τὴν Ἀνατολήν : « Ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ ἰδρυθῆ ὁ φραγμὸς, ὃν ἀπαιτεῖ ἡ σωτηρία τῆς Εὐρώπης κατὰ τῆς κολοσσιαίας ρωσικῆς δυνάμεως ».

ΤΟ ΡΩΣΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΟΥ 1823

Ἡ Ρωσία, βλέπουσα ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν αὐξανομένην τὴν ἐπιρροὴν τῆς Ἀγγλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔλαβε τὴν πρωτοβουλίαν νὰ λύσῃ τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα. Περὶ τὸ τέλος τοῦ 1823 ἐπρότεινε δι' ὑπομνήματος εἰς τὰς Δυνάμεις αἱ ἑλληνικαὶ χῶραι νὰ ἀποτελέσουν τρεῖς χωριστὰς ἡγεμονίας ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τοῦ Σουλτάνου, αἱ δὲ νῆσοι νὰ κυβερνῶνται κατὰ τὸ παλαιὸν κοινοτικὸν τῶν σύστημα.

Ἀλλὰ τὸ ρωσικὸν σχέδιον δὲν ἱκανοποίησεν οὔτε τοὺς Ἕλληνας οὔτε τοὺς Τούρκους· διότι οἱ μὲν Τούρκοι δὲν ἤθελον νὰ γίνεται λόγος περὶ ἀποσπάσεως ὀθωμανικῶν ἐδαφῶν, οἱ δὲ Ἕλληνες ἔβλεπον εἰς τὴν κατάτμησιν αὐτὴν ματαίωσιν τῶν ἐθνικῶν τῶν ὀνείρων. Ἀκυβερνήσεις τῆς Εὐρώπης εὐκόλως διέκρινον τὰς προθέσεις τῆς Ρωσίας, ἡ ὅποια ἤθελεν ἀσθενῆ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπληρολημμένην τὴν Τουρκίαν. Ἐπηρεολούθησαν ἀτελεύτητοι συζητήσεις εἰς τὴν ἐν Πιερρούπολει συγκληθεῖσαν σύσκεψιν καὶ ὁ Μέττερνιχ, διὰ νὰ προκαλέσῃ τὸ ναυάγιον τοῦ ρωσικοῦ σχεδίου, προέβη μέχρι τοῦ σημείου νὰ προτείνῃ τὴν πλήρη ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος, γνωρίζων ὅτι τοῦτο δὲν θὰ ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ τῆς Ρωσίας. √

ΟΙ ΦΙΛΕΛΛΗΝΕΣ

Ἐνῶ τοιαύτην συμπεριφορὰν ἐδείκνυον οἱ ἡγεμόνες καὶ διπλωμάται πρὸς τοὺς Ἕλληνας, οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης ἔβλεπον μετὰ συμπαιθείας τὸν ἑλληνικὸν Ἀγῶνα. Ὁ Ἀγὼν αὐτὸς ἦτο κατὰ πρῶτον λόγον πάλῃ χριστιανικοῦ λαοῦ κατὰ βαρβάρου μαωμεθανοῦ. Ἐξ ἄλλου ἡ Ἀναγέννησις καὶ ἡ μελέτη τῆς ἀρχαιότητος εἶχον δημιουργήσει πλοῦσιον κεφάλαιον συμπαιθείας πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ πρὸς πᾶν τὸ ἑλληνικόν. Τὰ ἑλληνικὰ ὀνόματα, αἱ γνωσταὶ καὶ προσφιλεῖς ἐκ τῆς ἀρχαιότητος τοπωνυμίας, ἀφύπνιζον ἐπαγωγοὺς παραστάσεις εἰς τὴν φαντασίαν τῶν λαῶν καὶ ἐκέρδιζον τὰς ψυχὰς αὐτῶν ὑπὲρ

τῆς Ἑλλάδος. Φιλελεύθεροι δὲ καὶ συντηρητικοὶ συνηστῶντο εἰς τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς Ἕλληνας : οἱ μὲν φιλελεύθεροι, διότι ἀπεστρέφοντο τὰς μεθόδους τῶν ἀπολυταρχικῶν κυβερνήσεων, οἱ δὲ συντηρητικοί, διότι ἠγάπων τὸ παρελθόν.

Ἐσχηματίσθη λοιπὸν εἰς τὴν Εὐρώπην ἰσχυρὸν ρεῦμα ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων, ὁ τύπος ἐδημοσίευσεν φλογερὰ ἄρθρα ὑπὲρ τῶν μαχομένων-ποιηταὶ δὲ καὶ καλλιτέχναι ἐνεπνεύσθησαν ἐκ τῶν θρυλουμένων κατορθωμάτων αὐτῶν καὶ οὕτω ἐδημιουργήθη μεγάλη φιλελληνικὴ λογοτεχνία. Ὁ νεαρὸς τότε Γάλλος **Βίκτωρ Οὐγκώ** συνέθεσεν ἀριστοφυλακτικὰ τεμάχια διὰ τοὺς Ἕλληνας ἀγωνιστάς, τὰ ὅποια περιελήφθησαν εἰς τὴν συλλογὴν « Orientales ». Ἐπίσης εἰς τὴν Γερμανίαν ὑπῆρξεν ἐμπνευσμένος ψάλτης τοῦ ἀγῶνος ὁ **Φρειδερίκος Μύλλερ**, ὁ ἐπνομασθεὶς Ἕλλην Μύλλερ. Ὁ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας **Λουδοβίκος** ἔγραψε ποιήματα ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων καυτηριάζων τὴν ἀναλγησίαν τῶν εὐρωπαϊκῶν κυβερνήσεων. Ὁ δὲ Γάλλος ζωγράφος **Δελακροά** εἰκόνισε τὸν σφαγὴν τῆς Χίου. Μετὰ θέρμης ἐπίσης χαιρέτησαν τὴν ἐπανάστασιν οἱ ἔλληνισταὶ καὶ ἄλλοι καθηγηταὶ τῶν γερμανικῶν Πανεπιστημίων, ὅπως ὁ **Θήρς** εἰς τὸ Μόναχον καὶ ὁ **Κροῦγ** εἰς τὴν Λειψίαν.

Ἡ κίνησις αὕτη ὠνομάσθη **Φιλελληνισμὸς** καὶ ἐχρησίμευσεν ὡς ἰσχυρὸν στήριγμα τοῦ Ἀγῶνος, ὑλικὸν καὶ ἠθικόν. Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης ἰδρύθησαν **φιλελληνικοὶ σύλλογοι**, συνελέγοντο ἔρανοι καὶ ἠγοράζοντο πολεμοφόδια. Πολλοὶ δὲ Εὐρωπαῖοι ἦλθον νὰ ὑπηρετήσουν τὸν Ἀγῶνα καὶ ἐθυσίασαν τὴν ζωὴν των ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν κατάρθωθη ἡ σύναψις τοῦ πρώτου ἑλληνικοῦ δανείου. Τέλος ὁ λόρδος Βύρων ἦλθε νὰ ἐξυψώσῃ διὰ τῆς θυσίας του τὸν ἑλληνικὸν ἀγῶνα.

Ο ΒΥΡΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1823 κατῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ λόρδος Βύρων.

Ὁ **Βύρων** (Byron - Μπαίρον, 1788 - 1824) ἀπὸ μακροῦ ᾗδη εἶχε τὴν φήμην μεγάλου ποιητοῦ. Ἡ ἀνήσυχος φύσις του καὶ ἡ παρεξήγησις τῶν ἔργων του ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ ἀπομακρυνθῇ τῆς πατρίδος του καὶ νὰ περιπλανηθῇ εἰς διαφόρους χώρας. Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἐπανάστα-

σεως εὐρίσκετο εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου εἶχε διέλθει ἡμέρας περιπετειῶν. Ὁ Ἑλληνικὸς ἀγὼν εἶχεν ἰσχυρὰν ἐπιρροὴν εἰς τὴν φαντασίαν του. Πρὸ δώδεκα ἐτῶν ἤδη εἶχε γράψει τὴν « Κατάραν τῆς Ἀθηνᾶς », ἐπιτιθέμενος κατὰ τοῦ Ἑλγιν, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστὸν ἐσύλησε τὰ ἀνάγλυφα τοῦ Παρθενῶνος. Εἰς ἄλλα δὲ ἔργα ὑμνησε τὴν ἑλληνικὴν γῆν. Ἀλλὰ τότε δὲν ἐξεφράζετο πολὺ κολακευτικῶς περὶ τῶν δούλων Ἑλλήνων. Ὁ τριετὴς ὁμως ἀγὼν ἐξήγνησεν αὐτοὺς εἰς τὰ ὄμματά του καὶ προθυμῶς ἐδέχθη τὴν ἐντολήν, τὴν ὅποιαν ἀνέθεσεν εἰς αὐτὸν ὁ φιλελληνικὸς σύλλογος τοῦ Λονδίνου, νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς ἀντιπρόσωπός του.

Ὁ Βύρων κατέβαλε προσπάθειαν νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ὁμόνοιαν μεταξὺ τῶν ἀρχηγῶν τῆς Ἐπαναστάσεως. Ἀπὸ τὴν Κεφαλληνίαν ἔγραψεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κυβέρνησιν:

Ὁ Λόρδος Βύρων (1788 - 1824) 36

« Δὲν ἤμπορῶ νὰ φαντασθῶ ἄλλην δυστυχίαν φοβερωτέραν διὰ τὴν Ἑλλάδα παρ' αὐτήν. Ἐὰν εὐταξία καὶ ἔνωσις δὲν στερεωθῇ, ὅλαι αἱ περὶ δανείου ἐλπίδες θέλουσι ματαιωθῆναι καὶ ὅλαι αἱ βοήθειαι, τὰς ὁποίας ἤμποροῦσεν ἡ Ἑλλάς νὰ ἐλπίσῃ ἀπὸ τῶν ἀλλογενεῖς καὶ αἱ ὁποῖαι τῶ ὄντι δὲν ἤθελον εἶσθαι ὀλίγα οὔτε εὐκατοφρόνητοι, θέλουσιν ἀναβληθῆναι καὶ ἴσως

θέλουσιν ἐμποδισθῆναι διόλου. Τὸ δὲ χειρότερον εἶναι ὅτι αἱ Μεγάλαι Δυνάμεις τῆς Εὐρώπης, ἀπὸ τὰς ὁποίας καμμία δὲν εἶναι ἐχθρὰ τῆς Ἑλλάδος..., θέλουσι πληροφορηθῆναι ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ διοικηθῶσιν ἑαυτῶν ».

Ὁ Βύρων ἐφθασε τὴν 24 Δεκεμβρίου 1823 εἰς Μεσολόγγιον. « Σὲ ἀναμένομεν, ὅπως αἱ χελιδόνες ἀναμένουν τὴν μητέρα των » ἀνεφώνησαν οἱ Ἕλληνες. Ὁ μέγας Φιλέλλην ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Μαυροκορδάτου ὑπὸ τύπον δανείου ὅσα χρήματα εἶχε φέρει μεθ'

ἑαυτοῦ καὶ προσέλαβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ 500 Σουλιώτας, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀρχηγοῦ των Μπότσαρη περιεφέροντο εἰς τὸ Μεσολόγγιον ἄνευ ἀρχηγοῦ καὶ προσεπάθησε, νὰ συνηθίσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν πειθαρχίαν. Ἐνῶ δὲ μετὰ ζέσεως ἐργάζετο πρὸς καταρτισμὸν στρατοῦ, ὑπέστη τὴν πρώτην προσβολὴν τῆς ἀσθενείας (3 Σεπτεμβρίου), τὸ δὲ νοσηρὸν κλῆμα τοῦ Μεσολογγίου καὶ ἰα νέαι συνθῆκαι τοῦ βίου ἐπεδείνωσαν τὴν κατάστασίν του καὶ ἀπέθανε τὴν 7 Ἀπριλίου 1824.

Ὁ θάνατός του ἐθεωρήθη ἔθνικὸν πένθος. Οἱ Ἕλληνες δὲν ἐλησμόνησαν τὸν ἄνδρα, ὁ ὅποιος ἐθυσίασε δι' αὐτοὺς τὸν πολῦτιμον χρόνον του, τοὺς πόρους καὶ τέλος τὴν ζωὴν του. Ὁ Σπυρίδων Τρικούπης, ὁ ἱστορικὸς τῆς ἐπαναστάσεως, συνέταξε τὸν ἐπικήδειόν του, ὁ δὲ Ἑλωμὸς ἀφιέρωσεν ὀλόκληρον ᾠδὴν εἰς τὸν θάνατόν του, τῆς ὁποίας ἡ ἀρχὴ εἶναι :

Λευτεριά, γιὰ λίγο πάψε
νὰ χτυπᾷς μὲ τὸ σπαθί,
τώρα σίμωσε καὶ κλάψε
εἰς τοῦ Μπαίρον τὸ κορμί.

1824

1288

= 36

v

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΔΕΥΤΕΡΑ ΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ — Η ΛΥΣΙΣ

I. Η ΕΠΕΜΒΑΣΙΣ ΤΟΥ ΜΕΧΜΕΤ ΑΛΗ

Ο ΝΕΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Τὰ θλιβερά γεγονότα τῶν ἐμφυλίων πολέμων ἐπεσκίασαν σοβαρῶς τὰ λαμπρά ἑλληνικά κατορθώματα τῶν ἐτῶν 1822 — 1823 κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν. Οἱ εὐρωπαϊκοὶ λαοί, οἱ ὅποιοι μὲ πολὺν ἐνθουσιασμόν καὶ στοργὴν παρηκολούθουν τοὺς ἡρωισμοὺς τῶν ἐπαναστατῶν, ἤρχισαν νὰ ἀπογοητεύωνται καὶ νὰ πιστεύουν ὅτι οἱ "Ἕλληνες δὲν ἦσαν ἱκανοὶ νὰ αὐτοδιοικηθῶν. "Ὅλα δὲ αὐτὰ συνέβαινον, καθ' ἣν στιγμήν ἀκόμη ὁ ἀγὼν δὲν εἶχε κριθῆ καὶ ἐπέκειτο μάλιστα κατὰ τῆς Ἑλλάδος κίνδυνος σοβαρώτατος, ὁ ὅποιος ἐπρόκειτο νὰ ὀδηγήσῃ τὴν Ἐπανάστασιν εἰς τὸ κρισιμώτερόν της στάδιον.

Ἡ Πύλη δηλαδὴ εἶχε πεισθῆ ὅτι ἀπετύγχανον συστηματικῶς αἱ ἀπὸ ξηρᾶς ἐπιθέσεις κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἐφόσον ὁ ἑλληνικὸς στόλος ἦτο κύριος τῆς θαλάσσης. Ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ ἀλλάξῃ σχέδιον, νὰ συν-τρίψῃ δηλαδὴ πρῶτον τὸν ἑλληνικὸν στόλον. Πρὸς τοῦτο ἔπρεπε νὰ καταληφθοῦν αἱ ναυτικαὶ νῆσοι Ὑδρα, Σπέτσαι, Ψαρά, καθὼς καὶ ἡ Σάμος καὶ ἡ Κάσος.

Ἄλλ' εἶχε γίνει φανερόν ὅτι αἱ δυνάμεις τῆς Πύλης δὲν ἐξήρχουν πρὸς τοῦτο. Ὁ ὑπερήφανος Μαχμούτ ὑπεχρεώθη νὰ ζητήσῃ τὴν συνδρομὴν τοῦ ὑποτελοῦς του Μεχμέτ Ἀλῆ, πασᾶ τῆς Αἰγύπτου, ὁ ὅποιος εἶχε δημιουργήσει ἐκεῖ αὐτοτελὲς κράτος, εἶχεν ὀργανώσει στρατὸν κατὰ τὸ εὐρωπαϊκὸν σύστημα καὶ διέθετεν ἀξιόλογον ναυτικὴν δύναμιν.

Ὁ Μεχμέτ Ἀλῆς (1759 - 1849) ἦτο, ὅπως καὶ ὁ Ἀλῆς τῶν Ἰωαννίνων, δημιουργημὰ τῶν πολυταράχων ἐκείνων καιρῶν, ἀλλὰ νοῦς πολὺ φωτεινότερος καὶ ὀργανωτικώτερος. Ἀλβανικῆς ἐπίσης καταγωγῆς, ἐγεννήθη εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἐστρατολογήθη νεώτατος ὑπὸ τῶν Τούρ-

κων καὶ ἐστάλη εἰς τὴν Αἴγυπτον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ναπολεοντείου ἐκστρατείας. Ἐπωφεληθεὶς ἀπὸ τὰς μεταξὺ Τούρκων πασαδῶν καὶ Μαμελούκων μπεδῶν ἐρίδας, ἀπέκτησε δύναμιν. Τὸ 1811 ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς Πύλης ὡς πασῶς τῆς Αἰγύπτου, ἐγένετο ἀδιαφιλονίκητος κύριος τῆς κοιλάδος τοῦ Νείλου καὶ κατέσφαξε τοὺς Μαμελούκους μπεδέδες. Ὁ Ἄλῆς πρῶτος ἐκ τῶν Ἀνατολιτῶν κατενόησε τὴν ἀναπλαστικὴν δύναμιν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ καὶ ὠργάνωσε στρατὸν καὶ στόλον κατὰ τὸ εὐρωπαϊκὸν σύστημα μεταχειρισθεὶς ἰδίως Γάλλους ἀξιωματικούς ὡς ὀργανωτάς.

Τὸν Μάρτιον τοῦ 1824 συνήφθη συμφωνία μεταξὺ τῆς Πύλης καὶ τοῦ Μεχμέτ Ἄλῆ, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Κρήτη καὶ ἡ Κύπρος παρεχωροῦντο εἰς τὸν αἰγύπτιον πασᾶν, ὡς ἀνταμοιβὴ τῆς συνδρομῆς του εἰς τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων. Ὁ σουλτᾶνος διώρισεν ἀμέσως διοικητὴν τῆς Πελοποννήσου τὸν θετὸν υἱὸν τοῦ Μεχμέτ Ἰμπραήμ, ὁ ὁποῖος ἐμελελε νὰ ὀδηγήσῃ τὴν αἰγυπτιακὴν ἐκστρατείαν. Τὸ σχέδιον ἦτο ὁ ἠνωμένος στόλος νὰ καταλάβῃ τὰς ναυτικὰς νήσους, οἱ Αἰγύπτιοι νὰ ἀποβιβάσθωσιν εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ οἱ Τούρκοι πασαδες νὰ προσβάλουν τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα.

Μεχμέτ Ἄλῆς

Ἡ κατάστασις τῆς Ἑλλάδος ἦτο εὐνοϊκὴ διὰ τοὺς ἔχθρους. Ἡ Κυβέρνησις Κουντουριώτου εἶχε παραμελήσει τὴν στρατιωτικὴν παρασκευὴν, ἀφοῦ ἐσπατάλησε τὰ χρήματα τοῦ ἀγγλικοῦ δανείου κατὰ μέγα μέρος εἰς φρατριστικὰς ἀνάγκας. Ἐνῶ οἱ κυβερνῶντες ἰσχυρίζοντο ὅτι εἶχον 12 χιλ. στρατιώτας, κατὰ τὴν κρίσιμον στιγμήν εὐρέθησαν πολὺ ὀλίγοι, μόλις 3 χιλιάδες, καὶ αὐτοὶ κακῶς παρεσκευασμένοι. Ἐπίσης ὁ Ἑλληνικὸς στόλος δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ κινηθῇ δι' ἑλλειψιν χρημάτων.

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΨΑΡΩΝ (20 ΙΟΥΝΙΟΥ 1824)

Πρώτοι ἐξεστράτευσαν οἱ Αἰγύπτιοι. Ὁ ἄγριος ἄλβανὸς **Χουσεῖν** πασᾶς κατέπνιξεν εἰς τὸ αἶμα τὴν ἐπανάστασιν τῆς Κρήτης, θανάτωσας διὰ τοῦ καπνοῦ 370 γυναικόπαιδα ἐντὸς σπηλαίου παρὰ τὸ Μελιδόνι. Μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτὴν οἱ Αἰγύπτιοι ἀπεβίβασαν στρατὸν εἰς τὴν Κάσον καὶ κατέστρεψαν αὐτὴν (7 - 8 Ἰουνίου).

Ἄφ' ἐτέρου ὁ ναύαρχος τοῦ σουλτάνου **Χοσρέφ** ἐξεπλήρωσε τὴν παραγγελίαν τοῦ αὐθέντου του, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀπαιτήσῃ τὴν καταστροφὴν τῶν Ψαρῶν. Οἱ Ἕλληνες εἶχον ὀργανώσει κακῶς τὴν ἄμυναν τῆς νήσου. Διέπραξαν τὸ ὀλέθριον σφάλμα νὰ ἀμυνθοῦν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, καταδικάζοντες εἰς ἀπραξίαν τὸν στόλον των. Ἀπὸ τὰ περισσότερα μάλιστα πλοῖα εἶχον ἀφαιρέσει τὰ πηδάλια κατ' ἀπαίτησιν τῶν 1200 Θεσσαλῶν καὶ Μακεδόνων πολεμιστῶν, οἱ ὁποῖοι εὕρισκοντο εἰς τὴν νήσον.

Ἴσχυρὰ τουρκικὴ δύναμις ἀπὸ 176 πολεμικὰ καὶ φορτηγὰ πλοῖα ἐνεφανίσθη πρὸ τῆς νήσου μὲ 12 χιλ. πληρώματα πρὸς ἀποβίβασιν.

Ἡ ἀπόβασις τῶν Τούρκων ἐπέτυχε μετὰ δεινὸν κανονιοβολισμόν. Οἱ ὑπερασπισταὶ τῆς νήσου αἰφνιδιασθέντες ἔδειξαν ἐξαιρετικὴν ἀνδρείαν, ἀλλ' ἠναγκάσθησαν νὰ ἀγωνισθοῦν χωρισμένοι καὶ διὰ τοῦτο ἔπαθον μεγάλην καταστροφὴν. Πολλοὶ ἐσφάγησαν, ἄλλοι ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν. Πολλοὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ τεῖχος, τὸ ὁποῖον ὑπερέκειτο τῆς πόλεως, καὶ ἐκεῖ ἀπεφάσισαν νὰ ἀμυνθοῦν. Οἱ Τούρκοι, ἀφοῦ κατέλαβον τὴν πόλιν, προσέβαλον τὸ τεῖχος. Δύο ἡμερονύκτια ἀντέστησαν γενναίως οἱ ὑπερασπισταί, ἀλλ' ὅταν ἐκ τοῦ σφοδροῦ κανονιοβολισμοῦ κατεστράφη ἡ δεξαμενὴ τοῦ ὕδατος, οἱ ἐγκλειστοὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἀποθάνουν ἥρωικῶς. Ἐντὸς τοῦ τείχους ὑπῆρχε σπήλαιον, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ὡς πυριτιδαποθήκη καὶ καταφύγιον οἰκογενειῶν. Τὴν τρίτην λοιπὸν ἡμέραν, ὅταν οἱ Τούρκοι ἤρχισαν νὰ ἀνέρχωνται τὸ τεῖχος, ἀνύψωσαν ἐπ' αὐτοῦ λευκὴν σημαίαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔγραψαν : « Ἐλευθερία ἢ θάνατος », καὶ ἔθεσαν πῦρ εἰς τὴν πυριτιδαποθήκην. Ἡ νῆσος ὀλόκληρος ἐσείσθη, τὰ τεῖχη ἀνετράπησαν καὶ ὑπὸ τὰ ἐρείπια αὐτῶν ἐτάφησαν ὅλοι οἱ ἐντὸς τοῦ σπηλαίου καὶ μετ' αὐτῶν οἱ ἐφορμήσαντες ὑπερδισχίλιοι ἐχθροί.

Ὁ ἀπολογισμὸς τῆς καταστροφῆς τῆς ἥρωικῆς νήσου ὑπῆρξε πολὺ θλιβερός. Σχεδὸν ὅλοι οἱ ἄρρενες κάτοικοι καὶ τὸ πλεῖστον τῶν

γυναίκοπαίδων μετὰ τῶν Χίλων προσφύγων κατεσφάγησαν. Ἐκατοντάδες δὲ κεφαλῶν καὶ ὠτων ἐξετέθησαν μετὰ πομπῶν ἐπιγραφῶν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὑπολογίζουν ὅτι ἐκ τῶν 7 χιλ. Ψαριανῶν οἱ ἡμίσεις μόλις ἐσώθησαν, ἐκ δὲ τῶν 20 χιλ. προσφύγων πλέον τῶν 15 χιλ. ἐσφάγησαν ἢ ἐπωλήθησαν ὡς δοῦλοι. Ὁ στόλος τῆς νήσου σχεδὸν ὀλόκληρος περιῆλθεν εἰς χεῖρας τῶν Ὁθωμανῶν, ἐκτὸς 16 μόνον βρικίων καὶ 6 πυρπολικῶν. Οἱ περισωθέντες Ψαριανοὶ διεσκορπίσθησαν εἰς διάφορα μέρη : Μονεμβασίαν, Αἴγινα κτλ. Νεκρική σιγή ἐβασίλευεν εἰς τὴν ἔνδοξον νῆσον. Ἡ τ ρ α γ ι κ ῆ κ α τ α σ τ ρ ο φ ῆ τῶν Ψαρῶν ἦτο δεινὸν πλῆγμα κατὰ τῆς Ἐπαναστάσεως. Ὁ ποιητὴς Σολωμὸς εἰς τὸ γνωστὸν ἐπίγραμμα του « Ἡ καταστροφή τῶν Ψαρῶν » δίδει εἰκόνα τῆς φρικτῆς καταστροφῆς τῆς ἡρωικῆς νήσου :

« Στῶν Ψαρῶν τὴν ὀλόμαυρη ράχη
περπατώντας ἢ Δόξα μονάχη,
μελετᾷ τὰ λαμπρὰ πολληκάρια,
καὶ στὴν κόμη στεφάνι φορεῖ,
γινωμένο ἀπ' ὀλίγα χορτάρια,
ποῦχαν μείνει στὴν ἔρημη γῆ ».

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ - ΜΙΑΟΥΛΗΣ

Αἱ καταστροφαι αὐταὶ ἦσαν ἀσυγχώρητοι, διότι μετ' ὀλίγον ἀπεδείχθη ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐγκαίρως κινούμενοι ἠδύναντο νὰ προλάβουν αὐτάς. Ἡ Κυβέρνησις ἔδωκεν εἰς τοὺς νησιώτας μέρος τοῦ Ἀγγλικοῦ δανείου, τοιοῦτοτρόπως δὲ κατώρθωσεν ὁ στόλος νὰ ἐξοπλισθῆ καὶ νὰ πλεύσῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Τότε ἤρχισε σφοδρὰ πάλῃ μετὰ τῶν δύο στόλων καὶ ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1824 διεζήχθησαν αἱ σημαντικώτεραι ἀπὸ τακτικῆς ἀπόψεως κατὰ θάλασσαν ἐπιχειρήσεις τῆς Ἐπαναστάσεως.

Ὁ ἑλληνικὸς καὶ ὁ τουρκοαιγυπτιακὸς στόλος ἐπάλαισαν περὶ τῆς Σάμου, τὴν ὁποίαν ἤθελον συμφώνως πρὸς τὸ σχέδιον τῆς Πύλης, νὰ καταστρέψουν οἱ Τουρκοαιγύπτιοι. Ὁ ἀγὼν ἔλαβε τρεῖς φάσεις. Κατ' ἀρχὰς ὁ ἑλληνικὸς στόλος, παρεντεθεὶς εἰς τὸν μετὰ τῆς Σάμου καὶ Μ. Ἀσίας πορθμὸν, ἠμπόδισε τὸν Χορσέφ νὰ μεταβιβάσῃ εἰς

τὴν Σάμον τὸν τουρκικὸν στρατὸν τὸν συναθροισθέντα ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς παραλίας. Ναύαρχος τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου ἦτο ὁ **Σαχτούρης**. Ἐκεῖ ἀπὸ τῆς 31 Ἰουλίου μέχρι τῆς 5 Αὐγούστου συνήφθησαν πολλαὶ συμπλοκαί, κατὰ τὰς ὁποίας ἐφάνη πάλιν ἡ ὑπεροχὴ τῶν ἑλληνικῶν πληρωμάτων. Τέσσαρες φορές ὁ ὑπὸ τὸν Χοσρέφ τουρκικὸς στόλος ἐώρμησε, διὰ τὴν διασπασίην τὸν ἑλληνικὸν κλιεῖν καὶ τὴν ἀποβιβάσει τὰ στρατεύματά του εἰς τὴν Σάμον, καὶ συνήφθησαν τέσσαρες ναυμαχίαι, κατὰ τὰς ὁποίας οἱ Τούρκοι ἀπεκρούσθησαν κατησχυμμένοι καὶ μὲ σημαντικὰς ἀπολείας. Ὁ Κανάρης ἔκαυσε μίαν φρεγάταν, ὁ δὲ ὑδραῖος **Βατικιώτης** καὶ ὁ σπετσιώτης **Ματρόζος** δύο μικρότερα πλοῖα. Ὁ Χοσρέφ ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς Κῶ, ἀναμένων τοὺς Αἰγυπτίους.

Ἄνδρας Μιαούλης (1769 - 1835) 66

20 φρεγατῶν καὶ 1 πλοίου τῆς γραμμῆς, τὸ ὅποιον ἔφερε τὴν σημαίαν τοῦ Χοσρέφ, μὲ 2500 τηλεβόλα καὶ 30 χιλ. στρατόν. Ἄλλὰ καὶ ὁ ἑλληνικὸς στόλος ἐνισχυθεὶς διὰ τῆς ἀφίξεως τῆς πρώτης μοίρας τῆς Ὑδρας ὑπὸ τὸν Μιαούλην καὶ συγκεντρωθεὶς μεταξὺ Λέρου, Λειψοῦς καὶ Πάτμου ἠρίθμει 70 πλοῖα μὲ 850 τηλεβόλα καὶ 5 χιλ. ναύτας. Ἦρχισε τότε σειρά συγκρούσεων.

Ὁ Ἄνδρας Μιαούλης (1769 - 1835) ἐγεννήθη κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἰς τὰ Φύλλα τῆς Χαλκίδος, ὅπουθεν ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς Ὑ-

δραν, τὴν πατρίδα τῆς μητρὸς του, καὶ πιθανῶς μετέβαλε τὸ ὄνομά του Βῶκος εἰς Μισοῦλην. Ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἐξεδηλώθη ἢ πρὸς τὰ ναυτικά ἰδιοφυΐα του καὶ μόλις 17ετῆς ἔγινε κυβερνήτης ἐμπορικοῦ, ἀποκτήσας σημαντικὴν περιουσίαν διὰ ριψοκινδύνων ἐπιχειρήσεων. Κατὰ τοὺς ναπολεοντεῖους πολέμους, ὅτε ἡ Ἄγγλια ἀπέκλεισε τοὺς λιμένας τῆς Ἰσπανίας, ὁ Μισοῦλης εἰσέπλευσεν εἰς τὰ Γάδεира μετὰ μεγάλου φορτίου σίτου. Ἄλλὰ συλληφθεὶς κατὰ τὸν ἔκπλουον ὠδηγήθη πρὸ τοῦ ναυάρχου Νέλσωνος, ὁ ὁποῖος ἐχάρισεν εἰς αὐτὸν τὴν ζωὴν ἐκτιμήσας τὴν γενναϊότητά καὶ τὴν παρρησίαν του. Μετὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς Ἐπαναστάσεως ὁ Λ. Ζαρος Κουντουριώτης, ὁ ἐξέχων πρόκριτος τῆς Ὑδρας, ἀνεγνώρισεν εἰς αὐτὸν τὸν ἀριστον ἀρχηγὸν τοῦ κατὰ θάλασσαν πολέμου. Οὕτω ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἔτους τοῦ ἀγῶνος ὁ Μισοῦλης ἀντικατέστησε τὸν Ἰάκωβον Τομπάζην ὡς ναύαρχος τῆς Ὑδρας καὶ ταχέως ἀπέβη ὁ κατ' οὐσίαν ναύαρχος τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου.

ἄνδρείας γιατῆρα

Ἡ ὑπογραφή τοῦ Μισοῦλη

Τὴν 24 Αὐγούστου πρῶτοι οἱ Ἕλληνες ἀνήχθησαν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἤλθον εἰς ἐπαφὴν πρὸς αὐτὸν πρὸ τῆς Ἀλικαρνασσοῦ. Ἡ δύναμις αὐτῆ ἀνήρχετο εἰς 24 ἑλληνικὰ πολεμικὰ συνοδύοντα 6 πυρπολικά. Ἐκπληκτοὶ καὶ περίεργοι οἱ εὐρωπαϊοὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ Ἰμπεραῖου παρετήρουν τὰ προπορευόμενα τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου πυρπολικά καὶ ὁ Χορσέρ, ὁ ὁποῖος ἤδη εἶχε λάβει πῆρην αὐτῶν, εὐρῶν πρόφρασιν τὴν βλάβην τῆς κεφαλῆς του, ἐζήτησεν ἄσυλον ὑπὸ τὰ τηλεβόλα τῆς Ἀλικαρνασσοῦ. Ἄλλ' οἱ Αἰγύπτιοι δὲν ἐταράχθησαν καὶ ἐδέχθησαν τοὺς Ἕλληνας μὲ σφοδρὸν κανονιοβολισμόν. Οἱ δύο ὅμως στόλοι ἐχωρίσθησαν χωρὶς σημαντικὰς βλάβας.

Τὴν 28 Αὐγούστου συνηγήθησαν οἱ δύο στόλοι παρὰ τὰ Τσατάλα πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀλικαρνασσοῦ καὶ συνήθη μία τῶν ἀξιολογωτάτων ναυμαχιῶν τοῦ ἑλληνικοῦ ἀγῶνος, ἡ λεγομένη Ναυμαχία τοῦ Γέροντα ἐκ τοῦ ὄρου, ὁ ὁποῖος κεῖται πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀλικαρνασσοῦ. Τέσσαρα πυρπολικά περιεκύκλωσαν αἰγυπτιακὸν βρικόιον καὶ περιέβαλον αὐτὸ διὰ τῶν φλογῶν. Ἄλλὰ τὸ πλήρωμα τοῦ βρικόιου κατώρθωσε νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν κίνδυνον, ἐνῶ τὰ πυρπολικά ἐκάησαν ἀνωφελῶς. Οἱ Αἰγύπτιοι τότε ἐρρίφθησαν ἀλαλάζοντες κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Ἄλλ' ὅταν δύο ὑδραϊκὰ πυρπολικά, τοῦ Παπαντώνη καὶ τοῦ Βατικιώτη περιέβαλον καὶ ἀνέφλεξαν μίαν

τυνησίαν φρεγάταν, πανικόβλητοι οἱ ἐπιτιθέμενοι ἔσπευσαν νὰ ζητήσουν ἀσφάλειαν εἰς τὴν Ἀλικαρνασσὸν καὶ εἰς τὴν Κῶν. Ἡ δὲ ἀναπτυχθεῖσα μεταξὺ τοῦ Χοσρέφ καὶ τοῦ Ἰμπραήμ ἀντιζηλία παρέλυσεν τὴν ἐνεργητικότητά των.

Ἀκρόπυφρον
τῆς ναυαρχίδος Μιαούλη

χειμῶνα, καὶ ὁ στόλος ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια.

Τέλος οἱ Τοῦρκοι ἀπηλπίσθησαν ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχουν ἀπόβασιν εἰς τὴν Σάμον καὶ καταστροφὴν τῆς νήσου καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ἐπιχείρησιν. Καὶ ὁ μὲν Χοσρέφ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Ἑλλάσποντον, ὁ δὲ Ἰμπραήμ ἐστράφη πρὸς τὴν Κρήτην. Ἄλλ' ὁ Μιαούλης παρηκολούθησε καὶ προσέβαλε τὸν αἰγυπτιακὸν στόλον παρὰ τὸ Ἡράκλειον. Ὁ αἰγυπτιακὸς στόλος διεσκορπίσθη καὶ ἡ ἐπελθοῦσα θύελλα ἐπροξένησε μεγαλύτεραν σύγχυσιν. Πολλὰ πλοῖα ἐναυάγησαν, ὀλίγα περιέπεσαν εἰς χεῖρας τῶν Ἑλλήνων. Ὁ Ἰμπραήμ ὅμως κατόρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς Σούδαν μετὰ τοῦ κυρίου ὄγκου τοῦ στόλου του. Ἄλλὰ καὶ ὁ ἐλληνικὸς στόλος ἐδοκιμάσθη πολὺ. Ὁ Μιαούλης ἐθεώρησε τὴν ἐκστρατείαν λήξασαν πείσας ἑαυτὸν ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι θὰ ἀνέστελλον τὰς ἐπιχειρήσεις κατὰ τὸν

Ο ἸΜΠΡΑΗΜ ΑΠΟΒΙΒΑΖΕΤΑΙ ΕΙΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΝ

Ἐπειδὴ ὁ Ἰμπραήμ, ἀφοῦ ἔλαβε νέας ἐπικουρίας ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἀνήχθη αἰφνης ἀπὸ τὴν Σούδαν καὶ τὴν 12 Φεβρουαρίου 1825 ἀπέβιβασεν ἄνευ ἀντιστάσεως εἰς τὴν Μεθώνην τῆς Πελοποννήσου 4 χιλ. πεζοὺς καὶ 500 ἵππεῖς μετὰ ἰσχυροῦ πυροβολικοῦ. Ὁ Ἰμπραήμ ἐνήργησε δραστηρίως. Ὁ στρατὸς του ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς Μεσσηνιακῆς χερσονήσου, ἀφοῦ δὲ κατέλαβε τὴν Κορώνην, ἐτράπη κατὰ τῶν δύο φρουρίων τοῦ Ναυαρίνου: τοῦ Νεοκάστρου καὶ τῆς Πύλου, τὰ ὅποια εἶχον ἀνεπαρκεῖς φρουράς.

Ἡ Κυβέρνησις Κουντουριώτου, ὅπως εἴπομεν, δυστυχῶς εἶχε παραμελήσει τὰ πάντα. Οὔτε στρατὸς ὑπῆρχεν, οὔτε ἀξία λόγου

παρασκευή. Οἱ 3 χιλιάδες στρατιῶται, ὅταν ἤλθον εἰς σύγκρουσιν μετὸν στρατὸν τοῦ Ἰμπραήμ παρὰ τὴν θέσιν Κρεμμύδι, διασκορπίσθησαν.

Ὁ Ἰμπραήμ ἐπέτεθη κατὰ τῶν δύο φρουριῶν τοῦ Ναυαρίνου. Οἱ Ἕλληνες εἶχον τὴν ἀτυχῆ ἔμπνευσιν νὰ ἀποβιβάσουν στρατὸν εἰς τὴν νῆσον Σφακτηρίαν, ἣ ὁποία φράσσει τὴν εἴσοδον τοῦ ἕρμου, 800 ἄνδρας μετὰ τινων τηλεβόλων. Τινὲς ἐκ τῶν ἐγκριτωτέρων ἀνδρῶν ἦσαν μεταξὺ τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς νήσου. Ὁ αἰγυπτιακὸς στόλος μετὰ ἰσχυρὸν βομβαρδισμόν ἀπεβίβασε χιλιάδας τινὰς Ἀράβων καὶ τότε ἤρχισεν ἐπὶ τῆς Σφακτηρίας πάλῃ, ὁμοίᾳ (πρὸς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν περιέγραψεν ὁ Θουκυδίδης μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ Σπαρτιατῶν κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον. Οἱ Ἕλληνες ἐφονεύθησαν ἢ ἠχμαλωτίσθησαν. Ὁ Τσαμαδός, ὁ Ἀναγνωσταρῆς καὶ ὁ Ἰταλὸς φιλέλλην Σανταρόζας ἔπεσαν, ὁ δὲ Μαυροκορδάτος καὶ Σαχτούρης μόλις διεσώθησαν ἐπὶ τοῦ πάρωνος τοῦ Τσαμαδοῦ Ἄρως, ὁ ὁποῖος διέσχισεν

Ὁ Ἰμπραήμ

ὑπὸ δραματικὰς πραγματικῶς συνθήκας τὸν αἰγυπτιακὸν στόλον. Ἐνῶ ἐπεχειρεῖ νὰ διαφύγῃ, εὐρέθη περικυκλωμένος ὑπὸ πλήθους φρεγατῶν καὶ ἄλλων μεγάλων καὶ μικρῶν ἐχθρικῶν πλοίων καὶ ἐδέχετο τὰ συγκεντρωμένα των πυρὰ. Ἄλλ' ἡ ἱκανότης τοῦ διοικητοῦ του Βάκου καὶ ἡ ἀφοσίωσις τῶν πληρωμάτων, τὰ ὁποῖα εἶχον ἀναβιβάσει ἀπὸ τοῦ εἰκονοστασίου τοῦ πλοίου τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας εἰς τὸ κατάστρωμα καὶ ἐτέλεσαν τελευταίαν δέησιν διὰ τὴν σωτηρίαν των, ἔφερε τὴν ἐπιχείρησιν εἰς αἰσιον τέλος. Ὅταν

τὰ αἰγυπτιακὰ πλοῖα εἶχον πλησιάσει τὸν Ἄρην εἰς ἀπόστασιν βολῆς πιστολίου καὶ ἦσαν ἔτοιμα νὰ ἐπιβιβάσουν εἰς αὐτὸν ἄνδρας, οἱ ἥρωικοὶ ναῦται διέταξαν δύο ἐκ τῶν πλέων ἡλικιωμένων νὰ σταθοῦν μὲ τὰς γαμάτας πιστόλας των πρὸ τῆς πυριτιδαποθήκης καὶ νὰ θέσουν πῦρ εἰς αὐτήν, εὐθὺς μόλις ἴδουν ὅτι ὁ ἐχθρὸς κατώρθωσε νὰ πατήσῃ εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου. Τὸ γεγονός αὐτό, τὸ ὁποῖον οἱ ἐχθροὶ ἀντελήφθησαν, καθὼς καὶ ἡ τυχαία ἀνάφλεξις ἑνὸς ἐκ τῶν πλοίων των, ἐπροκάλεσε σύγχυσιν καὶ ταραχὴν εἰς τὸν ἐχθρικὸν στόλον, τῆς ὁποίας ἐπωφεληθεὶς ὁ Ἄρης κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ, διάτρητος ἀπὸ τὰς σφαίρας, χωρὶς κατάρτια, καὶ μὲ ὀλίγας σχετικῶς ἀπολαίας. Δύο ναῦται ἐφρονεύθησαν καὶ ἐπὶ ἐπληρώθησαν. Τὰ δύο φρούρια τῆς Πύλου ἐσυνθηκολόγησαν μετὰ ἰσχυρὸν βωβαρδισμόν.

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἀτυχημάτων αὐτῶν ἐτέθη εἰς κίνησιν ὁ ἑλληνικὸς στόλος, ὁ ὁποῖος ἐπέτελεσε σειράν ἀξιολόγων κατορθωμάτων, χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώσῃ νὰ μεταβάλῃ τὴν κατάστασιν.

ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

Μοῖρα ἀποτελουμένη ἀπὸ 11 πολεμικὰ καὶ 5 πυρπολικὰ ὑπὸ τὸν Μικαύλην παρέπλεε τὰ παρὰ τὴν Μεθώνην καὶ Κορώνην πελοποννησιακὰ παράλια, διὰ νὰ προσβάλλῃ τὸν στόλον τοῦ Ἰμπραήμ, ὁ ὁποῖος μετέφερε στρατεύματα καὶ ἐφόδια ἀπὸ τὴν Σούδαν εἰς τὴν Μεθώνην. Κατὰ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐσυνθηκολόγηι ἡ Πύλος καὶ παρεδίδοτο εἰς τοὺς Αἰγυπτίους, ὁ Μικαύλης εἰσέπλευσεν εἰς τὸν κόλπον τῆς Μεθώνης, ὅπου εἶχον φθάσει ἀρκετὰ αἰγυπτιακὰ πολεμικὰ καὶ φορηγὰ. Ἐξαπέστειλε τὰ πυρπολικὰ του τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ κατώρθωσε νὰ καύσῃ μίαν μεγάλην φρεγάταν, τρεῖς κορβέτας καὶ τρία ἄλλα μικρότερα πολεμικὰ καθὼς καὶ τρία φορηγὰ.

Τὸ ἑλληνικὸν ὅμως ναυτικὸν ἐδόξασε μετ' ὀλίγον ἀξιόλογος νίκη παρὰ τὸν Καφηρέα, ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας, ἀπέναντι τῆς Ἄνδρου. Ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις εἶχε πληροφορηθῆ ὅτι μοῖρα τοῦ Τουρκικοῦ στόλου ἦτο ἐτοιμὴ νὰ ἐκπλεύσῃ ἀπὸ τὰ Στενά, διὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς Τούρκους πασάδες, οἱ ὁποῖοι ἠτοιμάζοντο νὰ πολιορκήσουν τὸ Μεσολόγγιον. Ἡ δευτέρα ἑλληνικὴ μοῖρα, ἀποτελουμένη ἀπὸ 20 πολεμικὰ καὶ 8 πυρπολικὰ, ὑπὸ τοὺς ναύαρχους **Σαχτούρη** καὶ **Ἀποστόλην** ἐξέπλευσε πρὸς συνάντησιν τοῦ ἐχθροῦ, μετὰ τοῦ ὁποῖου ἦλθεν εἰς

έπαφην κατ' αρχάς μεταξύ Αήμνου και Τενέδου. Ο Τουρκικός στόλος απέπελειτο από 3 φρεγάτας, 10 κορβέτας και 38 βρικόια και γολέτας και αρκετά φορτηγά. Ο Έλληνικός στόλος παρέσυρε τον Τουρκικόν υποχωρών μέχρι του στενού μεταξύ Άνδρου και Εύβοίας και εκεί συνήψε περίφημον ναυμαχίαν. Οι γενναίοι πυρποληταί **Ματρόζος** και **Μουσιός** έκαυσαν τουρκικὴν φρεγάταν τῶν 66 τηλεβόλων, τὴν ναυαρχίδα τοῦ τουρκικοῦ στόλου. Ολοκληρον τὸ πλήρωμά της, αποτελούμενον ἀπὸ 800 ἄνδρας, ἀπολέσθη. Ἀφ' ἑτέρου ἄλλος γενναῖος πυρπολητής, ὁ **Μπούτης**, κατώρθωσε νὰ πυρπολήσῃ μίαν κορβέταν τῶν 34 κανονίων αὐτανδρον. Ο Τουρκικὸς στόλος, πανικώβλητος, διασκορπίσθη. Ἄλλα ἐκ τῶν πλοίων κατέφυγον εἰς τὴν Σούδακ τῆς Κρήτης καὶ ἄλλα εἰς τὸν λιμένα τῆς Καρύστου. Μία κορβέτα καταδιωκομένη ὑπὸ δύο ἑλληνικῶν βρικόιων ἐξώκειλεν εἰς τὴν Σύρον καὶ ἐκάη. Πέντε φορτηγά, πλήρη ἐφοδίων, συνελήφθησαν. Ἡ λαμπρὰ αὕτη κατὰ θάλασσαν νίκη ἐπανηγγερίσθη λαμπρῶς τὴν 24 Ἀπριλίου εἰς τὸ Ναύπλιον.

Ἀξιομνημόνευτος ἐπίσης εἶναι ἡ κατὰ τῆς Ἀλεξανδρείας ἐπιχείρησις τοῦ Κανάρη, ὁ ὁποῖος ἀπεπειράθη νὰ πυρπολήσῃ τὰς παρασκευὰς τοῦ Μεχμέτ Ἀλή εἰς τὸν λιμένα (23 Ἰουλίου - 13 Αὐγούστου). Τὴν 23 Ἰουλίου ἀπέπλευσαν ἀπὸ τὴν Ἰῶδραν δύο πολεμικὰ ὑπὸ τὸν Τομπάζην καὶ Κριαζῆν καὶ τρία πυρπολικὰ ὑπὸ τὸν Κανάρην, Βώικον καὶ Μπούτην. Τὴν 29 εὐρίσκοντο ἐξω τοῦ λιμένος τῆς Ἀλεξανδρείας. Τὰ πυρπολικὰ εἰσέπλευσαν ὑπὸ οὐδετέρων σημάδιαν, ἐνῶ τὰ πολεμικὰ περιέπλεον ἐξω, διὰ νὰ παραλάβουν ἐν καιρῷ τοὺς ναῦτας τῶν πυρπολικῶν. Ο Κανάρης κατ' αρχάς με σὺριον ἄνεμον ἔπλεε πρὸς τὸ ἀνάκτορον τοῦ σκτράπου, ὅπου ἦσαν ἠγκυροβολημένοι 4 φρεγάται καὶ ἡ ναυαρχία. Ὄταν ὁμως ἐπλησίασαν, ἔπνευσεν ἐναντίας ἄνεμος καὶ ὁ Κανάρης ἠναγκάσθη νὰ στρέψῃ τὸ πυρπολικόν του πρὸς ἄλλον σωρὸν πλοίων καὶ, ἀφοῦ τὸ ἤναψεν, ἀπεμακρύνθη μετὰ τῶν ναυτῶν ἐπὶ τοῦ ἐφορλίου του. Ἄλλὰ τὸ πυρπολικὸν ἐκάη ἀνωφελῶς ἕνεκα τοῦ ἐναντίου ἀνέμου. Τὰ δύο ἄλλα κατώρθωσαν νὰ ἐκπλεύσουν καὶ ἡ ἑλληνικὴ μαῦρα ἀπέπλευσεν ἀπρακτος. Τοιοῦτοτρόπως ἐκ τυχαίας μεταβολῆς τοῦ καιροῦ ἀπέτυχεν ἡ ἐξαιρετικῶς τολμηρὰ καὶ ἐπικίνδυνος κατὰ τῆς Ἀλεξανδρείας ἐπιχείρησις τοῦ Κανάρη, ἡ ὁποία, ἂν ἐπετύγχανε, θὰ εἶχε σημαντικωτάτας συνεπείας διὰ τὸν Ἀγῶνα. Ὄταν ὁμως ἔπλεον πρὸς τὴν Ἰῶδραν, συνήντησαν 5 ἐχθρικὰ πλοῖα καὶ ἔκαυσαν ἐν ἐξ αὐτῶν. Τὴν 13 Αὐγούστου ἐπανήλθον ὅλοι σῶοι εἰς τὴν Ἰῶδραν.

Η ΜΑΧΗ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΝΙΑΚΙ – Ο ΗΡΩΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑΦΛΕΣΣΑ

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἱμπραήμ ἠτοιμάζετο νὰ βαδίση κατὰ τῆς Τριπόλεως. Οἱ κλέφται εὐρίσκοντο εἰς ἀδυναμίαν νὰ ἀντισταθοῦν εἰς τὴν αἰγυπτιακὴν τακτικὴν καὶ ὁ Πετρόμπεης γράφων εἰς τὸν Παπαφλέσσαν ὠνόμαζε τὸν Ἱμπραήμ Πύρρην καὶ νέον Ναπολέοντα. Παρὰ

Παπαφλέσσας (1788 - 1825) 37

τὴν γενικὴν κατακραυγὴν ἢ Κυβέρνησις ἐκράτει δεσμίους εἰς τὴν Ὑδραν τοὺς πελοποννησίους ὀπλαρχηγούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀνεμένετο ἡ σωτηρία. Μόνος ὁ Παπαφλέσσας, ὁ ὁποῖος ἦτο ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, ἀφοῦ συνεβούλευσε τὴν ἀποφυλάκισιν τῶν **1825** ἐγκαθείρικτων, ἐτράπη κατὰ τοῦ ἐπιδρομέως. Ἀλλὰ μετὰ τῶν 600 γενναίων του κατόπιν ἠρωικῆς ἀντιστάσεως ἐφονεύθη ὀπισθεν τῶν ταμπουρίων του παρὰ τὴν θέσιν **Μανιάκι** τῆς Μεσσηνίας (20 Μαΐου 1825), ὅπου προσεβλήθη ὑπὸ ὑπερτρισχιλίων πεζῶν καὶ ἰππέων αἰγυπτίων.

Ὁ θερμουργὸς κήρυξ τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας ἔμεινε πιστὸς εἰς τὰ κηρύγματά του καὶ διὰ τοῦ ἠρωικοῦ του θανάτου ἐπεσφράγισε τοὺς μεγάλους λόγους, τοὺς ὁποίους ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς ἀγωνιζομένους Ἕλληνας. Ἡ θυσία του ἐδίδαξε τὸν Ἱμπραήμ, ὅπως ἄλλοτε ἡ θυσία τοῦ Λεωνίδα εἰς τὰς Θερμοπύλας τὸν Εἰρήνην, ὅτι δὲν ἦτο εὐκόλον ἔργον ἢ κατὰπνιξις τῆς Ἐπαναστάσεως. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς οἱ Ἕλληνες

ἐπίστευαν ὅτι ὁ Ἰμπραήμ καὶ ὁ στρατός του δὲν ἦτο ἀκατάβλητος. Ὁ ἴδιος ὁ αἰγύπτιος στρατάρχης ἔμεινεν ἐμπληκτος πρὸ τῆς ἡρωικῆς θυσίας τῶν 600 παλληκαριῶν τοῦ Παπαφλέσσα καὶ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ, ἔστω καὶ νεκρὸν, τὸν ἀρχηγὸν των. Λέγουν ὅτι ὁ Ἰμπραήμ διέταξε νὰ στυλώσουν τὸ σῶμα τοῦ ἡρωικοῦ ἀρχηγοῦ εἰς ἓν δένδρον, ἀφοῦ δὲ ἀποκεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἐπεσκόπησε τὸ σῶμα τοῦ Παπαφλέσσα, ἔμεινεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν σκεπτικὸς καὶ σιωπηλός.

ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΙΣ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Δύο ἡμέρας πρὸ τῆς καταστροφῆς παρὰ τὸ Μανιάκι ἡ Κυβέρνησις εἶχε δώσει γενικὴν ἀμνηστίαν. Δοξολογία ἐτελέσθη εἰς τὸ Ναύπλιον διὰ τὴν συμφυλίωσιν καὶ ὁ Κολοκοτρῶνης ἐπευφημήθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ διωρίσθη δικτάτωρ μὲ εὐρυτάτην δικαιοδοσίαν. Ἄλλ' ὁ πελοποννήσιος ὄπλαρχηγὸς δὲν κατῴρωσε νὰ ἀναγκιτίσῃ τὴν προέλασιν τοῦ Ἰμπραήμ, διότι πανταχοῦ αἱ συμπλοκαὶ ἀπέβαινον ὑπὲρ τῶν τακτικῶν. Ὁ Ἰμπραήμ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Τρίπολιν καὶ ἐνεργῶν μετὰ ταχύτητος, ἡ ὁποία ὑπενθύμιζε πράγματι τὸν Ναπολέοντα, προήλασε κατὰ τοῦ Ναυπλίου. Κατερχόμενος τὰ ὄρεϊνὰ ὑψώματα τῆς Ἀρκαδίας πρὸς τὴν πεδιάδα τοῦ Ἄργους, εἶδε τὸν Ἀργολικὸν καὶ τὴν Ὑδραν : « Ἄ ! μικρὰ Ἀγγλία ! » ἀνεφώνησε « πόσον καιρὸν θὰ μοῦ διαφεύγῃς ! ».

Κατὰ τὴν κρίσιμον στιγμὴν ἐνεφανίσθη πάλιν ὁ Ὑψηλάντης, ὁ ὁποῖος καταλαβὼν τοὺς Μύλους τῆς Λέρνης ἀνεχαίτισε τὴν ὁρμὴν τοῦ Ἀφρικανοῦ. Ὁ Ἰμπραήμ πυρπολῆσας τὸ Ἄργος ὑπεχώρησεν εἰς τὴν Τρίπολιν καὶ ἐκεῖθεν ὁρμώμενος κατέστρεψε τὴν Πελοπόννησον. Ὁ Ἕλληνας δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἀντιταχθοῦν εἰς μάχην ἐκ τοῦ συστάδην κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ Πελοπόννησος δὲν ὑπετάγη, διότι οἱ ὄπλαρχηγοὶ διεξῆγον κλεφτοπόλεμον ἐπικίνδυνον εἰς τοὺς Αἰγυπτίους.

Αἱ νῆκαι τοῦ Ἰμπραήμ παρήγαγον βαθεῖαν αἰσθησιν εἰς τοὺς Ἕλληνας πολεμιστάς, διότι εἰς τὴν κρίσιμον στιγμὴν ἀπεδεικνύετο ἡ ὑπεροχὴ τῆς εὐρωπαϊκῆς τακτικῆς, τὴν ὁποίαν ἐπὶ μακρὸν δὲν ἤθελον νὰ ἀναγνωρίσουν. Τότε ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις διώρισεν ὀργανωτὴν τακτικοῦ στρατοῦ τὸν Γάλλον συνταγματάρχην **Κάρολον Φαβιέρον**, ἄνδρα σοβαρὸν, ὑπηρετήσαντα εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Ναπολέοντος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τινος εὐρίσκετο εἰς τὴν Ἑλλάδα παρακολουθῶν τὰς ἐπιχειρήσεις.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ
(15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1825 - 11 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1826)

Κατά τὸ τουρκοαιγυπτιακὸν σχέδιον τὴν ἐν Πελοποννήσῳ ἐνέργειαν τοῦ Ἰμπραήμ, ἐμελλε νὰ ἀκολουθήσῃ παράλληλος δρᾶσις τῶν Τούρκων πασάδων εἰς τὴν Σπερσάν. Τὸ 1825 ὁ σουλτᾶνος ἀνέθεσε τὴν ἐκστρατεῖαν κατὰ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν γνωστὸν νικητὴν τοῦ Πέτα

Ὁ Κιουταχῆς

Κιουταχῆν. Μετὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ συνεδέθησαν δύο σπουδαῖα γεγονότα τοῦ ἀγώνος, ἡ Πολιορκία τοῦ Μεσολογγίου καὶ ἡ περὶ τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηναίων πάλη.

Ὁ Κιουταχῆς ἀναχωρήσας ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1825 διήλασεν ἀκολούτως τὴν Ἀκαρνανίαν καὶ τὴν Αἰτωλίαν μετὰ 20 χιλιάδων στρατοῦ, ἀποτελουμένου τὸ **1825** πλεῖστον ἐξ Ἀλβανῶν, καὶ τὴν 15 Ἀπριλίου περικύκλωσε τὸ Μεσολόγγιον. Τοιοῦτοτρόπως ἤρχισεν ἡ δευτέρα πολιορκία τοῦ Μεσολογγίου, ἐν ἐκ τῶν ἀξιολογωτάτων στρατιωτικῶν γεγονότων τῆς Ἐπαναστάσεως.

Τὸ Μεσολόγγιον μετὰ τὴν πρώτην πολιορκίαν εἶχεν ὀχυρωθῆ καλύτερον διὰ τῶν προσπαθειῶν τοῦ Βύρωνος καὶ τοῦ μηχανικοῦ Κοκκίνη. Ἀπὸ ξηρᾶς ἡ πόλις ἐπροστατεύετο ὑπὸ γαιοτοίχου καὶ τεσσάρων προμαχώνων. Ἐπίσης ὠχυρωμένα ἦσαν τὰ νησίδια τῆς λιμνοθάλασσης, ἡ ὁποία σχηματίζεται πρὸ τῆς πόλεως. Ἐν ὅλῳ τὸ φρούριον εἶχε 48 τηλεβόλα καὶ 4 βομβοβόλα καὶ 3000 ἔμπειροπολέμους πολεμιστὰς, οἱ ὅποιοι κατὰ τὸν Ἰούλιον ἠῤῥῆθησαν εἰς 4500 καὶ ἐν-

ισχύοντο ὑπὸ τῶν πολιτῶν Ἀλλ' ὑπῆρχον καὶ 12 χιλ. γυναικόπαιδα.

Ἡ πολιορκία διήρκεσεν ἀκριβῶς ἐν ἔτος καὶ παρουσίασε δύο κυρίαις φάσεις. Κατὰ τοὺς πρώτους ἑπτὰ μῆνας εἰς τὸ περιμάχητον εἰ: τῆς πρώτης πολιορκίας χωρίον συνετρίβησαν αἱ προσπάθειαι τῶν Ἀλβανῶν τοῦ Κιουταχῆ. Οἱ πολιορκούμενοι μετὰ πίστεως καὶ καρτερίας ἀποκρούουν τὰς ἐκ τῆς ξηρᾶς ἐπιθέσεις τοῦ ὀθωμανοῦ στρατόρου.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ θέσις δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κυριευθῆ, ἐφ' ὅσον ἐνισχύετο ἀπὸ θαλάσσης, ὁ Τουρκοαιγυπτιακὸς στόλος καταβάλλει προσπάθειαι, ὅπως ἀποκλείσῃ αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου, ὁ ὁποῖος ζητεῖ νὰ ἐφοδιάσῃ αὐτήν. Διὰ τοῦτο διεξάγεται συγχρόνως πόλη καὶ ἀπὸ τῆς θαλάσσης.

Οἱ Τοῦρκοι ἐπρομηθεύθησαν 36 ἀλιτενῆ σκάφη, τὰ ὅποια διέτρεχον τὸ πρὸ τῆς πόλεως τέναγος καὶ ἐβρομβάρδιζον αὐτήν. Ὁ ὑπὸ τὸν Μιαούλην ἑλληνικὸς στόλος, ἐφ' ὅσον εἶχε τὰ μέσα νὰ κινηθῆ, διέσπασεν ἐπανειλημμένως τὸν ἀποκλεισμόν καὶ ἐτροφοδότησε τὸ φρούριον. Τοιοῦτοτρόπως τὸ Μεσολόγγιον ἐφαίνετο ἀπόρητον. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἀγῶνος ὁμολογοῦν τὸ ὑπέροχον σθένος τῶν πολιορκουμένων. Ὁ γνωστὸς μισέλλην Γκέντζ ἔγραφε τὴν 9 Σεπτεμβρίου:

«Ὁ,τι, καὶ ὅπως φρονεῖ τις περὶ τῶν Ἑλλήνων, οὐδεὶς δύναται νὰ ἀναγνώσῃ χωρὶς ἐνδιαφέρον, χωρὶς συμπάθειαν μάλιστα, τὰ ἀποσπάσματα τοῦ ἡμερολογίου τῆς πολιορκίας, διότι οὔτε φίλοι οὔτε ἐχθροὶ δύναται νὰ ἀρνηθῶσιν ὅτι ἡ ὑπεράσπισις τοῦ Μεσολογγίου, οἰαδήποτε ἂν ἦ ἡ ἔκβασις αὐτῆς, εἶναι ἀληθὲς ἡρώων ἔργον».

Ἡ ἐπιχείρησις τοῦ Κιουταχῆ ἀπέτυχε. Τὴν 24 Ἰουλίου οἱ πολιορκούμενοι συνεννοηθέντες μετὰ τῶν ὑπληρχηγῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος, μετὰ τῶν ὁποίων διεκρίνετο ὁ Καραϊσκάκης, ἐξέρχονται καὶ προσβάλλουν τὸ τουρκικὸν στρατόπεδον, ἐνῶ οἱ Στερεοελλαδίται προσβάλλουν αὐτὸ ἐξῴθεν. Ὁ Κιουταχῆς ἀποσύρει τὸ οἰκτρῶς ἀποδεκατισθὲν στράτευμα εἰς τὰς ὑπωρείαις τοῦ Ζυγοῦ καὶ περιορίζεται εἰς ἄμυναν. Ἀλλὰ τὸ καταπληκτικώτερον ἦτο ὅτι ὁ τουρκικὸς στόλος, ἀποτελούμενος ἀπὸ 80 μεγάλα καὶ μικρὰ πλοῖα, ἔδειξεν ἀνανδρίαν πρωτοφανῆ. Ἀναχθεὶς ἐκ Κεφαλληνίας, συνήντησε περιπολοῦντα πρὸ τοῦ Μεσολογγίου τὸν ἀσυγκρίτως ὀλιγαριθμότερον ἑλληνικὸν στολίσκον ὑπὸ τὸν Μιαούλην. Τὰ ἑλληνικὰ πλοῖα ἐρρίφθησαν ἀκάθεκτα κατὰ τοῦ ἐχθρικοῦ στόλου καὶ τρία τυρπολικά διηθύνοντο κατὰ τῆς ναυαρχίδος

Τόσος τρόμος κατέλαβε τοὺς Τούρκους, ὥστε ὑπεχώρησαν εἰς τὴν Κεφαλληνίαν καὶ ἐκεῖθεν, μὴ θεωροῦντες τὰ μέρη ἀσφαλῆ, ἀπέπλευσαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Τοιοῦτοτρόπως ἡ πρώτη φάσις τῆς πολιορκίας ἔληξε.

Τὴν 25 Δεκεμβρίου ἀρχίζει ἡ δευτέρα φάσις τῆς πολιορκίας. Ὁ Ἰμπραήμ λαβὼν νέας ἐπικουρίας καὶ νέας ὑποσχέσεις παρὰ τοῦ σουλτάνου διαπεριαιῶται ἐκ τοῦ Ρίου εἰς τὴν Στερεὰν μὲ 10 χιλ. στρατόν.

Ὁ Αἰγύπτιος στρατάρχης εἰς συνάντησίν του μετὰ τοῦ Κιουταχῆ καὶ τοῦ Καπετὰν πασᾶ (ναυάρχου) εἰς τὸ Κρουονέρι, ἀπέναντι τῶν Πατρῶν, ἐξέφρασε μὲ κάποιαν ὑπερηφάνειαν τὴν ἀπορίαν του, πῶς ὁ Τούρκος στρατάρχης μὲ τόσα στρατεύματα δὲν κατώρθωσεν εἰς διάστημα ὀκτῶ μηνῶν νὰ κυριεύσῃ τὸν φράκτην ἐκεῖνον, ἐνοῶν τὸ Μεσολόγγιον. Ἐπηκολούθησε σφοδρὰ λογομαχία καὶ τέλος ὁ Ἰμπραήμ ἐπρότεινε εἰς τὸν Κιουταχῆν νὰ ἐκλέξῃ ἐν ἐκ τῶν δύο, ἢ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἄλωσιν τῆς πόλεως ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἢ νὰ παραιτηθῇ τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὸς τὴν ἄλωσιν ἐντὸς 15 μόνον ἡμερῶν. Ὁ Κιουταχῆς ἐξεμάνη διὰ τὴν θρασύτητα τοῦ συναδέλφου του καὶ κατόπιν συμβουλίου μετὰ τῶν βαθμοφόρων του ἀπήντησεν εἰς αὐτὸν τὰ ἑξῆς : « Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀράβων νομίζει ὅτι πολεμοῦμεν ἀνθρώπους ὁμοίους ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἐπολέμησεν αὐτὸς εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ἡμεῖς ἐδοκιμάσαμεν τοὺς ἐν Μεσολογγίῳ, ἐγνωρίσαμεν τὴν ἀξίαν των καὶ δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ τοὺς δοκιμάσωμεν ἐκ νέου. Ἄς τοὺς δοκιμάσῃ ἂν ἀγαπᾷ, ἡ Ὑψηλότης του καὶ τότε νὰ κρινῇ περὶ αὐτῶν ὀρθότερον ».

Ὁ Ἰμπραήμ ἀνέλαβε προθύμως μόνος του τὸν ἀγῶνα, ἀλλ' ἀπήτησε νὰ ἀπομακρυνθοῦν τὰ ὑπὸ τὸν Κιουταχῆν στρατεύματα, καθὼς καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κιουταχῆς. Ὁ Τούρκος στρατάρχης συγκατετέθη, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως νὰ ἀπαλλαγῇ πάσης εὐθύνης ἀπέναντι τοῦ σουλτάνου. Ὁ Ἰμπραήμ ἐδέχθη καὶ ἔγραψε σχετικῶς εἰς Κωνσταντινούπολιν. Δὲν ἐβράδυνεν ὅμως νὰ ἀντιληφθῇ τί ἐσήμαινεν ἐκεῖνος ὁ φράκτης τοῦ Μεσολογγίου.

Τὴν νύκτα τῆς 16 Ἰανουαρίου ὁ Ἰμπραήμ μετὰ λαμπρὰν προπαρασκευῆν ἐπεχείρησε γενικὴν ἐφοδὸν κατὰ τοῦ Μεσολογγίου. Οἱ πολιορκούμενοι μὲ ἀφθαστον τόλμην ἀπέχρυσαν καθ' ὅλην τὴν νύκτα τὰς ἐφόδους τῶν Ἀράβων. Ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου εὐρῆκε τὸν Ἰμπραήμ εἰς τὰς πρώτας γραμμάς τοῦ στρατοῦ του ἐνθαρρύνοντα καὶ βιάζοντα αὐτὸν εἰς νέας ἐπιθέσεις. Ὁ ἀγὼν ἐξηκολούθησε καὶ καθ' ὅλην τὴν ἡ-

μέραν, παρ' ὅλην δὲ τὴν ὄρμην τῶν ἐπιτιθεμένων ἐχθρῶν οἱ πολιορκούμενοι δὲν ἐκάμφθησαν. Τέλος ὁ Ἰμπραήμ ἀπέσυρε τὰ στρατεύματά του κατησχυμμένος. Ὁ Κιουταχῆς ἐθεῶτο τὰ γινόμενα μακρόθεν καί, ὅταν ἡ μάχη ἐτελείωσεν, ἐπλησίασε τὸν Ἰμπραήμ καὶ μετὰ χαρὰν μὴ συγκρατουμένην εἶπε : « Φρονεῖς καὶ σήμερον ὅτι ἐφρόνεις χθὲς διὰ τὸν φράκτην ; » Ὁ Αἰγύπτιος στρατάρχης ἀπήντησε : « Σήμερον ἔμαθα ὅτι ὅσα ἔλεγεσ ἦσαν ἀληθῆ, καὶ εὐχομαι νὰ κατορθώσωμεν ἡνωμένοι ὅτι σὺ χωρὶς ἐμὲ οὔτε ἐγὼ χωρὶς ἐσὲ δυνάμεθα ». « Εἶμαι ἔτοιμος νὰ συμπράξω μαζί σου », ἀπήντησεν ὁ Κιουταχῆς, « ἂν γράψης εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὅτι ἔχεις ἀνάγκην τῆς συμπράξεώς μου ». Ἀπὸ τότε τὰ δύο στρατεύματα ἡνωμένα συμπράττουσιν εἰς τὴν ἄλωσιν τοῦ Μεσολογγίου. v

ἜΞΟΔΟΣ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Ὅτι ὅμως δὲν κατώρθωσαν αἱ ἐχθρικοὶ ἐπιθέσεις, τὸ ἐπέτυχεν ὁ στενὸς ἀποκλεισμός καὶ ἡ συνεπεία τούτου ἐπακολουθήσασα στέοσις τῶν πάντων. Τοιοῦτοτρόπως ἀρχίζει ἡ δευτέρα φάσις τῆς πολιορκίας. Καταφθάνει ὁ τουρκικὸς στόλος, ἐπισκευάζονται τὰ ἀλιτενῆ πλοῖα, τὰ ὁποῖα εἶχον βιάσει οἱ Ἕλληνες, καὶ μετὰ δεινὸν ἀγῶνα καταλαμβάνονται πολλὰ νησίδια τοῦ πεντάγους, μεταξύ τῶν ὁποίων τὸ περίφημον Βασιλάδι, ἡ Κλείσοβα, ὁ Ντολμᾶς κτλ. Ἡ ἀντίστασις τῆς ἡρωικῆς Κλείσοβας εἶναι ἐν ἑκ τῶν σημαντικωτάτων ἐπεισοδίων τῆς πολιορκίας τοῦ Μεσολογγίου. Χίλιοι ἐχθροὶ ἐφονεύθησαν ἐκεῖ, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἄγριος καταστροφεὺς τῆς Κρήτης Χουσεῖν.

Τὸν Μάρτιον ἡ θέσις τῶν πολιορκουμένων ἦτο δεινὴ. Αἱ τροφαὶ ἐξέλιπον, τρώγουσ φύκη, σκώληκας καὶ δέρματα καὶ περιφέρονται ὡς φαντάσματα, ἰσχνοὶ ἀπὸ τὴν ἀσιτίαν. Ὁ Μιαούλης ἐλθὼν μετὰ 30 κακῶς ἐφωδιασμένα πλοῖα δὲν κατώρθωσε νὰ διασπάσῃ τὸν ἀποκλεισμόν. Ὑπὸ τὰς περιστάσεις αὐτὰς οἱ πολιορκούμενοι ἀποφασίζουν νὰ διασχίσουσιν τὰς τάξεις τοῦ ἐχθροῦ, διὰ νὰ φθάσουσιν εἰς τὸ ἐν Πλατάνω στρατόπεδον τῶν ὀπλαρχηγῶν τῆς Ἀν. Ἑλλάδος, τοὺς ὁποίους εἶχον πληροφορήσει.

Ἡ περίφημος Ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου ἐγινε τὴν νύκτα τῆς 10 Ἀπριλίου 1826. Οἱ ἐξεληθόντες ἦσαν περίπου 9 χιλ. ἄνθρωποι ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 3 χιλ. ἦσαν μάχιμοι καὶ προηγούντο

διηρημένοι εἰς τρία σώματα ὑπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς Νόττην Μπότσα-

Δημήτριος Μακρῆς

ρην, Κίτσον Τζαβέλαν καὶ Δημήτριον Μακρῆν. Ἠκολούθουν οἱ γέροντες, αἱ γυναῖκες ἐνδεδυμένοι ὡς ἄνδρες καὶ τὰ παιδιά. Ἐκ τούτων 1800 μόνον, ἐκ τῶν ὁποίων 7 γυναῖκες, διέσχισαν τὰς ἐχθρικὰς γραμμὰς καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ζυγοῦ, ὁπότεν διεσώθησαν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Στερεοελλαδιτῶν. Οἱ λοιποὶ ἢ ἐφονεύθησαν κατὰ τὴν συμπλοκὴν πρὸς τοὺς ἐνεδρεύοντας Ἀλβανούς, ἢ ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πόλιν, ἐκ θλιβερᾶς παρεξηγήσεως, ὅπου κατεσφάγησαν ὑπὸ τοῦ εἰσορμήσαντος ἐχθροῦ.

Κατὰ τὴν κρισιματέραν δηλαδὴ στιγμὴν τῆς ἐξόδου ἠκούσθησαν φωναὶ «πίσω, πίσω!». Εἴτε οἱ φωνάζοντες ἦσαν Ἕλληνες, οἱ ὅποιοι παρεξήγησαν κάποιαν διαταγὴν, εἴτε, τὸ ὁποῖον φαίνεται καὶ πιθανώτερον, Ἀλβανοὶ γνωρίζοντες τὴν ἐλληνικὴν, τὸ μεγαλύτερον πλῆθος τῶν πολεμιστῶν καὶ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ ἐστράφη ὀπίσω πρὸς τὴν πόλιν. Δὲν κατώρθωσαν ὅμως νὰ κρατήσουν τοὺς προμαχῶνας, καὶ οἱ Τοῦρκοι εἰσώρμησαν κατόπιν αὐτῶν. Εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως καὶ περὶ τοὺς προμαχῶνας συνήφθη λυσσώδης πάλη, ἡ ὁποία ἔληγε συνήθως διὰ τῆς ἀνατινάξεως τῶν πυριτιδαποθηκῶν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Πλῆθος ἀπολέμων ἀνετίναξεν ὁ γηραιὸς πρόκριτος **Χρῖστος Καψάλης** εἰς τὸν παρὰ τὸν Ἀνεμόμυλον προμαχῶνα.

Τὴν 11 Ἀπριλίου 1826 τὸ Μεσολόγγιον ἦτο σωρὸς καπνιζόντων ἔρεπιών. Ἀλλ' ἡ πτώσις τοῦ περιαλήτου φρουρίου ἦτο ἰσοδύνα-

μος πρὸς μεγάλην νίκην, διότι ὁ ἥρωισμὸς τῶν ὑπερασπιστῶν του ἐπὶ μακρῶν ἑσταμάτησε δύο στρατιάς, εἰς τὰς ὁποίας ἐπροξένησε μεγάλην φθοράν. Ἐκ τῶν 10 χιλ. Αἰγυπτίων, οἱ ὁποῖοι ἐπολιοῦρκον τὸ Μεσολόγγιον, ἐσώθησαν 3600, αἱ δὲ ἀπώλειαι τοῦ Κιου- **1 8 2 6**
ταχῆ ἦσαν πολὺ μεγαλύτεραι. Ἄλλ' ἰδίως σημαντικὴ ἦτο ἡ ἐντύπωσις εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὅπου ἡ ἥρωικὴ ἀμυνα, ἡ ὁποία ἐθεωρήθη ὡς τὸ ἀξιολογώτερον γεγονός τοῦ Ἀγῶνος, διεσκόρπισε τὴν θλιβεράν ἀνάμνησιν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου καὶ περιέβαλε διὰ νέας αἴγλης τὸν Ἑλληνικὸν ἀγῶνα.

ΚΡΙΣΙΜΟΣ Ἡ ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ἘΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Μεσολογγίου, ἡ Ἐπανάστασις ἐφάνη ἐκπνέουσα. Οἱ δύο πολιορκητικοὶ στρατοὶ ἦσαν ἐλεύθεροι νὰ δράσουν ἀλλαχοῦ. Ὁ Ἰμπραῆμ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Πελοπόννησον, τὴν ὁποίαν ἤρχισε νὰ καταστρέφῃ. Ὁ δὲ Κιουταχῆς ἐστράφη κατὰ τῆς Ἀν. Ἑλλάδος, ἐνῶ ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις οὔτε χρήματα εἶχεν οὔτε ἐπιβολήν, ἐπεκράτει δὲ ἀναρχία καὶ διχوستασία μεταξὺ τῶν ἀρχηγῶν.

Ἡ κυβέρνησις ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς κοινῆς γνώμης συνεκάλεσε τὴν Γ' Ἐθνοσυνέλευσιν εἰς Ἐπίδαυρον (Πιάδαν, Ἰανουάριος 1826) καί, ὅτε ἔφθασεν ἡ εἰδήσις τῆς πτώσεως τοῦ Μεσολογγίου, παρητήθη καὶ διεδέχθη αὐτὴν ἐνδεκαμελὴς κυβέρνησις ὑπὸ τὸν **Ἀνδρέαν Ζαΐμην**.

Εἰς τὴν δεινὴν αὐτὴν περίστασιν ἔσωσε τὴν Ἑλλάδα ἡ ἀντοχὴ τοῦ λαοῦ τῆς καὶ ἡ ἔξωθεν βοήθεια. Οἱ Φιλελληνικοὶ σύλλογοι καὶ οἱ φιλάνθρωποι τῆς Εὐρώπης ἀνέπτυξαν κατὰ τὴν κρίσιμον στιγμὴν μεγάλην δραστηριότητα. Ἡ χρηματικὴ βοήθεια ἰδίως ἀνεζωπύρηνεν ὅσον ἦτο δυνατόν τὴν Ἐπανάστασιν. Ὁ στόλος ὑπὸ τὸν Μιαοῦλην κινήθει διὰ τῶν χρημάτων ἐκείνων διεσκόρπισεν ἐπανειλημμένως τὸν στόλον τοῦ Καπετὰν πασσᾶ, ὁ ὁποῖος ἐκλείσθη πάλιν εἰς τὸν Ἑλλησποντον, ὁ δὲ Κολοκοτρώνης διεξῆγε πείσιμονα κλεφτοπόλεμον κατὰ τῶν Αἰγυπτίων ἀναγκάζων αὐτοὺς νὰ περιορίσουν τὰς ἐπιδρομάς. Ἀξιομνημόνευτος εἶναι ἡ ἐκστρατεία τοῦ Ἰμπραῆμ κατὰ τῆς Μάνης, τὴν ὁποίαν ἐπεχείρησε διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης μὲ δύναμιν 7 χιλ. ἀνδρῶν. ~~Οἱ Μανιάται~~ ὅμως κατάρθωσαν εἰς τὴν περίφημον μάχην τῆς Βέρ-
γας νὰ ἀποκρούσουν τοὺς Αἰγυπτίους καὶ νὰ ματαιώσουν τὰς ἀπο-
πειράς των ἀποβάσεως ἀπὸ θαλάσσης.

Η ΠΑΛΗ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ὁ Κιουταχῆς προελάσας εἰς τὴν Ἀττικὴν κατέλαβε τὴν 13 Αὐγούστου τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν μετὰ 24ωρον βομβαρδισμόν. Οἱ κάτοικοι μετὰ τοῦ Γκούρα ἐνεκλείσθησαν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. Ἡ Ἑλλη

Γεώργιος Καραϊσκάκης (1782 - 1827) 45

ληνικὴ κυβέρνησις ἤθελεν πάσῃ θυσίᾳ νὰ κρατήσῃ τὴν Ἀκρόπολιν, διότι εἶχεν ὑποδείξεις ἀπὸ τὴν Ἀγγλία ὅτι, ἂν ἔπιπτε, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ περιληφθῇ ἡ Στερεὰ εἰς τὸ μέλλον ἑλληνικὸν κράτος. Διὰ τοῦτο ἐπεχείρησεν ἐπανειλημμένως νὰ σώσῃ τὴν πολιορκημένην Ἀκρόπολιν. Εὐτυχῶς κατὰ τὰς κρίσιμους αὐτὰς στιγμὰς παρουσιάσθη εἰς τὴν Στερεάν ἀντάξιος ἀντίπαλος τοῦ Κιουταχῆ, ὁ **Καραϊσκάκης**, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα συνδέεται μὲ τὴν τελευταίαν αὐτὴν φάσιν τοῦ ἀγῶνος.

Ὁ Γεώργιος Καραϊ

σκάκης (1782 - 1827) ἐγεννήθη εἰς τὸ Μαυροῤῥακι

πλησίον τῆς Καρδίτσας. Ἡ μήτηρ του ἦτο ἀνεμιά τοῦ ὀνομαστοῦ ὀπλαρχηγοῦ τῆς Ἄρτης Γώγου Μπακόλα. Διήλθε περιπετειώδη νεότητα ἀναμειχθεὶς εἰς τοὺς πολέμους τοῦ Ἀλῆ πασᾶ εἴτε ὡς μισθοφόρος εἴτε ὡς ἀντίπαλος αὐτοῦ. Ἐκ τῶν πρώτων ἔλαβε τὰ ὅπλα κατὰ τὰς ἐπιχειρήσεις τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ δὲν ἔδειξε κατ' ἀρχὰς σταθερότητα οὔτε σαφῆ ἔννοιαν τοῦ μεγάλου γεγονότος. Τὸ ἰδανικόν του περιοριζέτο νὰ λάβῃ τὸ ἔρματολίκι τῶν Ἀγράφων. Ἀλλὰ βραδύτερον αἱ κρίσιμοι περιστάσεις ἀφύπνισαν τὴν συνειδήσιν του καὶ ἔδωσαν νέαν κατεύθυνσιν εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰς πράξεις του. Ἐκτοτε παρουσιάζεται ὡς νέος ἄνθρωπος καὶ ὁ ἀνυπότακτος καὶ ἀθυρόστομος καὶ ἔγρωιστὴς ὀπλαρχηγὸς τῆς Στερεᾶς ἀπέβη πρότυπον πειθαρχίας καὶ αὐτοθυσίας, ἀναδειχθεὶς συγχρόνως ὁ στρατηγι-

κώτατος τῶν ἀρχηγῶν τῆς Σπηρεᾶς. Ἡ κυβέρνησις τοῦ Ζαΐμη διώρισε αὐτὸν ἀρχιστράτηγον τῆς Ἀν. Ἑλλάδος.

Οἱ Ἕλληνες, διὰ νὰ φέρουν ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὸν Κιουταχῆν, ἐσχημάτισαν στρατόπεδον εἰς τὴν Ἐλευσίνα. Ἐκεῖ ἔφθασεν ὁ Καραϊσκάκης καὶ ὁ Φαβιέρου ἐκ Μεθάνων μετὰ τῶν τακτικῶν του, τοὺς ὁποίους ἐνίσχουν 70 Φιλέλληνες. Μετ' ὀλίγον ὁ Γκούρας ἐφρονεύθη. Ἄλλ' ὁ Κριεζώτης κατῴρωσε μετὰ 300 ἐπιλέκτων νὰ διολισθήσῃ διὰ τοῦ ρεῖθρου τοῦ Ἰλισσοῦ καὶ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν (11 Ὀκτωβρίου 1826). Ἐν τῷ μεταξῷ ὁ Φαβιέρου διαφωνήσας πρὸς τὸν Καραϊσκάκη ἀπεχώρησεν εἰς Μέθανα καὶ ὁ Καραϊσκάκης ἔλαβε τὴν πρωτοβουλίαν τῆς διεξαγωγῆς τοῦ πολέμου.

Τότε ἠθέλησε νὰ ἐφαρμόσῃ νέον σχέδιον, διὰ τοῦ ὁποίου ἤλιπεν ἀσφαλῶς ὅτι θὰ ἔφερον εἰς ἀμηχανίαν τὸν Κιουταχῆν καὶ θὰ ἠνάγκαζεν αὐτὸν νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν. Ἐσκέφθη νὰ ἀποκόψῃ τὴν μετὰ τῆς Θεσσαλίας συγκοινωνίαν τοῦ ἐχθροῦ, ἐγκυλιστῶν σειρὰν φυλακίων εἰς τὰ νῶτα του, ἀπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου μέχρι τοῦ στενοῦ τῆς Εὐβοίας. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὁ Κωλέτης ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Εὐβοϊκοῦ κόλπου παρὰ τὴν Ἀταλάντην, διὰ νὰ καταστρέψῃ τὰς σιταποθήκας τοῦ Κιουταχῆ, ὁ δὲ Καραϊσκάκης προσέβαλε μὲ 3 χιλ. ἐκλεκτοὺς πολεμιστὰς τὴν παρὰ τὸν Ἐλικῶνα **Δομβραῖναν**, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὀχυρώσει ὁ Τούρκος στρατηλάτης, διὰ νὰ ἀσφαλίσῃ τὴν μετὰ τῆς Θεσσαλίας συγκοινωνίαν. Ἄλλ' ὁ Κιουταχῆς ἐματαίωσε τὴν ἀπόπειραν τοῦ Κωλέτη ἀποστείλας ἐγκαίρως 2 χιλιάδες Ἀλβανοὺς ὑπὸ τὸν Μουσταφάμπεην. Ὁ στρατός, τὸν ὁποῖον εἶχε συγκεντρώσει ὁ Κωλέτης ὑπὸ διαφόρους Σπηρεοελλαδίτας ὀπλαρχηγούς, ἠττήθη ὑπὸ τοῦ ἐμπειροπολέμου Μουσταφάμπεη παρὰ τὴν Ἀταλάντην, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης πρὸς Λεβάδειαν, καὶ διεσκορπίσθη.

Ἐπίσης ὁ ἀρχιστράτηγος δὲν ἦτο εὐτυχέστερος εἰς τὴν ἐπιχείρησίν του. Ἡ φρουρὰ τῆς Δομβραίνης, ἀποτελουμένη ἀπὸ 300 Τούρκους ἐκλείσθη εἰς τρεῖς πύργους καὶ εἶχεν ἀπόφραξιν νὰ ἀνισταθῇ, διότι ἐλάμβανεν εὐκόλως τροφὰς καὶ ἐφόδια ἀπὸ τὰς Θήβας. Τότε ὁ Καραϊσκάκης ἐσκέφθη νὰ στραφῇ κατὰ τῶν Ἀλβανῶν τοῦ Μουσταφάμπεη διὰ νὰ καταστρέψῃ αὐτοὺς αἰφνιδιαστικῶς κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν. Ἐστράτη λοιπὸν ὁ Καραϊσκάκης πρὸς τὸ Δίστομον, ὅπουθεν ἀπέστειλετὸν ὑπαρχηγὸν του Γρίβαν εἰς τὴν Ἀράχωβαν. Μετ' ὀλίγον ἔλθων

καὶ ὁ ἴδιος ἀπέκλεισεν αὐτοὺς ἐντὸς τῆς πόλεως καὶ ὁ ἐνσκήψας χειμῶν καὶ ἡ χιονοθύελλα συνεπλήρωσε τὸν ἀποκλεισμόν. Κατὰ τὴν φ ο ν ι - κ ῆ ν νύκτα τῆς 24 Νοεμβρίου 1826 οἱ πανικόβλητοι Ἄλβανοὶ ἀποπλανηθέντες εἰς τὰς κρημνώδεις χιονοσκεπεῖς ἀτραποὺς κατεκόπησαν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Ἐκ τῶν 2000 μόνις 300 ἐσώθησαν, ὁ ἴδιος ὁ Μουσταφάμπεης ἐφονεύθη, ἐκυριεύθησαν αἱ σημαῖαι των καὶ ὁ Καραϊσκάκης ἀνήγειρε πυραμίδα ἐκ τῶν κεφαλῶν τῶν πεσόντων, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔθεσε τὴν ἐπιγραφήν :

« Τρόπαιον τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν βαρβάρων ».

Μετὰ τρεῖς περίπου μῆνας, τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1827, οἱ Τοῦρκοι προσέβαλον μετὰ μεγαλυτέρων δυνάμεων τὴν παρὰ τὸ Δίστομον ὄχρωμένην θέσιν τοῦ Καραϊσκάκη, ἀλλ' ἀπεκρούσθησαν καὶ ὑπεχώρησαν ἀπολέσαντες τὰς ἀποσκευὰς καὶ τὰ τεληβόλα των.

Αἱ ἐπιτυχίαι αὐταὶ κατόπιν σειρᾶς ἀτυχημάτων ἐχειριτίσθησαν ὡς μεγάλα ἐθνικὰ κατορθώματα. Ὁ Ζαΐμης μετὰ τὴν νίκην τῆς Ἀραχώβης διέταξε νὰ ψαλῆ δοξολογία εἰς τοὺς ναοὺς καὶ ὁ τολμηρὸς στρατηγὸς τῆς Ἄν. Ἑλλάδος κατέστη ἐθνικὸν εἶδωλον. Ἡ δὲ ἐθνικὴ ἀντίστασις, ἣ ὁποία ἐφαίνετο ὅτι κατεστάλη εἰς τὴν Σπερδαίαν, ἀνεβίωσε πάλιν.

Ἡ Κυβέρνησις δὲν ἔπαυσε καταβάλλουσα προσπάθειας, διὰ νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀκροπόλεως. Ὁ Φαβιέρος διὰ τολμηροῦ στρατηγήματος κατόρθωσε νὰ ὑπισχίσῃ τὴν φρουρὰν τῆς Ἀκροπόλεως. Ἀποβιβάσθεις εἰς τὸ Τουρκολίμανον ἀνῆλθεν εἰς τὴν Ἀγρόπολιν ὑπὸ βροχὴν σφαιρῶν. Τὴν 24 Ἰανουαρίου ὁ Ἄγγλος στρατηγὸς **Γόρδων** ἀπεβιβάσθη μετὰ 2300 ἀνδρῶν καὶ 15 τηλεβόλων εἰς τὴν πειραικὴν ἀκτὴν καὶ ἀπέκρουσε τὴν ἐπίθεσιν τοῦ Κιουταχῆ, ὑποστριζόμενος ἀπὸ θαλάσσης ὑπὸ τῆς ἀτμοκινήτου κορβέτας **Καρτερίας**, τῆς ὁποίας ἐπέβαιναν ὁ γενναῖος φιλέλλην **Ἀστιγξ** (30 Ἰανουαρίου). Τέλος ὁ Καραϊσκάκης διαταχθεὶς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἔστησε τὸ στρατόπεδόν του εἰς τὸ Κερατσίνι, δυτικῶς τοῦ Πειραιῶς. Ἄλλ' ἡ ἀνάμειξις τῶν πολιτικῶν καὶ ἡ ἐπέμβασις τῶν ξένων στρατιωτικῶν διετάραξαν τὸ σχέδιόν του καὶ ὠδήγησαν εἰς καταστροφὴν τὴν ἑλληνικὴν ἐπιχείρησιν. ✓

Η ΕΝ ΤΡΟΙΖΗΝΙ ΕΘΝΟΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

Ἐν τῷ μεταξύ εἶχε συντελεσθῆ νέα πολιτικὴ ζύμωσις. Ἡ πα-

λαϊὰ ἀντίθεσις μετὰζὺ πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἐγκαταρῶθη, ἐξε-
δηλώθησαν δὲ ζωηρότερον αἱ τοπικαὶ ἀντιθέσεις. Πολιτικῶς ἡ Ἑλλάς
διηρέθη εἰς τρεῖς φατρίες : τοὺς **Νησιώτας**, τοὺς **Στερεοελλαδίτας**
καὶ τοὺς **Πελοποννησίους**, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἐστηρίχθη ἐπὶ μιᾶς
τῶν τριῶν Μεγάλων Δυνάμεων : τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς
Ρωσίας. Οὕτω προῆλθον τὰ τρία κόμματα : τὸ Ἀγγλικόν, τοῦ ὁ-
ποίου ἡγέται ἦσαν ὁ Μαυροκορδάτος καὶ ὁ Μιαούλης· τὸ Γαλλι-
κόν, τοῦ ὁποίου ἡγέτο ὁ Κωλέτης· τέλος τὸ Ρωσικόν, εἰς τὸ
ὁποῖον ἔκλινεν ὁ Κολοκοτρώνης ἐξ ἀντιζηλίας πρὸς τὸν Μαυροκορδάτον
καὶ τοὺς Νησιώτας.

Ἡ κυβέρνησις, ἀφοῦ μετέθεσε τὴν ἔδραν τῆς εἰς Αἴγινα, συνεκά-
λεσεν ἐκεῖ Ἐθνοσυνέλευσιν. Ἀλλ' ἡ περὶ τὸν Κολοκοτρώνην ἀντι-
πολίτευσις συνεκάλεσεν ἄλλην εἰς Ἐρμιόνην. Οὕτως ἡ Ἑλλάς ἐφαί-
νετο πάλιν διηρημένη εἰς δύο καὶ ἠπειλεῖτο νέος ἐμφύλιος πόλεμος.
Ἀλλὰ τὴν κατάστασιν ἔσωσεν ἡ ἐπέμβασις τῶν φιλελλήνων καὶ ἰδίως
ἡ ἀφίξις τοῦ στρατηγοῦ **Τσώρτς** καὶ τοῦ λόρδου **Κόχραν**. Αἱ δύο
μερίδες κατάρθωσαν νὰ συνεννοηθοῦν καὶ τὸν Μάρτιον τοῦ 1827 συν-
ῆλθεν ἡ ἐν **Τροσιζήνι** Ἐθνοσυνέλευσις. Ἡ κυβέρνησις
Ζαΐμη κατέθεσε τὴν ἀρχήν, ἡ δὲ Συνέλευσις ἔλαβε σημαντικὰ ἀπο-
φάσεις.

Ἐψήφισε νέον Σύνταγμα. Ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία ἐδόθη εἰς σῶμα
ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ, τὸ ὁποῖον πρῶτην φοράν τότε ὠνομάσθη
Βουλὴ. Ἀνεγνωρίσθη ὅμως ὅτι ἡ Ἐκτελεστικὴ ἐξουσία πρέπει νὰ
ἀσκήται ἀπὸ ἓν μόνον πρόσωπον, τὸν Κυβερνήτην. Ὡς
τουούτου μετὰ πολλὰς συζητήσεις ἐξέλεξε τὸν Ἰωάννην **1827**
Καποδίστριαν (30 Μαρτίου 1827). Πρὸς τούτοις ἡ Ἐθνο-
συνέλευσις διώρισε τὸν στρατηγὸν Τσώρτς ἀρχιστράτηγον, τὸν δὲ Κό-
χραν ναύαρχον. Ὁ Τσώρτς ἦτο Ἀγγλος ἀξιωματικὸς ἀπὸ τὴν Ἴρ-
λανδίαν, ὑπὸ τὸν ὁποῖον εἶχον ὑπηρετήσει ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ Ἀνα-
γνωσταρᾶς καὶ ἄλλοι ἔγκριτοι ὄπλαρχηγοὶ εἰς τὴν Ζάκυνθον. Ὁ δὲ
Κόχραν, κατ' ἀρχὰς ἀξιωματικὸς τοῦ ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ, προσελήφθη
εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Βραζιλίας καὶ ὡς ναύαρχος
τοῦ Βραζιλιανοῦ στόλου εἰς τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Πορτογαλίας
ἀπέκτησε μεγάλην φήμην.

✓

Η ΕΝ ΦΑΛΗΡΩ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Ἡ Κυβέρνησις ἐγκατέλειψε τὸ σχέδιον τοῦ Καραϊσκάκη καὶ πιεζομένη ὑπὸ τοῦ Τσῶρτς καὶ τοῦ Κόχραν ἀπεφάσισε νὰ παρασκευάσῃ μεγάλην ἐκστρατείαν, διὰ νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀκροπόλεως δι' ἀμέσου ἐπιθέσεως. Οἱ δύο ξένοι ἀρχηγοὶ συνητήθησαν εἰς τὸ Κερατσίνι μὲ τὸν Καραϊσκάκην, ὁ ὁποῖος ἐπέμεινε καὶ πάλιν εἰς τὸ παλαιόν του σχέδιον. Ἄλλ' ὁ Κόχραν δὲν ἤκουσεν αὐτόν, ἀπεβίβασε τὸν στρατόν του εἰς τὸ Φάληρον καὶ προσέβαλε τοὺς κατέχοντας τὸν Πειραιᾶ Τούρκους. Οἱ ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος Γκέγκηδες ἀντέταξαν λυσσῶδη ἀντίστασιν· τέλος ὅμως ἠναγκάσθησαν νὰ συνθηκολογήσουν.

Μετὰ τὰς κινήσεις αὐτάς οἱ ξένοι ἐκηρύχθησαν ὑπὲρ τῆς ἀμέσου δράσεως. Ὁ Καραϊσκάκης ἀντέτεινε καὶ πάλιν, ἀλλὰ δὲν ἠκούσθη. Ὁρίσθη ἡ 23 Ἀπριλίου ἡμέρα ἐπιθέσεως· τὴν παραμονὴν ὅμως ἀκριβῶς ἐπληρώθη εἰς συμπλοκὴν ὁ Καραϊσκάκης θανασίμως καὶ μετεκομίσθη εἰς τὸ πλοῖον τοῦ Τσῶρτς ὅπου καὶ ἐξέπνευσε τὴν ἐπομένην. Τὸ γεγονός συνεκίνησε πολὺ τοὺς Ἕλληνας, οἱ ὁποῖοι εἶχον μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Καραϊσκάκην. Ἡ εἶδησις τοῦ αἰφνιδίου θανάτου τοῦ Ἕλληνοσ στρατάρχου ἐτάραξε πολὺ καὶ τὴν Κυβέρνησιν. Ὁ νεκρὸς τοῦ Καραϊσκάκη μετεφέρθη εἰς τὴν Σαλαμίνα, ὅπου καὶ ἐτάφη εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, καὶ διατάχθη εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἐθνικὸν πένθος. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἦτο τὸ προοίμιον τῆς μεγάλης στρατιωτικῆς καταστροφῆς, ἡ ὁποία ἀνέμενε τοὺς Ἕλληνας εἰς τὸ Φάληρον.

Μετὰ δύο ἡμέρας (24 Ἀπριλίου) οἱ φιλέλληνες ἀρχηγοὶ ᾤδηγησαν τοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν σφαγὴν. Ἡ ἐπιχείρησις κακῶς σχεδιασθεῖσα, χειρότερον ἐξετελέσθη. Εἶχον σχεδιάσει νὰ ἐπιτεθοῦν τὴν νύκτα, ἀλλ' ἡ ἀπόβασις τῶν στρατευμάτων καὶ ἡ μετακίνησις κατηνάλωσαν ὅλην τὴν νύκταν. Τὴν πρωίαν οἱ ὀπλαρχηγοὶ ἐβάδισαν ἐν ἀταξίᾳ ἄνευ συνοχῆς καὶ μετ' ὀλίγον ἔπεσαν εὐχερῆς λεία τοῦ δραστηρίου καὶ στρατηγικοῦ ἀντιπάλου. Ὁ Κιουταχῆς προσέβαλε τοὺς Ἕλληνας δι' ὅλων τῶν δυνάμεών του. Τὸ μικρὸν σῶμα τῶν τακικῶν συνεντρίβη, οἱ δελῆδες (ἵππικὸν) κατεπάτησαν τοὺς ἀτάκτους, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον τὰ μέσα νὰ κατασκευάσουν ταμπούρια. Μετ' ὀλίγον ἐν πλήρει ἀταξίᾳ ἔφυγον οἱ Ἕλληνες πρὸς τὴν θάλασσαν. κατα-

διωκόμενοι ὑπὸ τοῦ τουρκικοῦ ἱππικοῦ. Πολλοὶ ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγησαν.

Ἡ παρὰ τὸ Φάληρον καταστροφή ἦτο ἡ αἰματηροτάτη ἐξ ὧων ὑπέστησαν οἱ Ἕλληνες κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μεγάλου ἀγῶνος. Ὑπὲρ τοὺς 1500 ἄνδρας ἐφονεύθησαν.

Οἱ ὀπλαρχηγοὶ Νοταρᾶς, Βέικος, Γ. Τζαβέλας, Φωτομάρας καὶ ὁ συνταγματάρχης Ἰγγλέσης ἔκειντο νεκροί. Τὴν ἐπομένην τῆς νίκης οἱ 250 αἰχμάλωτοι παραταχθέντες κατὰ σειρὰν ἀπεκεφαλίσθησαν. Μετὰ τὴν καταστροφήν ἡ Ἀκρόπολις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κρατηθῇ. Ἡ φρουρὰ ἐσυνθηκολόγησεν ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ ἀποχωρήσῃ μετὰ τῶν ὄπλων καὶ τῶν ἀποσκευῶν.

1 8 2 7
Y

III. Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΙΣ

Μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Ἀκροπόλεως ἡ Ἐπανάστασις ἐσβησεν εἰς τὴν ἡπειρωτικὴν Ἑλλάδα καὶ μόνον εἰς τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον τῆς Πελοποννήσου διατηρεῖτο. Ὁ Ἰμπραῆμ ἐσκέπτετο ἤδη περὶ ἐκστρατείας κατὰ τῆς Ὑδρας καὶ τοῦ Ναυπλίου. Ἐρήμωσις καὶ φρίκη ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῆς χώρας, ἐνῶ οἱ ἔχθροὶ τῶν Ἑλλήνων ἔλεγον μετὰ χαιρεκακίας : « Ἡ Ἑλλάς, ὑπὲρ τῆς ὁποίας θέλουσιν νὰ ἐπέμβουν, δὲν ὑπάρχει ! ». Τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμὴν ἤρχισεν ἡ Εὐρωπαϊκὴ ἐπέμβασις, διότι ἐν τῷ μεταξὺ ἡ εὐρωπαϊκὴ διπλωματία εἶχεν ἀρχίσει νὰ διάκειται εὐνοϊκώτερον ἀπέναντι τοῦ ἐλληνικοῦ ἀγῶνος : Ὁ Κάννιγχι ἠκολούθει φιλελληνικὴν πολιτικὴν, εἰς τὴν Ρωσίαν ἀπέθανεν ὁ τσάρος Ἀλέξανδρος (1825) καὶ ὁ διαδεχθεὶς αὐτὸν Νικόλαος ἦτο ἀνὴρ βουλήσεως καὶ δὲν ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὸν Μέττερνιχ, ἡ δὲ Γαλλικὴ κυβέρνησις ἀπηλλάγη ἀπὸ τὴν Αὐστριακὴν ἐπιρροήν.

Αἱ τρεῖς Δυνάμεις ὑπέγραψαν ἐν Λονδίῳ τὴν 6 Ἰουλίου 1827 τὴν λεγομένην **Ἰουλιανὴν Σύμβασιν**, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἑλλάς ἀνεγνωρίζετο αὐτόνομος ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τοῦ σουλτάνου μὲ συνόρα τὸν Παγασητικὸν καὶ Ἀμβρακικὸν κόλπον. Τὸ οὐσιαστικώτερον ἦτο ὅτι αἱ Δυνάμεις ἀπεφάσισαν νὰ ὑποστηρίξουν τὸ διάβημά των διὰ στρατιωτικῆς ἐπιδείξεως, ἐὰν ὁ ἕτερος ἐκ τῶν ἐμπολέμων δὲν ἐδέχετο τὰς ἐν Λονδίῳ ληφθείσας ἀποφάσεις των. Ὁ ὑπὸ τὸν **Κόδριγκτον** ἀγγλικὸς στόλος καὶ ὁ ὑπὸ τὸν **Δεριγνύ** γαλλικὸς ἐνισχύθησαν, κατέ-

πλευσε δὲ καὶ ρωσικὸς στόλος ὑπὸ τὸν Ἔυδεν εἰς τὸ Αἰγαῖον.

Τὴν πρότασιν τῶν Δυνάμεων ἐδέχθη προθύμως ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρ-
νησις, ἀλλ' ὁ σουλτάνος ἀπέκρουσε τὴν ἐπέμβασιν. Ἡ τελευταία λέξις
τῆς Πύλης εἰς τοὺς διερμηνεῖς τῶν πρεσβειῶν ἦτο : « Γενηθήτω τὸ
θέλημα τοῦ Θεοῦ ! Ἡ Ὑψηλὴ Πύλη εἶναι διὰ πάντα ἐτοιμασμένη ».

ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ (8 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1827)

Ἐπιγραφή: 9-1-15
 Ὁ Τουρκοαιγυπτιακὸς στόλος ἐνισχυθεὶς διὰ νέων μονάδων καὶ
ἐπικουριῶν προσωρμίσθη εἰς τὸν λιμένα τῆς
Πύλου. Μετ' ὀλίγον κατέπλευσεν ὁ Κόδριγ-
κτον, ὁ ὁποῖος δὲν κατώρθωσε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν
ἀπόβασιν τῶν ἐπικουριῶν τοῦ Ἰμπραήμ, ἀλλ'
ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτὸν καθὼς καὶ εἰς τοὺς Ἑλ-
ληνας τὴν ἀπόφασιν τῶν Δυνάμεων περὶ τῆς
παύσεως τῶν ἐχθροπραξιῶν. Μετ' ὀλίγας ἡμέ-
ρας κατέπλευσεν ὁ γαλλικὸς στόλος καὶ οἱ δύο
ναύαρχοι ἀπήτησαν παρὰ τοῦ Ἰμπραήμ νὰ
ἀπέχη πάσης ἐπιχειρήσεως, ἕως ὅτου λάβῃ ὁδη-
γίαν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

Ἀκρόπρωρον « Θεμιστο-
κλέους » ἀδελφῶν Τομπάζη.

στρεψε τουρκικὸν στολίσκον εὐρισκόμενον εἰς τὸν
λιμένα τῆς Ἰτέας, ἐπινείου τῶν Δελφῶν καὶ τῆς Ἀμφίσσης.

Ἐπιγραφή: 9-1-15
 Ὁ Ἰμπραήμ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ Ναυαρίνον μὲ μοῖραν τοῦ στόλου
του, διὰ τὴν ἐκδικηθῆναι τὸ πῶθημα τῆς Ἰτέας, ἀλλ' ὁ Κόδριγκτον, ἀπο-
πλεύσας ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον, ὑπεχρέωσεν αὐτὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν
Πύλον. Ἐτράπη τότε ὁ αἰγύπτιος στρατηλάτης εἰς δεινὴν λεηλασίαν
τῆς Μεσσηνίας καὶ τῆς Ἀρκαδίας. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ σουλτάνος ἀ-
πέκρουσε τὴν πρότασιν τῶν Δυνάμεων καὶ διεβίβασε διαταγὴν εἰς τὸν
Ἰμπραήμ νὰ διεξάγῃ ἐντονώτερον τὸν ἀγῶνα.

Τότε ὁ Συμμαχικός στόλος εἰσῆλθεν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Ναυαρίνου, διὰ νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὸν Ἱμπραήμ τὴν θέλησιν τῶν Δυνάμεων. Τὸ μοιραῖον ἐπῆλθεν τὴν 8 Ὀκτωβρίου. Οἱ Μωσμεθνοὶ ἐπυροβόλησαν κατὰ τῆς ἀγγλικῆς λέμβου, τὴν ὁποίαν ὁ Κόδριγκτον ἔστειλε πρὸς συνεννόησιν. Ἡ λέμβος καὶ ἡ γαλλικὴ ναυαρχὴς ἀπῆντησαν. Ὅτε δὲ ἐν τῶν αἰγυπτιακῶν ἤρχισε νὰ κανονιοβολῇ, τὸ πῦρ ἐγενικεύθη. Τὰ 26 πολεμικὰ τῶν Εὐρωπαίων (11 ἀγγλικά, 7 γαλλικά, 8 ρωσικά) μὲ 1270 τηλεβόλα κατεναυμάχησαν τὴν τουρκοαἰγυπτιακὴν ἀρμάδα, ἀποτελουμένην ἀπὸ 82 σκάφη μὲ 1 8 2 7 2000 τηλεβόλα. Τὴν ἐπομένην ὅταν ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, εὗρε συντρίμματα, τὰ ὁποῖα ἐπλήρουν τὸν λιμένα τῆς Πύλου. Ἡ παρὰ τὸ Ναυαρίνον ναυμαχία ἦτο ἡ μεγίστη κατὰ θάλασσαν καταστροφὴ τοῦ τουρκοικῆς στόλου μετὰ τὴν ναυμαχίαν τῆς Ναυπάκτου (1571).

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Ἡ ἐν Ναυαρίνῳ ναυμαχία ἐσήμαινε τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἄλλ' οἱ Τοῦρκοὶ ἐδέχθησαν τὴν καταστροφὴν μὲ καρτερικὴν ἡρεμίαν καὶ ὁ σουλτᾶνος παρεσκεύαζε νέαν ἐστρατείαν. Οἱ πρέσβεις τῶν Δυνάμεων τότε ἐγκατέλειψαν τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὴν 7 Μαΐου 1828 ἐξερράγη ὁ ἀπομακροῦ ἀπειλούμενος ρωσοτουρκικὸς πόλεμος.

Ὁ Ρωσοτουρκικὸς πόλεμος διήρκεσε δ' ἓο περίπου ἔτη (1828 - 30), ἐνίκησαν δὲ οἱ Ρῶσοι καὶ προήλασαν μέχρι τῆς Ἀδριανουπόλεως. Ἐν τῷ μεταξῷ εἶχε κατέλθει εἰς τὴν Ἑλλάδα (6 Ἰανουαρίου 1828) ὁ Καποδίστριας ἐπὶ ἀγγλικῶ πολεμικῶ καὶ ἐπελήφθη τοῦ ἔργου τῆς ὀργανώσεως καὶ ἀνορθώσεως. Ἡ Γαλλία ἔστειλεν εἰς τὴν Πελοπόννησον 14 χιλ. στρατὸν καὶ 300 ἵππεῖς ὑπὸ τὸν Μαῖζόν (18 Αὐγούστου), διὰ νὰ ἐκδιώξῃ τοὺς Αἰγυπτίους. Ὁ Μεχμέτ Ἀλῆς ὅμως ἐπρόλαβε νὰ ὑπογράψῃ τῇ ἐνεργείᾳ τῆς Ἀγγλίας τὴν συνθήκην τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ διέταξε τὸν Ἱμπραήμ νὰ ἐκκενώσῃ τὴν Πελοπόννησον (25 Αὐγούστου).

Μετὰ τὰ γεγονότα αὐτὰ ἡ ἐλευθέρωσις τῆς Ἑλλάδος ἦτο ἔργον εὐχερές. Ὁ στρατηγὸς Γσώρτς, διαπεραιωθεὶς μετὰ στρατοῦ εἰς τὴν Δ. Ἑλλάδα, κατάρθωσε νὰ ἀνακτήσῃ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ μέχρι τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. Εἰς τὴν Ἀν. Ἑλλάδα ὁ Δ. Ὑψηλάντης εὐκόλως κατέβαλε τοὺς Τούρκους, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐξασθενήσει,

ἀφ' αὐτοῦ ὁ σουλτᾶνος ἀπέσυρε δυνάμεις διὰ τὸν ρωσικὸν πόλεμον. Παρὰ τὴν Πέτραν τῆς Βοιωτίας ἐδόθη ἡ τελευταία μάχη τοῦ Ἀγῶνος (12 Σεπτεμβρίου 1829). Τοιοῦτοτρόπως ὁ Δ. Ὑψηλάντης ἔθεσε τέρμα εἰς τὸν πόλεμον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀρχίσει πρὸ ἡκτῶ ἐτῶν ὁ ἀδελφός του Ἀλέξανδρος παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Προῦθου. $\checkmark$

ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ διευθέτησις τῆς Ἑλληνικῆς ὑποθέσεως ἦτο πλέον ἔργον τῆς διπλωματίας. Ἄλλ' αἱ τρεῖς Προστατίδεις Δυνάμεις — ὅπως ὠνόμασαν ἑαυτὰς ἡ Ἀγγλία, Γαλλία καὶ Ρωσία — μόλις μετὰ μακρὰς παρεκκλίσεις κατώρθωσαν νὰ ὀρίσουν τὰ ὅρια τοῦ νέου κράτους καὶ τὴν σχέσιν τοῦ πρὸς τὴν Τουρκίαν.

Τὴν 10 Μαρτίου 1829 ὑπέγραψαν Σύμβασιν, διὰ τῆς ὁποίας ἰδρύετο Ἑλληνικὸν κράτος ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τοῦ σουλτάνου, περιλαμβάνον τὰς πρὸς νότον τοῦ Παγασσητικοῦ καὶ Ἀμβρακικοῦ κόλπου χώρας, τὴν Εὐβοίαν, τὰς Κυκλάδας καὶ τὰς παρακειμένας εἰς τὴν Πελοπόννησον νήσους.

Ἄλλ' ἡ ἐκ τῆς νίκης τῆς Ρωσίας δημιουργηθεῖσα νέα κατάστασις εἰς τὴν Βαλκανικὴν μετέβαλε τὰς διαθέσεις ἰδίως τῶν Ἀγγλων διπλωματῶν, οἱ ὁποῖοι ἐφοβοῦντο αὐξήσιν τῆς ρωσικῆς ἐπιρροῆς ἐν τῇ Ἑγγύς Ἀνατολῇ. Οἱ Ἕλληνες μετὰ τὴν εὐτυχή ἐκβασιν τοῦ Ρωσοτουρκικοῦ πολέμου καὶ τὴν ἐκκαθάρισιν κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ τοῦ ἐδάφους πρὸς ἀνατολὰς μὲν μέχρι τοῦ Σπερχειοῦ, πρὸς δυσμὰς δὲ μέχρι τῶν ἄκτῶν τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, ἀπὸ τὸν Τουρκικὸν στρατὸν, ἐπέμενον εἰς τὴν Ἱδρυσιν ἀνεξαρτήτου Ἑλληνικοῦ κράτους. Μετὰ νέας συνεννοήσεις ὑπεγράφη τὴν 22 Ἰανουαρίου 1830 τὸ **Πρωτόκολλον τοῦ Λονδίνου** διὰ τοῦ ὁποῖου ἰδρύθη ἀνεξάρτητον Ἑλληνικὸν βασιλεῖον, κυβερνώμενον ὑπὸ κληρονομικοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ ἐκλεγῆ ἐκτὸς τῶν βασιλευόντων οἰκῶν τῶν Προστατίδων Δυνάμεων. Τὸ κράτος ὅμως τοῦτο εἶχε στενωτάτα ὅρια. Πρὸς βορρᾶν ἔφθανε μέχρι τοῦ Σπερχειοῦ καὶ μέχρι τινὸς τοῦ Ἀχελῷου. Μετ' ὀλίγον ἐδόλοφονήθη ὁ Καποδίστριας καὶ ἐπηκολούθησεν ἀναρχία εἰς τὴν Ἑλλάδα. Αἱ Δυνάμεις, διὰ νὰ θέσουν τέρμα εἰς τὰς ταραχάς, ὑπέγραψαν τὴν νέαν **Σύμβασιν τοῦ Λονδίνου** (Μάϊος 1832) καὶ τὴν **Σύμβασιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως**

(Ἰούλιος 1832), διὰ τῶν ὁποίων ἐλύετο ὀριστικῶς τὸ Ἑλληνικὸν ζήτημα. Διὰ τῆς Συνθήκης τοῦ Λονδίνου τὸ στέμμα τῆς Ἑλλάδος ἐδίδετο εἰς τὸν Ὅθωνα, δευτερότοκον υἱὸν τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας. Διὰ τῆς Συμβάσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὰ ἡπειρωτικὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος ἠρῴνουντο πρὸς βορρᾶν μέχρι τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου καὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ, τὰ δὲ

1 8 3 2

κατὰ θάλασσαν παρέμειναν ὡς καθορίσθησαν διὰ τοῦ Πρωτοκόλλου τῆς 22 Ἰανουαρίου 1830.

Ἐκ τῶν νήσων ἐδόθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ ἐπιδικασθεῖσαι διὰ τοῦ Πρωτοκόλλου τῆς 22 Ἰανουαρίου 1830 : Δηλαδή αἱ παρακείμεναι εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἢ Ἐββοία, αἱ Βόρειοι Σποράδες (Σχιάθος, Σκόπελος, Σκύρος κτλ.) καὶ ἐκ τῶν Κυκλάδων αἱ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ἀμοργοῦ, συμπεριλαμβανομένης. Ἡ διοίκησις τῆς Κρήτης παρε-

χωρήθη ὑπὸ τοῦ σουλτάνου εἰς τὸν Χεδίβην τῆς Αἰγύπτου, εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν ὑπηρεσιῶν του κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἀγῶνος. Ἡ δὲ Σάμος ἔγινεν αὐτόνομος ὑπὸ χριστιανὸν ἡγεμόνα διοριζόμενον ὑπὸ τοῦ σουλτάνου.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις εἶναι γεγονός ἐσημαντικώτατον ἀπὸ ἀπόψεως μάλιστα γενικωτέρας τὸ σημαντικώτερον ἀπὸ ὅσα ἔγιναν εἰς τὴν Βαλκανικὴν μετὰ τὴν Ρωμαϊκὴν κατάρκτησιν.

Ἡ ἐξέγερσις τῶν Ἑλλήνων ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν θλιβερὰν κατὰστασιν, ἣ ὅποια εἶχεν ἐπιβληθῆ εἰς τὰς Ἑλληνικὰς χώρας ἐπὶ αἰῶνας. Ἡ χώρα, εἰς τὴν ὅποιαν ἤχημασεν ὁ λαμπρὸς ἑλληνικὸς πολιτισμὸς, εἶχε γίνει ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀγνώριστος. Παραδοθεῖσα εἰς τὸν βαρὸν δεσποτισμὸν, εἰς τὴν ἀναρχίαν καὶ τὴν αὐθαιρεσίαν τῶν κατὰ τόπους ἰσχυρῶν, εἶχεν ἀποχερσωθῆ εἰς μεγάλας ἐκτάσεις, εἶχε σκεπασθῆ ἀπὸ ἔλη καὶ ἐμαστίζετο ἀπὸ μολυσματικὰ νοσήματα. Δὲν εἶχε δρόμους, οὔτε συγκοινωνίαν, οὔτε ἀσφάλειαν. Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμμεταλλευθῆ τὰς πηγὰς τοῦ πλούτου, ἔχασε τὸν πληθυσμὸν τῆς καὶ εἶχε καταστήσει μίαν ἀπὸ τὰς πτωχοτέρας καὶ τὰς ἀραιότερον κατοικουμένας γωνίας τῆς Εὐρώπης.

Ὁ Ἄγων τοῦ Εἰκοσιένα δὲν εἶναι ὑπόθεσις ἑλληνικὴ μόνον, ἀλλὰ κίνησις πλατυτέρας σημασίας, ἣ ὅποια μὲ δυνατὰ κτυπήματα εἰς τὸ νότιον ἄκρον τῆς χερσονήσου ἔδιδε τὸ σύνθημα τῆς ἀφυπνίσεως εἰς τοὺς λαοὺς τῆς Βαλκανικῆς, οἱ ὅποιοι ἔζων ὑπὸ τὸν μεσαιωνικὸν λήθαργον μέχρι τοῦ 19ου αἰῶνος. Ὁ ὑπέροχος ἑλληνικὸς λαὸς ἔδειξεν εἰς τοὺς γείτονας λαοὺς καὶ εἰς ἄλλα ἔθνη ὑποταγμένα πῶς οἱ δούλοι γίνονται ἐλεύθεροι. Ἦρκεσεν ἐνὸς αἰῶνος ἐλεύθερος βίος, διὰ νὰ καταφανοῦν τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐλευθερίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΡΑΤΟΣ

Ο ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ - Ο ΟΘΩΝ

Ο ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ (1828 - 1831)

Ἡ Ἑλλάς, ὅπως εἶδομεν, διαρκούντος τοῦ Ἀγῶνος κατὰ τῶν Τούρκων, προσεπάθησε νὰ συγκεντρώσῃ τὴν ἐξουσίαν εἰς πρόσωπον ἰκανόν, διὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἀποτελεσματικώτερον τὰς ἀνάγκας τοῦ Ἀγῶνος καὶ νὰ καταπαύσῃ τοὺς ἐμφυλίους σπαραγμούς. Διὰ τοῦτο ἡ ἐν Τροιζῆνι Συνέλευσις ἐξέλεξε τὸν Μάρτιον τοῦ 1827 κυβερνήτην τὸν Ἰωάννην Καποδίστριαν, ὁ ὁποῖος ἔφθασεν **1 8 2 8** εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1828. Ὁ Κυβερνήτης ἀπεβιβάσθη εἰς Ναύπλιον καὶ κατέστησε πρωτεύουσαν τοῦ κράτους τὴν νῆσον Ἀἴγιον, ὅπου καὶ ἐγκατεστάθη τὴν 11 Ἰανουαρίου. Ἐκυβέρνησε τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ 3 ½ ἔτη.

Ἰωάννης Καποδίστριας (1776 - 1831) 55

Ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας (1776 - 1831) ἐγεννήθη εἰς τὴν Κέρκυραν ἐξ ἐγκριτωτάτης οἰκογενείας τῆς νήσου, ἡ ὁποία εἶχε τὴν καταγωγὴν τῆς ἐκ δαλματικῆς πόλεως (Carp d' Istria), τῆς ἀρχαίας Ἰουστινιουπόλεως.

Οἱ πρόγονοι τοῦ εἶχον λάβει τὸν τίτλον τοῦ κόμητος παρὰ τοῦ δουκὸς τῆς Σαβοΐας. Ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος ἦτο ἀνὴρ μακρὰς πείρας. Συμπληρώσας τὰς σπουδὰς του εἰς τὴν Εὐρώπῃν διωρίσθη γραμματεὺς τῶν Ἰονίων νήσων, ὅταν κατεῖχον αὐτὰς οἱ Ρῶσοι, λαβὼν οὕτω τὴν εὐκαιρίαν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ρωσικὴν ὑπηρεσίαν. Καθ' ὅλην τὴν σταδιοδρομίαν του ἔμεινε πιστὸς εἰς τὴν ρωσικὴν πολιτικὴν. Ὄταν ὁ Ναπολεὼν διὰ τῆς συνθήκης τοῦ Τίλισιτ ἔγινε κύριος τῶν Ἰονίων νήσων, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ρωσίαν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ρωσικὴν διπλωματικὴν ὑπηρεσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν διεκρίθη. Ὁ Τσάρος ἐχρησιμοποίησεν αὐτὸν εἰς διαφόρους ἀποστολάς, ὡς ἀντιπρόσωπόν του εἰς τὰ Συνέδρια τῶν Παρισίων καὶ τῆς Βιέννης, καὶ προήγαγεν αὐτὸν εἰς ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν.

Ὁ Καποδίστριας εἶχε μέγα κύρος, ὅταν κατήρχετο εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἀποκατέστησε τὴν γαλήνην εἰς τὴν δεινῶς ταρασσομένην χώραν. Τὸ ἔργον του ἦτο δυσχερὲς ἐν μέσῳ τῆς ἐρημώσεως καὶ τῆς ἀναρχίας. Ἡ Ἑλλὰς ἐξήρχετο ἐκ δεινοτάτου ἀγῶνος σχεδὸν ὀκτῶ ἐτῶν. Οἱ ἄνθρωποι εἶχον ὀλιγοστεύσει, τὰ κτήνη εἶχον καταστραφῆ, ἡ γῆ ἔμεινε ἀκαλλιέργητος καὶ ἡ ἐργαζομένη τάξις ἦτο ἐν ἀπογνώσει, ληστεία ἐπὶ τῆς ξηρᾶς καὶ πειρατεία ἐπὶ τῆς θαλάσ-

Ἡ σφραγὶς καὶ ἡ ὑπογραφή τοῦ Καποδίστρια

σης ἐλυμαίνοντο τὴν χώραν, τὰ δὲ ἦθη ἦσαν ἐξηγριωμένα καθ' ὅλην τὴν χώραν. Πλὴν τούτου ὁ Καποδίστριας εἶχε νὰ παλαίσῃ πρὸς διπλωματικὰς δυσχερείας, διότι ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία ὑπέβλεπον αὐτόν, ἐπειδὴ τὸν ἐθεώρουν πράκτορα τῆς Ρωσίας.

Ἀλλὰ καὶ ὁ αὐταρχικὸς χαρακτὴρ τοῦ Κυβερνήτου, καθὼς καὶ αἱ περ. κράτους πεποιθήσεις του προεκάλεσαν ἀντίδρασιν καὶ ἐδυσχέραναν περισσώτερον τὸ ἔργον του. Ὁ Καποδίστριας ἦτο ὀπαδὸς τῆς πε-

φωτισμένης δεσποτείας (despotisme éclairé). Ἐφρόνει ὅτι τὰ Συντάγματα καὶ τὰ Κοινοβουλευτικὰ σώματα εἶναι πρόωρα διὰ χώραν μὴ χειραφετηθεῖσαν εἰσέτι ολοκληρωτικῶς ἐκ τοῦ ἀσιατικοῦ δεσποτισμοῦ καὶ διερχομένην περίοδον συγκροτήσεως.

Ἡ πρώτη πράξις τοῦ ἤτονα διαλύσει τὴν Βουλὴν, ἡ ὁποία ἐξελέγη συμφώνως πρὸς τὸ σύνταγμα τῆς Τροίζης, καὶ νὰ ἀναστειλῆ τὸ Σύνταγμα. Ἀντὶ Βουλῆς ἵδρυσεν προσωρινῶς συμβουλευτικὸν σῶμα, τὸ ὁποῖον ὠνόμασε Πανελληνιον, συγκεκμημένον ἐξ 27 μελῶν, τὰ ὁποῖα διώριζεν ὁ ἴδιος. Ὁ ἴδιος ἐπίσης διώριζε τοὺς ὑπουργοὺς του, τοὺς Γραμματεῖς λεγομένους. Τὴν ἐξουσίαν εἶχε κυρίως ἡ Γενικὴ Γραμματεία (Ὑπουργικὸν Συμβούλιον), τῆς ὁποίας πρόεδρον διώρισε κατ' ἀρχὰς τὸν **Σπυρίδωνα Τρικούπην**, ὁ ὁποῖος ἔγραψε τὴν περίφημον ἱστορίαν τῆς Ἐπαναστάσεως. Τοιοῦτοτρόπως [ἴδτε τὰς ἐξουσίας, συνεχέντρωσεν εἰς χεῖρας τοῦ ὀ Κυβερνήτης καὶ ὡς δικαιολογίαν τῆς ἀναστολῆς τοῦ Συντάγματος ἔφερεν εὐλόγως τὴν δύσκολον θέσιν τῆς μαχομένης Ἑλλάδος.

Σπυρίδων Τρικούπης (1788 - 1873) 85 ἔτων

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΟΥ

Ὅταν ὁ Καποδίστριας κατήλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν δὲν εἶχεν οὐδὲ ὄβολον εἰς τὸ ταμεῖον, ὁ τῆς Παιδείας οὐδὲ ἐν σχολεῖον, ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἐδήλωσεν ὅτι μόνον ἐν δικαστήριον ἐλειτούργει εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸ δικαστήριον τῶν λειῶν, ὁ δὲ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν ὡμολόγει ὅτι πλήρης διοικητικὴ ἀκαταστασία ἐπεκράτει καθ' ὅλην τὴν χώραν. Ὁ Καποδίστριας ἐταχτοποίησε

τὰ οικονομικά. Πρὸς τοῦτο διέθεσε καὶ ὀλόκληρον τὴν ἀτομικὴν του περιουσίαν. Ἰδρυσε Τράπεζαν Ἐθνικὴν καὶ ἔκοψε νομίσματα. Περιορίσει τὴν ληστείαν καὶ τὴν πειρατείαν. Κατήρτισε τακτικὸν στρατὸν ἀπὸ 8 τάγματα ἐκ 1000 ἀνδρῶν ἕκαστον μὲ ἀρχηγούς τὸν Τζώρτζ καὶ τὸν Δημ. Ὑψηλάντην. Ὁ Κυβερνήτης ἐμερίμνησε διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν, ἰδίως διὰ τὴν λαϊκὴν. Διεῖδε μὲ ἰδιόζουσαν εὐθυκρισίαν ὅτι ἡ ἐκπαίδευσις ἔπρεπε νὰ ἀρχίσῃ ἐκ τοῦ λαοῦ καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα ἔπρεπε νὰ εἶναι πρακτικὴ. Ἰδρυσε δημοτικὰ σχολεῖα, Διδασκαλεῖον εἰς τὴν Αἴγιον καὶ Ὁρφανοτροφεῖον διὰ τὰ ὄρφανὰ τοῦ πολέμου. Ἰδιαιτέραν προσπάθειαν κατέβαλεν ὁ Καποδίστριας διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς γεωργίας, ἰδρύσας πρὸς τοῦτο τὴν Γεωργικὴν Σχολὴν τῆς Τίρυνθος. Αὐτὸς εἰσήγαγεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν καλλιέργειαν τῆς πατάτας.

Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΙΣ

Τὰ πρῶτα πολιτικὰ καὶ διοικητικὰ μέτρα τοῦ Κυβερνήτου δυσῆρσθησαν ὄχι μόνον τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ συναγματικοῦ πολιτεύματος, ἀλλὰ καὶ τοὺς προκρίτους καὶ τοὺς ναυτικούς. Ἡ περιβάλλουσα τὸ πρόσωπόν του αἴγλη ἤρχισε νὰ διαλύεται καὶ ἐσχηματίσθη ἰσχυρὰ ἀντιπολίτευσις κατ' αὐτοῦ. Διὰ νὰ δώσῃ διέξοδον εἰς τὴν ἐναντίον του κατακραυγὴν, συνεχῶς ἐβόλευσεν Ἐθνοσυνέλευσιν. Ἀλλὰ ἡ κατὰ τοῦ Κυβερνήτου δυσἀρέσκεια καθημερινῶς ὠγκοῦτο, ἄνδρες δὲ ὡς ὁ Μιαούλης, ὁ Μαυροκορδάτος, ὁ Κουντουριώτης κ. ἄ. προσῆλθον εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν. Ὅλα ἐδήλουν ὅτι πάλιν ἡ ἀτυχὴς χώρας μας ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ θέατρον ἀνωμαλιῶν καὶ ἐκτρώπων, τὰ ὅποια παρεκώλουν τὸ ἔθνος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ὀριστικὸν δρόμον τῆς ὀργανώσεως καὶ τῆς προόδου.

Ἐστίαί τῆς ἀντιδράσεως κατὰ τοῦ Κυβερνήτου ἦσαν ἡ Μάνη καὶ ἡ Ὑδρα. Ἐπειδὴ ὁ Καποδίστριας εὐρίσκετο εἰς ἀδυναμίαν νὰ πληρῶσῃ εἰς τοὺς Ὑδραίους ἀποζημίωσιν διὰ τὰς κατὰ τὸν πόλεμον ζημίας, ἡ Ὑδρα ἀπεσπάσθη καὶ ἐξέλεξεν ἰδίαν κυβέρνησιν, τὴν Συνταγματικὴν Ἐπιτροπὴν λεγομένην, προσεχώρησε δὲ εἰς αὐτὴν καὶ ἡ Σῦρος. Ὁ Μιαούλης καὶ ὁ Μαυροκορδάτος ἐνεργούντες κατ' ἐντολὴν τῆς Ἐπιτροπῆς κατέλαβον τὸν Ναύσταθμον τοῦ Πόρου καὶ τὸν στόλον. Ὁ Κυβερνήτης παρεκέλεσε τὸν Ρῶσον ναύαρχον Ρικάρ, ὁ ὅποιος εὐρίσκετο εἰς τὸ Ναῦπλιον, νὰ κτυπήσῃ τοὺς στασιαστάς. Ὅταν

δὲ τὰ ρωσικὰ πλοῖα ἔλαβον θέσιν προσβολῆς, ὁ Μισούλης ἀνετίναξε τὴν φρεγάταν « Ἑλλάδα » καὶ τὴν κορβέταν « Ὑδραν » καὶ μετὰ τῶν πληρωμάτων κατέφυγεν εἰς τὴν Ὑδραν.

Ἦταν φυσικὸν ὁ Κυβερνήτης μὲ τὸ συγκεντρωτικὸν διοικητικὸν του σύστημα καὶ τὸν αὐταρχικὸν του χαρακτήρα νὰ δυσχεραστῆσθαι καὶ τοὺς προκρίτους, οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ καθεστώτος δὲν ἔβλεπον ἄλλο παρὰ τὴν μεταβίβασιν εἰς χεῖρας τοῦ τῆς τουρκικῆς ἐξουσίας, καὶ τοὺς φιλελευθέρους, οἱ ὁποῖοι ἐνόμιζον ὅτι προσφέρουν ὑπηρεσίας εἰς τὸν λαὸν διὰ τῆς παροχῆς ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλυτέρας ἐλευθερίας. Κυρίως ὅμως ἡ μεγάλη δυσπραγία τῆς χώρας καὶ ἡ ἐχθρικὴ πολιτικὴ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας, αἱ ὁποῖαι ἐθεώρουν τὸν Κυβερνήτην ὡς ρωσικὸν πράκτορα, ὑπέσκαψαν τὴν θέσιν αὐτοῦ. Εἶναι ἐν τούτοις βέβαιον ὅτι ὁ Κυβερνήτης ἀπὸ τὸ χάος, τὸ ὁποῖον εὔρεν, ὅταν κατέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐδημιούργησε κράτος ὀργανωμένον καὶ εἰς τὸ διάστημα τῶν τριῶν ἐτῶν ἔφερεν εἰς πέρας ἔργον, τὸ ὁποῖον μετ' εὐγνωμοσύνης μνημονεύουν αἱ νεώτεροι γενεαί.

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΟΥ

Ἀλλὰ τὸ ἔργον τοῦ Καποδιστριαῦ δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀναγνωρισθῆ ἀμέσως. Τουναντίον ἡ κατ' αὐτοῦ ἀντίδρασις κηρύσσεται καθημερινῶς. Σοβαρώτερα γεγονότα ἐπροκάλεσεν ἡ διένεξις τοῦ Κυβερνήτου πρὸς τὴν οἰκογένειαν τῶν Μαυρομιχαλαίων. Οἱ Μανιάται δὲν ἐπλήρωσαν τοὺς φόρους, τοὺς ὁποῖους εἶχεν ὀρίσει ἡ διοίκησις, ἐστρασίασκαν καὶ ἀπεσπάσθησαν, ὅπως ἡ Ὑδρα. Τὴν στάσιν τῆς Μάνης ἀπέδωκεν ὁ Καποδιστριας εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Μαυρομιχαλαίων. Συνέλαβε πολλοὺς ἐπιφανεῖς Μανιάτας καὶ τέλος καὶ αὐτὸν τὸν Πετρόμπεη, τὸ ὁποῖον ἐνέκλεισεν εἰς τὰς φυλακάς. Δύο δὲ ἄλλους Μαυρομιχαλαίους, τὸν ἀδελφὸν τοῦ Πετρόμπεη Κωνσταντῖνον καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Γεώργιον, ἐκράτει ὑπὸ ἐπιτήρησιν εἰς τὸ Ναύπλιον, ὅπου ἐν τῷ μεταξύ εἶχε μεταθεθῆ ἡ πρωτεύουσα.

Τὴν 27 Σεπτεμβρίου 1831 οἱ δύο Μανιάται παρεμόνευσαν τὸ Κυβερνήτην, ἐνῶ μετέβαινον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος διὰ τὴν λειτουργίαν, καὶ ἐδολοφόνησαν αὐτόν. Ὁ Κωνσταντῖνος ἐφονεύθη ἐπὶ τόπου ὑπὸ τῶν ἀκολούθων τοῦ Κυβερνήτου καὶ **1831** τῶν πολιτῶν, ὁ δὲ Γεώργιος κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ στρατοδικείου καὶ ἐτυφεκίσθη εἰς τὸ φρούριον Ἴτς - Καλέ (7 Σεπτεμβρίου 1831).

ΑΝΑΡΧΙΑ — ΚΑΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ

Τὴν δολοφονίαν τοῦ Καποδιστρίου ἠκολούθησε δεινὴ ἀναρχία. Αἱ δύο μερίδες, οἱ Καποδιστριακοί, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυβερνήτου Αὐγουστῖνον καὶ τὸν Κολοκοτρώνην, καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις, τὴν ὁποίαν ὠργάνωσεν ὁ Κωλέτης, ἐπάλαισαν μὲ πείσμα. Ἡ ἀντιπολίτευσις ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν, ὠνομάσθη συνταγματικὸν κόμμα καὶ διώρισεν ἰδίαν κυβέρνησιν, τὴν συνταγματικὴν, τὴν ὁποίαν ἀπετέλεσαν ὁ Κωλέτης, ὁ Ζαΐμης, ὁ Κουντουριώτης καὶ ὁ Μαυροκορδάτος.

Οἱ συνταγματικοί, διὰ νὰ εὑρεθοῦν εἰς τὸ Ναύπλιον κατὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ Ὁθωνος, ὠδήγησαν τὰ ρουμελιώτικα στρατεύματα κατὰ τῆς Πελοποννήσου, τὰ ὁποῖα εὐχερῶς κατέβαλον τὴν ἀντίστασιν τῶν κυβερνητικῶν στρατευμάτων, καὶ ὁ Κωλέτης εἰσῆλθε θριαμβεύων εἰς τὸ Ναύπλιον, ἐνῶ ὁ Αὐγουστῖνος ἀνεχώρει εἰς Κέρκυραν.

Εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καποδιστρίου εἶχε συγκληθῆ εἰς τὸ Ἄργος ἡ Ἐθνοσυνέλευσις, ἡ ὁποία δὲν κατώρθωσε νὰ ἐργασθῆ ὁμαλῶς ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτάς. Τὴν 14 Ἰουλίου 1832 συνήλθεν εἰς τὴν Πρόνοιαν πλησίον τοῦ Ναυπλίου Ἐθνοσυνέλευσις, ἡ ὁποία θεωρουμένη ὡς συνέχεια τῆς συνελεύσεως τοῦ Ἀργους λέγεται ἐπίσης Ἐθνοσυνέλευσις. Αὕτη ἔδωσε γενικὴν ἀμνηστίαν καὶ ἐπεκύρωσε παμψηφεί τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ὁθωνος.

Ἡ ἀποβίβασις τοῦ Ὁθωνος εἰς τὸ Ναύπλιον τὴν 25 Ἰανουαρίου 1833 ἐπροκάλεσε γενικὴν ἀνακούφισιν, διότι ὅλοι ἐπίστευον ὅτι θὰ ἐτίθετο τέρμα εἰς τὴν ἀναρχίαν καὶ ὅτι ἡ δεινῶς δοκιμα-

1833 σθεῖσα χώρα θὰ εἰσῆρχετο εἰς τὴν ὁδὸν τῆς τάξεως. Τὰ σημεῖα ἦσαν εὐλόγιστα. Ὁ Ὁθων καὶ οἱ Βαυαροὶ σύμβουλοί του ἤρχοντο εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ ἀγαθὰς προθέσεις καὶ πλεονέκτημα ἦτο ὅτι ὁ νεαρὸς βασιλεὺς δὲν εἶχε σύνδεσμον μὲ τὰ κόμματα.

ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΙΑ — ΑΠΟΛΥΤΑΡΧΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

Ὁ Ὁθων δὲν εἶχεν ἀκόμη ἡλικίαν, διὰ νὰ κυβερνήσῃ ὁ ἴδιος. Διὰ τοῦτο ὁ πατὴρ του εἶχε διορίσει ἐπιτροπὴν, διὰ νὰ ἀσκή τὰ βασιλικὰ καθήκοντα μέχρι ἐνηλικιώσεως τοῦ Ὁθωνος. Τὴν ἐπιτροπὴν, ἡ ὁποία ὠνομάσθη Ἀντιβασιλεία, ἀπετέλεσαν ὁ κόμης Ἄρμανσπεργκ πρῶν βαυαρὸς ὑπουργός, ὡς πρόεδρος, ὁ νομομαθὴς δόκτωρ Μάουερ καὶ ὁ στρατηγὸς Ἐυντεκ.

Οἱ τρεῖς ἀντιβασιλεῖς βοηθούμενοι καὶ ἀπὸ ἄλλους βαυαρούς, οἱ ὁποῖοι εἶχον συνοδεύσει τὸν Ὅθωνα, συνεπλήρωσαν τὴν ὀργάνωσιν τοῦ κρατικοῦ οἰκοδομήματος τῆς Ἑλλάδος, τοῦ ὁποίου τὰς βάσεις εἶχε θέσει ὁ Καποδίστριας. Οἱ Βαυαροὶ καθίδρυσαν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀπόλυτον μοναρχίαν. Πᾶσαι αἱ ἐξουσίαι ἀπέρρεον ἀπὸ τὸν βασιλέα. Παρὰ τὴν βασιλείαν ἐλειτούργει Ἰπουργικὸν Συμβούλιον, τοῦ ὁποίου τὰ μέλη διῶριζεν ὁ βασιλεὺς. Πρόεδρος αὐτοῦ ἦτο ὁ βασιλεὺς, ἀντιπροσωπευόμενος δι' ἀντιπρόεδρον.

Ὁ βασιλεὺς Ὅθων (1815—1866) 51 εἰκὼν

Τὸ ἔργον τῆς Ἀντιβασιλείας, ὅπως καὶ τοῦ Ὅθωνος, συνήνεγκε τὰς ἰδίαις δυσκολίας, τὰς ὁποίας εἶχε συναντήσει καὶ ὁ Καποδίστριας. Οἱ Βαυαροὶ δὲν κατόρθωσαν νὰ ἀποφύγουν τὰς προστριβὰς πρὸς τὰ κόμματα καὶ τὴν ἀντιζηλίαν μεταξὺ των, τὴν ὁποίαν ἐπωφελήθησαν οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Δυνάμεων. Ἐπίσης ἡ αὐταρχικὴ διοίκησις καὶ ἡ ἄγνοια τῶν ἐιδικῶν συνθηκῶν τοῦ τύπου, τῆς γλώσσης καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ λαοῦ κατέστησαν αὐτοὺς ταχέως ἀντιδημοτικούς.

Δύο μεγάλα ζητήματα ἀπησχόλησαν τὴν Ἀντιβασιλείαν: τὸ στρατιωτικὸν καὶ τὸ ἐκκλησιαστικόν. Οἱ Ἀντιβασιλεῖς συνέστησαν δέκα τάγματα κυνηγῶν ἢ ἀκροβολιστῶν, εἰς τὰ ὁποῖα κατετάχθησαν οἱ στρατιῶται τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ καὶ μερικοὶ ἐκ τοῦ ἀτάκτου στρατοῦ τῆς Ἐπαναστάσεως. Ἡ ληστεία ὅμως ἐξηκολούθει νὰ λυμαίνεται τὸν τόπον. Εἰς τὸ ἐκκλησιαστικόν οἱ ἀντιβασιλεῖς ἔδωσαν ὀριστικὴν λύσιν δημιουργήσαντες αὐτοκέφαλον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν

ὅποیان ὅμως ἀνεγνώρισε τὸ Πατριαρχεῖον μόλις κατὰ τὸ ἔτος 1850. Οἱ Βαυαροὶ ἐπάταξαν δραστηρίως τὴν ἀντίδρασιν καὶ καταδίκασαν μάλιστα εἰς θάνατον τὸν Κολοκοτρώνην καὶ τὸν Πλαπούταν ὡς ἐνεχομένους εἰς συναμοσίαν. Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησαν καὶ νὰ ἐκτελέσουν τὴν καταδίκην κατὰ τοῦ γηραιοῦ πολεμιστοῦ τῆς ἐλευθερίας.

Ἀφῆκτος τοῦ ἔτους 1834 ἡ ἔδρα τῆς Κυβερνήσεως μετεφέρθη εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΟΘΩΝ — ΑΥΤΑΡΧΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ 1845

Ἡ κυβερνήσις τῆς Ἀντιβασιλείας διήρκεσε 2 1/2 περίπου ἔτη (26 Ἰαν. 1833 - 20 Μαΐου 1835).

Τὴν 20 Μαΐου 1835 ἐγκλιώθη ὁ Ὅθων, ἀνέλαβεν ὁ ἴδιος τὴν ἐξουσίαν καὶ δι' ἐνθουσιώδους προκηρύξεως ἐξέθετε τὰ αἰσθηματὰ

1835 του πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν καὶ τὴν πρόθεσίν του νὰ κυβερνήσῃ τὴν χώραν ἀποβλέπων εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς. Ὁ Ὅθων ἐξηκολούθησε νὰ κυβερνᾷ ἀπολυταρχικῶς. Δὲν συνεκάλεσεν Ἑθνικὴν Συνέλευσιν οὔτε Βουλὴν. Προήδρευεν ὁ ἴδιος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου καὶ ἡ διοίκησις του ἦτο προσωπικὴ κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν Γερμανῶν ἡγεμόνων.

Ἐνῶ δὲ ὄλοι ἀνέμενον ὅτι θὰ ἐπῆρχετο ἡ κατάλυσις τῆς Βαυαροκρατίας, διετήρησε τοὺς Βαυαροὺς εἰς τὰς ἐπικαιροτάτας θέσεις καὶ διώρισε τὸν Ἀρμανσπεργκ πρωθυπουργόν, ἐνῶ οἱ ἐπιφανέστατοι τῶν Ἑλλήνων πολιτικῶν ἀπεμακρύνθησαν ὡς πρεσβευταὶ εἰς τὰς διαφόρους ἀλλὰς τῆς Εὐρώπης. Μερικοὶ ἐκ τῶν Βαυαρῶν εἰργάζοντο ἀποτελεσματικῶς καὶ με ἀφοσίωσιν λόγῳ τῆς ἀνωτέρας μορφώσεώς των, ἀλλ' οἱ Ἕλληνες δὲν ἠλείγοντο, κατόπιν μάλιστα τῶν ἥρωικῶν θυσιῶν κατὰ τὸν Ἀγῶνα, νὰ παραγκωνίζωνται ἀπὸ τοὺς ξένους. Τέλος ὁ βασιλεὺς, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς δυσαρρεσκείας καὶ τῶν ὑποδείξεων τινῶν ἐκ τῶν προστατίδων Δυνάμεων, ἀνέθεσε τὴν κυβερνήσιν τῆς χώρας εἰς χεῖρας ἑλληνικὰς, διορίσας πρόεδρον τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου τὸν Κωνστ. Ζωγράφον κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1838.

Ὁ Ὅθων, καθὼς βραδύτερον καὶ ἡ συζυγὸς του Ἀμαλία, ἐνεκλιπώθησαν τὴν πολιτικὴν τῆς Μεγάλης Ἰδέας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀνακινήσεως τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος κατὰ τὰ ἔτη 1839 - 1841 ὀργανώθησαν κινήματα εἰς τὴν Κρήτην, τὴν Θεσσαλίαν καὶ

τὴν Μακεδονίαν, αἱ δὲ Ἕλληνες καὶ ὁ βασιλεὺς ἀνεθάρρουν πιστεύσαντες ὅτι ἐπέστη ἡ στιγμή τῆς διαλύσεως τῆς Ὄθωμανικῆς Αυτοκρατορίας καὶ τῆς πραγματοποίησεως τῶν ἐθνικῶν βλέψεων. Ἀλλὰ τοῦτο ἀφ' ἑνὸς μὲν ἔφερεν αὐτὸν εἰς προστριβὰς πρὸς τὸν σουλτάνον, ἀφ' ἑτέρου δὲ διέθεσε κατ' αὐτοῦ τὰς Δυτικὰς Δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι ἤσαν κηρυγμένοι ὑπὲρ τῆς ἀκεραιότητος τῆς Τουρκίας.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ 1835 ἐπεσκέφθη τὰς Ἀθήνας ὁ πατὴρ τοῦ Ὄθωνος Λουδοβίκος καὶ εὔρε τὴν χώραν ἐισεργομένην εἰς τὴν ὁδὸν τῆς τάξεως. Παρέστη εἰς τὴν κατάθεσιν τοῦ θεμελίου λίθου τῶν ἀνακτόρων, τὰ ὁποῖα σήμερον ὀνομάζονται **Παλαιὰ Ἀνάκτορα**.

Ἡ βασίλισσα Ἀμαλία (1818 - 1876) 58 εἰκόν

✕ 9-2-63
Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Αἱ Ἀθηναὶ καθ' ὅλην τὴν βασιλείαν τοῦ Ὄθωνος ἤσαν θέατρον ἀντιθέσεων τῶν Δυνάμεων, τῶν ὁποίων οἱ ἀντιπρόσωποι ἀνεμενῆνοντο ζωηρῶς εἰς τὴν πολιτικὴν, ὑπεστήριζον τὰ κόμματα καὶ ὑπέθαλπον συνωμοσίας. Τὰ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν συσταθέντα τρία κόμματα: τὸ γαλλικόν, τὸ ἀγγλικόν καὶ τὸ ρωσικόν ἐξηκολούθησαν νὰ ὑφίστανται καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς βασιλείας τοῦ Ὄθωνος. Οἱ ἐν Ἑλλάδι διπλωματικοὶ ἀντιπρόσωποι τῶν τριῶν Προστατίδων Δυνάμεων ἀνέπτυξαν ἐξαιρετικὴν δρασίαν πρὸς ἀπόκτησιν πολιτικῆς ἐπιρροῆς ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὴν πολιτικὴν ἀστάθειαν, ἡ ὁποία ἐπεκράτησε τοὺς χρόνους αὐτοὺς. Ὁ Ζωγράφος παρητήθη καὶ ὁ Ὄθων διώρισε πρωθυπουργὸν τὸν Α. Πάικο ν. Κατόπιν ὅμως ἐνεργειῶν τοῦ Ἀγγλοῦ καὶ Γάλλου ἀντιπροσώπου ἡ

πρωθυπουργία ἀνετέθη εἰς τὸν Ἀλ. Μαυροκορδάτον, φίλον παλαιὸν τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς ἐν Ἑλλάδι. Συγχρόνως ἐδημιουργήθη ἰσχυρὰ ἀντίδρασις κατὰ τοῦ Ὁθωνος.

Ἡ ἀντιπολιτευσὶς ἤξιον ἀπὸ τὸν βασιλέα συνταγματικὰς ἐλευθερίας ἀλλὰ, ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς ἠρνεῖτο νὰ ἐνδώσῃ, κατεπολέμει αὐτόν. Τέλος παρεσκευάσθη διὰ τῆς ὑποκινήσεως τῶν ξένων, ἰδίως τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἀγγλίας καὶ Ρωσίας, συνωμοσία τῶν πολιτικῶν Ἀνδρέου Λόντου, Α. Μεταξᾶ καὶ Κ. Ζωγράφου, οἱ ὅποιοι κατώρθωσαν νὰ προσεταιρισθοῦν τὸν ἀγωνιστὴν τῆς ἐπαναστάσεως **Ι. Μακρυγιάννην** καὶ δι' αὐτοῦ τὸν ἐκ τῶν ἀνωτέρων στελεχῶν τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ συνταγματάρχην τοῦ ἰππικοῦ **Δ. Καλλέργην** καὶ νὰ παρασύρουν τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ στρατοῦ.

Τὴν νύκτα τῆς 2-3 Σεπτεμβρίου 1843 ὁ Καλλέργης μετὰ τῆς φρουρᾶς τῶν Ἀθηνῶν ἀπέκλεισε τὰ ἀνάκτορα καὶ ἀπήτησεν ἀπὸ τὸν Ὁθωνα τὴν παραχώρησιν Συντάγματος. Ὁ Ὁθων μετὰ ζωντανῆς ἀντιρρήσεως ὑπεχρεώθη νὰ ὑπογράψῃ Διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ

1843 ἐκαλεῖτο Ἐθνικὴ Συνέλευσις, ἣ ὁποία θὰ ἐψηφίζε Σύνταγμα.

Ἀπὸ τότε ἡ πρὸ τῶν ἀνακτόρων πλατεῖα ἀνομάζεται Πλατεῖα τοῦ Συντάγματος καὶ μία τῶν ὁδῶν τῆς πρωτευούσης φέρει τὸ ὄνομα 3 Σεπτεμβρίου, ἣ ὁποία θεωρεῖται ἡ γενέθλιος ἡμέρα τοῦ ἑλληνικοῦ Συντάγματος.

Ἡ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΘΩΝΟΣ

Ὁ Ὁθων συνεκάλεσεν Ἐθνοσυνέλευσιν, ἣ ὁποία συνήλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀνομάσθη Ἐθνικὴ Συνέλευσις τῆς 3 Σεπτεμβρίου καὶ ἐψηφισε τὸ Σύνταγμα τοῦ 1844 (18 Μαρτίου). Δι' αὐτοῦ ἐγκαθιδρύετο εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ Συνταγματικὴ μοναρχία.

Τὸ νέον Σύνταγμα καθιέρωσε δύο κοινοβουλευτικὰ σώματα : τὴν Βουλὴν καὶ τὴν Γερουσίαν. Καὶ ἡ μὲν Βουλὴ ἀποτελεῖτο ἀπὸ 80 μέλη, ἡλικίας ἄνω τῶν 30 ἐτῶν, καὶ ἐξελέγετο ὑπὸ τοῦ λαοῦ με καθολικὴν σχεδὸν ψηφοφορίαν, ἣ δὲ Γερουσία ἀπὸ 27 μέλη, τὰ ὁποῖα διωρίζοντο ἰσοβίως ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Ὁ βασιλεὺς διώριζεν ἐπίσης καὶ ἔπαυε κατὰ βούλησιν τοὺς ὑπουργούς. Τὰ δύο Σώματα εἶχον τὴν Νομοθετικὴν Ἐξουσίαν, ἐνῶ ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦ ὑπουργείου ἐξήσκει τὴν Ἐκτελεστικὴν.

Ἀπὸ τοῦ 1844 ὁ Ὅθων ἐκυβέρνησεν ὡς συνταγματικὸς μονάρχης, ἀλλ' ἐξ ἰδιοσυγκρασίας καὶ ἀνατροφῆς δὲν συνεπάθει τὰ κοινοβουλευτικὰ ἔθιμα. Ἡ Γερουσία, ὡς ἦτο φυσικόν, ἔγινε κατ' οὐσίαν ὄργανον τοῦ βασιλέως, ἐνῶ εἰς τὴν Βουλὴν (ἡ ὁποία εἶχε τὰ προοδευτικὰ στοιχεῖα) καὶ εἰς τὴν κοινὴν γνώμην τῆς χώρας ἐγεννήθη ζωηρὰ ἀντίδρασις κατὰ τῆς ἐνεργοῦ ἀναμείξεως τοῦ Ὅθωνος εἰς τὴν πολιτικὴν.

Δύο πολιτευόμενοι διεκρίνοντο τὴν ἐποχὴν αὐτήν : ὁ ἡγέτης τῆς ἀγγλικῆς φατρίας Μαυροκορδάτος καὶ ὁ Κωλέτης, ἡγέτης τῆς γαλλικῆς. Καίτοι δὲ τὰ κόμματα ἦσαν προσωπικά, διεκρίνοντο δύο ἀντίθετα πολιτικὰ προγράμματα καὶ δύο ἀντίθετοι τάσεις. Ὁ Μαυροκορδάτος ἐφρόνει ὅτι οἱ Ἕλληνες πρέπει νὰ καταστήσουν τὸ βασιλεῖον πρότυπον ἀγαθῆς διοικήσεως, ἐὰν δὲ ἐπετυγχάνετο τοῦτο, θὰ ἐξησφαλίζοντο βαθμηδὸν τὰ ἀναγκαῖα μέσα πρὸς ἀνάκτησιν τῆς Κρήτης, Ἡπείρου, Μακεδονίας. Ὁ Κωλέτης ἀντιθέτως ἦτο τῆς γνώμης ὅτι ἡ Ἑλλάς πάση θυσίᾳ ἔπρεπε νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἀπέκτασιν τοῦ Βασιλείου καὶ ὅτι διὰ τῆς ἐπεκτάσεως θὰ ἀπέκτα τὰ μέσα τῆς ἐσωτερικῆς ἀναπτύξεως.

Η ΕΞΩΣΙΣ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ

Ἡ βασιλεία τοῦ Ὅθωνος ἐξηκολούθησεν ἐν μέσῳ περιπετειῶν, αἱ ὁποῖαι κατέληξαν εἰς τὴν ὀριστικὴν ἀπομάκρυνσιν αὐτοῦ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν δηλαδὴ τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου ἡ Ἑλλάς προεκάλεσεν ἐπαναστατικὰ κινήματα εἰς τὴν Θεσσαλίαν, τὴν Ἡπείρου καὶ τὴν Μακεδονίαν, διὰ νὰ παρασκευάσῃ τὴν κατάληψιν τῶν χωρῶν αὐτῶν. Αἱ Γαλλία καὶ Ἀγγλία, αἱ ὁποῖαι ἦσαν σύμμαχοι τῆς Τουρκίας, ἀπεβίβασαν στρατεύματα εἰς τὸν Πειραιᾶ. Αἱ δύο Δυνάμεις ἐπέβαλον Ὑπουργεῖον τῆς ἀρεσκείας των ὑπὸ τὸν Μαυροκορδάτον, τὸ ὀνομασθὲν Ὑποὐργεῖον Κατοχῆς, εἰς τὸ ὁποῖον ὡς ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν παρεκάθητο ὁ Καλλέργης, ὁ ἦρωας τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1843. Ἄλλ' ἡ Κατοχὴ κατέστησε δημοφιλῆ τὸν Ὅθωνα.

Μετὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον ὅμως ἀνενεώθη ἡ κατὰ τοῦ βασιλέως ἀντίδρασις ἕνεκα τῶν ἐξῆς γεγονότων : Ὁ βασιλεὺς κατηγορεῖτο ὅτι ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐθνικῆς ἐνώσεως τῆς Ἰταλίας (1859-1861) δὲν ἐφήρμοσε τὸ πρόγραμμα τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς. Ἐξ ἄλλου ἡ νέα γενεὰ πολιτευομένων, ἡ ὁποία εἶχε μορφωθῆ ἐν τῷ μεταξῦ, τολμηροτέραν ἐπέτιθετο κατὰ τοῦ βασιλέως, διότι ἔβλεπεν ἑαυτὴν παραγκωνιζομένην,

ὑπὸ τῶν ἀυλοφίλων πολιτικῶν. Ὁ Ἐπαμεινώνδας Δεληγεώργης, ἐκ τῶν νεωτέρων τούτων πολιτικῶν μὲ τὴν θορυβώδη ἐμφάνισιν καὶ τὰς φιλελευθέρους ἀπαιτήσεις, εἶχε γίνεαι εἰδῶλον τῆς φοιτητικῆς νεολαίας. Ὅταν δὲ κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1861 ἐκέρδισαν οἱ φίλοι τοῦ Στέμματος, ἡ κοινὴ γνώμη ἐξηγέρθη καὶ ἐκραύγαζε διὰ τὰς ἐκλογικὰς παρανομίας. Ὁ Ὅθων ἀντιμετώπισε τὴν κατακραυγὴν ἀντικαθιστῶν τὸν ἕνα ἀυλόφιλον πρωθυπουργόν, τὸν Ἀθ. Μιαούλην, υἱὸν τοῦ ναυάρχου, δι' ἄλλου τοῦ Γενναίου Κολοκοτρῶνη, υἱοῦ τοῦ Θ. Κολοκοτρῶνη.

Ἀκρόπρωρον τῆς «Καρτερίας»

Κατόπιν τούτου ἡ ἀντιπολίτευσις προσκάλεσε στάσεις εἰς τὰς ἐπαρχίας, ὅτε δὲ ὁ Ὅθων ἀπεφάσισε νὰ περιοδεύσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, διὰ νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ, ἐπανεστάτησαν ἐκτὸς τῶν ἄλλων μερῶν αἱ Ἀθῆναι καὶ ὁ Ἐπ. Δεληγεώργης, ὡς ἐκπρόσωπος τῶν ἐπαναστατῶν, ἐδημοσίευσε προκήρυξιν, διὰ τῆς ὁποίας ἀνήγγειλε τὴν κατάλυσιν τῆς βασιλείας τοῦ Ὁθωνος καὶ τὴν σύγκλησιν Ἐθνοσυνελεύσεως.

Ὅταν δὲ ἡ βασιλικὴ θλαμηγὸς ἔφθασεν εἰς τὸν Πειραιᾶ, τὸ πλῆθος ἐδέχθη αὐτὸν δι' ἀπο-

1 8 6 2 δοκιμασιῶν καὶ ἀπειλῶν.

Ὀλην τὴν νύκτα ὁ Ὅθων ἔμεινεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Σαλαμῖνος σκεπτόμενος καὶ τὴν ἐπομέ-

νην ἀνεχώρησεν ἐπὶ ἀγγλικοῦ πλοίου, ὅπως εἶχεν ἔλθει (12 Ὀκτωβρίου 1862).

Ὁ Ὅθων ἐξῆσεν εἰς τὴν Ἑλλάδα περίπου 30 ἔτη. Ἐξῆσεν ἀκόμη πέντε ἔτη εἰς τὴν ἐξορίαν νοσταλγῶν τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἀλληλογραφία του ἀποδεικνύει τὴν θερμὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Δὲν ἠθέλησε μέχρι τοῦ θανάτου του νὰ ἀποχωρισθῇ, καθὼς καὶ ἡ Ἀμαλία, τὴν ὥραίαν ἑλληνικὴν ἐνδυμασίαν καὶ κατὰ τὰς τελευταίας του στιγμὰς τὰ χεῖλη του ἐπρόφεραν τὴν λέξιν «Ἑλλάς».

Τοιουτοτρόπως παρῆλθον τριάκοντα ἔτη ἐλευθέρου βίου καὶ τὸ νεοσύστατον κράτος μας δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς εὐημερίας. Τὸ φαινόμενον αὐτὸ εἶναι φυσικὸν εἰς τὰ ἔθνη, τὰ ὅποια διψοῦν πρόοδον καὶ δημιουργίαν. Εἶναι ὅμως ἐξ ἄλλου ἀληθές ὅτι αἱ διαρκεῖς αὐταὶ ἀνωμαλίαι ἐπεβράδυναν τὴν ἐσωτερικὴν μας ὀργάνωσιν εἰς κράτος εὐνομούμενον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Η ΕΥΡΩΠΗ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ 1870 — Ο ΑΓΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΩΣ

1. Η ΓΑΛΛΙΑ

Ο ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΙΗ' (1814-1824) — Η ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΜΟΝΑΡΧΙΑ

Ἐνῶς ἡ Ἑλλάς ἠγωνίζετο διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἀπὸ τοῦ Τουρκικοῦ ζυγοῦ καὶ βραδύτερον κατέβαλλε μεγάλας προσπάθειάς νὰ ὀργανωθῆ ἑσωτερικῶς εἰς κράτος πολιτισμένον, ἡ Εὐρώπη διήρχετο μίαν ἀπὸ τὰς πλέον ταρχώδεις περιόδους τῆς ἱστορίας τῆς. Εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίσωμεν τὴν σπουδαίαν πολιτικὴν κίνησιν, ἡ ὁποία ἐσημειώθη εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοὺς καὶ εἶχε πολλάκις καὶ εἰς τὰ πράγματα τῆς χώρας μας σημαντικὸν ἀντίκτυπον.

Μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Βατερλό (18 Ἰουνίου 1815) ὁ βουρβωνικὸς οἶκος ἀποκατεστάθη εἰς τὴν Γαλλίαν, ὁ **Λουδοβίκος ΙΗ'** ἀνῆλθεν εἰς τὸν γαλλικὸν θρόνον καὶ οἱ μετανάσται εὐγενεῖς ἐπανῆλθον εἰς τὴν πατρίδα των. Ὁ Λουδοβίκος ἐχορήγησε συνταγματικὸν πολίτευμα, τὸ ὁποῖον παρεχώρει εἰς τὸν γαλλικὸν λαὸν περιορισμένας ἐλευθερίας. Καθιέρωσε δύο Βουλὰς, ἀλλὰ περιώριζε πολὺ τὸ ἐκλογικὸν δικαίωμα. Ἐπὶ 35 ἑκατομμυρίων κατοίκων ἐψήφριζον μόλις 90-100 χιλιάδες. Τοιοῦτοτρόπως ἀποκατεστάθη εἰς τὴν Γαλλίαν νέον πολίτευμα, ἡ **Συνταγματικὴ ἡ μοναρχία**.

Ὁ Λουδοβίκος ΙΗ' ἦτο ἄνθρωπος εὐφυῆς καὶ μὲ ὀρθὴν κρίσιν, ἀλλὰ νοητὸς καὶ ἄνευ πρωτοβουλίας. Διὰ τοῦτο ἐδημιουργήθησαν εἰς τὴν Γαλλίαν πολιτικὰ κόμματα, τὰ ὁποῖα μὲ τὴν δρᾶσιν των προσέκλινον εἰς τὴν χώραν ταρχαγίας. Τὰ σημαντικώτερα ἐξ αὐτῶν ἦσαν: 1) Οἱ ἄκροὶ ἢ ἀδιάλλακτοὶ βασιλόφρονες, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐπικεφαλῆς τὸν ἀδελφὸν τοῦ βασιλέως Κάρολον καὶ ἐζήτησαν τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ παλαιοῦ ἀπολυταρχικοῦ καθεστώτος. Αὐτοὺς οἱ Γάλλοι ὠνάμαζον **Ultras** καὶ ἔλεγον περὶ αὐτῶν ὅτι ἦσαν βασιλικώτεροι τοῦ βασιλέως. 2) Οἱ **συνταγματικοὶ βασιλόφρονες**, οἱ

ὁποῖοι ἦσαν ὀπαδοὶ τοῦ βασιλείως καὶ τῆς συνταγματικῆς μοναρχίας. Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν οἱ σπουδαῖοι ἱστορικοὶ **Γκιζὸ** καὶ **Τιέρ**. 3) Οἱ φιλελεύθεροι ἢ ἀνεξάρτητοι, οἱ ὁποῖοι ἐμίσουν ἐξ ἴσου τὸ παλαιὸν καθεστῶς καὶ τοὺς Βουρβόνους.

Ἐπὶ τοῦ Λουδοβίκου ΙΗ' ἐκυβέρνησαν τὴν Γαλλίαν σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου οἱ ἀδάλλακτοι, οἱ ὁποῖοι μάλιστα προσέβησαν εἰς ἀντενδικήσεις κατὰ τῶν φίλων τῆς ἐπαναστάσεως καὶ κατεδίκανον εἰς θάνατον πολλοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Ναπολέοντος, μεταξὺ τῶν ὁποίων 16 στρατηγούς. Εἷς ἐξ αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ περιφημὸς στρατηγὸς Νέυ.

ΚΑΡΟΛΟΣ Ι' (1824 - 1830) — ΙΟΥΛΙΑΝΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Τὸν Λουδοβίκον ΙΗ' διεδέχθη ὁ ἀδελφός του **Κάρολος Ι'** εἰς ἡλικίαν 57 ἐτῶν. Πρόγραμματ' αὐτοῦ ὁ Κάρολος ἔθεσε τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ παλαιοῦ καθεστώτος καὶ πρὸς τοῦτο ἐνήργησε μεγάλην ἐκκαθάρισιν εἰς τὴν διοίκησιν καὶ τὸν στρατόν. Ἄλλ' ἢ ἀντιδασίς ἡ ὁποία ἐξεδηλώθη κατὰ τῶν ἀυθαιρεσιῶν τοῦ Καρόλου, ἦτο ζωηρὰ καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐσκέφθησαν νὰ κερδίσουν τὴν κοινὴν γνώμην μὲ μίαν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ὁ γαλλικὸς στρατὸς μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ὁ ἡγεμὼν τοῦ Ἀλγερίου προσέβαλε τὸν πρεσβευτὴν τῆς Γαλλίας, κατέλαβε τὸ Ἀλγέριον (5 Ἰουλίου 1830).

Ἄλλ' ἡ κοινὴ γνώμη δὲν συνεκινήθη καὶ κατὰ τὰς ἐκλογὰς ἡ κυβερνήσις κατεψηφίσθη. Ὁ Κάρολος τότε διὰ διαταγμάτων προσέβη εἰς διαφόρους περιορισμοὺς τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος κατ' ἀρχὰς προσέβη εἰς διαδηλώσεις καὶ κατόπιν εἰς ἔνοπλον ἐξέγερσιν. Ἐστήθησαν ὁδοφράγματα εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων καὶ μετὰ τριήμερον μάχην ὁ λαὸς ἔγινε κύριος τῆς καταστάσεως. Ὁ Κάρολος ἔφυγεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἀνηγορεύθη δὲ βασιλεὺς ὁ δούξ τῆς Ὁρλεάνης Λουδοβίκος Φίλιππος Α'.

Αὐτὴ εἶναι ἡ **Ἰουλιανὴ ἐπανάστασις**, ἡ ὁποία εἶχεν ἀντίκτυπον εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Τὸ Βέλγιον ἐπανεστάτησε, διὰ νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὴν Ὀλλανδίαν, καὶ τέλος κατώρθωσε νὰ γίνῃ ἀνεξάρτητον συνταγματικὸν βασίλειον μὲ βασιλέα **1830** τὸ πρίγκηπα Λεοπόλδον (1831 - 1865), τοῦ ὁποίου ἡ ὑποψηφιότης εἶχεν ὑποστηρικτῆ καὶ διὰ τὸν ἑλληνικὸν θρόνον. Ἐπίσης

ἐπανεστάτησεν ἡ Πολωνία, διὰ τὴν ἀνακτῆσιν τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς. Ἄλλ' ὁ στρατὸς τοῦ Τσάρου κατέπνιξε τὸ κίνημα, ἡ Πολωνία ἔχασε τὴν μέχρι τοῦδε αὐτοδιοίκησιν τῆς καὶ μετεβλήθη εἰς ρωσικὴν ἐπαρχίαν. Καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐσημειώθη κίνημα κατὰ τῆς Αὐστρίας, ἀλλ' ὁ αὐστριακὸς στρατὸς ἐπενέβη ἐγκαίρως καὶ κατέπνιξεν αὐτό. Ὅμοια κινήματα ἐσημειώθησαν καὶ εἰς τὴν Ἰσπανίαν καὶ Γερμανίαν.

Ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος παρεχώρησε σύνταγμα μὲ περισσοτέρας ἐλευθερίας καὶ ἐπεξέτεινε τὸ ἐκλογικὸν δικαίωμα εἰς περισσοτέρους, ὥστε τῶρα οἱ ψηφοφόροι ἀνήρχοντο εἰς 200 χιλ., ἡ δὲ ἀστική τάξις, ἐξησφάλισεν ἐφεξῆς τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν. Ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος, υἱὸς τοῦ γνωστοῦ ἐκ τῆς ἐπαναστάσεως Philippe l'égalité-προσεποιεῖτο ὅτι ἀποστρέφεται τοὺς τύπους, ἐξήρχετο πεζῶς, ἐπλησίαζε τὸν λαὸν καὶ κατήργησε τὴν βαρεῖαν ἐθιμοτυπεῖαν εἰς τὰ ἀνάκτορα. Διὰ τοῦτο ὠνόμαζον αὐτὸν βασιλέα τῶν ἀστῶν, ἢ ἀστὸν βασιλέα.

Τὴν Γαλλίαν ἐκυβέρνησεν ἐπὶ 7 ½ ἔτη κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοῦς ὁ Γκιζό, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπιβληθῆ μετὰ τὴν εὐφυΐαν, τὴν ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα καὶ τὴν εὐφραδείαν του. Ἀποτυχία ὅμως εἰς τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν καὶ φοβερὰ οἰκονομικὴ κρίσις ἐκλόμισαν τὴν θέσιν τῆς μοναρχίας. Ἡ ἀντιπολίτευσις ἤρχισεν ὀξυτάτην ἐπίθεσιν μὲ σύνθημα τὴν ἐκλογικὴν μεταρρύθμισιν καὶ ἰδίως τὴν καθολικὴν ψῆφον. Ἡ κίνησις αὐτὴ κατέληξεν εἰς ἐπικίνδυνον στάσιν. Ἐστήθησαν

1 8 4 8 πάλιν ὁδοφράγματα, ἔγιναν συγκρούσεις καὶ, ὅταν ἡ Ἐθνοφρουρὰ προστεθῆ μετὰ τὸ μέρος τῶν στασιαστῶν, τὸ κίνημα ἔλαβε χαρακτῆρα ἀντιδυναστικόν. Ὁ Λουδοβίκος ὑπεχρέωθη νὰ φύγῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Αὐτὴ εἶναι ἡ λεγομένη Φεβρουαρινὴ ἐπαναστάσις τοῦ 1848.

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Μετὰ τὴν φυγὴν τοῦ βασιλέως ἀπὸ τὴν Γαλλίαν ἐσχηματίσθη προσωρινὴ κυβέρνησις, ἡ ὁποία ἀνεκέρυξε τὴν δημοκρατίαν (24 Φεβρουαρίου 1848). Ἡ νέα δημοκρατία ἐκήρυξεν ὅτι εἶναι εἰρηνικὴ καὶ φιλόανθρωπος, κατήργησε τὴν θανατικὴν ποινὴν διὰ τὰς πολιτικὰς πράξεις καὶ εἰσήγαγε τὴν καθολικὴν ψηφοφορίαν. Πᾶς Γάλλος ἄνω τῶν 20ῶν

ἐτῶν εἶχε δικαίωμα ψήφου καὶ ἄνω τοῦ 25ου ἦτο ἐκλέξιμος. Τοιοῦτο-τρόπως ὁ ἀριθμὸς τῶν ψηφοφόρων ἀνῆλθεν εἰς 9 ἑκατομμύρια.

Ἄλλ' ἡ προσωρινὴ κυβέρνησις εὐρέθη πρὸ μεγάλων οἰκονομικῶν δυσχερειῶν. Ἡ ἐσοδεῖα τοῦ 1847 ἦτο κακὴ καὶ ἐπολλαπλασιάσθη τὸ πλῆθος τῶν ἀνέργων. Ἡ κατάστασις ἀνησύχησε τὴν εὐποροῦσαν τάξιν, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ ἀντιδρᾷ. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὰς ἐκλογὰς διὰ Συντακτικὴν Συνέλευσιν ἐπεκράτησαν οἱ συντηρητικοί, οἱ ἐργατικοὶ ἐπεχείρησαν νὰ ἀνατρέψουν βιαιῶς τὴν κατάστασιν. Τὸ κίνημα τῶν ἐργατῶν κατέπνιξεν ὁ στρατηγὸς Καβαριακά.

Ἡ Ἐθνοσυνέλευσις ἐψήφισε τὸ Σύνταγμα τῆς 12ης Νοεμβρίου 1848, τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησε μίαν Βουλὴν ἐκλεγομένην διὰ καθολικῆς ψηφοφορίας καὶ ἔδωκε τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν εἰς Πρόεδρον ἐκλεγόμενον ἐπίσης ὑπὸ τοῦ λαοῦ διὰ καθολικῆς ψηφοφορίας. Εἰς τὰς ἐκλογὰς τοῦ Δεκεμβρίου 1848 Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ἐξελέγη ὁ Λουδοβϊκὸς Ναπολέων, ἀνεψιὸς τοῦ Μ. Ναπολέοντος. Ἡ ἀγλή τοῦ μεγάλου στρατηλάτου ἔδωκε τὴν νίκην, ἔκτοτε δὲ ἡ ἀντίδρασις κατὰ τοῦ δημοκρατικοῦ καθεστώτος κατέστη ἰσχυρότερα.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Ο Γ' ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ

Ὁ Ναπολέων ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς εἰργάζετο διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς αὐτοκρατορίας καὶ, ἀφοῦ κατώρθωσε νὰ προσεταιρισθῇ ἀνωτέρους ἀξιωματικούς, προσέβη εἰς πραξικοπηματικὴν δόλυσιν τῆς Βουλῆς καὶ ἐκέλεσε τὸν λαὸν νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἀπαιτούμενην ἐξουσίαν, διὰ νὰ καταρτίσῃ νέον Σύνταγμα (2 Δεκεμβρίου 1851).

Οἱ δημοκρατικοὶ ἐπεχείρησαν νὰ ἀντιτάξουν ἀντίστασιν. Ὁ ποιητῆς Βίκτωρ Οὐγκὼ μὲ ἄλλους ὁμόφρονas προσεπάθησαν νὰ ἐξεγείρουν τὰς συνοικίας τῶν Παρισίων. Ἄλλ' ὁ λαὸς ἔμεινεν ἀδιάφορος, ἡ στάσις κατεστάλη καὶ ἔγιναν πολλὰὶ συλλήψεις καὶ ἐκτοπίσεις. Μεταξὺ τῶν ἐξορίστων ἦτο καὶ ὁ Οὐγκὼ. Τὸ δημοψήφισμα τῆς 20 - 21 Δεκεμβρίου 1851 μὲ 7 ½ ἑκατομ. ψήφους ἔδωκεν εἰς τὸν **1 8 5 2** Ναπολέοντα τὸν τίτλον τοῦ Προέδρου διὰ μίαν δεκαετίαν. Κατ' οὐσίαν ὁ Ναπολέων ἦτο δικτάτωρ. Μετὰ ἓν ἔτος (2 Δεκεμβρίου 1852) ἀνεκηρύχθη καὶ κατὰ τύπους αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων ὑπὸ τὸ ὄνομα **Ναπολέων Γ'.**

Ὁ γαλλικὸς λαὸς ἠλπίζεν ὅτι ὁ νέος Ναπολέων θὰ ἐπανάφερε

Ναπολέον Γ' (1808 - 1873)

τὰς ἐνδύξουσ ἡμέρας τοῦ θείου του. Καὶ πραγματικῶς ἤλθον στιγμαί, κατὰ τὰς ὁποίας ἐφάνη ὅτι ἡ Γαλλία ἐκυριάρχη εἰς τὴν Εὐρώπην. Ὁ Ναπολέον ἐταπείνωσεν ἀλληλοδιαδόχως τοὺς ἡγεμόνας, οἱ ὁποῖοι εἶχον νικήσει τὸν Ναπολέοντα Α'.

Εἰς τὴν Σεβαστούπολιν ἐνίκησε τὸν Τσάρον Νικόλαον.

Εἰς τὸ Σολφερίνο ἐνίκησε τὸν αὐτοκράτορα τῆς Αὐστρίας.

Συνετρίβη ὅμως, ὅταν προσέβαλε τὸν βασιλέα τῆς Πρωσίας.

2 Η ΑΓΓΛΙΑ

ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΤΟ 1815

Ἡ πολιτικὴ ὀργάνωσις τῆς Ἀγγλίας εἶχε παραμείνει μέχρι τοῦ 1815, ὅποια ἦτο τὸν 18ον αἰῶνα. Τὸ καθεστὼς αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐθαυμάσθη ἀπὸ τοὺς ἄλλους λαοὺς καὶ ἐχρησίμευσεν ὡς ὑπόδειγμα εἰς τοὺς φιλοσόφους καὶ πολιτικοὺς μεταρρυθμιστάς, ἦτο κατ' οὐσίαν ὀλιγαρχικόν. Τὴν Ἀγγλίαν ἐκυβέρνηα ἡ ἀριστοκρατία, δηλαδή οἱ γαιοκτῆμονες λόρδοι καὶ ὑπῆρχε πραγματικὴ διαίρεσις εἰς τάξεις κοινωνικάς.

Ἡ Ἀγγλία εἶχεν, ὅπως γνωρίζομεν, δύο Κοινοβουλευτικὰ Σώματα. Ἡ Βουλὴ τῶν Λόρδων ἢ Ἄνω Βουλὴ ἀποτελεῖτο ἀπὸ τοὺς τιτλοῦχοις εὐγενεῖς, τοὺς ὁποίους διώριζεν ὁ βασιλεὺς ἰσοβίως καὶ κληρονομικῶς εἰς ἀπερίριστον ἀριθμὸν. Ἡ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων ἢ Κάτω Βουλὴ κατηρτίζετο δι' ἐκλογῆς.

Ἄλλὰ τὸ ἐκλογικὸν σύστημα ἦτο παράδοξον. Τοὺς ἀντιπροσώπους ἐξέλεγον αἱ κομητεῖαι καὶ οἱ πύργοι. Ἐκάστη κομητεία ἔστειλεν εἰς τὴν Βουλὴν δύο βουλευτάς καὶ ἦτο, ὅτι ἡμεῖς σήμερον λέγομεν ἐκλογικὴν περιφέρειαν. Ἐπίσης ἕκαστος πύργος ἔστειλε δύο βουλευτάς, τὸ δὲ δικαίωμα αὐτὸ εἶχον δώσει οἱ βασιλεῖς κατὰ καιροὺς εἰς τοὺς πύργους. Εἰς τὰς κομητείας δικαίωμα ψήφου εἶχον μόνον ὅσοι εἶχον εἰσόδημα 50 σελίνια, δηλαδὴ 50 χρ. δραχμάς, ἀπὸ ἔργειον ἰδιοκτησίαν. Ἀναχρονιστικὸν ὅμως ἦτο αὐτό, τὸ ὅποῖον συνέβαινε μὲ τοὺς πύργους. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶχον χάσει τοὺς κατοίκους των, εἶχον καταστήσει ἀσήμαντα χωρία ἢ εἶχον σβήσει ἐντελῶς καὶ εἶχον περιέλθει εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν τῶν ἰσχυρῶν. Ἐν τούτοις ἐξηκολούθουν νὰ στέλλουν ἀντιπροσώπους, οἱ ὅποιοι συνήθως ἦσαν οἱ ἰδιοκτῆται των. Ἡ ἀναλογία ἦτο 187 βουλευταὶ κομητειῶν πρὸς 467 τῶν πύργων. Ἀντιθέτως μεγάλα βιομηχανικὰ κέντρα, ὅπως τὸ Μάντσεστερ, τὸ Μπίρμιγγχαμ κ. ἄ. δὲν ἀντιπροσωπεύοντο εἰς τὴν Βουλὴν, διότι οἱ κάτοικοί των (ἐργάται ὅς ἐπὶ τὸ πλεῖστον) δὲν εἶχον ἔργειον ἰδιοκτησίαν.

Ὁ ἀγγλικανικὸς κλήρος εἶχε μεγάλα προνόμια. Ἐπισημῶς ἀγνωρίζοντο δύο μόνον δόγματα, τὸ ἀγγλικανικὸν εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὸ πρεσβυτεριανὸν εἰς τὴν Σκωτίαν. Οἱ καθολικοὶ ἀπεκλείοντο ἀπὸ τὰς δημοσίας θέσεις.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΑΚΜΗ

Καταπληκτικὴν ἀνάπτυξιν ἐσημείωσεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἡ βιομηχανία ἀπὸ τοῦ τέλους τῶν ναπολεοντείων χρόνων. Εἰς τοῦτο συνετέλεσεν ἰδίως ἡ τελειοποίησις τῶν μηχανικῶν μέσων. Τὸν 16ον αἰῶνα οἱ Ἀγγλοὶ εἶχον ἀνακαλύψει τὴν ὑφαντικὴν μηχανήν, τὴν κλωστικὴν καὶ τὴν ἀτμομηχανήν, αἱ ὅσαι μὲ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ ἀνθρακὸς ἔφεραν ἐπανάστασιν εἰς τὴν βιομηχανίαν. Ἡ χώρα ὅλη ἐκαλύφθη ἀπὸ καπνοδόχους.

Ἀποτέλεσμα τῆς βιομηχανικῆς ἀκμῆς ἦτο ἡ ἀνάπτυξις μεγάλων βιομηχανικῶν κέντρων καὶ ἡ δημιουργία κεφαλαιούχων καὶ ἀνθρώπων ἀποζώντων ἀπὸ τὸ ἡμερομίσθιον, δηλαδὴ ἐργατικῆς τάξεως. Ἡ Ἀγγλία πρώτη ἀπὸ τὰς χώρας τῆς Εὐρώπης ἀπέπτυξε πληθυσμόν, ὁ ὅποιος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τραφῇ ἀπὸ τὰ προϊόντα τοῦ τόπου, εἶχεν ἀνάγκην ἀπὸ τρόφιμα εἰσαγόμενα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν καὶ ἔπρεπεν ἀντ'

αὐτῶν νὰ πωλῆ βιομηχανικά προϊόντα εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Περὶ τὰ μέσα τοῦ 19ου αἰῶνος ἡ Ἀγγλία ἦτο τὸ κατ' ἐξοχὴν βιομηχανικὸν κράτος τῆς Εὐρώπης, τὸ μέγα ἐργαστήριον τοῦ κόσμου.

Ἄλλ' ἀκριβῶς ἡ βιομηχανικὴ αὐτὴ ἀνάπτυξις ἐδημιούργησε τὰ μεγάλα προβλήματα τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας τοῦ αἰῶνος. Ἡ παλαιά, ἡ ἀγροτικὴ Ἀγγλία, ἦτο ὑπὲρ τοῦ προστατευτικοῦ ἐμπορίου, δηλ. τοῦ λεγομένου *μερκαντιλισμοῦ*. Ἐπέμενε δηλαδή τὸ κράτος νὰ κανονίζῃ τὴν παραγωγὴν καὶ τὴν συναλλαγὴν καὶ διὰ σειρᾶς νομοθετημάτων εἶχε κατοχυρώσει τὸ συμφέροντα τῶν παραγωγῶν. Κυριώτεροι ἦσαν οἱ νόμοι τῶν σιτηρῶν, οἱ ὅποιοι ἀπηγόρευον τὴν εἰσαγωγὴν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ σίτου καὶ ἐπέτρεπον εἰς τοὺς παραγωγοὺς νὰ πωλοῦν τὰ προϊόντα των εἰς ὑψηλὴν τιμὴν. Ἀλλὰ μετὰ τὴν εἰρήνην τοῦ 1815 ἡ τιμὴ τῶν σιτηρῶν εἶχε πέσει εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἐνῶ οἱ Ἀγγλοὶ ἐξηκολούθουν « νὰ τρώγουν ἀκριβὰ τὸ ψωμί » καὶ ἀκριβὸ ψωμί ἐσήμαιεν ὑψηλὸν ἡμερομίσθιον καὶ ἀκριβεῖαν τῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς. Ἦτο λοιπὸν φυσικὸν οἱ βιομηχανοὶ νὰ εἶναι κατὰ τῶν νόμων τῶν σιτηρῶν καὶ γενικῶς ὑπὲρ τοῦ ἐλευθέρου ἐμπορίου (Free Trade, φρίι τρέιντ), τὸ ὅποιον ἀπὸ τοῦ 1776 εἶχεν ὑποστηρίξει ὁ μέγας οικονομολόγος Ἀδὰμ Σμιθ.

Διὰ νὰ ἐπιτύχουν ὅμως τὴν οικονομικὴν μεταρρύθμισιν οἱ βιομηχανοὶ, ἔπρεπε νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ Κοινοβούλιον. Ἀλλὰ τὸ ἐκλογικὸν σύστημα ἡνῶει τοὺς γαιοκτῆμονας. Προϋπόθεσις πάσης οικονομικῆς μεταρρυθμίσεως ἦτο ἡ ἐκλογικὴ μεταρρύθμισις. Οἱ πολιτικοὶ λοιπὸν ἀγῶνες τῶν Ἀγγλῶν μετὰ τὴν εἰρήνην ἐστράφησαν κυρίως εἰς τὰ ἐξῆς προβλήματα: 1) ἐκλογικὴ μεταρρυθμίσις, 2) κατάργησις τῶν νόμων τῶν σιτηρῶν ἢ ἐλευθέρᾳ συναλλαγῇ καὶ 3) χειραφέτησις καθολικῶν.

ΑΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ

Τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν μεταρρύθμισιν διεξήγαγε κατ' ἀρχὰς ἡ μικρὰ μειοψηφία τοῦ Κοινοβουλίου, οἱ λεγόμενοι ριζοσπαστικοί, διότι τὰ δύο μεγάλα κόμματα, οἱ *Οὐξ* καὶ οἱ *Τόρι*, ἦσαν προσηλωμένα εἰς τὸ παλαιὸν καθεστῶς. Ἀλλ' οἱ Ἀγγλοὶ κατάρθωσαν νὰ διευθετήσουν τὰ ζητήματά των χωρὶς ἐσωτερικοὺς κλονισμοὺς, δηλ. ἐξελικτικῶς καὶ διὰ συμβιβασμοῦ.

1) Ἡ χειροφρέτησις τῶν καθολικῶν (1829). Τὸν ἀγῶνα ὠργάνωσεν ὁ περίφημος Ἴρλανδὸς πολιτευτὴς **Ὁ Κόννολ**. Ἡ Βουλὴ ἐδέχθη τὴν μεταρρυθμισιν, τὰ κατὰ τῶν καθολικῶν μέτρα κατηργήθησαν καὶ οἱ καθολικοὶ ἔλαβον τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέγωνται καὶ νὰ διορίζωνται εἰς δημοσίας θέσεις.

2) Ἡ ἐκλογικὴ μεταρρυθμισις (1832). Τὴν πρώτῃν ἐκλογικὴν μεταρρυθμισιν ἐπραγματοποίησεν ὁ πρωθυπουργὸς **Γκρέυ**. Ἀπὸ τοὺς ἐρήμους πύργους ἀφηρέθησαν 146 ἔδραι καὶ ἐδόθησαν εἰς βιομηχανικὰς πόλεις. Βραδύτερον εἰς δύο περιόδους, τὸ 1867 καὶ τὸ 1885, τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου ἐπεξετάθη εἰς πολλοὺς καθολικὸν ὅμως ἔγινε μόνον μετὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον, ἐπεκταθὲν μάλιστα καὶ εἰς τὰς γυναῖκας.

3) Ἡ οἰκονομικὴ μεταρρυθμισις (1846). Μετὰ τὴν ἐκλογικὴν μεταρρυθμισιν οἱ βιομήχανοι διέθετον ἔδρας εἰς τὴν Βουλὴν καὶ ἤρχισαν τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ μερκαντιλισμοῦ, δηλαδὴ τοῦ προστατευτικοῦ ἐμπορίου. Τὸ 1846 κατηργήθη ὁ νόμος τῶν σιτηρῶν. Αἱ ἄλλαι περιοριστικαὶ διατάξεις, ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, κατηργήθησαν καὶ ἡ Ἀγγλία ἐβάδισεν ἀποφασιστικῶς εἰς τὸ ἐλεύθερον ἐμπόριον. Τὸ 1860 δὲν ἔμενεν οὔτε ἔχνος ἀπὸ τὸ παλαιὸν σύστημα.

Αἱ συνέπειαι τῆς ἀλλαγῆς ἔγιναν ἀμέσως αἰσθηταί. Ἡ βιομηχανία ἀνεπτύχθη τεραστίως, ἡ ἐξαγωγὴ ἐπολλαπλασιάσθη, ὁ ἐμπορικὸς στόλος ηὐξάνετο ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος καὶ αἱ ἀποικιακαὶ κτήσεις ἐπεξετάθησαν καὶ ἐστερεώθησαν.

3. Η Ι Τ Α Λ Ι Α

ΕΞΕΓΕΡΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑΝ

Ἡ Ἰταλία ἐξηκολούθει νὰ εἶναι διεσπασμένη εἰς πολλὰ ἀνεξάρτητα ἀπ' ἀλλήλων κράτη, τὰ ὅποια ἐκυβερνῶντο ἀπολυταρχικῶς καὶ μέγα μέρος αὐτῆς κατείχετο ὑπὸ τῶν Αὐστριακῶν. Οἱ Ἰταλοὶ πατριῶται ἤρχισαν φανερῶς νὰ ἀπαιτοῦν φιλελευθέρους θεσμούς ἤδη ἀπὸ τοῦ 1830. Κυρίως ὅμως μετὰ τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1848 ἡ Ἰταλία ἔγινε θέατρον εὐρυτάτης ἐπαναστατικῆς κινήσεως, τῆς ὁποίας σκοπὸς ἦτο πάντοτε ἡ ἑνωσις τῆς Ἰταλίας καὶ ἡ ἐγ-

καθίδρυσις φελελευθέρων θεσμῶν. Πρὸ τούτου ὅμως ἔπρεπε νὰ ἐκδιωχθοῦν οἱ Αὐστριακοὶ ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν.

Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1848 οἱ Ἰταλοὶ ἐξήγέρθησαν σύσσωμοι. Οἱ ἡγεμόνες τῶν κρατιδίων ὑπεχρέωθησαν νὰ παραχωρήσουν συντάγματα, ὁ δὲ ἐπαναστατικὸς σύλλογος Νέα Ἰταλία ὁ ὁποῖος ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ περιφήμου συγγραφέως **Ματσίνι** (Mazzini), ἐξώθησεν εἰς πόλεμον κατὰ τῆς Αὐστρίας, τὸν ὁποῖον ἀνέλαβεν ὁ βασιλεὺς τῆς Σαρδηνίας μετὰ τὴν ὑποστήριξιν τῶν ἄλλων Ἰταλῶν ἡγεμόνων. Εἰς τὰς ἀρχὰς οἱ Αὐστριακοὶ ἐξεδιώχθησαν ἀπὸ τὸ Μιλάνον, ἀλλ' ἐνήργησαν δραστηρίως, ἐνίκησαν εἰς ἀποφασιστικὴν μάχην τὸν βασιλέα τῆς Σαρδηνίας καὶ διέσπασαν τὸν σύνδεσμον τῶν ἡγεμόνων τῆς Ἰταλίας. Αἱ ἐνέργειαι τῶν Ἰταλῶν πατριωτῶν μετὰ τὰς πρῶτας ἐπιτυχίας νὰ ἐγκαταστήσουν εἰς τὰ ἐπὶ μέρους ἰταλικὰ κράτη δημοκρατίας ἐναυάγησαν καὶ ἡ ἀντίδρασις ἐπεκράτησε παντοῦ. Ρεῦμα ἀπογοητεύσεως διεχύθη εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἀπέμεινεν ὅμως τὸ δίδαγμα ὅτι ἡ Ἰταλία δὲν ἦδύνατο νὰ ἀπελευθερωθῇ μόνη της.

ΕΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

Οἱ Ἰταλοὶ μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν ἐπαναστατικῶν κινημάτων ἐνόμισαν ὅτι εὐκολώτερον ἢδύνατο νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἑνωσίν των διὰ πολιτικῶν μέσων.

Ἡ προσοχὴ των ἐστρέφετο εἰς τὸ κράτος τῆς Σαρδηνίας, τὸ μόνον τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐθνικὴν δυναστείαν καὶ εἶχεν εἰσαγάγει συνταγματικὸν πολίτευμα. Ὁ βασιλεὺς αὐτοῦ **Βίκτωρ Ἐμμανουήλ** προσέλαβεν ὡς πρωθυπουργὸν τῶν διάσημον **Καβούρ**, ἑνθερμον ὁπαδὸν τῆς ἐνώσεως.

Ὁ Καβούρ ἐζήτησε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἑνωσιν τῆς Ἰταλίας μετὰ τὴν συνδομὴν τῆς Γαλλίας καὶ, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ Ναπολέοντος Γ', ἔλαβε μέρος κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον εἰς τὴν ἐκστρατείαν κατὰ τῆς Σεβαστουπόλεως. Βραδύτερον κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ πολέμου τοῦ ἔτους 1859 συνῆψε μετ' αὐτοῦ μυστικὴν συμφωνίαν. Κατ' αὐτὴν ἡ Σαρδηνία θὰ ἐλάμβανε τὴν Λομβαρδίαν καὶ τὴν Βενετίαν ἀπὸ τὴν Αὐστρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπήγοντο, καὶ θὰ παρεχώρει ὡς ἀντάλλαγμα τὴν Σαβοΐαν καὶ τὴν Νίκαιαν εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἡ Αὐστρία ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Σαρδηνίας καὶ ὁ αὐστριακὸς στρατὸς

διέβη τὸν Τίκωνο ποταμὸν (1859). Τότε ἐνεφανίσθη ὁ Ναπολέων εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ καὶ ὁ Γάλλος στρατηγὸς **Μάκ Μαὸν** ἐκέρδισε τὴν μάχην τοῦ Μαγεντά. Εὐθὺς μετ' ὀλίγον ὁ αὐστριακὸς στρατὸς συνετρίβη εἰς τὴν ὀνομαστὴν μάχην τοῦ Σολφερῖνο. Ἡ Αὐστρία ἤναγκάσθη νὰ εἰρηνεύσῃ. Παρεχώρησε τὴν Λομβαρδίαν εἰς τὸν Ναπολέοντα, ὁ ὁποῖος ἔδωκεν αὐτὴν εἰς τὴν Σαρδηνίαν ἀντὶ τῆς Σαβοΐας καὶ τῆς Νικαίας.

Εὐθὺς μετὰ τὸν πόλεμον ἤρχισεν ἡ ἐνωτικὴ κίνησις. Εἰς τὰ κράτη τῆς Κεντρικῆς Ἰταλίας ἐξεδιώχθησαν οἱ ἡγεμόνες καὶ ὁ λαὸς διὰ δημοψηφίσματος ἐκήρυξε τὴν ἑνωσιν μετὰ τὴν Σαρδηνίαν. Ὁ τολμηρὸς ἀρχηγὸς ἐθελοντῶν **Γαριβάλδης** ἀπεβιβάσθη μετὰ γιλιούς ἐθελοντάς εἰς τὴν Σικελίαν καὶ κατέλαβε τὸ Παλέρμον γενόμενος δε

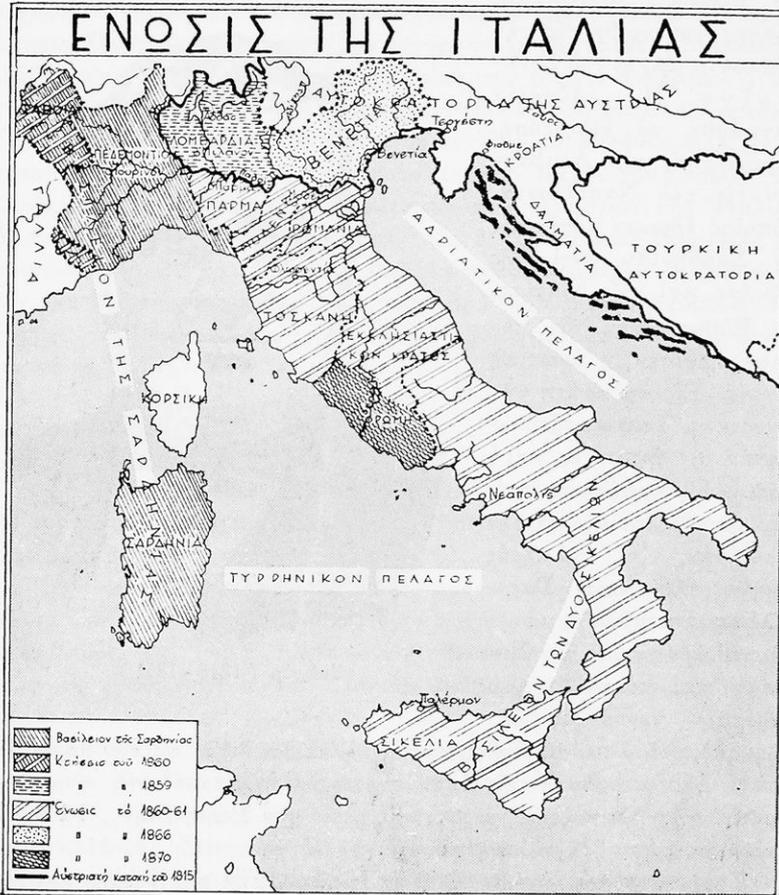
Καβούρ (1810 - 1861)

κτὸς ὑπὸ τοῦ λαοῦ μετὰ ἐνθουσιασμόν. Ἐκεῖθεν διέβη εἰς τὴν Κάτω Ἰταλίαν, ἐκίνησεν αὐτὴν εἰς ἐπανάστασιν καὶ ἠνάγκασε τὸν βασιλέα τῆς Νεαπόλεως νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Ρώμην, τὴν 1860 ὁποῖαν ὑπερῆσπιζε γαλλικὴ φρουρά.

Τοιουτοτρόπως ἠνώθη ὅλη ἡ Ἰταλία, πλὴν τῆς Ρώμης καὶ τῆς Βενετίας, ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουήλ Α', ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας καὶ κατέστησε πρωτεύουσιν τὴν Φλωρεντίαν.

Ἡ ἑνωσις ὀλοκλήρου τῆς Ἰταλίας συνετελέσθη βραδύτερον. Τὸ 1866, ὅπως θὰ ἴδωμεν, οἱ Ἴταλοι συνεμάχησαν μετὰ τὴν Πρωσσίαν

κατὰ τῆς Αὐστρίας. Μετὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τοῦ πολέμου, κυρίως διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν προσσικῶν στρατευμάτων, ἡ Ἰταλία ἔλαβε τὴν Βενετιάν ἀπὸ τὴν Αὐστρίαν. Τὸ δὲ 1870 μετὰ τὴν συντριβὴν τοῦ Να-

πολέμουτος Γ' ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, οἱ Ἴταλοὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν Ρώμην καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας μετέθεσε τὴν πρωτεύουσάν του εἰς τὴν κλιωνίαν πόλιν. Ἄλλ' ὁ Πάπας διεμαρτυρήθη καὶ κατεδίκασεν ἑαυτὸν εἰς ἐκούσιον περιορισμὸν εἰς τὸ Βατικανόν.

4. Η ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΚΑΙ Η ΑΥΣΤΡΙΑ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑΝ ΚΑΙ ΑΥΣΤΡΙΑΝ

Εἰς τὴν Γερμανίαν μετὰ τὸ 1815 εἶχεν ὑπερισχύσει ἡ ἀντίδρασις. Ἐνωσις καὶ συνταγματικὰ πολιτεύματα ἐβραίνοντο πράγματα ἀκατόρθωτα. Ἐν τούτοις μετὰ τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν τοῦ Ἰουλίου συντελέσθη γεγονός ἀξιολογώτατον, ἡ τ ε λ ω ν ε ι α κ ῆ ἔ ν ω σ ι ς τῶν γερμανικῶν κρατῶν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῆς Πρωσσίας. Πρῶτη ἡ Πρωσία κατήγγησε τοὺς ποικίλους δασμοὺς καὶ τὴν νύκτα τῆς πρώτης τοῦ ἔτους 1833 - 1834 ἤρθησαν τὰ τελωνειακὰ σύνορα τῶν περισσοτέρων κρατῶν τῆς Γερμανίας καὶ ἡ χώρα ἠνώθη εἰς μίαν ἀγορὰν ἀπὸ τῶν Ἄλπεων μέχρι τῆς Βαλτικῆς. Ἡ Αὐστρία ἀπέκρουσε τὴν ἔνωσιν καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀπέκλεισεν ἑαυτὴν ἀπὸ τὴν γερμανικὴν οἰκογένειαν.

Ἐμενον ὅμως ἅλυστα τὰ δύο μεγάλα προβλήματα : τὸ ἐνιαῖον γερμανικὸν κράτος καὶ τὸ φιλελεύθερον πολίτευμα. Εἰς ὅλα τὰ κράτη ὑπῆρχον ὀπαδοὶ τῶν νέων ἰδεῶν, τὰς ὁποίας διέσπειρεν ἡ ὁμάς, ἡ λεγομένη « Νέα Γερμανία », ὑπὸ τὸν ἀρχηγὸν τῆς **Ἑρρίκον Χάινε**. Τὰ συγγράμματα ὅμως τῆς Νέας Γερμανίας κατεδιώχθησαν καὶ ἔργων διωγμοὶ καὶ φυλακίσεις.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΙΟΥ 1848 – ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΝ ΦΡΑΓΚΦΟΥΡΤΗΣ

Ἡ γαλλικὴ ἐπανάστασις τοῦ Φεβρουαρίου ἔδωκε καὶ εἰς τὴν Γερμανίαν τὸ σύνθημα τῆς ἐξεγέρσεως. Ἡ Οὐγγαρία, ἡ Αὐστρία καὶ ἡ Βασιλία ἐπανεστάτησαν. Ὁ δὲ Μέττερνιχ ἠναγκάσθη νὰ δραπετεύσῃ εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Εἰς τὸ Βερολῖνον μεγάλη ἐξέγερσις τοῦ λαοῦ κατέληξεν εἰς αἰματηρὰν σύγκρουσιν καὶ ἠνάγκασε τὸν βασιλέα τῆς Πρωσσίας νὰ ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ παραχωρήσῃ **Σύνταγμα**.

Περίπου ἐξακόσιοι ἀντιπρόσωποι ἐκλεγέντες διὰ καθολικῆς ψηφοφορίας εἰς ὅλην τὴν Γερμανίαν συνῆλθον τὸν Μάιον τοῦ 1848 εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Παύλου εἰς Φραγκφούρτην διὰ νὰ καθορίσουν τὸν τύπον τοῦ γερμανικοῦ κράτους. Ἡ Γ ε ρ μ α ν ι κ ῆ ἔ θ ν ο - σ υ ν ἔ λ ε υ σ ι ς, τοῦ 1848, ἢ, ὅπως λέγεται, τὸ Κ ο ι ν ο - **1 8 4 8**
β ο ῦ λ ι ο ν τ ῆ ς Φ ρ α γ κ φ ο ῦ ρ τ η ς, παρουσίαζε πρῶ-
την φορὰν τοὺς Γερμανοὺς ὡς ἐνιαῖον ἔθνος.

Μετὰ μακρὰς συζητήσεις περὶ τῶν θεμελιωδῶν δικαιωμάτων τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ ἡ συνέλευσις ἐψήφισε Σύνταγμα, διὰ τοῦ ὁποίου τὰ γερμανικὰ κράτη ἐσχημάτιζον ὁμοσπονδιακὴν αὐτοκρατορίαν. Ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία ἐδίδετο εἰς Συνέλευσιν ἐκλεγομένην διὰ καθολικῆς ψήφοφίας, ἡ δὲ ἐκτελεστικὴ εἰς ἀνώτατον ἄρχοντα, ὁ ὁποῖος ἐλάμβανε τὸν τίτλον τοῦ κληρονομικοῦ αὐτοκράτορος τῶν Γερμανῶν. Ἀλλὰ τὸ ἀκανθῶδες ζήτημα ἦτο, ἂν ἡ ἔνωσις θὰ ἐγίνετο μετὰ ἢ ἄνευ τῆς Αὐστρίας. Μὲ μικρὰν πλειοψηφίαν (42 ψήφων) ἡ Συνέλευσις ἐδέχθη τὴν ἔνωσιν ἄνευ τῆς Αὐστρίας καὶ μὲ ἀκόμη μικροτέραν (24 ψήφων) προσέφερε τὸ στέμμα τῆς αὐτοκρατορίας εἰς τὸν βασιλεῆ τῆς Πρωσσίας Φρειδερίκον Γουλιέλμον (1849).

Ἐν τῷ μεταξὺ αἱ ἀπαναστάσεις κατεπνήρησαν παντοῦ εἰς τὴν Γερμανίαν. Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Φερδινάνδος ἠναγκάσθη εἰς παραίτησιν καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον ὁ **Φραγκίσκος Ἰωσήφ**, ὁ ὁποῖος εἶχε μακροτάτην βασιλείαν διαρκέσασαν μέχρι τοῦ μεγάλου παγκοσμίου πολέμου (1916). Τὸ παράδειγμα τῆς Αὐστρίας ἠκολούθησε καὶ ἡ Πρωσία. Τὸ Βερολῖνον κατελήφθη διὰ πολιορκίας ὑπὸ τοῦ πρωστικοῦ στρατοῦ.

Τὰ γεγονότα τῆς Αὐστρίας καὶ Πρωσσίας, εἶχον σοβαρὸν ἀντίκτυπον εἰς τὸ Κοινοβούλιον τῆς Φραγκφοῦρτης. Ἡ Αὐστρία διέταξε τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς νὰ ἀποχωρήσουν ἀπὸ τὸ Κοινοβούλιον, ὁ δὲ βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τὸ στέμμα, τὰ ὁποῖον ἤλθε νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὸν ἀντιπροσωπεῖα τοῦ Κοινοβουλίου, καὶ ἀνεκάλεσε τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Πρωσσίας. Τὸ αὐτὸ ἔπραξαν καὶ ἄλλοι ἡγεμόνες. Ἐκδιωχθὲν ἀπὸ τὴν Φραγκφοῦρτην τὸ καλοβωθὲν Κοινοβούλιον μετέθεσε τὴν ἔδραν του εἰς Στουτγάρδην, ὅπου διεσκόρπισεν αὐτὸ ἡ ἀστυνομία. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρας τοῦ Κοινοβουλίου εἶχον κακὸν τέλος.

Η ΠΡΩΣΣΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ — ΟΛΜΟΥΤΣ (1850)

Ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας ἐλυπεῖτο κατὰ βάθος, διότι μὴ δεχθεὶς τὸ στέμμα τῆς Γερμανίας ἄφησε λαμπρὰν εὐκαιρίαν νὰ τοῦ δι-φύγῃ. Ἐπίστευεν ὅμως ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ φθάσῃ δι' ἄλλης ὁδοῦ εἰς τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα, νὰ λάβῃ δηλαδὴ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἡγεμόνων τὸ στέμμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποκρούσει προσφερθὲν ὑπὸ τοῦ λαοῦ. Ἦργισε λοιπὸν συνεννοήσεις μὲ τοὺς Γερμανοὺς ἡγεμόνας διὰ

τὴν ἔδρυσιν ὁμοσπονδίας, τῆς ὁποίας θὰ ἦτο ὁ ἴδιος ἀρχηγός, ἀποκλειομένης τῆς Αὐστρίας. Ἡ ὑπόθεσις ἐπροχώρησε καὶ ἔγινε δεκτὸν τὸ ὑπὸ τῆς Πρωσσίας καταρτισθὲν Σύνταγμα τῆς ἐνώσεως (1850).

Ἄλλ' ἡ Αὐστρία ἔλαβεν ἀπειλητικὴν στάσιν κατὰ τῆς Πρωσσίας ἔχουσα τὴν πρόθυμον ὑποστήριξιν καὶ τῆς Ρισίας. Ὁ Φρειδερίκος Γουλιέλμος ὑπεχώρησεν εἰς τὴν συνάντησιν τοῦ Ὀ λ μ ο υ τ ς (Olmütz) καὶ ἐδέχθη τὴν διάλυσιν τῆς ἐνώσεως καὶ τὴν ἀνασύστασιν τῆς Γερμανικῆς ὁμοσπονδίας.

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ Α' — ΒΙΣΜΑΡΚ

Τοιοῦτοτρόπως περὶ τὸ 1850 ἡ ἰδέα τῆς ἐνώσεως τῆς Γερμανίας ἐφαίνετο τελείως ἀπραγματοποίητος, διότι ἡ ἀντίδρασις εἶχεν ὑπερισχύσει πανταχοῦ καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ φύσει συντηρητικοῦ γερμανικοῦ λαοῦ δὲν εἶχε διαθέσιν διὰ νέους πολιτικούς ἀγῶνας. Ἐκτὸς τούτου ζένοι μεγάλοι δυνάμεις, ἰδίως ἡ Γαλλία, εἰργάζοντο κατὰ τῆς ἐνώσεως τῆς Γερμανίας. Ἄλλὰ τὴν Γερμανίαν ἤνωσεν ἡ πρωσσικὴ σπάθη καὶ ἡ διπλωματία τοῦ Βίσμαρκ.

Ὁ νέος βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας **Γουλιέλμος Α'** (1860 - 1888) λαβὼν ὡς ὑπουργὸν τῶν στρατιωτικῶν τὸν στρατηγὸν **Φὸν Ρόον** (Bon Roon) ἤρχισε βαθεῖαν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ πρωσσικοῦ στρατοῦ. Ὅταν ὅμως ὁ Φὸν Ρόον εἰσηγήθη εἰς τὴν Βουλὴν τὴν γενικὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ἡ δημοκρατικὴ φιλελευθέρα πλειοψηφία τῆς Βουλῆς ἀντέταξε ζωηρὰν ἀντίστασιν εἰς τὰ στρατιωτικὰ μέτρα. Ὁ Γουλιέλμος περιελθὼν εἰς δύσκολον θέσιν ἐκάλεσεν εἰς τὴν ἀρχὴν τὸν Βίσμαρκ τῇ ἐπιμόνῳ συστάσει τοῦ Φὸν Ρόον.

Ὁ **Βίσμαρκ** (Otto Bismarck 1815 - 1898) ἦτο γνωστὸς διὰ τὰ αὐταρχικὰ του φρονήματα καὶ οὐδεμίαν ἀξίαν ἀπέδιδεν εἰς τὰ λαϊκὰ δικαιώματα καὶ τὰς συνταγματικὰς ἐλευθερίας, ἡ δὲ ἔνωσις τῆς Γερμανίας διὰ λαϊκῶν ἀντιπροσώπων κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ Κοινοβουλίου τῆς Φραγκφούρτης ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν οὐτοπία. Ὁ Βίσμαρκ ἦτο ἄνθρωπος θελήσεως εἰς βαθμόν, ὥστε νὰ ἐκμηδενίζωνται πρὸ αὐτοῦ αἱ κοιναὶ προσωπικότητες. Εἶχε συνέπειαν εἰς τὰς πράξεις του καὶ ἀντοχὴν εἰς τὴν ἐργασίαν του παραδειγματικὴν. Ὁ Βίσμαρκ ἐκυβέρνησε τὴν Γερμανίαν περίπου τριάκοντα ἔτη (1862 - 1890), ἐπρωτοστάτησεν εἰς τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς πατρίδος του κατὰ τὰ ἔτη αὐτὰ καὶ θεωρεῖται ὡς δημιουργὸς τῆς Νέας Γερμανίας.

Ὅθων Βίσμαρκ (1815 - 1898)

Ὁ Βίσμαρκ εἶχε τὴν γνώμη ὅτι τὸ γερμανικὸν ζήτημα ἔπρεπε νὰ λυθῆ με κέντρον τὴν Πρωσσίαν, ἀποκλειομένης τῆς Αὐστρίας· ὄχι ὅμως « δι' ἀγροπέσεων καὶ ἀποφάσεων πλειονοψηφίας », ἀλλὰ « διὰ σίματος καὶ σιδήρου ». Πρὸς τοῦτο ἡ Πρωσσία ἔπρεπεν ἀπαξ νὰ μετρηθῆ με τὴν Αὐστρίαν. Οἱ φιλελεύθεροι ἠθέλησαν νὰ ἀντιδράσουν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ στρατιωτικοῦ προγράμματος. Ἀλλ' ὁ Βίσμαρκ παραβιάζων μετ' ἀδιαφορίας τοὺς συνταγματικούς τύπους ἐπροχώρησε διὰ τῶν λεγομένων προσωρινῶν μέτρων, τὰ ὅποια ἐμελλε νὰ ἐπικυρώσῃ βραδύτερον, ὅπως ἔλεγεν, ἡ Βουλὴ.

ΔΑΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ (1864 - 1866)

Συνεπεία προστριβῶν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Δανίας Χριστιανὸν Θ', αὐστροπρωσσικὸς στρατὸς κατέλαβε τὰ ἀμφισβητούμενα δουκάτα Σλέσβιγ καὶ Χολστάν (Schleswig - Holstein). Ἀλλ' ἐξ ἀφορμῆς ἀκριβῶς τῆς διανομῆς τῶν δουκάτων ἐξευράγη ὁ ἀναπόφευκτος μεταξὺ Αὐστρίας καὶ Πρωσσίας πόλεμος. Ὁ Βίσμαρκ εἶχε παρασκευάσει τεγγηέντως τὸν πόλεμον. Εἶχε περιποιηθῆ πρῶτον τὴν Ρωσίαν, κηρυχθεὶς κατὰ τῆς πολωνικῆς ἐξεγέρσεως. Ἐξησφάλισε τὴν οὐδετερότητα τοῦ Ναπολέοντος Γ' διὰ τῆς συναντήσεως τοῦ Μπίαρριτς (Biarritz) καὶ ἔκλεισε συμμαχίαν μετ' ἡ Ἰταλίαν.

Ὁ ἀγὼν ἐκρίθη ἐντὸς 7 ἡμερῶν, διότι ὁ πρωσσικὸς στρατὸς ἦτο κατηρτισμένος ἀσυγκρίτως ἀρτιώτερον τοῦ αὐστριακοῦ καὶ ὠδήγηετο ὑπὸ ἐξόχου στρατιωτικοῦ τοῦ διασῆμου **Μόλτκε**. Ἡ ἀποφασί-

στικὴ μάχη ἐδόθη τὸν Ἰούλιον τοῦ 1866 εἰς τὴν Βοημίαν παρὰ τὸ **Κένιξγκρετς ἢ Σαδόβαν**. Ὁ αὐστριακὸς στρατὸς ἠττήθη κατὰ κράτος. Τὸ ἑσπέρας τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Βίσμαρκ εἶπεν : « Ἡ ἔρις ἐκρίθη. Τώρα πρέπει νὰ ἀνακτήσωμεν τὴν παλαιὰν φιλίαν πρὸς τὴν Αὐστρίαν ».

Ὁ Βίσμαρκ ἐφοβεῖτο περιπλοκάς εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπου εἶχε κάμει κατάπληξιν ἢ ταχεῖα νίκη τῶν Πρώσων. Ἐκτὸς τούτου δὲν ἤθελε νὰ ταπεινώσῃ ὑπὲρ τὸ δέον τὴν Αὐστρίαν, διότι ἀπέβλεπεν εἰς ἀπωτέρους σκοπούς. Ὁ αὐτοκράτωρ Φραγκίσκος Ἰωσήφ εἰς τὴν εἰρήνην τῆς Πράγας (1866) ἐδέχθη τὴν διάλυσιν τῆς Γερμανικῆς Ὁμοσπονδίας. Τοιοῦτοτρόπως ἡ Γερμανικὴ Δυναστεία ἐληξέ μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς Πρωσσίας. Ἡ Ἰταλία συμμαχήσασα μετὰ τὴν Πρωσσίαν καὶ λαβοῦσα μέρος εἰς τὸν πόλεμον ἔλαβεν, ὅπως εἶδομεν ἀνωτέρω, τὴν Βενετίαν.

ΓΑΛΛΟΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ – ΕΝΩΣΙΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ (1870 – 1871)

Ἀφορμὴν εἰς τὴν ἐκρηξῆν τοῦ πολέμου ἔδωκεν ἡ διαδοχὴ τοῦ Ἰσπανικοῦ θρόνου. Οἱ Ἰσπανοὶ δηλαδὴ ἐκάλεσαν εἰς τὸν θρόνον τὸν Γερμανὸν πρίγκηπα Λεοπόλδον ἐκ τοῦ οἴκου Χοεν-ζόλλερν. Τοῦτο ἤγειρε θύελλαν ἀγανακτήσεως εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας ἠναγκάσθη νὰ συστήσῃ εἰς τὸν Λεοπόλδον νὰ παραιτηθῇ. Ὅταν ὅμως ὁ Ναπολέων Γ' ἀπήτησεν, ὅπως ὁ Γουλιέλμος προβῆ εἰς δῆλωσιν ὅτι καὶ εἰς τὸ μέλλον δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐπὶ τοῦ Ἰσπανικοῦ θρόνου ὑποψηφιότητα τοῦ Λεοπόλδου, ἡ Πρωσσία ἠρνήθη. Κατόπιν τούτου ἡ Γαλλία ἐκήρυξε τὸν πόλεμον. Ἀλλὰ τὸν πόλεμον αὐτὸν ὁ Βίσμαρκ ἐθεώρει ὡς τὸ καλύτερον μέσον πρὸς ἔνωσιν τῆς Γερμανίας.

Ἡ Γαλλία δὲν ἦτο ἐτοίμη πρὸς πόλεμον, τοῦ ὁποῦ δὲν ἐξετίμα καλῶς τὸ μέγεθος. Εἶχε νὰ παλαίσῃ πρὸς πολυάριθμον, νεώτατον καὶ ἄριστα κατηρτισμένον στρατόν, ὁ ὁποῖος ἐχρησιμοποιοῦσε τὰς νέας ἐφευρέσεις (τὸν τηλεγράφων, τὸν σιδηρόδρομον κλπ.), ἐνῶ ὁ γαλλικὸς στρατὸς ἦτο μικρὸς καὶ κατὰ τὸ παλαιὸν σύστημα ὠργανωμένος. Τὴν γενικὴν ἀρχιστρατηγίαν τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ εἶχεν ὁ Μόλτικε, τοῦ γαλλικοῦ ὁ Ναπολέων.

Οἱ Γερμανοὶ κινήθεντες μετὰ τῆς συνήθους ταχύτητος διέσπασαν

τὸ γαλλικὸν μέτωπον εἰς τὴν Ἀλσατίαν. Καὶ ἐνῶ μέγα τμήμα τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ ὑπὸ τὸν Μάκ Μαὸν ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ, ὁ μεγαλύτερος ὄγκος αὐτοῦ ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Μπαζαὶν ἐπολιορκήθη

εἰς τὸ Μέτς. Δύο γερμανικὰ στρατιὰ ἐβάδιζον κατὰ τῶν Παρισίων. Ἐνῶ δὲ ὁ Μάκ Μαὸν σχηματίσας νέον στρατὸν ἐσχόπει νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν πρωτεύουσαν, διετάχθη νὰ βαδίσῃ πρὸς ἀπάλλαξήν τοῦ πολιορκουμένου στρατοῦ τοῦ Μπαζαὶν. Οἱ Γερμανοὶ παρηκολούθησαν τὸν

γαλλικὸν στρατὸν καὶ εἰς τὸ μικρὸν φρούριον Σεδάν ὁ γαλλικὸς στρατὸς (83 χιλ.) μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος Γ' ἠναγκάσθη νὰ παραδοθῆ. Τοιοῦτοτρόπως ἐντὸς μηνὸς οἱ Γερμανοὶ κατέστρεψαν τὸν αὐτοκρατορικὸν στρατὸν.

Μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Σεδάν οἱ Γερμανοὶ περιέκλεισαν τοὺς Παρισίους, ὅπου μετὰ τὴν παράδοσιν τοῦ αὐτοκράτορος ἀνεκηρύχθη ἡ δημοκρατία. Ἡ Κυβέρνησις τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης, τῆς ὁποίας μέλη ἦσαν ὁ **Γαμβέτας** καὶ ὁ **Ἰούλιος Φάβρ**, ἀπεφύσισε νὰ ἐξυκολουθήσῃ τὸν πόλεμον. Ὅλοι ὅμως αἱ ἀπόπειραι πρὸς διασπασιν τῆς πολιορκίας, αἱ ὁποῖαι ἐγέναν ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν, ἀπέτυχον. Μετ' ὀλίγον ἔπεσε καὶ τὸ Μέτς, ὅπου 180 χιλ. στρατιῶται καὶ 5 χιλ. ἀξιωματικοὶ παρεδόθησαν εἰς τοὺς Γερμανοὺς. Ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις, βλέπουσα τὸ ἄσκοπον τῆς περαιτέρω ἀντιστάσεως, ἠναγκάσθη νὰ συνθηκολογήσῃ (Ἰανουάριος 1871).

Ἡ προκαταρκτικὴ εἰρήνη ὑπεγράφη εἰς τὰς Βερσαλλίας. Ἡ Γαλλία ὑπεχρέωθη νὰ παραχωρήσῃ τὴν Ἀλσατίαν καὶ τὴν Λωρραίνην μετὰ τοῦ Μέτς καὶ νὰ πληρώσῃ 5 δισεκατομ. φράγκα ὡς πολεμικὴν ἀποζημίωσιν. Ἡ ὀριστικὴ συνθήκη τῆς εἰρήνης ὑπεγράφη εἰς Φρανκφούρτην τὸν Μάρτιον τοῦ 1871.

Τὰ καταπληκτικὰ γεγονότα παρήγαγον βαθεῖαν συγκίνησιν εἰς τὴν Γερμανίαν καὶ ὅλοι ἤρχισαν νὰ αἰσθάνωνται ὅτι ἔφθασεν ἡ ὥρα τῆς ἐνώσεως τοῦ ἔθνους. Εἰς ὅλα τὰ μέρη ὠρίμασεν ἡ ἰδέα ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως ὑπὸ τὴν Πρωσίαν. Ἐνῶ λοιπὸν τὰ γερμανικὰ στρατεύματα περιέκλειον τοὺς Παρισίους, ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσίας Γουλιέλμος Α' μετὰ τοῦ Βίσμαρκ καὶ τῆς λοιπῆς συνοδείας ἐγκαθίσταντο εἰς τὰς Βερσαλλίας. Ἐκεῖ διεξήχθησαν αἱ διαπραγματεύσεις πρὸς ἕδρυσιν τῆς Γερμανικῆς Αὐτοκρατορίας.

Τὴν 18 Ἰανουαρίου 1871 εἰς τὴν Αἰθουσαν τῶν Κατό- **1871** πτρων τοῦ ἀνακτόρου τῶν Βερσαλλιῶν ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσίας ἀνηγορεύθη Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

ΤΟ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ΚΑΙ Η ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΤΟ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

1153
B! εφέμνου.
X
Ἀφοῦ εἶδομεν τὰ σπουδαιότερα γεγονότα τῆς εὐρωπαϊκῆς ἱστορίας ἀπὸ τοῦ 1815 - 1870, συνεχίζομεν πάλιν τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος μας. Ἄλλ' ἡ ἱστορία μας κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοὺς εἶναι στενωδῶς συνδεδεμένη μετὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Τουρκίας καὶ τῶν λοιπῶν βαλκανικῶν κρατῶν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ αἱ Μεγάλαι Δυνάμεις ἐδημιούργησαν πολλὰ συμφέροντα ἐντὸς τῆς ὀθωμανικῆς Ἐπικρατείας, καὶ πολλάκις ἐπενέβηον ἐνεργῶς εἰς ζητήματα ἀφορῶντα αὐτήν, τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν τῆς περιόδου αὐτῆς, δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ 1830 κ. ἐ., θὰ ἐξετάσωμεν ἐν συνδυασμῶ πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς Βαλκανικῆς καὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν εἰς τὸ κεφάλαιον Ι' ὑπὸ τὸν τίτλον Ἀνατολικὸν Ζήτημα. Καὶ κατὰ πρότερον ἂς γνωρίσωμεν εἰς ποίαν θέσιν εὕρισκετο κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοὺς τὸ Ἀνατολικὸν Ζήτημα.

Ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ 19ου αἰῶνος ἐφάνη ὅτι ὁ σουλτᾶνος δὲν ἤτο εἰς θέσιν νὰ συγκρατήσῃ τὰς ἐκτεταμένους κτήσεις του καὶ ἡ κληρονομία τοῦ «ἐτοιμοθανάτου ἀσθενοῦς», ὅπως ἀπεκαλεῖτο ὁ σουλτᾶνος, ἔργινεν ἀντικείμενον τοῦ ἀνταγωνισμοῦ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων. Ἄλλαι μὲν ἐξ αὐτῶν, ἐπειδὴ εἶχον δημιουργήσει οἰκονομικὰ συμφέροντα εἰς τὴν Τουρκικὴν αὐτοκρατορίαν, ἐκηρύχθησαν ὑπὲρ τῆς ἀκεραιότητος αὐτῆς, ἄλλαι δὲ ἤθελον τὴν διάλυσιν καὶ διανομὴν αὐτῆς. Ἀφ' ἑτέρου τὰ χριστιανικὰ κράτη τῆς Βαλκανικῆς ἐζήτουν νὰ περιλάβουν εἰς τὸ κράτος των τοὺς ἐν τῇ ὀθωμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ ἀλυτρώτους ὁμοεθνεῖς των καὶ ἄλλοι λαοί, ἐπίσης χριστιανικοί, δὲν εἶχον ἀπαλλαγῆ τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ.

Ἡ ἀντιζήλια τῶν Δυνάμεων καὶ ἡ προσπάθεια τῶν μικρῶν κρατῶν ἔθεσαν ἐπὶ τάπητος τὸ πολύπλοκον καὶ δύσλυτον ἀνατολικὸν πρό-

βλημα, τὸ ὁποῖον ὑφίστατο ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν Τούρκων εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ἀπησχόλησε ζωηρῶς τὴν εὐρωπαϊκὴν διπλωματίαν, ἰδίως τὸν 19ον αἰῶνα. Ἡ Τουρκία δὲν εἶχε κατορθῶσαι νὰ παρακολουθήσῃ τὸν εὐρωπαϊκὸν πολιτισμὸν, ἔμεινε κράτος ἀσιατικὸν ἐτυράννει τοὺς χριστιανοὺς ὑπηκόους καὶ οὐδεμίαν μεταρρυθμιστικὴν προσπάθειαν κατέβαλεν εἰς τὴν διοίκησιν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους κλάδους τῆς πολιτείας.

ΚΡΙΜΑΪΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ (1853 - 1856)

Ἡ πρώτη σοβαρὰ κρίσις εἰς τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα εἶναι ὁ Κριμαϊκὸς πόλεμος. Ὁ Τσάρος Νικόλαος Α' ἐνόμισεν ὅτι ἔφθασεν ὁ καιρὸς νὰ κληρονομήσῃ τὸν «ἀσθενῆ ἄνθρωπον», ὅπως ὀνομάζετο ὁ σουλτᾶνος, καὶ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1853 ἀπέστειλε τὸν πρίγκηπα **Μεντζικῶφ** εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὁ Ρῶσος ἀπεσταλμένος κυρίως εἶχε τὴν ἐντολὴν νὰ διαπραγματευθῇ μετὰ τὴν Τουρκίαν ζητήματα ἀναφερόμενα εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους. Ἀλλὰ ὁ Μεντζικῶφ ἀπήτησεν ἀπὸ τὸν σουλτᾶνον τὸ δικαίωμα νὰ προστατεύσῃ ἡ Ρωσία τοὺς ὀρθοδόξους τῆς Τουρκίας. Ὁ σουλτᾶνος, ἐνθαρρυνόμενος ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας, ἤρνηθη νὰ δεχθῇ τὴν ἀπαίτησιν καὶ ἡ Ρωσία, ἤρριψε τὸν πόλεμον, ὁ ὁποῖος ὀνομάσθη Κριμαϊκός, διότι αἱ κυριώτεραι στρατιωτικαὶ ἐπιχειρήσεις αὐτοῦ διεξήχθησαν εἰς τὴν Κριμαίαν.

Ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία ἔκλεισαν συμμαχίαν μετὰ τὴν Τουρκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὀλίγον βραδύτερον προσεχώρησε καὶ τὸ Πεδεμόντιος τῆς Ἰταλίας. Οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἀγγλοὶ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1854 ἤρριξαν τὴν πολιορκίαν τῆς Σεβαστουπόλεως, φρουρίου ἰσχυροτάτου εἰς τὴν Κριμαίαν. Ἡ πολιορκία διήρκεσε περίπου ἕν ἔτος. Ἡ Ρωσία εἶχε καταλάβει ἐν τῷ μεταξὺ τὰς δύο παραδουναβίους ἡγεμονίας Βλαχίαν καὶ Μολδοβλαχίαν, ἀλλὰ κατόπιν συνδυασμένης ἐνεργείας τῶν Γάλλων καὶ Τούρκων ἠναγκάσθη νὰ ἐκκενώσῃ αὐτάς. Ἀφοῦ δὲ ἀπέθανεν ὁ Τσάρος Νικόλαος Α' καὶ τὸ φρούριον τῆς Σεβαστουπόλεως ἔν πεσεν, ὁ νέος Τσάρος Ἀλέξανδρος Β' συνῆψε μετὰ τῶν Συμμάχων τὴν Συνθήκην Εἰρήνης τῶν Παρισίων (Μάρτιος 1856).

Διὰ τῆς συνθήκης ὁ Δουναβίς ἐκηρύχθη ἐλεύθερος εἰς τὴν ἐμπορικὴν ναυτιλίαν ὅλων τῶν κρατῶν, ὁ Εὐξείνιος Πόντος οὐδέτερος, ἡ

Ρωσία καὶ ἡ Τουρκία ὑπεχρεώθησαν νὰ διατηροῦν ἐλάχιστον ἀριθμὸν πολεμικῶν πλοίων εἰς αὐτὸν καὶ αἱ δύο Παράδουνάβιοι ἡγεμονίαι, Βλαχία καὶ Μολδαβία, ἐτέθησαν ὑπὸ τὴν προστασίαν ὄλων τῶν Δυνάμεων. Ἄλλ' ὁ σπουδαιότερος ὅρος τῆς συνθήκης ἦτο ὅτι αἱ Δυνάμεις ἡγγυήθησαν τὴν ἐδαφικὴν ἀκεραιότητα τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας.

Ὁ σουλτᾶνος Ἄβδουλ Μετζιτ τότε — συμφώνως πρὸς ἀξίωσιν τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας, κατοχυρωμένην διὰ τῆς συνθήκης συμμαχίας μετὰ τῆς Τουρκίας τοῦ Μαρτίου 1854 — διὰ νὰ βελτιώσῃ τὴν θέσιν τῶν Χριστιανῶν τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, ἐδημοσίευσεν πανηγυρικὸν ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον περιελήφθη εἰς τὴν συνθήκην τῶν Παρισίων καὶ ὠνομάσθη **Χάτι Χουμαγιούν** (Λαμπρὰ Γραφή). Δι' αὐτοῦ ὑπεσχέθη νὰ εἰσαγάγῃ εὐρυτέρας μεταρρυθμίσεις, διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἀσιατικὸς δεσποτισμὸς ἐπρόκειτο νὰ μεταβληθῇ εἰς εὐρωπαϊκὴν εὐνομίαν. Ὑπεσχέθη δηλαδή νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς ἔγκυρα τὰ προνόμια τῶν Χριστιανῶν καὶ νὰ παραχωρήσῃ εἰς τοὺς Χριστιανοὺς ἰσότητά ἀστικῶν δικαιωμάτων μὲ τοὺς μωαμεθανοὺς ὑπηκόους τῆς Τουρκίας. Ἄλλ' αἱ ὑποσχέσεις αὐταὶ ἐπρόκειτο νὰ μείνουν μόνον ἐπὶ τοῦ χάρτου.

Η ΚΑΤΟΧΗ

Εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν κήρυξιν τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου ἐπεκράτησε μεγάλη συγκίνησις. Ἡ ἐπίθεσις τῆς ἡμοδόξου Ρωσίας κατὰ τῶν Τούρκων ἔθιξε τὴν ἔθνικὴν χορδήν. Ὁ Ὄθων καὶ ἡ Ἀμαλία, καθὼς καὶ ἡ μεγαλύτερα μερὶς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐπίστευσαν ὅτι ἐπέστη ὁ καιρὸς νὰ ἐπεκταθοῦν τὰ ὅρια τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου καὶ νὰ ἐλευθερωθοῦν οἱ δοῦλοι ἀδελφοί. Ὁ ἑλληνικὸς ὅμως στρατὸς δὲν ἦτο ἀρκετὰ ὀργανωμένος καὶ ἐκτὸς τούτου θὰ εὐρισκόμεθα ἀντιμέτωποι πρὸς τὰς δύο Δυτικὰς Δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι ἦσαν σύμμαχοι τῶν Τούρκων. Διὰ τοῦτο ἡ δρᾶσις τῆς Ἑλλάδος περιορίσθη μόνον εἰς ἀνταρτικὸν πόλεμον. Τὴν ἄνοιξιν λοιπὸν τοῦ 1854 ἀνταρτικὰ σώματα ὑπὸ διαφόρους ἀρχηγοὺς εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἠπειρον καὶ Θεσσαλίαν, ἐνῶ ὁ γνωστὸς ὀπλαρχηγὸς Καρατάσος ἀπεβιβάζετο εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ἡ Τουρκικὴ κυβέρνησις τότε ἔλαβεν ἀπειλητικὴν στάσιν, ἠπειλήσε διὰ ἐλεσιγράφου τὴν Ἑλληνικὴν κυβέρνησιν καὶ ἐφαίνετο ἐπιχειρῶν ὁ

πόλεμος. Ὁ Ὄθων διέταξε κινητοποίησιν τοῦ στρατοῦ πρὸς τὰ σύνορα, ἣ δὲ κοινὴ γνώμη ἐνίσχυσε τὸν βασιλέα.

Ἄλλ' ἢ Ἄγγλῖα καὶ ἢ Γαλλία διὰ στόλου κατέλαβον τὸν Πειραια καὶ ἀπεβίβασαν ἀγῆματα, διὰ νὰ ἀναγκάσουν τὴν Ἑλλάδα νὰ ἀνακαλέσῃ τὰ ἀνταρτικὰ σώματα. Ὁ Ὄθων ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃ καὶ ἀνέθεσε τὴν κυβέρνησιν εἰς πολιτικούς 1854 τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν δύο Δυνάμεων. Πρωθυπουργὸς ἔγινεν ὁ Ἄλ. Μαυροκορδάτος. Τὰ ἀγγλογαλλικὰ ἀγῆματα ἔμειναν μέχρι τοῦ 1857. Ἡ ἐποχὴ αὕτῃ ὠνομάσθη Κατοχή. Τότε ἐνέσκηψεν εἰς τὰς Ἀθήνας φοβερὰ χολέρα, τὴν ὁποίαν μετέδωσαν τὰ ἀγγλογαλλικὰ ἀγῆματα. Ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἠρημώθη κυριολεκτικῶς καὶ οἱ κάτοικοι ἐτράπησαν εἰς τὰ ὄρη.

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Σ Α' (1863-1913)

Μολονότι ἡ περίοδος τῆς Κατοχῆς εἶχε συντελέσει προσωρινῶς εἰς τὴν ἀύξησιν τῆς δημοτικότητος τοῦ Ὄθωνος καὶ τῆς Ἀμαλίας, τὰ πράγματα εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐξευλίχθησαν τοιουτοτρόπως, ὥστε κατέληξαν, ὅπως γνωρίζομεν ἤδη, εἰς τὴν ἔξωσιν τοῦ βασιλέως τὸν Οκτώβριον 1862. Τὴν 10 Δεκεμβρίου 1862 συνήλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας ἡ δευτέρα Ἐθνοσυνέλευσις, διὰ νὰ ψηφίσῃ νέον Σύνταγμα καὶ ἀποφασίσῃ περὶ τῆς ἐκλογῆς νέου Βασιλέως. Μετὰ τρεῖς μῆνας αἱ τρεῖς Προστάτιδες Δυνάμεις τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς Ἀγγλίας συνεισέφεραν νὰ υποδείξουν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς βασιλέα τὸν 1863 δευτερότοκον υἱὸν τοῦ μετὰ ταῦτα βασιλέως τῆς Δανίας.

Γεώργιον, ἣ δὲ Ἐθνοσυνέλευσις ἐξέλεξεν αὐτὸν ὁμοφώνως.

Ὁ νέος βασιλεὺς ἦτο νεανίας 17 ἐτῶν. Ἄλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν τὸ πείραμα ἐκλογῆς νεανίου ἔμελλε νὰ ἐπιτύχῃ περισσώτερον. Ἄστρον εὐτυχέστερον συνᾶδευσε τὸν βόρειον πρίγκιπα εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Γεώργιος μέχρι τέλους διέμεινε νηφάλιος καὶ ψυχραίμιος βόρειος ἐν μέσῳ τοῦ εὐεξάπτου ἐλλητικοῦ λαοῦ. Μὲ ἀξιοσημείωτον νοσημοσύνην κατενόησε τὸν χαρακτῆρα τῶν ὑπηκόων του, τοὺς ὁποίους δεξιῶς ἐκυβέρνησε.

Ὁ νεαρὸς βασιλεὺς ἔφερεν ὡς δῶρον εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰς Ἰονίους νήσους. Ἡ Ἀγγλία μετὰ διοίκησιν πεντήκοντα ἐτῶν ἐπέισθη νὰ ἀποχωρισθῇ τὰς κτήσεις αὐτὰς καὶ νὰ τὰς ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἐπεσκέφθη αὐτὰς καὶ μετ' ὀλίγον 84 ἐπτανησίαι

βουλευτικά εισήλθον εις τὴν ἐν Ἀθήναις Ἐθνοσυνέλευσιν. Μεταξὺ τούτων ἦτο καὶ ὁ φιλογερὸς ἔθνικὸς ποιητῆς Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐργασθῆ ἀόκνως ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως.

ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΟΥ 1864

Ἡ ψήφισις ὅμως τοῦ Συντάγματος ἐπροχώρει βραδύτατα, διότι εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν εἶχε κορυφωθῆ ὁ κομματικὸς ἀνταγωνισμὸς καὶ τρεῖς κυβερνήσεις ἠλλάξαν εἰς διάστημα ἐννέα μηνῶν. Ὁ Γεώργιος, διὰ τὴν θέσιν τέσσαρις εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν, διὰ διακηρύξεως ἐζήτησε τὴν ψήφισιν τοῦ Συντάγματος ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπειλῶν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν χώραν. Τοιοῦτοτρόπως τὴν 17 Νοεμβρίου 1864 ἐψηφίσθη τὸ δεύτερον ἑλληνικὸν Σύνταγμα, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ ἔχη μακρότερον βίον.

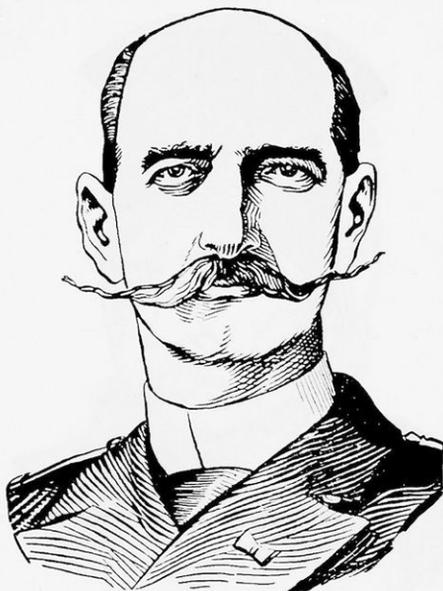
Τὸ νέον Σύνταγμα καθιέρωσεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν Συμβατικὴν μοναρχίαν. Τὴν Νομοθετικὴν ἐξουσίαν εἶχεν ἡ Βουλὴ, ἡ ὁποία κατηρτίετο διὰ καθολικῆς ψηφοφορίας. Ὁ Βασιλεὺς εἶχε τὴν Ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν. Αὐτὸς διόριζε τοὺς Ὑπουργοὺς Ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ 1875 καθιερώθη κατ' εἰσῆγγασιν τοῦ Τρικώπου ἡ ἀρχὴ τῆς δεδηλωμένης. Ὁ βασιλεὺς δηλαδὴ ὑπεχρεώθη νὰ λαμβάνῃ τοὺς ὑπουργοὺς ἀπὸ τὸ κόμμα, τὸ ὁποῖον συνεχέντρωνε δεδηλωμένως τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ πλειοψηρίαν τῆς Βουλῆς. Τὸ Σύνταγμα ἔσχυσεν ἀναλλοίωτον ἐπὶ 47 ἔτη, μέχρι τοῦ 1911, ὅποτε ἐγένεν ἀναθεώρησις του.

Ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α'

Ἡ βασιλεία τοῦ Γεωργίου ἦτο μακροτάτη, διαρκέσασα 50 ὁλόκληρα ἔτη. Ἀλλ' ὁ πολιτικὸς βίος τῆς χώρας ἦτο παραχῶδης καὶ οἱ κομματικοὶ ἀγῶνες διεξήγοντο μὲ πάθος.

Δύο μεγάλα προβλήματα ἐκυριάρχησαν εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τῆς χώρας: τὸ ἔθνικόν καὶ τὸ οἰκονομικόν. Μέγα μέρος τοῦ ἑλληνισμοῦ ἔμενεν ὑπὸ τὸν ὀθωμανικὸν ζυγόν. Ἡ Ἑλλάς λοιπὸν εἶχε τὴν «ἀλύτρωτον» Ἑλλάδα, ζήτημα δηλαδὴ ἀλυτρώτων ἀδελφῶν. Ἀλλ' ἐνῶ κατὰ τὴν προηγουμένην περίοδον τὸ ζήτημα ἦτο μᾶλλον εὐρύτερον, τώρα ἐνετοπίσθη εἰς ὀρισμένας ἐπαρχίας τῆς τουρκικῆς αὐτοκρατορίας: εἰς τὴν Κρήτην, τὴν Θεσσαλίαν, τὴν Ἡπειρον καὶ τὴν Μακεδονίαν.

Ἡ Ἑλλάς εὐρίσκειτο βιομηχανικῶς εἰς πρωτόγονον κατάστασιν καὶ ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ εἰσάγῃ ξένα προϊόντα καὶ συγχρόνως εἶχεν ἀνάγκην νὰ κατασκευάσῃ δημόσια ἔργα. Διὰ τοῦτο ὁ Προϋπολογισμὸς τοῦ κράτους οὐδέποτε παρουσίασεν ἰσοζύγιον ἐσόδων καὶ ἐξόδων καὶ ἡ χώρα ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὸ ξένον κεφάλαιον. Αἱ Κυβερνήσεις δηλαδή, διὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν ἀναγκαιοτάτας δαπάνας, ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ συνάπτουν δάνεια εἰς τὸ ἐξωτερικόν καὶ ἡ δανειακὴ πολιτικὴ ἦτο πάντοτε ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα ζήτηματα διὰ τὴν Χώραν.

Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος Α' (1845 - 1913) 68 εἰδ.

Τρεῖς γενεαὶ πολιτικῶν ἐκυβέρνησαν τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν μακρὰν βασιλείαν τοῦ Γεωργίου. Ἡ πρῶτη φθάνει μέχρι τοῦ 1880 περίπου

καὶ ἔχει ὡς πρωταγωνιστὰς τὸν Βουλγαρὸν, τὸν Κουμουνδοῦρον, τὸν Δεληγεώργην καὶ τὸν Θρασύβουλον Ζαΐμην. Εἰς τὴν δευτέραν, ἡ ὁποία φθάνει μέχρι τοῦ 1909, ἀνήκουν δύο ἀντίπαλοι ὁ Τρικοῦπης καὶ ὁ Δεληγιάννης καθὼς καὶ οἱ Θεοτόκης καὶ Ράλλης. Κατὰ τὴν τρίτην, κυριαρχεῖ ἡ δρᾶσις τοῦ Βενιζέλου.

Ἡ ΚΡΗΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ 1866 - 69

† 13-3-65

Ἡ τουρκικὴ κακοδιοίκησις ἐκράτει τὴν ἑλληνικὴν μεγάλωνσον Κρήτην εἰς διαρκῆ ἀναβρασμόν. Οἱ βαρεῖς φόροι καὶ αἱ αὐθαριεσθαί των διοικητῶν ἐξώθησαν τοὺς Κρητὰς εἰς ἐπαναστατικὸν κίνημα. Τὸν Μάιον τοῦ 1866 Συνέλευσις ἐκ 4 χιλ. Κρητῶν εἰς τὴν θέσιν **Περιβόλια**, πλησίον τῶν Χανίων, ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν **1886** Πύλην τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ Χάττι Χουμαγιῶν.

Ἡ Πύλη ἀπέριψε τὴν αἰτήσιν τῶν Κρητῶν καὶ ἡ ἐπανάστασις ἤρχισε.

Ἡ Κρητικὴ ἐπανάστασις προκάλεσε μεγάλας συμπαθείας εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἄλλ' ὁ πολιτικὸς βίος τῆς χώρας ἦτο ἀνώμαλος, αἱ κυβερνήσεις διεδέχοντο ἀλλήλας καὶ δὲν εἶχε γίνεαι καμμία σοβαρὰ στρατιωτικὴ προετοιμασία, ὥστε ἡ πρὸς τοὺς Κρητας ἐπαναστάτας συνδρομὴ νὰ εἶναι ἀποτελεσματικὴ. Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1866 ἐσχημάτισε κυβέρνησιν ὁ Βούλγαρος, ὁ ὁποῖος ἐκρατήθη εἰς τὴν ἀρχὴν μὲ μεθόδους στυραχικὰς καὶ ἀντικαινοβουλευτικὰς.

Δημήτριος Βούλγαρης (1801 - 1877) 76 εἰκὼν

Ὁ Δημ. Βούλγαρης (1801 - 1877) ἐγεννήθη εἰς τὴν Ὑδραν ἐκ μητρὸς, ἡ ὁποία ἦτο θυγάτηρ τοῦ Λαζάρου Κουντουριώτου. Ἐλαβεν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησία ἀγῶνα ὡς μέλος τοῦ συμβουλίου τῶν ναυτικῶν νήσων καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἐξελέγετο τακτικῶς βουλευτὴς Ὑδρας. Ἐπρωτοστάτησεν εἰς τὴν ἔξωσιν τοῦ Ὄθωνος καὶ κατὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη αὐτὸς κυρίως ἐκυβέρνησε τὴν χώραν αὐταρχικῶς. Ὁ Βούλγαρης ἦτο τύπος « κοτζαμπάσης » τῆς παλαιότερας ἐποχῆς, αὐταρχικὸς καὶ ἀπότομος. Κατήντησαν παροιμιώδεις αἱ ἐκλογικαὶ παρανομίαι καὶ βιαιότητές του. Ἡρέσκετο φορῆ τὸν νησιώτικον « τζουμπέν » καὶ νὰ τηρῆ τὰ παλαιὰ ἦθη.

Ἐπειδὴ ὁ Βούλγαρης ἐχειρίσθη χλιαρῶς τὸ κρητικὸν ζήτημα ἐκ φόβου ἐξωτερικῶν περιπλοκῶν, ἡ κυβέρνησις του ἔπεσε καὶ τὴν διεδέχθη ἡ κυβέρνησις Κουμουνοῦρου (Δεκέμβριος 1867).

Ὁ Ἀλέξανδρος Κουμουνοῦρος (1817 - 1883) κατήγητο ἀπὸ τὸ μικρὸν χωρίον τῆς Μάνης Σέλιτσαν. Ἐσπούδασε νομικὰ καὶ ἐξελέγετο βουλευτὴς Μεσσηνίας. Συνετέλεσε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἔξωσιν τοῦ Ὄθωνος, εὐρεθεὶς ὡς ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν εἰς τὴν κυβέρνησιν τοῦ Βούλγαρη. Ὁ

Κουμουνδοῦρος ἦτο ὁ ἀντίπους τοῦ Βούλγαρη, ἠγάπα τὴν τάξιν καὶ τὴν νομιμότητα καὶ εἶναι περίφημοι οἱ πολιτικοὶ τοῦ ἀγῶνος πρὸς τὸν πρῶτον πρωθυπουργόν του καθὼς καὶ πρὸς τὸν Δεληγιώργην.

Ὁ Κουμουνδοῦρος ἐδειξε σθένος εἰς τὸ κρητικὸν ζήτημα, ἐβοήθησε τοὺς ἀγωνιζομένους Κρήτας καὶ ἦτο διατεθειμένος νὰ φθάσῃ μέχρι πολέμου πρὸς τὴν Τουρκίαν. Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς Γεώργιος, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐπιστρέψῃ ἐκ Ρωσίας, ὅπου εἶχε νυμφευθῆ τὴν μεγάλην δούκισσαν **Ὀλγαν**, ἀνεψιὰν τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου Β', δὲν εἶχεν εὐρεῖ εὐνοϊκὸν τὸ διπλωματικὸν ἔδαφος τῆς Εὐρώπης διὰ τὴν ἔνωσιν τῆς Κρήτης. Συνέστησε λοιπὸν εἰς τὸν Κουμουνδοῦρον νὰ ἀλλάξῃ τακτικὴν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπροτίμησε νὰ παραιτηθῆ.

Εἰς τὰς νέας ἐκλογὰς Ἀλέξανδρος Κουμουνδοῦρος (1817-1883) 66 εἰκὼν

ἦλθε μὲ μικρὰν πλειοψηφίαν ὁ Βούλγαρης, ὁ ὁποῖος ἤλλαξε τακτικὴν εἰς τὸ κρητικὸν ζήτημα, ἐβοήθει τοὺς ἐπαναστάτας καὶ κατήρτιζεν ἐθελοντικὰ σώματα. Τολμηροὶ ἀξιωματικοί, ὅπως ὁ Κορωνάιος, ὁ Ζυμβρακάκης κ. ἄ., κατήλθον εἰς τὴν Κρήτην ὡς ἐθελονταί. Οἱ Τούρκοι ὅμως, ἀφοῦ ἐνίκησαν τὸν Ζυμβρακάκην καὶ κατέπνιξαν τὸ κίνημα εἰς τὸ δυτικὸν τμήμα τῆς νήσου, ἐστράφησαν κατόπιν κατὰ τῆς Μονῆς Ἀρχαδίου, πλησίον τοῦ Ρεθύμνου, ἣ ὁποία εἶχε γίνῃ τὸ κέντρον τῆς ἀντιστάσεως εἰς τὴν Κεντρικὴν Κρήτην. Ὁ ἠγούμενος τῆς Μονῆς **Γαβριὴλ** καὶ ὁ φρούραρχος **Δημάκοπουλος** ἀντέστησαν μὲ 300 μαχητὰς κατὰ τοῦ πολυαρίθμου τουρκοαιγυπτιακοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ πυροβολικοῦ καὶ ἐπὶ δύο ἡμέρας κατώρθωσαν νὰ ἀποκρούσουν τὰς ἐπιθέσεις. Τὴν 8 ὅμως Νοεμβρίου οἱ Τούρκοι

διέφραζαν τὴν σιδηρᾶν πύλην τῆς Μονῆς καὶ εἰσῆλθον εἰς αὐτήν. Τότε ὁ Γαβριὴλ ἔθεσε πῦρ εἰς τὴν πυριτιδαποθήκην.

Ἡ ἥρωικὴ θυσία, τὸ ὄλοκαύτωμα τοῦ Ἀρκαδίου, υπέμνησεν εἰς τοὺς Ἕλληνας τὰς ἥρωικὰς θυσίας τοῦ Σουλίου καὶ τοῦ Μεσολογγίου καὶ προσκάλεσε ρήγη ἔθνικῆς συγκινήσεως εἰς ὅλας τὰς γωνίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐπίσης ἐκίνησε μεγάλας συμπαθείας εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην ὑπὲρ τῶν ἀγωνιζομένων Κρητῶν. Ἀλλ' αἱ Δυνάμεις δὲν ἦσαν σύμφωνοι διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν δικαίων τῶν Κρητῶν καὶ μετὰ τὰ ἥρωικὰ κατορθώματά των. Ἰδίως ἡ Ἀγγλία ἀντίστατο ἐπιμόνως εἰς τὴν ἔνωσιν, διότι ἡ Κρήτη ἀποτελεῖ σπουδαῖον σταθμὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ πρὸς τὰς Ἰνδίας. Διὰ τοῦτο ἡ ἐπαναστάσις ἐξηκολούθησε. Τὰ ἑλληνικὰ ἐμπορικὰ Ἀρκαδίον καὶ Ἐνωσις ἀνενέωσαν τὰ κατορθώματα τοῦ ὑδραϊκοῦ ναυτιοῦ, διέσπων τὸν Τουρκικὸν ἀποκλεισμὸν καὶ ἐφωδίαζον τοὺς ἐπαναστάτας. Ὁ Τουρκικὸς στρατὸς ἀπεδειατίζετο καὶ δὲν ἐφαίνετο τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος. Ἡ Τουρκία ἐξ ἀφραμῆς τῆς ἐνισχύσεως τῆς ἐπαναστάσεως ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως διέκοψε τὰς σχέσεις μετὰ τῆς Ἑλλάδος. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἠνάγκασε τὰς Δυνάμεις νὰ ἐπέμβουν καὶ κατὰ τὴν διάσκεψιν τῶν Παρισίων (Ἰανουάριος 1869) ὑπεχρέωσαν τὴν Ἑλλάδα νὰ ἐμποδίσῃ τὸν σχηματισμὸν ἐνόπλων σωμάτων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς καὶ τὴν ἐξάρτησιν πλοίων εἰς τοὺς λιμένας τῆς. Ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις τοῦ Βούλγαρη ἠναγκάσθη τότε νὰ παραιτηθῇ, ἡ δὲ διαδεχθεῖσα αὐτὴν κυβέρνησις τοῦ Θρασυβούλου Ζαῖμη ἀπεδέχθη τὰς ἀποφάσεις τῶν Δυνάμεων.

Ἄρσεν ἐπικυσεν ἡ ἐκ τῆς Ἑλλάδος βοήθεια, τὸ κίνημα τῆς Κρήτης ἐξέπνευσεν ὀριστικῶς τὴν ἀνοιξιν τοῦ 1869. Ἡ ἀνώμαλος κατάστασις ἐν τούτοις ἐξηκολούθησεν ἐπὶ πολὺ καὶ μόλις τὸ 1878 ἀντιπροσωπεῖα τῶν Δυνάμεων, τῶν Κρητῶν καὶ τῆς Πύλης καθήρτισεν ἰδιαι-

1878 τερον συνταγματικὸν χάρτην, τὸν Χάρτην τῆς Χαλέπας, ὅπως ὠνομάσθη ἐκ τοῦ προαστίου τῶν Χανίων.

Κατ' αὐτὸν καθιερώθη Βουλὴ, συνεκροτήθη χωροφυλακὴ ἐξ ἐγγχωρίων ἀνδρῶν καὶ ἀξιωματικῶν, ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἀνεγνωρίσθη ὡς ἐπίσημος γλῶσσα τῶν δικαστηρίων καὶ τῆς Βουλῆς καὶ διωρίσθη χριστιανὸς διοικητής.

Η ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΕΞΑΡΧΙΑ

16-5-65 Κατὰ τὰ μέσα τοῦ 19ου αἰῶνος νέον ζήτημα προκύπτει εἰς τὴν

Βαλκανικὴν, τὸ ὁποῖον περιέπλεξεν ἀκόμη περισσότερο τὸ Ἀνατολικὸν ζήτημα.

Οἱ κάτοικοι τῆς Βουλγαρίας, ἀφότου ὑπετάχθησαν εἰς τοὺς Τούρκους, ἔχασαν τὴν ἐθνικὴν των συνείδησιν καὶ περιήλθον εἰς πλήρη ἀφάνειαν. Ἐκκλησιαστικῶς ὡς ὁρθόδοξοι ἐξηρτῶντο ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Οἱ Ρῶσοι ὅμως πανσλαβισταὶ διὰ τῶν ὀργάνων των ἐφρόντισαν νὰ ἐνισχύσουν τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν τῶν Βουλγάρων καὶ ἠθέλησαν νὰ μεταχειρισθοῦν αὐτοὺς ὡς ὄργανα διὰ τὰς βλέψεις των εἰς τὴν Βαλκανικὴν. Διὰ τοῦτο ἐξώθησαν αὐτοὺς νὰ ζητήσουν νὰ ἀποσπασθοῦν ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως καὶ νὰ ἰδρῦσουν ἀνεξάρτητον βουλγαρικὴν ἐκκλησίαν.

Οἱ Τούρκοι, τῇ ἀξιώσει τῆς Πανσλαβικῆς Ρωσίας, ἐβοήθησαν μὲ ὅλα των τὰ μέσα τὰς ἐνεργείας τῶν Βουλγάρων ἀπὸ ἔχθραν πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ἡ ὁποία μάλιστα εἶχεν ἐνταθῆ τελευταίως ἕνεκα τῆς κρητικῆς ἐπαναστάσεως.

Τέλος τὴν 27 Φεβρουαρίου 1870 διὰ σουλτανικοῦ φερμανίου ἰδρύθη Β ο υ λ γ α ρ ι κ ῆ Ἐ ξ α ρ χ ί α, ἀνεξάρτητης δηλαδὴ βουλγαρικῆς ἐκκλησίας, ἡ ὁποία περιελάμβανε τὸ βιλαέτιον τοῦ Δουνάβεως. Τὸ φερμάνιον ὥριζεν ὅτι καὶ ἄλλαι πόλεις ἢ χωρία ἠδύναντο νὰ ὑπαχθοῦν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἐξάρχου, ἀνὰ ἐξήκοντα τὰ δύο τρίτα τῶν κατοίκων.

Τὸ Πατριαρχεῖον, ἐπειδὴ ἡ ἰδρυσις τῆς ἀνεξαρτήτου Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ἔγινεν αὐθαιρέτως καὶ ἄνευ τῆς ἀδείας του, δι' ἀποφάσεως Συνόδου ἐθεώρησε τὸν Ἐξάρχον καὶ τὸν κληρὸν αὐτοῦ ὡς σχισματικούς (Σεπτέμβριος 1872). Ἐκτοτε ὁ Ἐξάρχος ἠδρευεν ἐπιδεικτικῶς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν θέλων νὰ δείξῃ, ὅτι εἶναι ἀρχηγὸς ὅλων τῶν ἀλυτρώτων Βουλγάρων. Οἱ Τούρκοι ὅμως ὄν ἐρράδιοναν νὰ ἐννοήσουν τὸ σφάλμα των, διότι ἡ ἐκκλησιαστικὴ χειραφέτησις τῶν Βουλγάρων ἦτο ἡ ἀρχὴ τῆς πολιτικῆς των ἀνεξαρτησίας καὶ τῶν ἀδικαιολογῆτων ἐθνικῶν ἀξιώσεων των ἐπὶ τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΒΟΣΝΙΑΣ ΚΑΙ ΕΡΖΕΓΟΒΙΝΗΣ

Νέα σοβαρὰ κρίσις τοῦ ἀνατολικοῦ ζήτηματος προέκυψε μὲ τὴν ἐπανάστασιν τῶν δυτικωτάτων [εὐρωπαϊκῶν ἐπαρχιῶν τοῦ σουλτά-

1875 νου, τῆς Βοσνίας καὶ Ἐρζεγοβίνης (θέρος τοῦ 1875). Οἱ κάτοικοι τῶν χωρῶν αὐτῶν μὴ ἀνεχόμενοι τὰς τουρκικὰς αὐθαιρεσίας ἐπανεστάτησαν, ἐξεδίωξαν τὰς τουρκικὰς φρουράς καὶ ἐκήρυξαν τὴν ἔνωσιν τῶν μετὰ τὴν Σερβίαν.

Μετ' ὀλίγον ἡ ἐπαναστατικὴ κίνησις μετεδόθη εἰς τὴν Βουλγαρίαν. Ἄλλ' ὁ σουλτᾶνος διὰ δραστηρίας ἐνεργείας καὶ διὰ τρομοκρατικῶν μέτρων κατέπνιξε τὸ κίνημα τῆς Βουλγαρίας εἰς τὸ αἶμα. Ἄγρια ἦσαν αἱ σφαγαὶ τοῦ Βατάκ, βουλγαρικοῦ χωρίου εἰς τὰς βορείους ὑπερείας τῆς Ροδόπης. Κατόπιν τούτου ἡ Σερβία καὶ τὸ Μαυροβούνιον ἐκήρυξαν τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας. Ἄλλ' οἱ Σέρβοι δὲν κατώρθωσαν νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸν τουρκικὸν στρατόν. Αἱ Δυνάμεις ἐπενέβησαν καὶ ὑπεχρέωσαν τὴν Τουρκίαν νὰ σταματήσῃ τὰς ἐχθροπραξίας.

Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁ σουλτᾶνος Ἀβδουλ Ἀζιζ ἀνετράπη καὶ εἰς τὸν θρόνον ἀνῆλθεν ὁ ἀνεψιὸς του Ἀβδουλ Χαμίτ Β'. Κετὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνακαωχῆς μεταξὺ τῶν στρατευμάτων Σερβίας καὶ Τουρκίας συνῆλθε συνδιάσκεψις τῶν Δυνάμεων εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἡ λεγομένη *Συνδιάσκεψις τῶν πρεσβευτῶν*. Ἄλλ' ἐνῶ οἱ διπλωμάται συνεσκέπτοντο περὶ τῶν εἰσακτέων εἰς τὴν Τουρκίαν μεταρρυθμίσεων πρὸς βελτίωσιν τῆς τύχης τῶν χριστιανῶν ὑπηκόων τῆς, κανονιοβολισμοὶ ἀνήγγειλαν ὅτι οἱ Τοῦρκοὶ ἐκήρυξαν *Σύνταγμα*. Ὁ Χαμίτ μετεχειρίσθη τὸν φιλελεύθερον πολιτευτὴν *Μιδάτ*, τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου εἶχε ἀνυψώσει εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ μεγάλου βεζύρου, διὰ νὰ ἐξαπατήσῃ τὰς Δυνάμεις καὶ νὰ μεταιώσῃ τὰς μεταρρυθμίσεις. Τὸ *Σύνταγμα* τοῦ Μιδάτ καθίστα τὰς μεταρρυθμίσεις περιττάς, ἀφοῦ ἐξησφάλιζεν εἰς τοὺς χριστιανοὺς ἐλευθερίαν, ἀσφάλειαν καὶ ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς εὐνομίας. Ἐννοεῖται ὅτι οὐδέποτε ἐφηρμόσθη, ὁ δὲ δημιουργὸς αὐτοῦ Μιδάτ ἀνετράπη καὶ βραδύτερον εἶχε κακὸν τέλος.

ΡΩΣΟΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ 1877 - 1878

Ἡ διάσκεψις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐματαιώθη, ἡ δὲ Ρωσία ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας (Ἀπρίλιος 1877). Τὰ ρωσικὰ στρατεύματα διέβησαν τὰ σύνορα τῆς Τουρκίας εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀσίαν. Παρὰ τὰς τοπικὰς ἀντιστάσεις τῶν Τοῦρκων οἱ Ρῶσοι διέβησαν τὸν Δούναβιν, κατόπιν τὸν Αἶμον, κατέλαβον τὴν Σύριαν καὶ τὴν Φιλιππούπολιν καὶ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1878 εἰσῆλθον εἰς τὴν Ἀ-

δριανούπολιν. Περὶ τὸ τέλος Ἰανουαρίου ὁ Ρῶσος ἀρχιστράτηγος, μέγας δουξ **Νικόλαος**, ἔστησε τὸ στρατηγεῖον του εἰς τὸν Ἅγιον Στέφανον εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ Τουρκία δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἀντισταθῇ καὶ κανεὶς δὲν εἶχε διάθεσιν νὰ τὴν βοηθήσῃ.

Η ΣΥΝΘΗΚΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

✕ 18-3-63
Οἱ Ρῶσοι ἐπέβαλον εἰς τὸν σουλτᾶνον τοὺς ἄρους των. Ἡ Συνθήκη τοῦ Ἀγίου Στεφάνου (Μάρτιος 1878) ἔλυε τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα ὑπὲρ τῶν Σλαύων.

1) Ἰδρῦετο δι' αὐτῆς εἰς τὴν Βαλκανικὴν μέγα Βουλγαρικὸν κράτος μὲ διέξοδον εἰς τὸν Εὐξείνιον καὶ τὸ Αἰγαῖον, μὲ βόρεια σύνορα τὸν Δούναβιν καὶ δυτικὰ μέχρις Ἀχρίδος καὶ Πρέσπας· ἦτοι περιελάμβανεν ἐκτὸς τῆς Βουλγαρίας καὶ τῆς Ἀνατολικῆς **1 8 7 8** Ρουμελίας τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς Θράκης καὶ τῆς Μακεδονίας

2) Ἡ Σερβία ἀνεκηρύσσεται βασιλείον καὶ ἐλάμβανεν τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Νις καὶ ἄλλην ἔκτασιν πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ, ὥστε νὰ διπλασιάζεται εἰς ἔκτασιν καὶ νὰ συναρῶν πρὸς τὸ Μαυροβούνιον, τὸ ὁποῖον ἐτριπλασιάζετο διὰ νέων ἐδαφῶν.

Ἡ συνθήκη τοῦ Ἀγίου Στεφάνου ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἔργον βίας. Ἕλληνες, Σέρβοι, Ἀλβανοί, Ρουμᾶνοι, Μωαμεθανοὶ διεμαρτυρήθησαν διὰ τὸν σφαγιασμόν τῶν ἐθνικῶν των δικαίων. Ἡ Αὐστρία ἔβλεπε μεταιούμενα τὰ σχέδιά της νὰ ἐξαπλωθῇ πρὸς τὴν Βαλκανικὴν.

Ἡ Ἀγγλία δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν Ρωσίαν νὰ λύσῃ μόνη τὸ Ἀνατολικὸν ζήτημα καὶ ἐθεώρησε τὴν ἵδρυσιν τῆς Μεγάλης Βουλγαρίας ὡς προσέκτασιν τῆς Ρωσίας εἰς τὴν Βαλκανικὴν καὶ ἀπειλὴν κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν **Σώλσβαρου** ἠπέλιθεν ἀγγλορωσικὸν πόλεμον καὶ μοῖρα τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου εἰσῆλθεν εἰς τὴν Προποντίδα. Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀφ' ἑτέρου ἐπεκράτησε γενικὴ σύγχυσις καὶ ταραχὴ. Ὁ Χαμίτ διέλυσε τὴν Βουλὴν τοῦ Μιδάτ, ἀνέστειλε τὴν λειτουργίαν τοῦ Συντάγματος καὶ ἐκυβέρνησεν ἀπολυταρχικῶς μέχρι τοῦ 1908.

Ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Αὐστρία κυρίως εἰργάσθησαν διὰ τὴν σύγκλησιν Συνεδρίου πρὸς ἀναθεώρησιν τῆς συνθήκης τοῦ Ἀγίου Στεφάνου.

Η ΕΛΛΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΡΩΣΟΤΟΥΡΚΙΚΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ νέα Βαλκανικὴ κρίσις, καὶ ἰδίως ὁ ρωσοτουρκικὸς πόλεμος, ἐπροξένησαν μέγαν ἀναβρασμὸν, διότι οἱ πολιτικοὶ ἐφρόνουν ὅτι ἐπέκειτο ἡ ὀριστικὴ διαρκούθμισις τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος. Ἐπαυσαν τότε αἱ κομματικαὶ ἀντεγκλήσεις καὶ ἐσχηματίσθη Οἰκουμενικὴ Κυβέρνησις ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ γηραιοῦ πολεμιστοῦ **Κανάρη** ἡ ὁποία περιελάμβανε τέσσαρας πρῶην πρωθυπουργοὺς μὲ ὑπουργὸν τῶν ἐξωτερικῶν τὸν Χαρίλαον Τρικοῦπην. Ἡ νέα κυβέρνησις ἐτήρησε στάσιν ἀναμιονῆς.

Ὅταν ὅμως οἱ Ρῶσοι κατέλαβον τὴν Ἀδριανούπολιν καὶ ἐφάνετο ὅτι οἱ Σλάβοι ἔλυσον ὀριστικῶς τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα χωρὶς νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν τὸν ἑλληνικὸν παράγοντα, ἡ ἔθνικὴ φιλοτιμία ἐτρώθη. Ἡ Οἰκουμενικὴ Κυβέρνησις ὑπεχρεώθη νὰ παραιτηθῆ καὶ ἐσχημάτισε κυβέρνησιν ὁ Κουμουνδουῦρος μὲ ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν τὸν Θεόδωρον Δεληγιάννην, ὁ ὁποῖος ἐδήλωσεν ὅτι « ἡ κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ καταλάβῃ διὰ στρατοῦ τὰς ἑλληνικὰς ἐπαρχίας τῆς Τουρκίας ». Ἄλλ' ἡ Ἑλλὰς εἶχε βραδύνει πολὺ νὰ κινήθῃ.

Ἐντὸς ὀλίγου ἐφθασεν ἡ εἶδησις τῆς ἀνακωχῆς καὶ ὁ ἑλληνικὸς στρατός, ὁ ὁποῖος εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ τουρκικὸν ἔδαφος καὶ εἶχε προχωρήσει μέχρι τοῦ Δομοκοῦ, κατόπιν ἐπιμόνου ἀξιώσεως τῶν Δυνάμεων ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἔδαφος, αἱ δὲ ἐπαναστάσεις, αἱ ὁποῖαι εἶχον ὀργανωθῆ ἐν τῷ μεταξῷ εἰς τὴν Θεσσαλίαν, τὴν Μακεδονίαν καὶ Κρήτην, εὐκόλως κατεπνίγησαν ὑπὸ τῶν Τούρκων. Τοιοῦτοτρόπως ἡ Ἑλλὰς ἔμεινε μέχρι τέλους οὐδετέρα καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἠρκέσθη εἰς τὴν ἀκαθόριστον ὑπόσχεσιν τῆς Ἀγγλίας ὅτι δὲν θὰ παραγκωρισθοῦν τὰ δίκαια τῆς Ἑλλάδος.

Η ΣΥΝΘΗΚΗ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ (1878)

Τὸ σπουδαιότατον διὰ τὰ ἀνατολικά ζήματα Συνέδριον τοῦ Βερολίνου συνήλθεν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Βίσμαρκ καὶ **1878** εἰργάσθη ἐπὶ ἓνα μῆνα. Τὴν Ἑλλάδα ἀντιπροσώπευσεν ὁ Θ. Δεληγιάννης. Οἱ κυριώτεροι ὅροι τῆς Συνθήκης τοῦ Βερολίνου ἦσαν οἱ ἑξῆς :

1) Ἀντὶ τῆς μεγάλης Βουλγαρίας ἰδρύθη « μικρά, αὐτόνομος καὶ

φόρου ὑποτέλης ἡγεμονία ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τοῦ σουλτάνου » μὲ σύνορα τὸν Δούναβιν, τὸν Αἴμον, τὸν Εὐξείνιον, τὴν Σερβίαν καὶ τὴν Μακεδονίαν. Πρὸς νότον αὐτῆς ἰδρύθη ἄλλη αὐτόνομος ἐπαρχία ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀνατολικῆ Ρουμελία ὑπὸ τὴν ἄμεσον πολιτικὴν καὶ στρατιωτικὴν ἀρχὴν τοῦ σουλτάνου καὶ διοικουμένη ὑπὸ χριστιανοῦ διοικητοῦ διοριζομένου ὑπὸ τῆς Πύλης.

2) Ἡ Βοσνία καὶ Ἐρζεγοβίνη παρεχωρήθησαν εἰς τὴν Αὐστρίαν ὑπὸ τύπον « προσωρινῆς κατοχῆς », χωρὶς νὰ ἀφαιρεθοῦν τὰ κυριαρχικά δικαιώματα τοῦ σουλτάνου.

3) Ἡ Σερβία ἔλαβε τὰς ἐπαρχίας τοῦ Νίς, τῆς Βράνιας καὶ τοῦ Πιρότ, ἤτοι ἠῤῥήθη ἑδαφικῶς κατὰ τὸ 1/4. Τὸ Μαυροβούνιον ἐδιπλασιάσθη διὰ τῆς προσαρτήσεως κυρίως ἀλβανικῶν ἑδαφῶν. Ἀμφότερα αὐτὴ ἡγεμονία, Σερβία καὶ Μαυροβούνιον, ἐκηρύχθησαν κράτη ἀνεξάρτητα.

4) Ἡ Ρουμανία ἀνεγνωρίσθη ἐπίσης κράτος ἀνεξάρτητον, ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ παραχωρήσῃ τὴν Βεσσαραβίαν, κατοικουμένην ὑπὸ Ρουμάνων, εἰς τὴν Ρωσίαν καὶ ἔλαβεν ὡς ἀντάλλαγμα τὴν Δοβρουτσάν, κατοικουμένην ὑπὸ Βουλγάρων, Τούρκων κ.λπ.

5) Διὰ τὴν Ἑλλάδα ἀπεφασίσθη νὰ διαρρυθμισθοῦν τὰ σύνορα εἰς τὴν Ἠπειρον κατὰ τὴν κοιλάδα τοῦ Θυάμιδος (Καλαμᾶ) καὶ εἰς τὴν Θεσσαλίαν κατὰ τὴν κοιλάδα τοῦ Πηνειοῦ κατόπιν ἀπ' εὐθείας συνεννοήσεων μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας. Τὰ δύο κράτη ἐν περιπτώσει διαφωνίας ἠδύναντο νὰ ἐπικαλεσθοῦν τὴν μεσολάβησιν τῶν Δυνάμεων.

6) Εἰς τὴν Ἀσίαν οἱ Ρῶσοι ἔλαβον τὸ Κάρς καὶ τὸ Βατούμ.

7) Δι' ἰδιαιτέρας συμφωνίας ἡ Ἀγγλία ἔλαβε παρὰ τῆς Τουρκίας ὡς ἀμοιβὴν τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς πρὸς ἀναθεώρησιν τῆς Συνθήκης τοῦ Ἁγίου Στεφάνου ἐπὶ πληρωμῇ ἑτησίου φόρου τὴν νῆσον Κύπρον.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

Ἡ Συνθήκη τοῦ Βερολίνου ἐθεωρήθη ὡς μεγάλη ἐπιτυχία τῆς ἀγγλικῆς διπλωματίας. Ἰδιαιτέραν ἀνακούφισιν ἠσθάνθησαν οἱ Ἕλληνες, διότι κατελύθη ἡ συνθήκη τοῦ Ἁγίου Στεφάνου καὶ ἡ Μακεδονία καὶ Θράκη διέφυγον τὴν βουλγαρικὴν κυριαχίαν.

Ἐπῆρχον ὅμως πολλὰ τρωτὰ εἰς τὴν συνθήκην αὐτήν. Μολονότι

ἡ Αὐστρία εἰργάσθη νὰ ἐκπολιτίσῃ τὴν Βοσνίαν καὶ Ἑρζεγοβίην, οἱ Σέρβοι πατριῶται ἐθεώρησαν ὡς μεγάλην ἔθνικὴν ζημίαν τὴν ἀπόσπασιν τῶν σερβικῶν ἐκείνων ἐδαφῶν ὑπὸ τῆς Αὐστρίας. Ἡ Αὐστρία διὰ τῆς κατοχῆς τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν ἐγένετο βαλκανικὴ δύναμις καὶ ἔστρεφε τὰ βλέμματά της πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην. Ἐκτὸς αὐτοῦ μέγα μέρος χριστιανῶν ἔμεινεν ἀκόμη ὑπὸ τὸν τουρκικὸν ζυγόν. Τὸ σημαντικώτερον ἦτο ὅτι οὐδὲν ἐκ τῶν Βαλκανικῶν κρατῶν συνεπλήρωσε τὴν ἔθνικὴν του ἐνότητα καὶ ὅλα ἐθεώρησαν τὴν συνθήκην τοῦ Βερολίνου ὡς ἀπλοῦν σ-αθμόν.

Διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἡ συνθήκη τοῦ Βερολίνου ἐθεωρήθη ὑπὸ πάντων ὡς προσωρινὸν καθεστῶς. Αὐταὶ αἱ ὑπογράψασαι αὐτὴν δυνάμεις παρέβησαν αὐτὴν, ὡς ἄκεις ἐδόθη εὐκαιρία. Ἡ Τουρκία π.χ. ἐδυστρόπησε νὰ παραχωρήσῃ τὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπιδικασθέντα ἐδάφη. Μόλις κατόπιν μακρῶν διαπραγματεύσεων καὶ τῆς μεσολαβήσεως τῶν Μ. Δυνάμεων ἡ Τουρκία ἐδέχθη νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τῆς συνθήκης τῆς Κωνσταντινουπόλεως (Ἰούλιος 1881) τὴν Θεσσαλίαν, πλὴν τοῦ διαμερίσματος τῆς Ἐλασσόνας, καὶ τὴν νοτιοανατολικὴν Ἡπειρον μέχρι τοῦ ποταμοῦ Ἀράχθου μὲ τὴν Ἄρταν. Παρ' ὅλα ὅμως τὰ τρωτὰ αὐτὰ ἡ συνθήκη τοῦ Βερολίνου ἀπετέλει σημαντικὴν πρόοδον πρὸς τὴν λύσιν τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος, διότι ἀρκετὰ ἐδάφη ἐξέφυγον ὀριστικῶς τὴν Τουρκικὴν κακοδιοίκησιν καὶ καθιεροῦτο τὸ δόγμα « Ἡ Βαλκανικὴ διὰ τοὺς Βαλκανίους ».

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ — ΠΡΟΣΑΡΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΡΟΥΜΕΛΙΑΣ

Ἡ νεαρὰ ἡγεμονία, ἡ Βουλγαρία, κατ' ἀρχὰς ἐδέχθη τὴν προστασίαν τῆς Ρωσίας. Πολυπληθεῖς ρωσικαὶ ἀποστολαὶ ἀνέλαβον νὰ διοργανώσουν τὸ νέον κράτος καὶ τοὺς διαφόρους κλάδους τῆς διοικήσεως. Ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας ἐξελέγη ὁ **Ἀλέξανδρος Βάττεμπεργκ** (1879 - 1886), υἱὸς τοῦ πρίγκιπος τῆς Ἑσσης καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Τσάρου. Ἐνωρὶς ὅμως εἰς τὴν Βουλγαρικὴν βουλὴν, τὴν Σ ο β ρ ά ν ι ε, ἐσχηματίσθη κόμμα ἐθνικιστικὸν καὶ ἀντιρωσικόν, τὸ ὁποῖον ὑπέθαλπον ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Αὐστρία. Ὁ ἡγεμὼν ἠκολούθησεν ἀποφασιστικῶς τὸ κόμμα αὐτὸ καὶ ἀπὸ τότε ἀπέκτησε μεγάλην δημοτικότητα εἰς τὸν βουλγαρικὸν λαόν, ἐνῶ ἄφ' ἑτέρου ἐξήγειρεν ἐναντίον του τὸ μῖσος τῆς Ρωσίας διὰ τὰς τάσεις τῆς πρὸς ἀπελλαγὴν ἀπὸ τὴν ρωσικὴν κηδεμονίαν.

Ἡ Ἀνατολική Ρουμελία ὀργανώθη εἰς αὐτόνομον ἐπαρχίαν μὲ ἀνώτατον ἄρχοντα χριστιανὸν διοικητὴν, τὸν ὁποῖον διώριζεν ἡ Πύλη. Ἀλλὰ ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας ἤρχισε νὰ ἐκδηλώνεται εἰς τὴν χώραν αὐτὴν ἐνωτικὴ τάσις μὲ τὴν Βουλγαρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο μεμυημένη καὶ ἡ Βουλγαρικὴ Κυβέρνησις. Τέλος, τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1885 ἐξεργάγη κίνημα εἰς τὴν Φιλιππούπολιν, ὃ διοικητὴς συνελήφθη καὶ ἐσχματίσθη προσωρινὴ κυβέρνησις, ἡ ὁποία ἐκήρυξε τὴν ἐνωσιν μετὰ τῆς Βουλγαρίας. Μετ' ὀλίγων ὃ ἡγεμὸν Βάττεμπεργκ ἐνισχυόμενος ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς Σοβράνις **Σταμπούλωφ**, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Φιλιππούπολιν.

Τὸ πραξικόπημα τῆς Βουλγαρίας ἐκίνησε τὴν ἀγανάκτησιν τῆς Ρωσίας, ἀλλ' ὑπεστηρίχθη ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Αὐστρίας. Εἰς τὴν Σερβίαν ἡ προσάρτησις τῆς Ἀνατολικῆς Ρουμελίας, προσεκάλεσεν ἀληθῆ ἀναβρασμὸν, ὃ ὁποῖος τέλος κατέληξεν εἰς Σερβοβουλγαρικὸν πόλεμον, διότι διαταρέσσετο ἡ ἀποκατασταθεῖσα διὰ τῆς συνθήκης τοῦ Βερολίνου ἰσορροπία ἐπὶ τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου. Ὁ σερβικὸς στρατὸς ἠττήθη παρὰ τὴν Σλίβνιτσαν καὶ οἱ Βούλγαροι ἐπροχώρησαν μέχρι τοῦ Πιρότ. Ὁ πόλεμος διήρκεσε μόνον 14 ἡμέρας (14 - 28 Νοεμβρίου 1886).

Ἡ νίκη ἐστερέωσε τὸ ἀντιρωσικὸν κόμμα εἰς τὴν Βουλγαρίαν καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ Σταμπούλωφ, τοῦ ἡγέτου τῆς ἀντιρωσικῆς μερίδος. Ὁ Σταμπούλωφ ἐπὶ σειράν ἐτῶν ἦτο ὃ ἰσχυρὸς ἀνὴρ, ὃ ὁποῖος ἐπάταξε τοὺς ἐσωτερικοὺς ἀντιπάλους καὶ ἐχάραξε τὰς γενικὰς γραμμὰς τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς Βουλγαρίας, ἡ ὁποία συνιστᾶτο εἰς τὴν προσέγγισιν πρὸς τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Αὐστροίαν καὶ εἰς τὸν ἀμείλικτον πόλεμον κατὰ τῶν Σέρβων καὶ Ἑλλήνων. Ὁ Βάττεμπεργκ ὅμως ἔπεισε θῦμα τῆς ρωσικῆς δυσμενείας καὶ ἀνετρέπη διὰ στρατιωτικῆς ἐξεγέρσεως τὸν Αὐγούστον τοῦ 1886. Οἱ Βούλγαροι ἐξέλεξαν νέον ἡγεμόνα, τὸν **Φερδινάνδον** (1887 - 1918), τὸν νεώτατον ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ πρίγκιπος τοῦ σαξωνικοῦ Κυβούργου.

Κατὰ τὰ ἐπὶ τὰ πρώτα ἔτη τῆς ἡγεμονίας τοῦ Φερδινάνδου, τὴν Βουλγαρίαν ἐκυβέρνησεν ὡς ἀπόλυτος κύριος ὃ Σταμπούλωφ. Ἀλλὰ τέλος ὃ Φερδινάνδος ἀπεμάχρυνεν ἐκ τῆς ἀρχῆς τὸν Σταμπούλωφ, ὃ ὁποῖος ἐδολοφονήθη ἀργίως ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων του.

ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ — ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ

Μεγαλύτερον ἐρεθισμὸν ἐπροκέλευσεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἢ προσάρτησις τῆς ἑλληνικωτάτης Ἀνατολικῆς Ρουμελίας, διότι εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ρουμελίαν κατῴκουσιν 250 χιλ. περίπου Ἕλληνες εἰς τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ εἰς τὰς πόλεις Φιλιππούπολιν, Στενίμαχον, Καβακλή κ.τ.λ. Ὁ πολιτικὸς Θεόδωρος Δεληγιάννης, ὁ ὁποῖος ἦτο τότε πρωθυπουργός, ἐξέδωκε πατριωτικὸν δάνειον καὶ ἐκάλεσεν ὑπὸ τὰ ὄπλα δύο ἐρεθιστικὰ ἡλικίας, ἀξιῶν νὰ καταλάβῃ τὴν Θεσσαλίαν καὶ Ν. Μακεδονίαν, ὡς καὶ τὴν Ἠπειρον, δηλαδὴ τὴν Βερολίνειον γραμμὴν, πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς διασαλευθείσης ἰσορροπίας εἰς τὴν Βαλκανικὴν ἕνεκα τῆς μεγεθύνσεως τῆς Βουλγαρίας. Αἱ Δυνάμεις ὅμως δὲν ἦσαν διατεθειμέναι νὰ ἐπιτρέψουν περιπλοκὰς εἰς τὴν Βαλκανικὴν καὶ διὰ τηλεγραφίου ἀπήτησαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα νὰ ἀποστρατευθῇ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀπάντησις τοῦ Δεληγιάννη δὲν ἐκρίθη ἱκανοποιητικὴ, στόλος τῶν Δυνάμεων, ἐκτὸς τῆς Γαλλίας, ἀπέκλεισε τὰ ἑλληνικὰ παράλια. Ὁ Δεληγιάννης τότε παρητήθη καὶ ὁ διάδοχός του Τρικούπης διέταξε τὴν ἀποστράτευσιν. Ἡ μικρὰ αὕτη κρίσις ἐστοίχισεν εἰς τὴν Ἑλλάδα 95 ἑκατ. δραχμῶν.

Χαρίλαος Τρικούπης (1832 - 1896) 64/1/10

Κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοὺς, ἦτοι κατὰ τὰς δύο τελευταίας δεκαετίαις τοῦ 19ου αἰῶνος, τὴν Ἑλλάδα ἐκυβέρνησαν δύο κυρίως πολιτικοὶ ἄνδρες, ὁ Τρικούπης καὶ ὁ Δεληγιάννης.

Ὁ Χαρίλαος Τρικούπης (1832 - 1896) κατήγετο ἀπὸ τὸ Μεσολόγιον, ἀλλ' ἐγεννήθη εἰς τὸ Ἄργος ἢ τὸ Ναύπλιον καὶ ἦτο υἱὸς τοῦ ἱστοριογράφου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως Σπυρίδωνος Τρικούπη καὶ ἀνεψιὸς ἐκ μητρὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου. Ἦτο χαρακτήρ σοβαρὸς καὶ ἐπι-

βλητικός και ἔτυχεν ἐπιμελοῦς ἀνατροφῆς και παιδείας σπουδάσας νομικά εἰς Παρισίους. Βραδύτερον ἐργάσθη ὡς ἀκόλουθος και γραμματεὺς τῆς ἐν Λονδίῳ ἑλληνικῆς πρεσβείας τὴν ὁποῖαν διηύθυνε τότε ὁ πατὴρ του.

Ὁ Τρικούπης εἶχε δώσει ἐπανελημμένως δείγματα τῶν ἐξαιρετικῶν του προσόντων και εἶναι ὁ πρῶτος ἐκ τῶν πολιτικῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος εἶχε πρόγραμμα σαφῶς ὀρισμένον. Ἐφρῶνει ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἔπρεπε κυρίως νὰ διοργανωθῇ ἐσωτερικῶς, νὰ δημι-

Θεόδωρος Δεληγιάννης (1820 - 1905)

85 εἰς

ουργήσῃ καλὴν διοίκησιν, μέσα συγκοινωνίας, νὰ ἀναπτύξῃ τὰς πηγὰς τοῦ πλοῦτου και νὰ ὀργανώσῃ τὰς στρατιωτικὰς τῆς δυνάμεις, ἀποφεύγουσα ὅσον ἦτο δυνατὸν ἐξωτερικὰς περιπλοκάς. Διὰ τοῦτο προσεπάθησε νὰ διατηρήσῃ ἀγαθὰς σχέσεις μετὰ τὴν Τουρκίαν και τὰ ἄλλα Βαλκανικὰ κράτη. Εὐρυτέρας ἀντιλήψεως πολιτικός, εἶχεν ὑπ' ὄψιν του τὸν ἐντεῦθεν και ἐκεῖθεν τοῦ Αἰγαίου ἑλληνισμόν και παραινέει τοὺς ἐκτὸς τοῦ βασιλείου Ἑλληνας εἰς συνεργασίαν διὰ τὴν κοινὴν ὑπέθεσιν. Ἐπεδόθη μετὰ ζῆλον εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ἀναδιοργάνωσιν, ἀναβάλλων εἰς εὐθετωτέραν στιγμὴν τὴν λύσιν τῶν μεγάλων ἐθνικῶν ζητημάτων. Κατὰ τὰς τρεῖς περιόδους, κατὰ τὰς ὁποίας ἐκυβέρνησε τὸ κράτος, — 1882 - 1885, 1887 - 1890, 1892 - 1895 — κατεσκεύασεν ὁδοὺς και σιδηροδρομικὰς γραμμάς, ἀπεξήρανεν ἔλη και ἐπροστάτευσεν τὴν γεωργικὴν τάξιν ἀπὸ τὴν τοκογλυφίαν. Παρήγγειλεν εἰς γαλλικὰ ναυπηγεῖα τὰ τρία θωρηκτά, εἰς τὰ ὁποῖα τιμητικῶς ἐδόθησαν τὰ ὀνόματα τῶν τριῶν ναυτικῶν νήσων : Ὑδρα, Σπέτσαι, Ψαρὰ και ἐκάλεσε Γάλλους διοργανωτὰς τοῦ στρατοῦ.

Ἡ τελευταία διοίκησις τοῦ Τρικούπη διῆλθεν ἐν μέσῳ μεγάλων

δυσχερειών. Έδοκίμασε νά δώση όριστικήν λύσιν εις τó οικονομικόν πρόβλημα. Έπειδή όμως δέν κατώρθωσε νά εύρη δάνειον υπό εύνοϊκούς όρους, δια νά επαρκέση εις τάς κρατικές δαπάνας, ήναγκάσθη νά επιβάλη βαρεϊς φόρους. "Όταν όμως είδεν, ότι και οί φόροι δέν επήρκεσαν πρós βελτίωσιν τής οικονομικής καταστάσεως, εκήρυξε τήν πτώχευσιν (Δεκέμβριος 1893). Τó μέτρον έφερε μεγάλας καταστροφάς εις τάς επιχειρήσεις. Οί αντίπαλοί του εξεμεταλλεύθησαν τήν δυσφορίαν του λαου και τó κόμμα του Τρικούπη συνετρίβη κατά τάς εκλογάς του Άπριλιου του 1895. 'Ο ίδιος ó Τρικούπης δέν εξελέγη ούτε βουλευτής. Άπεσύρθη τότε όριστικώς εκ τής πολιτικής και μετά τινας μήνας απέθανεν εις τάς Κάννας τής Γαλλίας. Μεγάλην πλειοψηφίαν συνεκέντρωσε κατά τάς εκλογάς ó Δεληγιάννης, ó όποιος και έσχημάτισε Κυβέρνησιν.

Ή **Ό Θεόδωρος Δεληγιάννης** (1820 - 1905) έγεννήθη εις τά Λαγκαδία τής Γορτυνίας και ήτο γόνος τής πολεμικής οικογενείας τών Δεληγιανναίων. Έσπούδασε νομικά εις τó νεοσυσταθέν Πανεπιστήμιον τών Άθηνών και πρώτην φοράν έγινε βουλευτής εις τήν έθνοσυνέλευσιν του 1862. Τó κόμμα του, τó όποιον ώνόμαζεν « έθνικόν », άπετελείτο από στοιχειά προσηλωμένα εις παλαιάς αντίληψεις και έξεις. 'Ο ίδιος ήτο εύφύεστατος και ευστροφώτατος πολιτικός και όμιλητής επιδέξιος, αλλά και άριστοτέχνης δημαγωγός. Τήν μεγάλην του κομματικήν ισχύν έχρησιμοποίησε δια στενάς κομματικές επιδιώξεις. Έγινε πολλάκις πρωθυπουργός και έδολοφονήθη εις τήν είσοδον τής Βουλής κατά τήν τελευταίαν του πρωθυπουργίαν του 1905.

30-5-63
 7
Ο ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ 1897

Κατά τούς χρόνους αύτους έγινε ο άτυχης Έλληνοτουρκικός πόλεμος του 1897. Άφορμήν εις τόν πόλεμον έδωκεν ή Κρητική επανάστασις του 1897. 'Η Τουρκία διαρκώς παρεβίαζε τόν καταστατικόν χάρτην τής Χαλέπας, δια του όποιου εκυβερνάτο ή Κρήτη από του 1878, και κατεπίεζε τούς κατοίκους. Οί Κρήτες επανεστάτησαν και τόν Ίανουάριον του 1897 εκήρυξαν τήν ένωσιν μετά τής Έλλάδος. 'Ο πρωθυπουργός τής Έλλάδος Δεληγιάννης ήρνήθη κατ' αρχάς νά υιοθετήση τήν υπόθεσιν. 'Αλλ' ήτο φανερόν ότι δέν θα κατώρθωνε μέχρι τέλους νά τηρήση τήν στάσιν αύτήν. 'Ο έρεθισμός εις τήν Έλλάδα ήτο κολοσσιαίος και πλήθη προσφύγων εκ Κρήτης συνέρρεον εις τάς Άθήνας και εις άλλας πόλεις. Χωρίς νά κηρύξη τόν πόλεμον ó Δεληγιάννης κατά τής Τουρκίας, επέτρεψεν εις τόν δευτερότοκον υϊόν του βασιλέως πρίγκιπα Γεώργιον με στολίσκον τορπιλλικών νά άποπλεύση εκ Πειραιώς δια νά έμπο-

1897 διση τὴν ἀποβίβασιν τουρκικοῦ στρατοῦ εἰς τὴν νῆσον. Τὸν δὲ Φεβρουάριον τοῦ 1897 τμήμα Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ὑπὸ τὸν συνταγματάρχην Τιμολέοντα Βάσσον ἀνεχώρησεν ἐξ Ἀθηνῶν ἐν μέσῳ ἀπεριγράφτου ἐνθουσιασμοῦ, ἀπεβιβάσθη εἰς μικρὰν ἀπόστασιν δυτικῶς τῶν Χανίων καὶ εἶχε τὴν ἐντολὴν νὰ καταλάβῃ τὴν νῆσον ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως τῆς Ἑλλάδος. Κατόπιν τούτου ὁ σουλτᾶνος τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1897 ἐκήρυξε κατὰ τῆς Ἑλλάδος τὸν πόλεμον, ὁ ὁποῖος διήρκεσε τριάκοντα ἡμέρας (8 Ἀπριλίου - 8 Μαΐου 1897). Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς, ὀλιγάριθμος καὶ κακῶς ὠργανωμένος, δὲν κατώρθωσε νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν πολυαριθμότερον καὶ ἀρτιώτερον παρεσκευασμένον Τουρκικόν.

Ὁ Τουρκικὸς στρατὸς, ἀφοῦ διέβη τὰ σύνορα παρὰ τὴν Μελοῦναν, ἔγινε κύριος τῆς Θεσσαλίας, ὑπερβάς δὲ κατόπιν καὶ τὴν ἀμυντικὴν γραμμὴν Δομοκοῦ — Ἄλμυροῦ, ἤνοιξε τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν Λαμίαν. Αἱ Δυνάμεις ἐπενέβησαν τότε καὶ διὰ τῆς μεσολαβήσεως τοῦ τσάρου τῆς Ρωσίας ὑπεγράφη ἀναχωρῆσις, ἐνῶ συγχρόνως ὁ στρατὸς τοῦ Βάσσου ὑπεχρέωθη νὰ ἐκκενώσῃ τὴν Κρήτην. Ἡ ὀριστικὴ εἰρήνη ὑπεγράφη εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸν Νοέμβριον τοῦ 1897. Ὁ σουλτᾶνος ὑπεχρέωθη νὰ ἐκκενώσῃ τὰ Ἑλληνικὰ ἐδάφη, ἣ δὲ Ἑλλάς ἐπλήρωσεν 100 ἑκατομ. φράγκα χρυσᾶ ὡς πολεμικὴν ἀποζημίωσιν καὶ ὑπεχρέωθη νὰ δεχθῇ τὸν « Διεθνή Οἰκονομικὸν Ἐλεγχον ». Οἱ Εὐρωπαῖοι δηλαδὴ ἐδάνεισαν εἰς τὴν Ἑλλάδα 100 ἑκατομμύρια πρὸς πληρωμὴν τῆς ἀποζημιώσεως, ἀλλὰ πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ χρήματός των, καθὼς καὶ τῶν παλαιότερων δανείων, κατηρτίσθη ἐπιτροπὴ ἀπὸ ξένους, ἣ λεγομένη « Ἐπιτροπὴ Διεθνοῦς Οἰκονομικοῦ Ἐλέγχου » (ΔΟΕ), ἣ ὁποία ἀνέλαβε τὴν διαχείρισιν τῶν λεγομένων « ὑπεργύων προσόδων », ἤτοι τῶν εἰσπραξέων ἐκ τοῦ χαρτοσήμου, τοῦ καπνοῦ, τοῦ ἄλκατος, τῶν πυρείων, τῶν παιγνισχάρτων, τοῦ πετρελαίου καὶ τῶν εἰσκαγωγικῶν τελῶν τοῦ λιμένος Πειραιῶς.

Τὴν Κρήτην, πρὸ τῆς ἀποχωρήσεως ἀκόμη τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, εἶχον καταλάβει στόλοι καὶ ἀγγέλματα τῶν ἐξ Δυνάμεων : Ἀγγλίας, Γαλλίας, Ρωσίας, Ἰταλίας, Γερμανίας καὶ Αὐστρίας, αἱ ὁποῖαι ὅμως μάλιστα τὸν Νοέμβριον τοῦ 1898 ἔδωσαν λύσιν προσωρινὴν εἰς τὸ κρητικὸν ζήτημα. Προτάσει τοῦ Τσάρου διαρτίσθη ἀρμοστής τῶν Δυνάμεων εἰς τὴν Κρήτην ὁ πρίγκιψ Γεώργιος, ὁ ὁποῖος ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν νῆσον ἐν μέσῳ γενικοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Τὸ γεγονός ἐθεωρήθη ὡς ἀπαρχὴ τῆς ἐπιληρω-

20 Δεκεμβρίου 2017 09:58

σεως τῶν πόθων τοῦ Κρητικοῦ λαοῦ καὶ δικαίωσις τῶν ἥρωικῶν του ἀγῶνων.

ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Μεγαλύτεραν σημασίαν ἀπὸ τὸ Κρητικὸν ἔλαβε περὶ τὸ τέλος τοῦ 19ου καὶ τὰς ἀρχάς τοῦ 20ου αἰῶνος τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα.

Κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοὺς ἡ Μακεδονία ἔγινε θέατρον ἀγριωτάτου ἀνταγωνισμοῦ. Ἡ ἑλληνικωτάτη Μακεδονία, ἡ ὁποία διὰ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου εἶχε μεταφέρει τὰ φῶτα τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὰς ἀπωτάτας γῶρας τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἀπήλλαξεν ἑκατομμύρια βαρβάρων λαῶν ἀπὸ τὸ σκότος καὶ τὰ δεσμὰ τοῦ βαρβαρικοῦ δεσποτισμοῦ, δὲν εἶχε περιληφθῆ εἰς τὸ ἐλεύθερον Ἑλληνικὸν κράτος καὶ εὕρισκετο ἀκόμη ὑπὸ τὸν τουρκικὸν ζυγόν. Οἱ πληθυσμοὶ τῆς Μακεδονίας παρέμειναν ἑλληνικώτατοι, ἦσαν χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι ἐκτὸς τῶν τούρκων κατακτητῶν, καὶ ἀνεγνώριζον μέχρι τῶν τελευταίων ἐτῶν τὴν ἀρχὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. "Οἱ οἱ πολιτικοὶ τοῦ ἐλευθέρου Ἑλληνικοῦ βασιλείου ἐθεώρουν τὴν Μακεδονίαν ὡς μίαν ἐκ τῶν κοιτίδων τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ ὡς πνεύμονα ἰσχυρόν, ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρχη κράτος ἑλληνικόν, καὶ ὡς πρῶτιστον μέλημα καὶ καθήκον των ἐθεώρησαν τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Μακεδονίας. Ἄλλ' ἡ τουρκικὴ κλιρονομία δὲν κατώρθωσε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἔξωθεν προσηλυτισμόν, ὁ ὁποῖος ἔσπειρε τὸ μῦθος καὶ ἤνοιξεν ἔξοντωτικὸν ἀγῶνα μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς Μακεδονίας.

Τὰ δύο νεοσύστατα Βαλκανικὰ κράτη, ἡ Σερβία καὶ ἡ Βουλγαρία, ἐζήτησαν ἐπέκτασιν ἐδαφικὴν καὶ πρὸς τοῦτο ἀπέβλεπον εἰς τὰ Μακεδονικὰ ἐδάφη. Οἱ Σέρβοι ἐστήριζον τὰς ἀξιώσεις των ἐπὶ τῆς Μακεδονίας εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Στέφανου Ντουσανῆ κάποτε εἶχε κατακτήσει μέρος τῆς Μακεδονίας καὶ περιέλαβεν αὐτὸ εἰς τὸ ἐφήμερον κράτος του. Οἱ Βούλγαροι πάλιν δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσουν τὴν συνθήκην τοῦ Ἀγίου Στεφάνου, ἡ ὁποία ἐδημιούργει μεγάλην Βουλγαρίαν ἀπὸ ἑλληνικὰ ἐδάφη, πρὸ πάντων τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης.

Ἄλλὰ καὶ αἱ μεγάλαι Δυνάμεις εἶχον βλέψεις εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ἡ Αὐστρία ἐπέδιωκεν οἰκονομικὴν ἐπικράτησιν ἐν Μακεδονίᾳ με ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὸν λιμένα τῆς Θεσσαλονίκης, ὁ ὁποῖος ἤνοιγεν εἰς αὐτὴν εὐρεῖαν διέξοδον εἰς τὸ Αἰγαῖον καὶ τὴν Μεσόγειον.

Οἱ Βούλγαροι διὰ παντός μέσου ἐπεδίωκον νὰ πείσουν ἐκείνους ἐκ τῶν κατοίκων τῆς Μακεδονίας, οἱ ὅποιοι ὠμίλουν ἰδιόρρυθμον γλωσσικὸν ἰδίωμα, τὸ ὅποιον περιεῖχε καὶ σλαβικὰς ρίζας καὶ λέξεις, ὅτι δὲν ἦσαν Ἕλληνες, ἀλλὰ Βούλγαροι καὶ προσεπάθουν νὰ ἐξεγείρουν αὐτοὺς κατὰ τοῦ Πατριαρχείου. Κατ' ἀρχὰς εὐνοοῦμενοι ὑπὸ τῆς Τουρκικῆς ἀρχῆς κατάρθωνον μὲ μέσα εἰρηνικὰ νὰ προσηλυτίζουσι τοὺς χωρικοὺς εἰς τὴν Ἐξαρχίαν καὶ ἴδρουν βουλγαρικὰ σχολεῖα. Ὅταν ὅμως εἶδον ὅτι οἱ Ἕλληνοὶ πληθυσμοὶ τῆς Μακεδονίας δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λησμονήσουσι

τὴν μητέρα των Ἑλλάδα καὶ παρενέβαλλον ἐμπόδια εἰς τὰ βουλγαρικὰ σχέδια, ἤλλαξαν τακτικῆν. Ἐνθαρρυνθέντες ἀπὸ τὸν ἀτυχῆ Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1897, ἔστειλαν εἰς τὴν Μακεδονίαν ἀγρία στίφη κομιτατζήδων, οἱ ὅποιοι, ἐπωφελοῦμενοι ἀπὸ τὴν παράλυσιν τῆς Τουρκικῆς ἀρχῆς, ἐλήστευον καὶ ἐδολοφόουν, διὰ νὰ τρομοκρατήσουσι τοὺς κατοίκους. Πρὸ πάντων κατεδίωκον τοὺς Ἕλληνας διδασκάλους, τοὺς ἱερεῖς, τοὺς ἰατροὺς καὶ τοὺς προκρίτους καὶ κατέστρεφον τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα καὶ τὰ μοναστήρια.

Οἱ Βούλγαροι ὄχι μόνον Παῦλος Μελᾶς (1870 - 1904) 34 ἐπέστην Τουρκίαν κατάρθωσαν νὰ ἀπατήσουσι, ἡ ὅποια διαρκῶς πρόεβαινε εἰς παραχωρήσεις πρὸς αὐτοὺς, ἀλλὰ προσεῖλκον τὴν συμπάθειαν πολλῶν ἀπὸ τὰς Μεγάλας Δυνάμεις, αἱ ὅποιαί, διὰ νὰ ἐξυπηρετήσουσι ἰδικὰ τῶν συμφέροντα, ἠνύνησαν τὰ βουλγαρικὰ σχέδια. Διὰ τοῦτο αἱ Δυνάμεις ἐπενέβησαν καὶ ἐπέβαλλον εἰς τὴν Τουρκίαν μεταρρυθμίσεις διοικητικὰς καὶ οικονομικὰς, αἱ ὅποιαί ἠνύησαν τὰς βουλγαρικὰς προσπάθειας. Ἄλλ' ἐπειδὴ αἱ Δυνάμεις διεφώνουν μεταξύ των, ἀμειταρρυθμίσεις ἐγένοντο βραδύτατα καὶ ἐφηρμοζόντο κακῶς.

Οἱ Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἐστηρίζοντο εἰς τὰ ἀπαράγραπτα ἱστορικά δικαιώματά των ἐπὶ τῆς Μακεδονίας καὶ δὲν ἐφαντάζοντο ὅτι ἦτο δυνατὸν ξένοι λαοὶ νὰ ἐγείρουν ἀξιώσεις ἐπὶ τῶν ἐλληνικῶν ἐδαφῶν τῆς Μακεδονίας, ἤρκοῦντο εἰς τὰς ἀρχὰς νὰ παρακολουθοῦν μὲ προσοχὴν τὰς προσηλυτιστικὰς ἐνεργείας τῶν Βουλγάρων. Ὅταν ὅμως ἐπέισθησαν ὅτι τὰ δικαιώματά των ἐκινδύνευον, ἡ δὲ ἑξουσίαρχος Τουρκία καὶ αἱ Δυνάμεις δὲν ἠδύναντο νὰ προστατεύσουν αὐτά, ἀπεφάσισαν νὰ ἀντιτάξουν ἔνοπλον ἀντίστασιν εἰς τὰς βουλγαρικὰς ἐνεργείας. Τὸ φθινόπωρον λοιπὸν τοῦ 1904 εἰσῆλθον εἰς τὴν Μακεδονίαν τὰ πρῶτα ἐλληνικὰ ἀνταρτικὰ σώματα, διὰ νὰ ἐνισχύσουν τοὺς **1904** Μακεδόνας εἰς τὸν κατὰ τῶν τρομοκρατῶν βουλγάρων κομιτατζήδων ἀγῶνα των. Κρητὲς δὲ πολεμισταὶ ἐνίσχυσαν αὐτά. Οἱ ἐντόπιοι μὲ τὴν πρόοδον τοῦ ἀγῶνος συνέπραξαν μὲ τοὺς ἐθελοντὰς εἰς εὐρεῖαν κλίμακα καὶ τέλος ἀντικατέστησαν αὐτοὺς. Ἦρχισε τότε δεινὴ πάλη μεταξύ τῶν Ἑλλήνων πολεμιστῶν καὶ τῶν ἀγρίων κομιτατζήδων. Ὁ **Παῦλος Μελάς**, ἀξιωματικὸς τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ ἀπὸ ἐπιφανεστάτην οἰκογένειαν τῶν Ἀθηνῶν, ἔπεσε κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος καὶ ἀπέβη ἔθνικὸς ἥρωσ. Πολλοὶ ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ ἐτέθησαν ἐπὶ κεφαλῆς ἐνόπλων ὁμάδων καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν Μακεδονίαν.

Αἱ κοινότητες τῆς Μακεδονίας ἐβοήθουν τοὺς ἀγωνιζομένους, τὰ σχολεῖα, αἱ ἐπισκοπαί, τὰ μοναστήρια ἦσαν αἱ μυστικαὶ βάσεις τῶν ἀνταρτικῶν σωμάτων, τὰ ὁποῖα ἐκτὸς τῶν βουλγάρων κομιτατζήδων εἶχον νὰ ἀντιμετωπίσουν καὶ τὸν τουρκικὸν στρατὸν. Ἡ δρᾶσις τῶν ἐλληνικῶν σωμάτων ἦτο εὐεργετικὴ καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἡ Μακεδονία ἀπηλλάγη κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ τὴν βουλγαρικὴν τρομοκρατίαν. Ἡ πάλη ὅμως τῶν ἐλληνικῶν καὶ βουλγαρικῶν ἐνόπλων σωμάτων, αἱ βλέψεις τῶν Μεγάλων Δυνάμεων καὶ αἱ συχναὶ αὐτῶν ἐπεμβάσεις καὶ τέλος ἡ τουρκικὴ ἀκαταστασία περιέπλεξαν τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα μέχρι τοιοῦτου σημείου, ὥστε ἡ λύσις αὐτοῦ νὰ θεωρῆται ἀπὸ τοὺς διπλωμάτας ὡς δυσκολωτάτη.

Η ΝΕΟΤΟΥΡΚΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ 1908

3-4-05
 * Ἀκριβῶς τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα προεκάλεσεν εἰς τὴν Τουρκίαν γεγονότα, τὰ ὁποῖα ὠδήγησαν εἰς ὀξείαν κρίσιν τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα καὶ μετ' αὐτοῦ τὸ Μακεδονικόν.

Οἱ φιλελεύθεροι Τούρκοι, οἱ λεγόμενοι Νεότουρκοι, ὅσοι δηλαδή ἐπεθύμουν ριζικὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ Τουρκικοῦ κράτους καὶ τὴν κακάλυσιν τῆς ἀπολυταρχίας τοῦ Χαμίτ, ἠναγκάσθησαν νὰ ζοῦν ἐξόριστοι εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης. Ἐκεῖθεν διὰ δημοσιευμάτων ἐζήτουν νὰ ἀνατρέψουν τὸν Χαμίτ. Τέλος τὸ 1906 ἐσκέφθησαν νὰ προσηλυτίσουν εἰς τὰ σχέδιά των τὸν τουρκικὸν στρατὸν. Συνεστήθη τότε ὑπὸ Τούρκων ἀξιωματικῶν τὸ κομιτᾶτον «**Ἐνωσις καὶ Πρόοδος**», τὸ ὁποῖον ἐντὸς ὀλίγου προσκάλεσε γεγονότα καταπληκτικά.

Τὸ 1908 συνητήθησαν εἰς τὴν πόλιν Ρεβάλ, πλησίον τῆς Πετρούπλεως, ὁ τσάρος καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδος Ζ' καὶ οἱ δύο ἰσχυροὶ ἡγέμονες ἀπεφάσισαν νὰ ἐπεκτείνουν καὶ νὰ συμπληρώσου τὰς διοικητικὰς μεταρρυθμίσεις εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ σχέδιον αὐτὸ δὲν εἶχεν ἀκόμη δημοσιευθῆ, οἱ Νεότουρκοι ἐφοβήθησαν ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῶν δύο Μεγάλων Δυνάμεων ἦσαν πολὺ δεσμενεῖς διὰ τὴν Τουρκίαν. Τοῦτο ἐπληξέ τὴν ἔθνικὴν φιλοτιμίαν τῶν Νεοτούρ-

κων καὶ τὴν 10 Ἰουλίου 1908 ἐξεργάγη εἰς **1908** τὴν Μακεδονίαν στρατιωτικὸν κίνημα ὑπὸ τοὺς ἀξιωματικούς **Ἐμβέρ καὶ Νιαζή**. Ὁ Χαμίτ ἐντρομος ἠναγκάσθη νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ Σύνταγμα τοῦ Μιδάτ.

Οἱ λαοὶ τῆς Τουρκίας ἠσθάνθησαν ἀνακούφισιν, διότι ὑπὸ τὸ νέον φιλελεύθερον πολίτευμα θὰ ἔζων εὐτυχεῖς καὶ εἰρηνικῶς, οἱ δὲ Εὐρωπαῖοι διπλωμάται ἠπατήθησαν καὶ ἐπίστευσαν ὅτι ἦτο δυνατὸν οἱ Νεότουρκοι νὰ ἐφαρμόσουν πραγματικῶς ἰσότητα καὶ δικαιοσύνην μεταξὺ τῶν ποικίλων λαῶν τῆς Τουρκικῆς αὐτοκρατορίας.

Ἄλλ' οἱ Νεότουρκοι δὲν

Ἄβδουλ Χαμίτ (1842 - 1918)

ἤρρηξαν νὰ φανερώσουν τοὺς ἀληθεῖς σκοποὺς των. Εὐθὺς ἀπὸ τὰς πρώ-
τας ἡμέρας ἐκήρυξαν ὅτι θὰ ἐκτουρκίσουν τὰς ξένας ἐθνότητας τῆς
Τουρκίας, διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἐνότητα τοῦ κράτους. Ἡ χαρὰ τῶν
λαῶν τῆς Τουρκίας μετεβλήθη ἀμέσως εἰς σοβαρὰ σκέψεις περὶ τοῦ
μέλλοντός των. Ὁ δὲ Χαμίτ ἐπωφελοῦμενος τὰς δυσαρσεναίικας αὐτὰς
ἐπεχείρησε δι' ἀντεπαναστάσεως νὰ πλήξῃ τὸ κομιτᾶτον, ἀλλ' ἀπέτυ-
χεν, ἐξεθρονίσθη καὶ ἐνεκλείσθη εἰς μίαν ἔπαυλιν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην.

ΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ἡ Βουλγαρία καὶ Αὐστρία ἐπωφελήθησαν τὰς ἐσωτερικὰς δυσ-
χερείας τῶν Νεοτούρκων καὶ κατόπιν συνεννόησεως ἢ μὲν πρώτη ἐκή-
ρυξε τὴν ἀνεξαρτησίαν της, ἢ δὲ δευτέρα προσήρτησεν ὀριστικῶς τὴν
Βοσνίαν καὶ Ἑρζεγοβίνην. Ὁ Φερδινάνδος ἀνεκηρύχθη βασιλεὺς τῶν
Βουλγάρων καὶ ἡ Βουλγαρία εἰς βασιλείον. Ἡ Τουρκία ἠναγκάσθη νὰ
ὑποχωρήσῃ ἀντὶ χρηματικῆς ἀποζημιώσεως καὶ ἀνεγνώρισε τὸ τετελε-
σμένον γεγονός.

Ἡ Κρήτη ἀκολουθοῦσα τὸ παράδειγμα αὐτῶν ἐκήρυξε τὴν
ἑνωσιν μὲ τὴν Ἑλλάδα (Σεπτέμβριος 1908). Ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνη-
σις ὑπὸ τὸν Γεώργιον Θεοτόκην δὲν υἱθέτησεν τὸ κρητικὸν κίνημα καὶ
ἐδήλωσεν ὅτι εἶναι ξένη πρὸς τὰ ἐν Κρήτῃ γεγονότα, διότι ἡ χώρα δὲν
ἦτο παρεσκευασμένη ἀρκετὰ στρατιωτικῶς. Ἄλλ' οἱ Νεότουρκοι, ἀφοῦ
ἀπηλλάγησαν ἀπὸ τὰς ἄλλας ἐξωτερικὰς δυσκολίας, ἠπέλουν τὴν Ἑλ-
λάδα μὲ πόλεμον, διότι ἐγνώριζον ὅτι δὲν ἦτο στρατιωτικῶς παρεσκευα-
σμένη καὶ διπλωματικῶς ἦτο ἀπομεμονωμένη. Ὁ Μαχμούτ Σεφίετ
πασᾶς, ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Τουρκίας, ἠπέλειε ὅτι θὰ ἐ-
πιχειρήσῃ στρατιωτικὸν περίπατον μέχρις Ἀθηνῶν, ἐνῶ ἡ Ὑψηλὴ Πύλη
ἐκήρυξεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην μπουκοτάξ κατὰ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐμπορίου.
Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀντιθέτως ἀπέφυγε πᾶν ὅ,τι ἦτο δυνατόν νὰ
ἐρεθίσῃ τοὺς Τούρκους. Τὴν πολιτικὴν αὐτὴν ὠνόμασαν χλευαστικῶς
ἄψογον στάσιν.

Τὰ πράγματα ἐπεδεινώθησαν, ὅταν αἱ Δυνάμεις κατόπιν ἀποφά-
σεως, ἢ ὅποια εἶχε ληφθῆ ἀπὸ τοῦ 1905 περὶ ἀποχωρήσεως τῶν ξένων
στρατῶν ἐκ τῆς ἑλληνικῆς μεγαλονήσου, ἀπέσυραν τὰ τελευταῖα ἀγῆματά
των ἐκ Κρήτης καὶ οἱ Κρηῖτες ὑψωσαν τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν ἐπὶ τοῦ
φρουρίου Φιρκιά. Τοῦτο ἐκίνησε τὴν ἀγανάκτησιν τῶν Τούρκων καὶ ἡ

Πύλη δι' ἐπανειλημμένων διακοινώσεων ἠπέιλησε τὴν ἑλληνικὴν κυβέρνησιν, ἣ ὅποια ὑπέβλεπεν ἔκκλησιν εἰς τὰς Δυνάμεις πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ πολέμου. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εὐρέθη Κρῆς χριστιανὸς νὰ καταβιβάσῃ τὴν ἐπὶ τοῦ Φιρκὰ σημαίαν, τὴν ὅποιαν ἐθεώρει ὡς ἀφορμὴν πολέμου ἢ Τουρκία, αἱ Δυνάμεις ἀπεβίβασαν ἀγήματια, τὰ ὅποια ἀπέκοψαν τὸν ἰστὸν τῆς σημαίας.

Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΙΣ

Ἡ ἤττα τοῦ 1897, καὶ ἰδίως αἱ ταπεινώσεις, τὰς ὁποίας ὑπέστη τελευταίως ἡ Ἑλλάς ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς τῶν Νεοτούρκων ἕνεκα τοῦ Κρητικῦ ζητήματος, εἶχον πληγῶσει βαθύτατα τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν, πρὸ πάντων τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Ἦρχισε νὰ σχηματίζεται ἡ γνώμη ὅτι αἰτία τοῦ κακοῦ ἦτο ἡ ἐσωτερικὴ πολιτικὴ κατάστασις, ἡ κατατριβὴ δηλαδὴ εἰς τὰ μικροκομματικὰ καὶ ἡ παραμέλησις τῶν μεγάλων ἐθνικῶν ζητημάτων. Διὰ τοῦτο οἱ περισσότεροὶ ἐφρόνουν ὅτι ἡ μόνη σωτηρία ἦτο ἡ ἐπικράτησις ὑγιεστεροῦ πολιτικοῦ βίου καὶ ἡ καταπολέμησις τῆς συναλλαγῆς. Τὸ ρεῦμα αὐτὸ τὸ ἀνορθωτικόν, ὅπως ὠνομάσθη, ἐξωγκώθη ἰδίως εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ μεταξὺ τῶν ἀξιωματικῶν.

Τὸν Μάιον λοιπὸν τοῦ 1909 ἐσχηματίσθη Στρατιωτικὸς Σύνδεσμος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἔτοιμος νὰ ἀναλάβῃ τὸ ἔργον τῆς ἀνορθώσεως. Ἀφοῦ δὲ ἡ Κυβέρνησις Δ. Πάλλη δὲν ἐδέχθη τὰ αἰτήματα τοῦ

Συνδέσμου, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ σπουδαιότερον ἦτο ἡ ἀναδιοργάνωσις τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ Συνδέσμου, τὴν νύκτα τῆς 14 - 15 Αὐγούστου περισσότεροὶ τῶν 500 ἀξιωματικῶν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ συνταγματάρχου Νικολάου Ζορμπᾶ προέβησαν εἰς στρατιωτικὸν κίνημα. Ἐλαβον τὰ ὄπλα καὶ ἐστρατοπέδευσαν εἰς τὴν θέσιν Γουδί, ἔξω τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ Κυβέρνησις Πάλλη ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τὰ αἰτήματα τῶν ἀξιωματικῶν καὶ παρητήθη, ὁ δὲ Σύνδεσμος ἔγινε κύριος τῆς καταστάσεως καὶ ἀνέθεσε τὴν κυβέρνησιν εἰς τὸν Κυριακούλην Μαυρομιχάλην. Κατόπιν αὐτοῦ οἱ ἀξιωματικοὶ ἐπανῆλθον εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐξέδωκαν προκήρυξιν πρὸς τὸν λαὸν εἰς τὴν ὅποιαν ἐζήτουν ριζικὰς διοικητικὰς μεταρρυθμίσεις, καὶ ἰδιαίτερώς τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου.

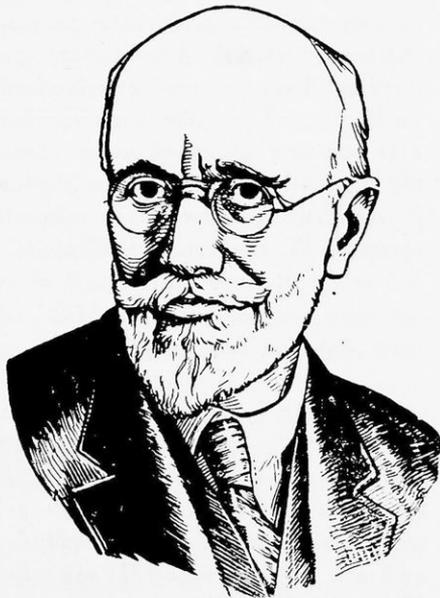
Ἀλλὰ τὸ μεταρρυθμιστικὸν ἔργον ἐπροχώρει βραδύτατα καὶ διὰ τοῦτο ὁ Σύνδεσμος ἐκάλεσεν ἐκ Κρήτης ὡς πολιτικὸν του σύμβουλον τὸν πολιτευτὴν Ἐλευθέριον Βενιζέλον, εἰς τὸν ὅποιον ἀνέθεσε τὴν ὀριστι-

κὴν ρύθμισιν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων. Ὁ Βενιζέλος ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας συνέστησεν εἰς τὸν Σύνδεσμον νὰ συγκαλέσῃ Ἐθνοσυνέλευσιν πρὸς ἀναθεώρησιν τοῦ Συντάγματος. Ὁ βασιλεὺς ἀνέθεσεν εἰς τὸν γηραιὸν πολιτευτὴν Στέφανον Δραγούμην νὰ σχηματίσῃ κυβέρνησιν καὶ νὰ συγκαλέσῃ τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν, ὃ δὲ Σύνδεσμος ἐδήλωσεν ὅτι παύει τοῦ λοιποῦ νὰ ἀναμειγνύεται εἰς τὰ πολιτικά καὶ διελύθη.

ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ 1911

Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1911 συνήλθεν ἡ Ἀναθεωρητικὴ Συνέλευσις. Ὁ Βενιζέλος εἶχε συγκεντρώσει μεγάλην πλειοψηφίαν καὶ διὰ τοῦτο ὁ βασιλεὺς ἀνέθεσεν εἰς αὐτὸν τὴν ἐξουσίαν. Κατὰ τὰ τέλη Μαΐου τοῦ ἰδίου ἔτους ἡ Συνέλευσις ἐψήφισε τὸ νέον Σύνταγμα, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ Σύνταγμα τοῦ 1864 ἀναθεωρηθὲν εἰς -ίνα σημεῖα. Τὸ νέον Σύνταγμα περιέλαβε μερικὰ σωτήρια ἄρθρα : ὅπως τὸν περιορισμὸν τῆς ἀπαρτίας τῆς Βουλῆς εἰς τὸ ἓν τρίτον· τὸ ἀσυμβίβαστον τοῦ βουλευτικοῦ καὶ στρατιωτικοῦ ἀξιωματοῦ τὴν ἐξέλεξιν τῶν ἐκλογῶν ὑπὸ εἰδικῆς δικαστηρίου. Ἀλλὰ μεγάλην ἀνακούφισιν ἐπροξένησε τὸ ἄρθρον διὰ τοῦ ὁποῖου ἐξησραλλίζετο ἡ μονιμότης τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, διότι ἡ ἀνοστάσις τοῦ ὑπαλληλικοῦ κόσμου κατὰ τὴν ἀνοδὸν εἰς τὴν ἐξουσίαν ἐκάστου κόμματος ἦτο μία ἐκ τῶν μεγαλυτέρων πληγῶν τοῦ κράτους.

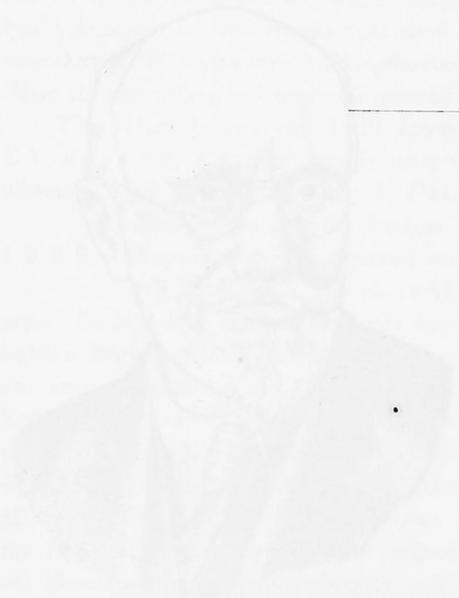
Ἡ Συνέλευσις περνώσασα τὸ ἔργον τῆς διελύθη, τὸν δὲ Μάρτιον τοῦ 1912 προεκηρύχθησαν ἐκλογαὶ τακτικῆς Βουλῆς, κατὰ τὰς

Ἐλευθέριος Βενιζέλος (1864 - 1936)

ὁποίας πάλιν ὁ Βενιζέλος συνεκέντρωσε

μεγίστην πλειοψηφίαν. Ἡ κρατικὴ μηχανὴ ἀπὸ τότε ἐλειτούργει κανονικώτατα, μεγάλη δρᾶσις ἐσημειώθη εἰς ὅλους τοὺς κλάδους, καὶ ἰδίως ἐδόθη ἐξαιρετικὴ προσοχὴ εἰς τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου. Ἐνταῦθα ἀποστολαὶ ἐκλήθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, παρηγγέλθησαν νέα ὄπλα καὶ πλοῖα μεταξὺ τῶν ἰσπανίων τὸ ἐνδοξὸν θωρηκτὸν μας Ἀβέρωφ, καὶ τὸ Ἔθνος ἤρχισε νὰ ἀποκτᾷ θάρρος καὶ αὐτοπεποίθησιν. Τὰ μεγάλα γεγονότα, τὰ ὅποια ἐπηκολούθησαν, καὶ τὰ ὅποια ἀμέσως θὰ διηγηθῶμεν, εὔρον τὴν Ἑλλάδα παρεσκευασμένην.

Καβαλλάρης: η Γάρμα
που έγινε Ίδρα
Βενιζέλος: η Ίδρα
που έγινε Γάρμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΜΕΓΑΛΗ ΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ Ο ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ (1912 - 1913)

ΠΑΡΑΜΟΝΑΙ ΤΟΥ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

29-4-65
Μία από τὰς ἑξυτέρως φάσεις τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος καὶ βήμα σημαντικὸν πρὸς τὴν λύσιν αὐτοῦ ἀποτελεῖ ὁ λεγόμενος Βαλκανικὸς πόλεμος, ὁ ὁποῖος ἐξερράγη ὑπὸ τὰ ἐξῆς περιστατικά :

Κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1912 ἤρχισε νὰ γίνεται λόγος περὶ συνεννόησεων τῶν χριστιανικῶν κρατῶν τῆς Βαλκανικῆς. Ἡ ἀφορμὴ, ἡ συντελέσασα εἰς τὴν προσέγγισιν τῶν χριστιανικῶν κρατῶν, τὸ ὅποια τόσας διαφορὰς εἶχον μεταξύ των, ἰδίως τοὺς τελευταίους αὐτοὺς χρόνους ἐξ αἰτίας τοῦ Μακεδονικοῦ ζητήματος, ἦτο κυρίως ἡ ἐξωφρενικὴ πολιτικὴ τῆς τουρκοποιήσεως, τὴν ὁποίαν ἠκολούθει τὸ Νεοτουρκικὸν Κομιτάτον.

Ἡ ἀπόπειρα ἀκριβῶς τοῦ ἐκτουρκισμοῦ τῶν ἐν Τουρκίᾳ ξένων ἐθνοτήτων ἀπέλυσε θύελλαν, ἡ ὁποία συνεκλόνησεν ἐν θεμελίῳ ὅλον τὸ ἐν Εὐρώπῃ κράτος τῶν Ὁσμανληδῶν. Ἡ Βουλγαρία διεμερτυρήθη διὰ τὴν ἐγκατάστασιν εἰς τὴν Μακεδονίαν Βοσνίων μοικμαθανῶν, ἡ Ἀραβία ἐζήτηε ἀνεξαρτησίαν, ἡ δὲ Ἀλβανία ἐπανεστάτησε. Τὸ Πατριρχεῖον τέλος ἐκήρυξε τὴν ἐκκλησίαν ἐν διωγμῷ διὰ τὴν δολοφονίαν ὑπὸ τῶν Νεοτούρκων πολλῶν ἐπιφανῶν Ἑλλήνων, καὶ ἰδίως τοῦ μητροπολίτου Γρεβενῶν, ὁ ὁποῖος κατεκρεουργήθη ἀκριβῶς ὑπὸ τουρκικῆς συμφορίας.

Κατὰ τὴν παραχώδῃ αὐτὴν ἐποχὴν οἱ Ἴταλοί, οἱ ὁποῖοι εἶχον ὑστερήσει κατὰ τὴν διανομὴν τῶν ἀποικιῶν, κατέλαβον τὰς τελευταίας κτήσεις τῶν Τούρκων εἰς τὴν Ἀφρικὴν, τὴν Τριπολιτίδα καὶ τὴν Κυρηναϊκίην, τὰς ὁποίας ἡ Ἰταλικὴ κυβέρνησις κατὰ τὴν προσάρτησίν των ὠνόμασεν ὁμοῦ Λιβύην. Διὰ νὰ ἐξαναρτήσῃ δὲ τὴν Τουρκίαν εἰς ὑποχώρησιν, κατέλαβον τὴν Ρόδον καὶ τὰ Δωδεκάνησα. Ἡ Τουρκία ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ἰταλίας, ὁ δὲ ἦρος τῆς νεοτουρκικῆς ἐπαναστάσεως Ἐμβέρ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ εἰς τὴν Ἀφρικὴν.

Ο ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Τὸ 1912 μεγάλα γεγονότα ἐτάραξαν τὴν Βαλκανικὴν. Τὰ τέσσαρα χριστιανικὰ κράτη : Ἑλλάς, Βουλγαρία, Σερβία καὶ Μαυροβούνιον, συνησπίσθησαν διὰ νὰ προσβάλλουν τὴν Τουρκίαν. Ἐπραγματοποιεῖτο τέλος τὸ ὄνειρο τοῦ Ρήγα καὶ συνέβη ὅ,τι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πιστεύσῃ ὁ Χαμίτ.

Τὰ Βαλκανικὰ κράτη τὴν ἐμπλοκὴν τῆς Τουρκίας εἰς τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ἰταλίας ἐθεώρησαν ὡς κατάλληλον εὐκαιρίαν καὶ τὴν 25 Σεπτεμβρίου πρῶτος ὁ ἥρωϊκὸς βασιλεὺς τοῦ Μαυροβουνίου **1912 Νικήτας** ἐκήρυξε τὸν πόλεμον. Τὴν 30 τοῦ ἰδίου μηνὸς ἄλλοι τὰ Βαλκανικὰ κράτη ἔστειλαν ταυτοσήμεους διακοινώσεις εἰς τὴν Τουρκίαν καὶ ἐξήγησαν εὐρυτάτην αὐτονομίην τῶν ἐν Εὐρώπῃ κτήσεις τοῦ σουλτάνου. Ἡ Τουρκικὴ κυβέρνησις, ἡ ὁποία ὠμίλει μετὰ περιτρονήσεως περὶ τῶν χριστιανικῶν κρατῶν, ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Βουλγαρίας καὶ τῆς Σερβίας (4 Ὀκτωβρίου). Τὴν ἐπομένην ἡ Ἑλλάς ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας. Ἀπὸ τῆς 1ης δὲ εἶχον γίνεαι δεκτοὶ οἱ Κρήτες βουλευταὶ εἰς τὴν ἐλληνικὴν Βουλὴν.

Οἱ εὐρωπαῖοι διπλωμάται ἔμειναν κατάπληκτοι πρὸ τῶν κατορθωμάτων τῶν μικρῶν Βαλκανικῶν κρατῶν, τὰ ὁποῖα ἕως τώρα ὑπετίμων πολὺ. Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς διηρημένος εἰς 8 μεραρχίας ἐτέλει ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ διαδόχου **Κωνσταντίνου**. Ἐκ τούτων μία μεραρχία ἔδρα εἰς τὴν Ἠπειρον, αἱ δὲ λοιπαὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν.

Οἱ Βούλγαροι διέβησαν τὰ σύνορα καὶ τὴν 11 Ὀκτωβρίου ἐξεπόρθησαν τὰς **Σαράντα Ἐκκλησίας**, εἰς τὴν Θράκην, ἐνῶ ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς τὴν 6 Ὀκτωβρίου κατέλαβε τὴν **Ἐλασσόνα** καὶ μετὰ ἥρωϊκὸν ἀγῶνα εἰς τὰ στενὰ τοῦ **Σαράνταπόρου** (8 - 9 Ὀκτωβρίου) ἐκυρίευσε τὴν νοτιοδυτικὴν Μακεδονίαν. Ὁ Ἑλληνικὸς στόλος ὑπὸ τὸν ὑδραῖον ναύαρχον **Παῦλον Κουντουριώτην** κατέλαβε τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου : **Χίον, Λέσβον, Θάσον, Ἰμβρον** κ.λπ. καὶ τὴν χερσόνησον τοῦ **Ἀγίου Ὄρους**, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὕψωσε τὴν ἐλληνικὴν σημαίαν. Ἀλλὰ καὶ ἄλλως αἱ ὑπηρεσίαι, τὰς ὁποίας προσέφερε τὸ Ἑλληνικὸν ναυτικὸν εἰς τὸν πόλεμον ὄλων τῶν συμμάχων κρατῶν, ἦσαν ἀνυπολόγιστοι, διότι ἀπέκλεισε τὰ στενὰ τῶν Δαρδανελλίων καὶ παρεχώρησε τὴν μεταφορὰν τουρκικοῦ στρατοῦ ἐκ τῆς Ἀσίας.

Οἱ **Σέρβοι** μετὰ τριήμερον μάχην παρὰ τὸ **Κουμάνοβο**

ἤνοιξαν τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν Παλαιὰν Σερβίαν καὶ τὴν 13 Ὀκτωβρίου ὁ Σέρβος διάδοχος εἰσῆλθεν εἰς τὰ Σκόπια, τὴν ἀρχαίαν πρωτεύουσαν τοῦ Στεφάνου Ντουσάν.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Βούλγαροι ἔδωκαν σημαντικὴν μάχην εἰς Δουλι Μπουργάζ τῆς Θράκης πρὸς τὴν μεγάλην μάζαν τοῦ ἀπέναντί των τουρκικοῦ στρατοῦ, ὁ ὁποῖος, κακῶς ἐφωδιασμένος, ἀσύντακτος, σχεδὸν λιμοκτονῶν, συνεκράτησεν αὐτοὺς μᾶλλον διὰ τοῦ ὄγκου του ἐπὶ πενθήμερον καὶ κατόπιν ὑπεχώρησεν εἰς τὴν γραμμὴν τῶν Μετρῶν (Τσατάλτζας). Οἱ Βούλγαροι ἐπολιόρησαν τὴν Ἀδριανούπολιν καὶ ἐβάδισαν πρὸς τὴν Τσατάλτζαν, ὅπου ἡ τουρκικὴ ἀντίστασις καὶ ἡ χολέρα ἔφραξαν τὴν προέλασιν αὐτῶν πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ὁ ἑλληρικὸς στρατὸς ἐξηκολούθησε τὴν νικηφόρον πορείαν: ἐκυρίευσεν τὴν Κατερίνην, τὴν Βέροιαν, Νάουσαν καὶ Ἐδεσσαν, μετὰ διήμερον δὲ μάχην (19 καὶ 20 Ὀκτωβρίου) εἰς τὰ Γιαννιτσὰ ἐβάδισε κατὰ τῆς Θεσσαλονίκης, τὴν ὁποίαν ὁ Τούρκος στρατηγὸς παρέδωσε μετὰ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ εἰς τὸν Ἕλληνα διάδοχον. Τοιοῦτοτρόπως τὴν ἐσπέραν τῆς 2ῆς Ὀκτωβρίου 1912, ἐορτὴν τοῦ μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, πολιούχου τῆς Θεσσαλονίκης, εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν τὰ πρῶτα τμήματα τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος εἰσῆλθε θριαμβευτικῶς εἰς τὴν ἑλληνικὴν μεγαλόπολιν, ὅπου καὶ ἐγκατεστάθη.

Ἄλλη βουλγαρικὴ στρατιὰ ἐκ 40 χιλ., ἀφοῦ ἐκυρίευσεν τὰς Σέρρας, τὴν Δράμαν καὶ Καβάλαν, χωρὶς νὰ συναντήσῃ σημαντικὰς τουρκικὰς δυνάμεις, ἐβάδισε δρομαίως κατὰ τῆς Θεσσαλονίκης, ἀλλ' εὔρε τὴν πόλιν κατειλημμένην ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Μία μεραρχία βουλγαρικοῦ στρατοῦ ἐζήτησε νὰ στρατωνισθῇ ἐντὸς τῆς πόλεως, δῆθεν διὰ νὰ ἀναπαυθῇ.

Οἱ Σέρβοι ἐν τῷ μεταξὺ κατέλαβον τὸ Μοραστήριον, ὁ δὲ διάδοχος Κωνσταντῖνος, ἀφοῦ ἐξησφάλισε τὴν κατοχὴν τῆς Θεσσαλονίκης, ἐβάδισε μετ' 4 μεραρχίας πρὸς τὴν Δυτικὴν Μακεδονίαν, κατέλαβε τὴν Φλώριναν καὶ ἐπροχώρησε μέχρι τῆς Κοριτσᾶς. Ὁ Σερβικὸς στρατὸς δι' ἀπορασιδικτῆς κινήσεως διέσχισε τὴν Ἀλβανίαν, κατῆλθεν εἰς τὴν Ἀδριατικὴν καὶ κατέλαβε τὸ Δυράκιον. Τὸ ὄνειρον τῶν Σέρβων νὰ ἀποκτήσουν διέξοδον εἰς τὴν θάλασσαν ἐπραγματοποιεῖτο.

Εἰς τὸ μέτωπον τῆς Ἡπείρου ὁ Ἕλληρικὸς στρατὸς εὐθὺς εἰς τὴν

ἀρχὴν τοῦ πολέμου ἐκυρίευσε τὰ Πέντε Πηγάρια καὶ ἐβάδισε πρὸς τὰ Ἰωάννινα, τὰ ὁποῖα καὶ ἀπέκλεισε. Ἄλλ' ἡ τύχη τῆς πόλεως ἐξηρτήτε ἀπὸ τὰ πρὸς νότον αὐτῆς ὄχυράματα καὶ ἰδίως τὸ ὀχυρῶμαστὸν Μπιζάνι, τὸ ὁποῖον εἶχον ὄχυρώσει γερμανοὶ ἀξιωματικοί.

Οἱ Μαυροβούνιοι τέλος ἐπολιορκήσαν τὴν Σκόδραν καὶ διεξῆγον αἰματηροὺς ἀγῶνας περὶ τὰ ἰσχυρὰ φρούριά της.

Τοιοῦτοτρόπως ἐντὸς σχεδὸν εἴκοσιν ἡμερῶν τουρκικὴ κυριαρχία δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ἡ ἡμισέληνος ἐκυμάτιζε μόνον εἰς τὰ ὄχυρά τῶν Ἰωαννινῶν, τῆς Σκόδρας καὶ τῆς Ἀδριανουπόλεως, τὰ ὁποῖα ἐπολιορκοῦντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, Μαυροβουίνων καὶ Βουλγάρων. Ἐπίσης παρέμενον εἰς τὴν Τουρκίαν ἡ ἐκεῖθεν καὶ τῆς Τσατάλτζας περιοχῇ μετὰ τῆς χερσονήσου τῆς Καλλιπόλεως.

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Ἡ νίκη τῶν ἠνωμένων Βαλκανικῶν κρατῶν ἐπροξένησε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὴν Εὐρώπην. Κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν ἐχθροπραξιῶν (8 Ὀκτωβρίου) αἱ ἐντολοδόχοι τῶν ἄλλων Δυνάμεων, Ρωσία καὶ Αὐστρία, ἐδήλωσαν ὅτι μετὰ τὸ πέρασ τοῦ πολέμου δὲν θὰ ἐπιτρέψουν μετὰβολὴν τοῦ ἐδαφικοῦ καθεστώτος (status quo). Εἰς τὴν δῆλωσιν αὐτὴν προέβησαν μετὸν σκοπὸν νὰ προλάβουν τὴν σύρραξιν ἢ τουλάχιστον νὰ ἐντοπίσουν τὸν πόλεμον μετὰξὺ Τουρκίας καὶ τῶν Βαλκανικῶν κρατῶν. Ἡδὴ ὅμως αἱ Δυνάμεις ἐδήλωσαν ὅτι τὸ καθεστὼς δὲν ὑφίστατο πλέον, ἀφοῦ οἱ Τούρκοι δὲν ἠδύναντο νὰ πατάξουν τοὺς χριστιανοὺς εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης καὶ ἐπομένως ἔχασαν τὸ μόνον δικαίωμά των, δηλαδὴ τὴν ἰσχύν νὰ ἐπιβάλλουν τὴν κακὴν τῶν διοικήσιν εἰς αὐτούς. Τὴν 27ην Ὀκτωβρίου ὁ Ἄγγλος πρωθυπουργὸς Ἄσκουιθ ἐδήλωσεν ὅτι «ὁ χάρτης τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης θὰ μεταβληθῇ, οἱ δὲ Σύμμαχοι Βαλκανικοὶ λαοὶ δὲν εἶναι δίκαιον νὰ στερηθοῦν τοὺς καρποὺς τῆς νίκης των, τὴν ὁποῖαν με τόσας θυσίας ἐκέρδισαν».

Αἱ νῆαι ὅμως τῶν Συμμάχων ἐτάραξαν τὴν Αὐστρίαν. Τὴν ἤτταν τῶν Τούρκων ἠσθάνθησαν οἱ Αὐστριακοὶ ὡς ἰδίαν ἤτταν, διότι οἱ Σέρβοι καταλαβόντες τὸ Νοβιπάζαρ, τὴν στενὴν λωριδα, ἡ ὁποία ἐχώριζε τὴν Σερβίαν καὶ τὸ Μαυροβούνιον καὶ ἐχρησίμευεν ὡς εἴσοδος τῆς Αὐστρίας πρὸς τὴν Βαλκανικὴν, ἔκλειον δι' αὐτῆς τὸν δρόμον πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην. Ἐπίσης δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀνεχθοῦν τὴν ἐγκατάστασιν

τῶν Σέρβων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν. Εἰς τοῦτο εἶχον συμφέροντα καὶ τοῖς Ἰταλοῦς. Ἀντιθέτως ἡ Ρωσία ἐθρομβήθη ἐκ τῆς ἐνδεχομένης προελάσεως τοῦ βουλγαρικοῦ στρατοῦ πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ γυνόσει τὴν ἐπέκτασιν τῆς Σερβίας μέχρι τῶν ἁκτῶν τῆς Ἀδριατικῆς. Ἀστρεία λοιπὸν καὶ Ἰταλία εἰργάσθησαν ἀπὸ κοινοῦ καὶ συντόμως διὰ τὴν δημιουργίαν ἀνεξαρτήτου Ἀλβανικοῦ κράτους καὶ τὴν ἐκδιώξιν τῶν Σέρβων ἀπὸ τὴν Ἀδριατικὴν.

Τὴν 20 Νοεμβρίου ὑπεγράφη ἐν Τσατάλτζα ἀνακωχὴ ὑπὸ τῆς Τουρκίας καὶ τῶν Συμμάχων πλὴν τῆς Ἑλλάδος. Τὴν 3 Δεκεμβρίου συνήλθον οἱ ἐμπόλεμοι εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου εἰς τὸ Λονδίνον καὶ συγχρόνως οἱ πρεσβευταὶ τῶν Δυνάμεων ἐν Λονδίῳ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας Ἐδουὰρ Γκιέν. Ἡ Συνδιάσκεψις τῶν πρεσβευτῶν σκοπὸν εἶχε τὴν συζήτησιν ζητημάτων διεθνῶν καὶ γενικοῦ ἐνδιαφέροντος, τὰ ὅποια εἶχον προκύψει ἐκ τοῦ πολέμου : ὅπως ἡ ἕδρισις Ἀλβανικοῦ κράτους, ἡ ἐπέκτασις τῆς Σερβίας μέχρι τῆς Ἀδριατικῆς, ἡ τύχη τῆς Θεσσαλονίκης, τοῦ Ἀγ. Ὄρους κλπ. Ἡ δὲ διάσκεψις τῶν ἐμπολέμων χριστιανικῶν κρατῶν καὶ τῆς Τουρκίας εἶχε σκοπὸν τὴν συζήτησιν τῶν ὅρων τῆς συνθήκης τῆς εἰρήνης.

Ἄλλ' οἱ Τοῦρκοι παρεῖλκον τὰς διαπραγματεύσεις. Τέλος τὴν 9ην Ἰανουαρίου κατόπιν διακοινώσεως τῶν Μεγάλων Δυνάμεων τὸ Μέγα Συμβούλιον Κωνσταντινουπόλεως ἐνέκρινε τὴν γνώμην τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως περὶ συνολογήσεως τῆς εἰρήνης. Ἀλλὰ τὴν 10 Ἰανουαρίου αἰφνης ἐξερράγη ἐπανάστασις ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῆς ὁποίας ἥρωὸς ἦτο ὁ περιφέρμας Ἐμβέρ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπιστρέψει ἀπὸ τὴν Τριπολίτιδα, ὅπου ἐπολέμηε κατὰ τῶν Ἰταλῶν. Ἐπεκράτησαν οἱ Νεότουρκοι, ἀπέκρουσαν τὴν εἰρήνην, αἱ διαπραγματεύσεις τοῦ Λονδίνου ἐματαιώθησαν καὶ τὴν 21 Ἰανουαρίου ὁ πόλεμος ἤρχισεν ἐκ νέου.

Ο ΚΑΤΑ ΘΑΛΑΣΣΑΝ ΑΓΩΝ – ΠΤΩΣΙΣ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ἐνῶ διήρκουν αἱ διαπραγματεύσεις τοῦ Λονδίνου, ὁ Τουρκικὸς στόλος — τέσσαρα θωρηκτὰ καὶ ἕξ ἑλαφρὰ σκάφη — ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ Στενά, διὰ νὰ προσβάλλῃ τὸν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Μοῦδρου (Ἀήμνος) ναυλοχοῦντα Ἑλληνικὸν στόλον. Κατ' οὐσίαν ὁ Τουρκικὸς στόλος ἦτο ἰσχυρότερος τοῦ Ἑλληνικοῦ, διότι διέθετε περισσότερα τηλεβόλα καὶ ὁ θώραξ πολλῶν μονάδων ἦτο ἰσχυρότερος τῶν ἑλληνικῶν πο-

λεμικῶν. Ἄλλὰ τὸ νέον ἑλληνικὸν καταδρομικὸν Ἀβέρωφ, φέρον τὸ ὄνομα τοῦ ἔθνικοῦ εὐεργέτου Γ. Ἀβέρωφ, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ὡς ναυσρχίς, καθὼς καὶ ἡ ἱκανότης τῶν ἑλληνικῶν πληρωμάτων ἔδιδον εἰς τὸν ἑλληνικὸν στόλον τὴν ὑπεροχὴν. Ἡ σύγκρουσις δὲν διήρκεσε πολὺ. Ὁ τουρκικὸς στόλος ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ ἑλληνικοῦ πυροβολικοῦ διέκοψε τὴν ναυμαχίαν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Στενὰ (3 Δεκεμβρίου 1912).

Μετὰ ἓνα μῆνα οἱ Τούρκοι ἐδοκίμασαν πάλιν τὴν τύχην των. Προπέστειλαν τὸ εὐδρομον Χαμιδιέ, μὲ κυβερνήτην τὸν Ρεούφ, ὁ ὁποῖος τὴν νύκτα τῆς Πρωτοχρονιάς (1-2 Ἰανουαρίου 1913), ἐπωφελοῦμενος τῆς ἐπικρατούσης θαλασσοταραχῆς, διέφυγε τὸν ἑλληνικὸν ἀποκλεισμὸν καὶ τὴν ἐπομένην ἐβομβάρδισε τὸν λιμένα τῆς Σύρου καὶ ἐβύθισε τὸ βοηθητικὸν τοῦ στόλου «Μακεδονία». Τὸ γεγονός ἐπροκάλεσε ζωηρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὰς Ἀθήνας. Οἱ Τούρκοι εἶχον ἐλπίσει ὅτι ὁ Ἀβέρωφ θὰ ἔσπευδεν εἰς καταδίωξιν τοῦ Χαμιδιέ. Ἄλλ' ὁ Ἀβέρωφ δὲν ἐγκατέλειψε τὸν Μοῦδρον, ὥστε οἱ Τούρκοι εὐρέθησαν πρὸ τοῦ ἠνωμένου στόλου, ὅταν ἐξῆλθον πάλιν ἀπὸ τὸν Ἑλλησποντον. Μετὰ βραχεῖαν ναυμαχίαν τὰ τουρκικὰ θωρηκτὰ ἔπαθον σοβαρὰς ζημίας καὶ ἐκλείσθησαν ὀριστικῶς εἰς τὰ Στενὰ (5 Ἰανουαρίου 1913).

Τὴν 21 Φεβρουαρίου 1913 ἐκρίνετο ἡ τύχη τῆς πρωτευούσης τῆς Ἠπείρου, τῶν Ἰωαννίνων. Ἡ ἀρτία ὀχύρωσις τῆς ὀροσειραῖς τοῦ Μπιζανίου, ὁ ἐξαίρετικῶς δριμύς χειμὼν τοῦ ἔτους ἐκείνου καὶ ἡ σθεναρὰ ἀντίστασις τῶν Τούρκων ἐταλαιπώρησαν πολὺ τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν. Παρ' ὅλας ὅμως τὰς θυσίας καὶ τὰ ἐμπόδια ἡ ἑλληνικὴ ὁρμὴ κατίσχυσε. Τὰ εὐζωνικά μας συντάγματα ἐδείχθησαν ἀπαράμιλλα εἰς τὴν ἐπίθεσιν καὶ τὴν περιφρόνησιν τοῦ θανάτου. Τὸ ἰσχυρὸν φρούριον ἔπεσε καὶ τὰ Ἰωάννινα παρεδόθησαν εἰς τὸν ἑλληνικὸν στρατὸν, ὁ ὁποῖος προῆλασε βορειότερον καὶ κατέλαβε τὸ Ἀργυρόκαστρον, τὴν Χιμάραν, τὴν Πρεμετὴν καὶ Ὀλόκληρον τὴν Β. Ἠπειρον μέχρι τῶν προθύρων τοῦ Αὐλῶνος. Ἡ πτώσις τῶν Ἰωαννίνων καὶ ἡ κατάληψις τῆς Β. Ἠπείρου ἦσαν τὸ ἐπισημάνημα τῶν ἑλληνικῶν ἀγώνων.

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ — Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ἄλλ' ἐν μέσῳ τῶν θοιάμβων θλιβερὰ τραγωδία κατέθλιψε τὸν ἐλ-

ληνικὸν λαόν. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος, ὁ ὁποῖος παρέμενεν ὡς φρουρὸς τῶν ἑλληνικῶν δικαίων εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἐδολοφονήθη τὴν 5 Μαρτίου ἁγρίως.

Τὴν μεγάλην ἐθνικὴν συμφορὰν, τὸν θάνατον τοῦ λαοφιλοῦς βασιλέως Γεωργίου, ἐμετρίασεν ἡ ἄνοδος εἰς τὸν θρόνον τοῦ διαδόχου Κωνσταντίνου. Τὸ προσφιλὲς ὄνομα εἰς τοὺς Ἕλληνας, τὸ ὁποῖον ὑπενθύμιζε τὸν ἄρρηκτον δεσμόν τοῦ Ἔθνους μετὰ τὴν Βυζαντινὴν αὐτοκρατορίαν καὶ τὴν τραγικὴν πτώσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐράνη ὅτι ἔδιδε σάρκα καὶ ὅσπ᾽ εἰς τὰ ὄνειρα τοῦ ἑλληνισμοῦ, τὰ ὁποῖα ἐν τῷ μέσῳ τῶν θριάμβων τοῦ πρώτου Βαλκανικοῦ πολέμου ἐφαίνοντο ὅτι ἤρχισαν νὰ πραγματοποιοῦνται. Ὁ βασιλεὺς, τὸν ὁποῖον πολλὰ γενεὰ ἐπόθησαν ὡς μέλλοντα νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ ὄνειρα τοῦ Ἔθνους καὶ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀποτόμως διακοπεῖσαν βασιλείαν τῶν Παλαιολόγων, ἀνήρχετο εἰς τὸν θρόνον ὑπὸ τοὺς αἰσιωτέρους οἰωνοὺς καὶ ὑπὸ τὰς εὐχὰς καὶ ἐλπίδας τοῦ πολεμοῦντος λαοῦ.

Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος (1864 - 1923).

Ἡ ΣΥΝΘΗΚΗ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

6-5-23
 * Εἴκοσι ἡμέρας μετὰ τὴν πτώσιν τῶν Ἰωαννίνων, τὴν 13 Μαρτίου, παρεδίδοτο καὶ ἡ Ἀδριανούπολις εἰς τοὺς Βουλγάρους. Οἱ Νεότουρκοι κατενόησαν τότε τὸ ἄσκαπον τῆς ἐξακαλουθήσεως τοῦ πολέμου καὶ τὴν 17 Μαΐου ὑπεγράφη ἡ εἰρήνη εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου ἐν Λονδίῳ. Διὰ τῆς συνθήκης ὁ σουλτάνος παρεχώρει εἰς τοὺς συμ-

μάχους « ἅπαντα τὰ ἐδάφη τῆς αὐτοκρατορίας του ἐν Εὐρώπῃ δυτικῶς γραμμῆς διηκούσης ἀπὸ τοῦ Αἴνου εἰς τὸ Αἶγαϊον μέχρι τῆς Μηδείας εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον, ἐκτὸς τῆς Ἀλβανίας ».

Ἐπίσης ὁ σουλτᾶνος παρεχώρησεν εἰς τοὺς Συμμάχους τὴν Κρήτην. Ὁ καθορισμὸς τῶν συνόρων τῆς Ἀλβανίας, ἡ ὁποία ἀπεφασίσθη νὰ ἀποτελέσῃ ἰδιαιτέρον κράτος, ἀφέθη εἰς τὴν φροντίδα τῶν Δυνάμεων. Αἱ Δυνάμεις ἐπίσης θὰ ἀπεφάσιζον περὶ τῆς τύχης τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου καὶ τοῦ Ἀγίου Ὄρους.

Ο ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Οἱ μῆνες τῆς ἀγάπης τῶν Βαλκανικῶν λαῶν δὲν ἦσαν μακροί, διότι οἱ Σύμμαχοι ἐφιλονίκουν, πρὶν ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς διανομῆς τῶν λαφύρων. Οἱ Βούλγαροι εἶχον παραλογωτάτας ἀπαιτήσεις, νὰ κυριαρχήσουν δηλαδὴ εἰς τὴν Βαλκανικὴν. Διέδιδον ὅτι αὐτοὶ εἶχον σηκώσει τὸ μεγαλύτερον βῆρος τοῦ πολέμου καὶ ἦσαν ἄμετροι εἰς τὰς ἀπαιτήσεις των καὶ σὺθάδεις εἰς τοὺς τρόπους. Ἦδη κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐπιχειρήσεων εἶχον ἐκμανῆ διὰ τὴν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κατάληψιν τῆς Θεσσαλονίκης. Πρὸς τοὺς Σέρβους ἐπίσης εἶχον διαφοράς, αἱ ὁποῖαι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξομαλυνθοῦν. Ἐζήτουν τὸ Μοναστήριον καὶ τὴν Ἀχρίδα. Ταῦτα ἠνάγκασαν Ἑλλήνας καὶ Σέρβους νὰ προέλθουν εἰς ἰδιαιτέρας συνεννοήσεις.

Παρήλθεν ὀλόκληρος μὴν ἐκνευριστικῶν διαπραγματεύσεων πρὸς διανομὴν τῶν κατακτηθέντων, κατὰ τὸν ὅποιον ἡ προκλητικότης τῶν Βουλγάρων εἶχε φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον, εἶχον δὲ ἐρεθίσει ἐξ ἴσου Σέρβους καὶ Ἑλλήνας. Ἡ προσφορὰ τοῦ Τσάρου, ὅπως μεσολαβήσῃ καὶ χρησιμεύσῃ ὡς διαιτητῆς, δὲν ἔγινε δεκτὴ. Ὁ πόλεμος **1913** μεταξὺ τῶν Συμμάχων κατέστη ἀναπόφευκτος. Ἡ Ἑλλάς τὸν Μάιον τοῦ 1913 ἔκλεισε συμμαχίαν μετὰ τῆς Σερβίας καὶ τὴν 17 Ἰουνίου αἱ ἐχθροπραξίαι ἤρχισαν, ἀφοῦ πρῶτοι ἐπετέθησαν οἱ Βούλγαροι.

ΚΙΛΙΚΙΣ (21-22 ΙΟΥΝΙΟΥ)

Τὴν προίαν τῆς 17 Ἰουνίου οἱ Βούλγαροι προσέβαλον αἰφνιδίαι-στικῶς τοὺς Συμμάχους εἰς Γεουγελῆν, ἡ ὁποία κεῖται ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Θεσσαλονίκης - Σκωπίων καὶ ἦτο σημεῖον

ἐπαφῆς τῶν ἑλληνικῶν καὶ σερβικῶν στρατευμάτων. Συγχρόνως προσέβαλον τοὺς Ἕλληνας παρὰ τὴν Νιγρίταν. Σκοπὸς τῶν Βουλγάρων ἦτο νὰ διασπάσουν τοὺς Συμμάχους.

Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς εἶχε σχεδὸν διπλασιασθῆ διὰ τῆς προσελεύσεως τῶν στρατευσίων τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τῶν ἐθελοντῶν, οἱ ὅποιοι συνέρρεον ἐκ τοῦ ἔξω ἑλληνισμοῦ. Τὸ Ἑλληνικὸν ἐπιτελεῖον διέταξεν ἀμέσως τὸ ἀριστερὸν τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ νὰ βαδίσῃ εἰς τὴν Γευγελῆν· τὸ μεγαλύτερον ὅμως μέρος ἐστράφη κατὰ τῆς φύσει ὀχυρᾶς γραμμῆς τοῦ Κιλκίς - Λαχανᾶ, παρὰ τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν Θεσσαλονίκης - Σερρών, τὴν ὅποιαν εἶχον καταστρέψει οἱ Βούλγαροι.

Τὰς τάξεις τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἐκίνει ἀκατάσχετον πολεμικὸν μένος, τὸ ὅποιον ἀνεφρίπιζεν ἢ κατὰ τῶν Βουλγάρων ἀγανάκτησις, ὥστε ἢ κατὰ τοῦ Κιλκίς ἐπίθεσις ἔλαβε μορφήν ἐξάλλου παραφορᾶς. Οἱ Ἕλληνες μετὰ τριήμερον ὀρμητικωτάτην ἐπίθεσιν ἀνέτρεψαν τοὺς Βουλγάρους ἐκ τῶν ὀχυρῶν θέσεων (21 - 22 Ἰουνίου). Μετὰ διήμερον δὲ μάχην εἰς τὸν Λαχανᾶν ἐξεδιώχθησαν οἱ Βούλγαροι, ἢ δὲ Νιγρίτα καὶ ἡ Γευγελῆ ἀνεκτῆθησαν. Οἱ Σέρβοι μετὰ τριήμερον πεισματώδη μάχην παρὰ τὸν ποταμὸν Βρεγκλνίτσαν ἀπώθησαν τοὺς Βουλγάρους πρὸς τὰ παλαιὰ σύνορα.

Τὴν 28 Ἰουνίου εἰσῆλθεν εἰς τὸν πόλεμον καὶ ἡ Ρουμανία, ἡ ὅποια διεκήρυσεν ὅτι κατέρχεται εἰς τὸν ἀγῶνα ὄχι διὰ κατακτητικὸς σκοπούς, ἀλλὰ πρὸς διαρρῦθμισιν τῶν συνόρων τῆς καὶ διὰ νὰ παρακαλύσῃ τὴν ἡγεμονίαν τῆς Βουλγαρίας εἰς τὴν Βαλκανικὴν. Ὁ ρουμανικὸς στρατὸς ἔφθασεν ἀμαχητὶ εἰς ἀπόστασιν 20 μίλις χιλιομέτρων πρὸ τῆς Σόφιας. Οἱ Τοῦρκοι τέλος, ἐπιωφελοῦμενοι καὶ αὐτοὶ ἐκ τῆς νέας ἀναστατώσεως, κατέλαβον ἄνευ μάχης τὴν Ἀδριανούπολιν καὶ τὰς Σαράντας Ἐκκλησίας.

Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς, ἀφοῦ κατέλαβε τὴν Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν καὶ Δυτικὴν Θράκην, ἀπώθησε τοὺς Βουλγάρους εἰς τὰ παλαιὰ τῶν σύνορα. Ἦδη ἠπειλεῖτο τὸ ἔδαφος τῆς παλαιᾶς Βουλγαρίας. Ὁ βασιλεὺς Φερδινάνδος ἔκαμεν ἐκκλήσιν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ρουμανίας Κάρολον νὰ μεσιτεύσῃ εἰς τοὺς βασιλεῖς Ἑλλάδος, Σερβίας καὶ Μαυροβουνίου ὑπὲρ τῆς εἰρήνης.

Η ΕΙΡΗΝΗ ΤΟΥ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ (28 ΙΟΥΛΙΟΥ)

Ἔνα μῆνα ἀκριβῶς ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πολέμου, τὴν 17 Ἰου-
 λίου, συνῆλθεν ἡ Συνδιάσκεψις τῆς εἰρήνης εἰς τὸ Βουκουρέστιον. Με-
 γάλην δυσκολίαν ἰδίως παρέσχε τὸ ζήτημα τῆς διεξόδου
1 9 1 3 τῆς Βουλγαρίας εἰς τὸ Αἰγαῖον. Ὁ ἀγὼν ἐγίνετο διὰ τὴν
 Καβάλαν, τῆς ὁποίας ὁ λιμὴν καὶ αἱ καπνοφυτεῖαι εἴλκυον
 τοὺς Βουλγάρους. Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας ὑπεστήριξε τὴν ἐλ-
 ληνικὴν ἀποψιν κηρυχθεὶς ἀπροκαλύπτως φίλος τῆς Ἑλλάδος καὶ θαυ-
 μαστῆς τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Ἡ Ρουμανία ἠπέλιθσεν ὅτι θὰ καταλάμ-
 βανε τὴν Σόφιαν καὶ οἱ Βούλγαροι ἀντιπρόσωποι ἐδέχθησαν τέλος τὴν
 συνθήκην πλήρεις πικρίας. Ὅριον τῶν ἑλληνοβουλγαρικῶν συνόρων ὠρί-
 σθη ὁ Νέστος. Οἱ Βούλγαροι ἐκράτησαν τὴν Δυτικὴν Θράκην μὲ τὸν
 λιμένα τοῦ Δ ε δ ε α γ ἄ τ ε ς (Ἀλεξανδρούπολις).

Οἱ Ρουμάνοι ἐπέτυχον διαρρυθμισιν τῶν συνόρων των καὶ κατέ-
 λαβον τὴν Δ ο β ρ ο υ τ σ ἄ ν μέχρι τῆς γραμμῆς Τουρτουκαία - Μπαλ-
 τσίκ. Οἱ δὲ Τοῦρκοι ὑπέγραψαν τὴν 16 Σεπτεμβρίου 1913 ἰδιαιτέραν
 συνθήκην μετὰ τῆς Βουλγαρίας, διὰ τῆς ὁποίας ἀνέκτων τὴν Ἀνατολι-
 κὴν Θράκην μετὰ τῶν Σαράντα Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς Ἀδριανουπόλεως

Τέλος τὴν 1 Νοεμβρίου 1913 ὑπεγράφη ἡ ὀριστικὴ εἰρήνη μεταξὺ
 Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας. Διὰ τῆς Συνθήκης τῶν Ἀθηνῶν ἐκανονίσθησαν
 τὰ ζητήματα περὶ ἐθνικότητος, τουρκικῶν κτημάτων, διατροφῆς καὶ
 ἀποδόσεως αἰχμαλώτων. Τὸ ζήτημα τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου καὶ τῶν
 ἀλβανικῶν συνόρων εἶχεν ἀφεθῆ νὰ ρυθμίσουν αἱ Μ. Δυνάμεις. Αἱ δὲ
 Δυνάμεις διὰ διακονιώσεως (31 Ἰανουαρίου 1914) ἐπέδίκασαν εἰς
 τὴν Ἑλλάδα τὰς ὑπὸ τοῦ στρατοῦ της κατεχομένης νήσους τοῦ Αἰγαίου
 πελάγους, πλὴν τῆς Ἰμβρου καὶ Τενέδου, αἱ ὁποῖαι εὐρίσκονται πρὸ τοῦ
 Ἑλλησπόντου, τὴν δὲ Β. Ἠπειρον μετὰ τοῦ Ἀργυροκάστρου, τῆς Χι-
 μάρας, τῆς Πρεμετῆς, τῆς Μοσχοπόλεως καὶ τῆς Κορυτσᾶς παρεχώ-
 ρησαν εἰς τὸ νεοσύστατον Ἀλβανικὸν κράτος.

Τ Α Ε Τ Η 1913 ΚΑΙ 1914

Τὰ ἔτη 1913 καὶ 1914 ἦσαν οἱ χρόνοι τῆς ἐ λ λ η ν ι κ ῆ ς ἀ ν -
 θ ῆ σ ε ω ς. Τὸ ἔθνος ἠσθάνετο μεγάλην αὐτοπεποίθησιν καὶ ἐνεπνέετο
 ἀπὸ ζωηρὸν πόθον πρὸς δρᾶσιν καὶ δημιουργίαν. Τὰ κατορθώματα ἐκεῖ-

να ἦσαν ἀποτέλεσμα τῆς ἐσωτερικῆς ἀνορθώσεως, τὴν ὁποίαν ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶχεν ἐπιτελέσει. Συγχρόνως τὸ ἔθνος ἔτρεφε μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς ἀρχηγούς του. Εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στρατὸν καὶ εἰς τοὺς δύο ἀρχηγούς, τὸν βασιλέα Κωνσταντῖνον καὶ τὸν πρωθυπουργὸν Βενιζέλον, ἔγινεν ἀποθεωτικὴ ὑποδοχή. Ὁ βασιλεὺς διὰ διαγγέλματος ἀνήγγειλε τὸ τέλος τοῦ πολέμου καὶ διεκήρυξεν ὅτι κατέστησε τὴν Ἑλλάδα «σεβαστὴν εἰς τοὺς φίλους καὶ τρομερὰν εἰς τοὺς ἐχθρούς».

Ἄλλ' ἤδη ἀπὸ τῆς ἀνοίξεως τοῦ 1914 ἤρχισαν νὰ ὑψοῦνται νέφη μελανὰ εἰς τὸν ὀρίζοντα. Οἱ Τούρκοι διὰ νὰ ἐγκαταστήσουν τοὺς ἐκ Μακεδονίας μετανάστας, συγχρόνως ὅμως ἀκολουθοῦντες τὸ ἐκτουρκιστικὸν πρόγραμμα, ἤρχισαν νὰ ἐκδιώκουν ἐκ τῶν ἐστίων των τοὺς Ἑλληνας τῆς Θράκης καὶ τῶν παραλίων τῆς Μ. Ἀσίας. Ἐπὶ πλέον ἤξιουν τὴν ἐπιστροφὴν ἢ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν δύο μεγαλυτέρων ἐκ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, τῆς Λέσβου καὶ τῆς Χίου, διὰ τινων ἐκ τῶν περὶ τὴν Ρόδον νήσων, αἱ ὁποῖαι εὕρισκοντο τότε ὑπὸ Ἰταλικὴν κατοχὴν. Ἡ Ἑλλάς διεμαρτυρήθη, ἀλλ' οἱ Νεότουρκοι ἦσαν ἀνένδοτοι, ὀλίγον δὲ ἔλειψε νὰ προκληθῇ νέα σύρραξις Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας. Ἐπίσης καὶ οἱ Βούλγαροι ἔπνεον μένεα κατὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ Σέρβων. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐφάνησαν εἰς τὴν Εὐρώπῃ ἀπειλητικώτερα σημεῖα, τὰς ὁποῖα προεμήνουον τεραστίας καταστροφάς.

Η ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΣΥΝΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ (ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1913)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

ΟΙ ΧΡΟΝΟΙ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ

Ι. ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑΣ (1870 - 1895)

Η ΕΥΡΩΠΗ ΜΕΤΑ ΤΟ 1870

Μετά τὸ 1870 ἡ Εὐρώπη παρουσιάζει νέαν κατάστασιν. Ἡ Κεντρικὴ Εὐρώπη καὶ μερικῶς ἡ Ἀνατολικὴ ἤλλαξεν ὄψιν. Ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἰταλία ἐπέτυχον τὴν ἐθνικὴν των ἐνότητα καὶ ἐδημιούργησαν δύο νέας μεγάλας δυνάμεις. Εἰς τὴν Βαλκανικὴν ἐδημιουργήθησαν μικρὰ κράτη, ἀνήσυχα διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν ἐδαφικὴν των ἐξάπλωσιν.

Ἀπὸ τοῦ 1870 τὸν πολιτικὸν βίον τῶν λαῶν κανονίζουν αἱ ἑξ Μεγάλαι Δυνάμεις : Ἀγγλία, Γαλλία, Γερμανία, Ρωσία, Αὐστρία, Ἰταλία. Κατὰ τὴν περίοδον τῶν 44 ἐτῶν ἀπὸ τοῦ 1870 μέχρι τοῦ μεγάλου Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου (1914) ἡ πολιτικὴ τῶν Δυνάμεων παρουσιάζει δύο φάσεις. Κατ' ἀρχὰς τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῶν εἶναι στενωῶς εὐρωπαϊκὸν καὶ ζητοῦν διὰ μυστικῶν συνεννοήσεων ἢ διὰ φανερῶν συμμαχιῶν νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἰσορροπίαν εἰς τὴν Εὐρώπην.

Βραδύτερον, ἀφοῦ ηὔξήθησαν εἰς πληθυσμὸν καὶ ἀνέπτυξαν μεγάλην βιομηχανίαν, δημιουργοῦν συμφέροντα ἐκτὸς τῆς Εὐρώπης. Ἐπεζήτησαν νὰ καταλάβουν χώρας εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ Ἀφρικὴν καὶ νὰ εὐρουν ἀγορὰς προμηθείας πρώτων ὑλῶν καὶ καταναλώσεως τῶν βιομηχανικῶν των προϊόντων. Ἐστράφησαν δηλαδὴ εἰς τὴν ἀποικιακὴν ἐπέκτασιν. Συγχρόνως παρουσιάζονται δύο Μεγάλαι Δυνάμεις ἐκτὸς τῆς Εὐρώπης : αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι καὶ ἡ Ἰαπωνία. Τοιοῦτοτρόπως ἡ πολιτικὴ τῶν Δυνάμεων ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς Εὐρώπης καὶ γίνεταί παγκόσμιος ἢ διεθνὴς πολιτικὴ.

Ἡ τάσις τῶν Δυνάμεων νὰ κατακτήσουν νέα ἐδάφη καὶ νὰ σχηματίσουν ἐκτεταμένον κράτος χαρακτηρίζει τὴν ἐποχὴν αὐτὴν καὶ διὰ τοῦτο τὴν περίοδον ἀπὸ τοῦ 1880 - 1914 ὠνόμασαν αἰῶνα τοῦ νέου ἱμπεριαλισμοῦ (ἱμπεριαλισμὸς - τάσις πρὸς κατάκτησιν).

“Ας επισκοπήσωμεν τώρα τὴν πολιτικὴν κατάστασιν χωριστὰ εἰς τὰ σπουδαιότερα κράτη τῆς Εὐρώπης.

Η ΓΑΛΛΙΑ

Ἡ τρίτη γαλλικὴ δημοκρατία, ἡ ἀνακηρυχθεῖσα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου, εἶχε μακρότερον βίον τῶν δύο πρώτων. Τὸ νέον γαλλικὸν Σύνταγμα καθιέρωσε δύο νομοθετικὰ σώματα :

Λέων Γαμβέτα (1838 - 1882)

τὴν Βουλὴν καὶ τὴν Γερουσίαν. Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ἐκλέγεται ὑπὸ τῆς βουλῆς δι' ἑπτὰ ἔτη. Πρῶτος πρόεδρος ἐξελέγη ὁ **Τιέρ**, ἐπὶ τῆς κυβερνήσεως τοῦ ὁποίου ἡ Γαλλία ἀνέλαβε ταχέως ἐκ τῶν πληγῶν τῆς μεγάλης ἀποτυχίας. Ἐντὸς βραχείας χρονικοῦ διαστήματος διὰ λαϊκῶν συνεισφορῶν κατέβαλε τὴν πολεμικὴν ἀποζημίωσιν καὶ ἔθεσε τὴν βάσιν τῆς πολιτικῆς τῆς ἐκδικήσεως (Revanche) διὰ τῆς ἀναδημιουργίας τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ. Εἰσήχθη δὲ ἡ γενικὴ στρατιωτικὴ θητεία καὶ ἐτέθησαν αἱ βάσεις μεγάλου συγχρονισμένου στρατοῦ. Ἄλλ' ἡ δημοκρατία διῆλθε κρίσιν ἕνεκα τῆς ἀντιδράσεως τῶν βασιλοφρόνων. Τέλος ὅμως ἐπαγιάθη διὰ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ **Γαμβέτα**.

Η ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Ἡ προκύψασα ἐκ τῆς νίκης Γερμανικὴ Αὐτοκρατορία ἦτο κατὰ

τύπου Συνταγματικῆ Ὁμοσπονδία, τὴν ὁποίαν ἀπετέλουσαν 25 κράτη. Τὰ κράτη διετήρησαν τὴν αὐτοδιοίκησίν των. εἶχεν τοὺς ἡγεμόνας των, τὰς ἰδιαιτέρας βουλὰς, τοὺς ὑπουργοὺς καὶ πρωθυπουργοὺς των. Πρωτεύουσα τῆς αὐτοκρατορίας ἦτο ἡ πρῶσι κὴ πρωτεύουσα, τὸ Βερολίνον. Πρόεδρος τῆς ὁμοσπονδίας ἦτο ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας φέρων τὸν τίτλον τοῦ Γερμανοῦ Ἀυτοκράτορος (Kaiser) καὶ ἔχων τὸ δικαίωμα πολέμου καὶ εἰρήνης ὡς ἀνώτατος ἀρχηγὸς τοῦ ὁμοσπονδιακοῦ στρατοῦ καὶ στόλου. Αὐτὸς διόριζε τοὺς ὑπαλλήλους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν Ἀρχικαγκελλάριον τῆς Αὐτοκρατορίας (Πρωθυπουργόν). Ἡ ὁμοσπονδία εἶχε δύο νομοθετικὰ σώματα : τὸ Ὁμοσπονδιακὸν Συμβούλιον (τὸ ὅποιον ἀπῆρτιζον οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν κρατῶν) καὶ τὴν Βουλὴν τῆς Αὐτοκρατορίας (Reichstag), τὴν ὁποίαν ἀπετέλουσαν 397 πληρεξούσιοι τοῦ λαοῦ ἐκλεγόμενοι διὰ καθολικῆς ψηφοφορίας.

Τὴν Γερμανίαν ἐκυβέρνησε μετὰ τὸν πόλεμον ὁ Βίσμαρκ, ὁ ὁποῖος ἦτο πανίσχυρος, ἀπολαύων ἀκλονήτου ἐμπιστοσύνης εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐμπνέων σέβας καὶ φόβον εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἄλλ' ὅταν ἀνῆλθε τὸν θρόνον ὁ **Γουλιέλμος Β'**, ἐφάνη ὅτι ὁ νέος αὐτοκράτωρ δὲν ἠμείβετο τὴν σιδηρὰν δικτατορίαν τοῦ καγκελλαρίου. Τὸ 1890 ὁ Βίσμαρκ ἀπελύθη τῆς ἀρχῆς διαφωνήσας πρὸς τὸν αὐτοκράτορα καὶ ἐγκατέλειπε τὸ Βερολίνον, διὰ νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν ἐξοχικὴν ἑπαυλίν του, ὅπου συνέταξε τὰς περιφήμους *Σκέψεις καὶ ἀναμνήσεις* του.

Η ΑΥΣΤΡΙΑ ΔΥΑΔΙΚΗ ΜΟΝΑΡΧΙΑ

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἐν Σαδὸβα ἡττης ὁ Φραγκίσκος Ἰωσήφ παρεχώρησεν αὐτοδιοίκησιν εἰς τὴν Οὐγγαρίαν, ἡ ὁποία ἀπέκτησεν ἰδίαν Βουλὴν, ἰδίους ὑπουργοὺς, ἰδίαν διοίκησιν. Οὕτω τὸ κράτος τῶν Ἀψβούργων διηρέθη εἰς δύο κράτη, τὰ ὁποῖα ἀπετέλεσα τὴν **Δυαδικὴν Μοναρχίαν**, ἠνωμένα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ αὐτοῦ ἡγεμόνος, ὁ ὁποῖος ἦτο αὐτοκράτωρ μὲν ἐν Αὐστρίᾳ, βασιλεὺς δὲ ἐν Οὐγγαρίᾳ. Ἡ ἔνωσις ἐφαίνετο ἀρκετὰ στερεὰ, διότι οἱ Οὐγγροὶ ἦσαν εὐχριστημένοι, ἐπειδὴ μετὰ τῆς Αὐστρίας ἀπετέλουσαν μίαν ἐκ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων τῆς Εὐρώπης καὶ ἐκράτουν εἰς ὑποτέλειαν πολυαριθμους λαοὺς — τοὺς Ρουμάνους τῆς Τρανσυλβανίας, τοὺς Κροάτας, Σλοβάκους καὶ Σλοβένους (10 ἑκατομμύρια ἐν ὅλῳ) — ἐνῶ οἱ ἴδιοι ἦσαν 7 ἑκατομμύρια.

Εἰς τὴν κυρίως Αὐστρίαν πολυπληθέστεροι ἦσαν οἱ Γερμανοί, ἀλλὰ βορειότερον ἢ Βοημία εἶχεν 7 ἑκατομ. Τσέχους, ἡ δὲ Γαλικία ἦτο κατὰ τὸ πλεῖστον πολωνική. Οἱ Τσέχοι πρὸ πάντων ἦσαν Ουρουβώδεις ἀπαίτηται τῆς αὐτοτελείας, ἀλλὰ καὶ αἱ μικρότεραι ἐθνότητες, Κροαταί, Σλοβένοι κτλ., ἀπήτουν αὐτοδιοίκησιν, οἱ δὲ συμπάσαιαι τῶν Βοσνίων καὶ Κροατῶν ἐστρέφοντο πρὸς τὴν Σερβίαν. Διὰ τοῦτο ὑπῆρχε ζωηρὰ ζύμωσις ἐντὸς τοῦ κράτους τοῦ Φραγκίσκου Ἰωσήφ, ἐπεκράτησαν δὲ ἐπαναστατικὰ ρεύματα, ὥστε περὶ τὸ τέρμα τοῦ αἰῶνος ἐφαίνετο ἡ αὐτοκρατορία φερομένη πρὸς τὸ ὁμοσπονδιακὸν σύστημα ἢ πρὸς διάλυσιν.

Ἡ κατάστασις αὕτη ἐπέφερον τὴν ἀδυναμίαν τῆς Αὐστρίας, ἡ ὁποία ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ Βερολίνου, ὅπως συγκρατήσῃ τοὺς λαοὺς τῆς καὶ φρουρήσῃ τὰ ἐπὶ τῆς Βαλκανικῆς συμφέροντά της κατὰ τῆς Ρωσίας.

Η ΙΤΑΛΙΑ

Τὴν Ἰταλίαν ἀπησχόλησε κατ' ἀρχὰς τὸ ρωμαϊκὸν ζήτημα, αἱ σχέσεις δηλαδή πρὸς τὸν Πάπαν. Ὁ Καβούρ ἔδωκεν εὐρυτάτην αὐτονομίαν εἰς τὸν Πάπαν καὶ 3 ἑκατ. ἐπίδομα, ὡς ἀρχὴν δὲ ἐκήρυττεν « ἐλευθέρᾳ ἐκκλησίᾳ ἐν ἐλευθέρῳ κράτει ». Τοῦτο ἐσήμαινε σχεδὸν χωρισμὸν ἐκκλησίας καὶ κράτους.

Ἄλλ' ὁ Πάπας δὲν ἐδέχθη τὸν συμβιβασμὸν ἐλπίζων εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ὑποστήριξιν, ἰδίως τῆς Γαλλίας, ὅπου ἐφαίνετο ὅτι θὰ ὑπερίσχυον οἱ βασιλικοὶ καὶ δὲν ἦτο ἀπίθανος γαλλικὴ ἐκστρατεία πρὸς πάλιν ὀρθωσιν τοῦ Πάπα εἰς τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν. Τὸ 1877 ὁ κίνδυνος ἀπεσοβήθη διὰ τῆς νίκης τοῦ Γαμβέτα καὶ τῶν δημοκρατικῶν, ἡ δὲ πρόσκαιρος ἀντίθεσις μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἰταλίας παρῆλθεν. Ἄλλ' ἡ κατάληψις τῆς Τύνιδος ὑπὸ τῶν Γάλλων ἐξηρέθισε τὴν εὐαισθησίαν τῶν Ἰταλῶν, διότι ἡ Τύνις ὑπενθύμιζε τὴν Καρχηδόνα καὶ ἔθεωρεῖτο χώρα προωρισμένη διὰ τὴν ἰταλικὴν ἐπέκτασιν.

ΑΙ ΣΥΜΜΑΧΙΑΙ

Τὸ πρῶτον μέλημα τοῦ Βίσμρκ ἦτο νὰ διατηρήσῃ τὰ διὰ τοῦ πολέμου κατακτηθέντα. Διαρκῶς δὲ ἔζησεν ὑπὸ τὸν φόβον τοῦ συνασπισμοῦ τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Γαλλίας κατὰ τῆς Γερμανίας καὶ τοῦ ἐντεῦθεν ἐπαπειλουμένου διμετώπου πολέμου. Κατ' ἀρχὰς (τὸ 1873) κα-

τώρθεσε να ενώσει τα τρία κράτη : Γερμανικό, Αυστριακό και Ρωσικ-
εις την λεγομένη Συμμαχία των τριών αυτοκρατό-
ρων, ἀλλ' ἡ ἐνωσις τῶν τριῶν κρατῶν ἦτο ἐφήμερος καὶ μετὰ τὸν
ρωσοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ 1877 - 78 αἱ σχέσεις αὐτῶν ἀξύνθησαν ἐξ
ἀφορμῆς τῆς ὑποστειζέως, τῆν ὅποιαν παρέσχεν ἡ Γερμανία εἰς τὴν
Αὐστρίαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν διαπραγματεύσεων πρὸς συνολό-
γησιν τῆς συνθήκης τοῦ Βερολίνου. Τότε ὁ Βίσμαρκ ἐγκατέλειπεν ὀρι-
στικῶς τὴν Ρωσίαν καὶ τὸ 1879 συνήψε συμμαχίαν μετὰ τῆς Αὐστρίας,
εἰς τὴν ὅποιαν τὸ 1882, μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν Γάλλων εἰς τὴν Τύ-
νιδι, προσεχώρησε καὶ ἡ Ἡσπῆς. Οὕτως ἐδικαιουργήθη ἡ Τριπλῆ
συμμαχία.

Οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ρῶσοι διπλωμάται ἠσθάνθησαν τότε τὴν ἀνάγκην
να προσεγγίσουν τὰς χώρας των. Ἄλλ' ὑπῆρχον πολλὰ τὰ χωρίζοντα
τὴν δημοκρατικὴν Γαλίαν ἀπὸ τὴν τσαρικὴν Ρωσίαν. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ
μὲν Γαλλία ἤθελε νὰ ἐκδικηθῆ τὴν ἧτταν τοῦ 1870 - 71, ἡ δὲ Ρωσία εἶχεν
ἀνάγκην πιστώσεων, διηκολύνθη ἡ προσέγγισις τῶν δύο κρατῶν,
τῆς ὅποιας προηγήθη ἐπίσημος μίσιμος τοῦ γαλλικοῦ στόλου εἰς τὴν
Κρονστάνδην (Ὁέρος τοῦ 1891). Ἐκεῖ, κατὰ τὴν ἐπιτοῦτω δοθεῖσαν
ἑορτήν, ὁ Τσάρος ἤκουσεν ἕρθιος τὴν Μασσαλιώτιδα.

II. Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Η ΑΠΟΙΚΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

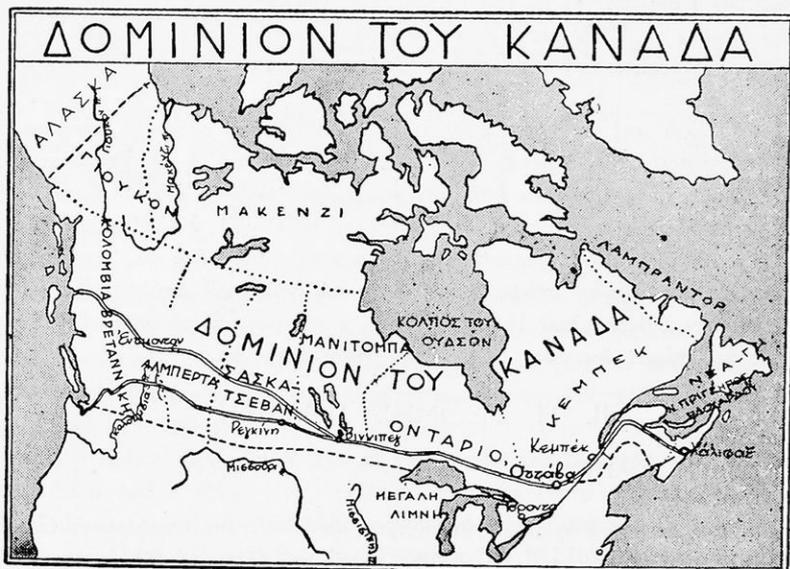
22-5-63

Τὰ μεγάλα κράτη εἶχον ἀπικτήσαι σπουδιότατα συμφέροντα ἐξῶ
τῆς Εὐρώπης ἤδη πρὸ τοῦ 1870. Ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ἔτους αὐτοῦ τὰ συμφέ-
ροντα ταῦτα ἐγιναν ἐπιτακτικώτερα καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς ἀποικιακῆς ἐξα-
πλώσεως ἐγινε καταφανῆς ἕνεκα τῆς ἀκλούθου αἰτίας.

Ἐπειδὴ τὰ κράτη κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἐπανῆλθον εἰς τὸ προ-
στατευτικὸν ἐμπόριον καὶ αἱ ἀγοραὶ τῆς Εὐρώπης ἐκλείσθησαν εἰς τὴν
ξένην βιομηχανίαν, τὰ βιομηχανικὰ κράτη ἐζήτησαν διέξοδον διὰ τὰ
προϊόντα των εἰς τὰς ὀλιγώτερον ἀνεπτυγμένους χώρας. Συνεπῶς ἡ
κατοχὴ ἐδάφους ἐξῶ τῆς Εὐρώπης καὶ ἡ ἐνίσχυσις τῆς οἰκονομικῆς ἐπι-
ροῆς εἰς χώρας ξένας παυσιάσθη ὡς ἀνάγκη βιοτικὴ διὰ τοὺς λαοὺς
τῆς Εὐρώπης. Διὰ τοῦτο αἱ Μεγάλαι Δυνάμεις προσεπάθησαν νὰ ἀπο-
κτήσουν ἀσικινικὰ κράτη εἰς τὴν Ἀσίαν, Ἀφρικὴν καὶ Ὠκεανίαν πε-
ρισσότερον μάλιστα ἀφ' ὅτου ἡ Ἀμερικὴ ἀπεκλείσθη εἰς τοὺς Εὐρωπαίους

ΤΟ ΑΠΟΙΚΙΑΚΟΝ ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Τὸ ἀποικιακὸν κράτος τῆς Ἀγγλίας ἦτο κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 19ου αἰῶνος τὸ μέγιστον ἀλλὰ δὲν εἶχεν οὔτε τὴν σημερινὴν ἔκτασιν, οὔτε τοὺς κολοσσιαίους θησαυρούς, τοὺς ὁποίους διαθέτει σήμερον. Ἡ περαιτέρω σημαντικωτάτη ἐπέκτασις αὐτοῦ συμπίπτει μεταξύ τῶν ἐτῶν 1815 - 1865 καὶ συνεπληρώθη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1870.

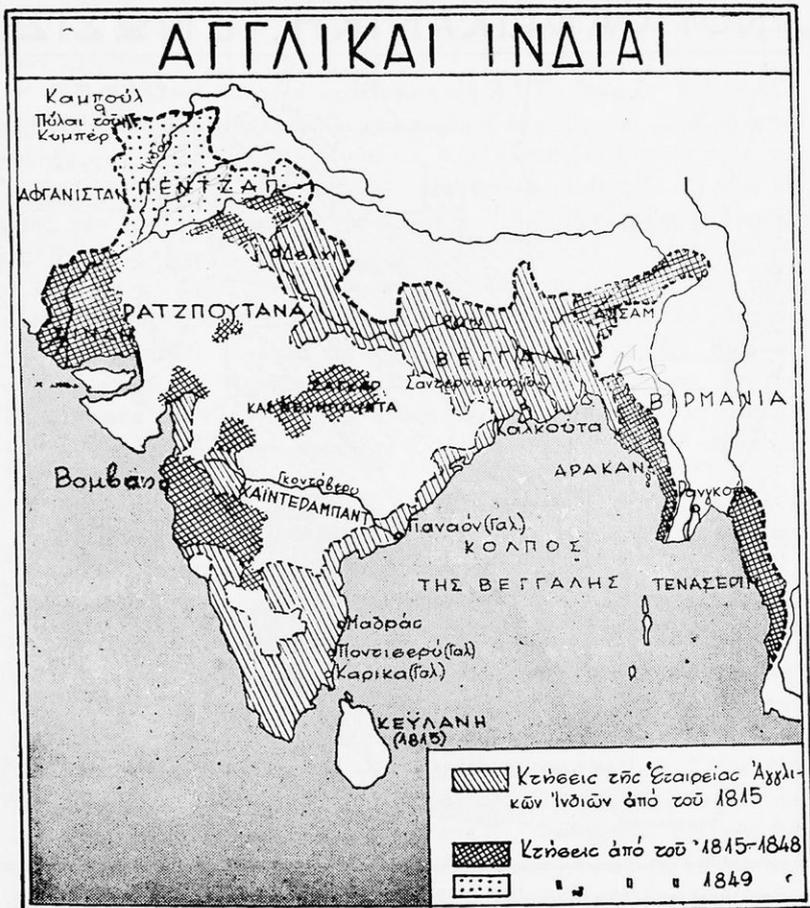

Εἰς τὸν Καναδᾶν, ἀφ' οὔτου ἀφῆρσε τὴν ἀποικίαν αὐτὴν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, ἡ Ἀγγλία περιεποιήθη τὰ γαλλικὸν στοιχεῖον καὶ ἡ χώρα μετὰ τῶν περὶ αὐτὴν κήσεων ἀπέτελεσε τὸ Ντομίνιον τοῦ Καναδά, τὸ ὁποῖον εἶχε τελείαν αὐτοδιοίκησιν, ἴδιον Σύνταγμα καὶ Βουλὴν, καθὼς καὶ ἴδιον στρατόν.

Αἱ Ἰνδίαί, ἀπέτελεσαν τὴν βάσιν τῆς Ἀγγλικῆς αὐτοκρατορίας μέχρι τοῦ 1946, ὅποτε ἐγίναν ἀνεξέρτητοι.

Ἐπὶ ἓνα περίπου αἰῶνα, ἦτοι ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος μέχρι τοῦ 1860, οἱ Ἀγγλοὶ ἠγωνίσθησαν, διὰ νὰ ὑποτάξουν τὰς Ἰνδίας. Ἀφοῦ κατέστειλαν τὴν ἐπικίνδυνον ἐπανάστασιν τοῦ 1857, ἐσπερώσαν τὴν

κατοχήν των επεκτεινόντες ουδέν πέραν της κοιλάδος τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τοῦ Πεντζάπ καὶ προσαρτήσαντες ὅλην τὴν Βιρμανίαν. Τὸ 1876 ἡ βασίλισσα Βικτωρία ἔλαβε τὸν τίτλον τῆς αὐτοκρατορέας τῶν Ἰνδιῶν, αἱ ὁποῖαι

ἐκυβερνῶντο ὑπὸ ἰδιαιτέρου ὑπουργοῦ, τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἰνδιῶν, καὶ Ἀντιβασιλέως, ὁ ὁποῖος ἤδρευεν ἐν Καλκούτῃ. Εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἡ Ἀγγλία εἶχεν ἐξασφαλίσει ἀπὸ τοῦ 1815 τὴν

κατοχὴν τοῦ Ἀκρωτηρίου τῆς καλῆς Ἑλπίδος, ὅθεν διήρχετο ἡ πρὸς τὰς Ἰνδίας θαλασσία ὁδὸς πρὸ τῆς κατασκευῆς τῆς διώρυγος τοῦ Σουέζ. Τὸ 1820 ἐκτίσθη τὸ Πόρτ-Ἑλισάβετ,

ἀνατολικῶς τοῦ Ἀκρωτηρίου, ἡ δὲ Ἀγγλία ἐπεχείρησε νὰ ἰδρύσῃ τὸ κράτος τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, ἐκ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἑλπίδος καὶ τῆς περιοχῆς του. Ἄλλ' ἡ κατάληψις τῆς ἐνδοχώρας προσέκρουσεν εἰς τὴν ἀντίστασιν τῶν φιλοπολέμων ἰθαγενῶν (Κάφρων, Ὅπτεντότων καὶ ἰδίως τῶν Ὀλλανδῶν ἀποίκων τοῦ Τράνσβαλ, καὶ τῆς Ὁράγγης,

οἱ ὁποῖοι ἦσαν γεωργοὶ πολὺ προηγμένοι, ὀνομαζόμενοι *Μπόερες* (Μπούρες). Ἡ ἀντίστασις τῶν Μπόερες, ἡ ὁποία κατέστη περίφημος διὰ τὸν ἥρωισμόν, κατεβλήθη διὰ τοῦ Τρανσβαλικοῦ πολέμου τοῦ 1899 - 1902. Τὸ Τρανσβαλ μετὰ τῆς χώρας τοῦ Ἀκρωτηρίου ἀπετέλεσε τὴν Νοτιοαφρικανικὴν Ἐνωσιν, ἐπεκταθεῖσαν διὰ νέων κτήσεων.

Τὸ 1882 οἱ Ἀγγλοὶ κατέλαβον τὴν Αἴγυπτον* ὑπὸ τὰ ἐξῆς περιστατικά : Τὸ 1869 εἶχε συμπληρωθῆ ἡ διώρυξις τοῦ Σουέζ, ἡ ὁποία ἠύξησε τὴν σημασίαν τῆς Αἰγύπτου, διότι ἐδέσποζεν ἤδη τῆς πρὸς τὰς Ἰνδίας ὁδοῦ. Ὁ χεδίβης Ἰσμαήλ Πασᾶς, θαμβωθείς ἐκ τῆς νέας αἰγλης, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἡ διώρυξ ἔδαπάνησεν ἀφειδῶς εἰς δημόσια ἔργα, κατασκευὴν σιδηροδρόμων καὶ καλλωπισμὸν τῆς πρωτευούσης, ὅσον καὶ εἰς διασκεδάσεις καὶ γενναιωδωρίας. Διὰ τοῦτο περιῆλθεν εἰς οἰκονομικὴν δυσχέρειαν καὶ ἐπώλησεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὰς 176 χιλιάδας μετοχὰς τῆς διώρυγος, τὰς ὁποίας κατέχευε. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ Ἀγγλία, ἡ ὁποία μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν εἶχε δικαίωματα ἐπὶ τῆς Αἰγύπτου, ἀπέκτησεν ἐπὶ τῆς διώρυγος καὶ τῆς Αἰγύπτου ἴσα δικαίωματα πρὸς τὴν Γαλλίαν, ἡ ὁποία κατέχευε τὰς λοιπὰς 220 χιλ. μετοχὰς.

Τὸ 1882 ἐξεργάγησαν ταραχαὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον. Οἱ ἰθαγενεῖς ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἀραμπὴ πασᾶν ἐξηγέρθησαν κατὰ τῶν Εὐρωπαίων καὶ στίφη ἀτάκτων διέτρεξαν τὰς ὁδοὺς τῆς Ἀλεξανδρείας, ἀρπάζοντες καὶ καίοντες. Τότε ὁ ἀγγλικὸς στόλος ἐβομβάρδισε τὴν πόλιν, ἀπεβίβασε στρατόν, ὁ ὁποῖος εὐκόλως κατέβαλε τὴν ἀντίστασιν τοῦ Ἀραμπῆ, καὶ κατέλαβε τὴν Ἀλεξάνδρειαν μετὰ τὴν περίοχόν της, ἐνῶ ὁ Γάλλος ναύαρχος, μὴ ἔχων διαταγὴν τῆς κυβερνήσεως του, ἔμεινεν ἄπρακτος.

Οἱ Ἀγγλοὶ ἐπεξέτειναν τὴν κυριαρχίαν των πρὸς τὸν Ἄνω Νεῖλον, τοῦ ὁποίου τὰς πηγὰς εἶχον ἀνακαλύψει Ἀγγλοὶ ἐξερρευνηταί, καὶ εἰς τὴν Νουβίαν (Σουδάν)**, ὅπου πρὸ τινων δεκαετηρίδων εἶχεν ἰδρυθῆ ἡ πόλις Χαροῦμ. Ἀλλ' ἡ κυριαρχία αὐτῶν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα δὲν ἐπαγιώθη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, διότι οἱ Ἀραβες σωματέμποροι καὶ τὰ μωαμεθανικὰ τάγματα ἐξήγειραν τοὺς κατοίκους, οἱ ὁποῖοι ὑπὸ

* Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1955 ἡ Αἴγυπτος εἶναι πλέον ἀνεξάρτητος.

** Καὶ τὸ Σουδάν εἶναι ἀνεξάρτητον ἀπὸ τοῦ ἔτους 1957.

τὴν ὁδηγίαν τοῦ περιφήμου **Μααντῆ** (προφήτου) κατέστρεψαν τὸ ἀγγλικὸν ἐκστρατευτικὸν σῶμα. Μόλις βραδύτερον ὁ περίφημος λόρδος **Κίτσενερ** (Kitchener, 1850 - 1916) παρεσκεύασε συστηματικῶς τὴν καταστροφὴν τοῦ κράτους τοῦ Μααντῆ. Ἐχόντες βάσιν τὴν Αἴγυπτον καὶ τὸ Ἀκρωτήριο τῆς Καλιῆς Ἐλπίδος οἱ Ἄγγλοι συνέλαβον τὸ σχέδιον νὰ ἐνώσουν τὰς δύο κτήσεις τῶν διὰ κολοσσιακῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον.

Συνέπεια τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς Ἀγγλίας εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ τὸ Αἰγυπτιακὸν Σουδᾶν ἦτο τὸ γεγονός ὅτι τὰ στενὰ τοῦ Ἑλλησπόντου ἐπαύσαν νὰ ἔχουν δι' αὐτὴν μεγάλην σημασίαν.

Ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 18ου αἰῶνος εἶχον ἀρχίσει οἱ Ἄγγλοι νὰ ἀποικίζουν τὴν **Αὐστραλίαν** ἰδρύσαντες τὴν πόλιν Σίδνεϋ (Sidney) ἢ ὅποια ἀνεπτύχθη σχεδὸν εἰς μεγαλόπολιν, καθὼς καὶ ἄλλας ἀξίας λόγου πόλεις. Αἱ ἀποικίαι τῆς Αὐστραλίας ἠνώθησαν ἀπὸ τοῦ 1902 εἰς ὁμοσπονδίαν, ἢ ὅποια αὐτοδιοικεῖται ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τῆς Ἀγγλίας.

Οὐδὲν κράτος ἐξετάθη κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα, ὅσον τὸ ἀγγλικόν. Ἡ δύναμις του ἦτο μεγίστη καὶ ἐξηπλοῦτο εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ Ἀγγλία ἐξουσιάζει τὴν θαλασσίαν ὁδὸν πρὸς τὰς Ἰνδίας, κατέχουσα τὸ Γιβραλτάρ, τὴν Μάλταν, τὴν Κύπρον, τὸ Σουέζ, τὸ Ἄντεν καὶ τὴν Βομβάην. Ἐπιτείνει τὴν ἐξουσίαν τῆς μέχρι τῆς Κίνας, κατέχουσα τὸ Κολόμπο*, Σιγκαπούρην, Χόγκ - Κόγκ. Ἀφ' ἐτέρου διεκδικεῖ τὴν κατοχὴν ὅλης τῆς Ἀφρικῆς, κατέχουσα τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς.

ΤΟ ΑΠΟΙΚΙΑΚΟΝ ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Ἡ Γαλλία μετὰ τοὺς Νηπολεοντείους πολέμους εἶχε διατηρήσει ἐλάχιστα ἀπὸ τὰς παλαιὰς ἀποικιακὰς κτήσεις τῆς. Ἀλλὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 19ου αἰῶνος, ἰδίως μετὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον, ἐδημιούργησεν ἐκτεταμένον ἀποικιακὸν κράτος. Ἐπὶ τῆς βασιλείας Καρόλου Γ' κατελήφθη ἡ Σενεγάλη εἰς τὴν Δυτικὴν Ἀφρικὴν, ἐγιναν αἱ πρῶται ἐγκαταστάσεις τῶν Γάλλων εἰς Ἰνδοκίνα** (1858 - 1867) καὶ Γάλλοι ἐξερευνηταὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας.

* Καὶ ἡ Κεϋλάνη (πρωτεύουσα Κολόμπο) εἶναι ἀπὸ τοῦ 1947 ἀνεξάρτητος.

** Τὸ 1955 ἡ Γαλλία ἐξεδιώχθη ἀπὸ τὴν Ἰνδοκίνα.

Μετὰ τὸ 1870 ἤρχισε δραστηρία ἐπέκτασις τοῦ ἀποικιακοῦ κράτους τῆς Γαλλίας. Τὴν ὄθησιν ἔδωκεν ἰδίως ὁ ὑπουργὸς Ἰούλιος Φερρὺ (Jules Ferry, 1832 - 1893), διότι ἡ Γαλλία, διὰ νὰ στηρίξη τὴν βιομηχανίαν της, εἶχεν ἀνάγκην πελατῶν. Καὶ αὐτὸς ὁ Βίσμαρκ ὑπε-

στήριξε τὴν ἀποικιακὴν πολιτικὴν τῆς Γαλλίας, διὰ νὰ ἀποτρέψῃ αὐτὴν ἀπὸ τὴν πολιτικὴν τῆς ἐκδικήσεως εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἡ διετὴς πρωθυπουργία τοῦ Ἰουλίου Φερρὺ (1883 - 85) ἔδωκεν εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ Κράτος τῆς Ἰνδοκίνας παρὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἀντίδρασιν, ἡ ὁποία ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Κλεμανσώ κατεκραύραζεν ὅτι αἱ δυνάμεις τῆς

εις την Ευρώπην ή την Ασίαν. Οσάκις όμως έβλεπον εαυτήν αποκλεισμένην εκ τής εγγύς Ανατολής, εστρέφετο μετ' αποφασιστικότητος κατά των ασιατικῶν λαῶν, οί όποιοί κατοικοῦν εις τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις τής Βορείου καί Κεντρικῆς Ασίας. Τοῦτο συνέβη μετὰ τόν Κριμαϊκόν πόλεμον, ὡς καί μετὰ τόν Ρωσοτουρκικόν τοῦ 1877 - 78.

Μετὰ τόν Κριμαϊκόν πόλεμον οί Ρῶσοι ἐπεξετάθησαν ἀκατασχέτως πρὸς τόν Καύκασον καί πρὸς τὰς χώρας τής Κασπίας καί τοῦ Τουρκεστάν· ἀλλ' ἡ προσπάθειά των νὰ κυριαρχήσουν ἐπὶ τής Περσίας καί τοῦ Ἀφγανιστάν ἀνησούχησε τοὺς Ἀγγλους καί ἀπὸ τότε ἤρχισεν ἡ ἀντίθεσις μεταξύ Ἀγγλίας καί Ρωσίας, ἡ ὁποία διήρκεισε σχεδόν καθ' ὅλον τόν 19ον αἰῶνα.

Εἰς τὴν Ἀπὼ Ανατολήν οί Ρῶσοι κατέλαβον τὴν κοιλάδα τοῦ Ἀμοὺρ - Ντάρια, ἡ ὁποία ἀπέτέλεσε τὴν Ρωσικὴν Μαντζουρίαν, καί ἤρχισαν τὴν κατασκευὴν τοῦ υπερσιβηρικῆ σιδηροδρόμου ἀπὸ Μόσχας μέχρι Βλαδιβοστόκ. Ὁ πᾶρος Νικόλαος Β' (1894 - 1918) κατέβαλεν ἰδιαιτέρας προσπάθειαι διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς γραμμῆς, ἡ ὁποία ἐμελλε νὰ ἀποβῆ ἰσχυρὸν μέσον δράσεως κατὰ τῆς Κίνας, διότι θὰ ἐπέτρεπεν εἰς τοὺς Ρώσους νὰ μετακομίζουσι μεγάλας μάζας ἀνθρώπων εἰς τὴν Μαντζουρίαν.

ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ ΤΗΣ ΙΑΠΩΝΙΑΣ — ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΚΙΝΑΝ

Οί Ἰάπωνες μόνοι ἐκ τῆς κεντρικῆς φυλῆς ἐφάνησαν ἐπιδεικτικοὶ ἀναπτύξεως, κατορθώσαντες ἐντὸς τριάκοντα μόνον ἐτῶν νὰ ἀφομοιώσουν τὰ πολιτικὰ καί πολεμικὰ συστήματα τῶν Εὐρωπαίων. Τὸ 1868 ὁ Μικάδος (αὐτοκράτωρ) Μούτσου Χίτο συνεκέντρωσε δι' ἐπαναστάσεως τὴν δύναμιν εἰς τὰς χεῖρας του καί ἐγκατασταθεὶς εἰς τὸ Τόκιο, ἤρχισε τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἰαπωνίας, τὸν αἰῶνα τοῦ φωτός, ὅπως λέγουσι οί Ἰάπωνες. Ἐστάλησαν πολυάριθμοι νέοι εἰς τὴν Εὐρώπην, διὰ νὰ μάθουν τὰς τέχνας καί τὰς ἐπιστήμας τῆς Δύσεως. ἐστρώθησαν σιδηραὶ γραμμαί, κατασκευάσθησαν τηλεγραφεῖα, ἰδρύθησαν σχολεῖα, ἐδημιουργήθη στρατός κατὰ τὸ εὐρωπαϊκὸν σύστημα καί ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ἐναυπηγήθη σημαντικὸς στόλος. Ἦδη τὸ 1875 οί Ἰάπωνες μηχανικοὶ ἐναυπήγουν πολεμικὰ πλοῖα εἰς τὰ ἐργοστάσια τῆς πατρίδος των.

Τὸ 1894 ἐξ ἀφορμῆς παραχῶν εἰς τὴν Κορέαν, ἡ Ἰαπωνία ἐκήρυξε

τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Κίνας καὶ ἤρχισε τοιοῦτοτρόπως ὁ **Σινοϊαπωνικὸς πόλεμος**. Ἐφάνη τότε ἡ σοβαρότης τοῦ Κινεζικοῦ ζητήματος καὶ

ἡ μεγάλη δύναμις τῆς Ἰαπωνίας. Ἡ Κίνα, ἀνοργάνωτος τελείως, δὲν κατάρθωσε νὰ ἀντιμετωπίσῃ τοὺς Ἰάπωνας καὶ ὑπέστη πανωλεθρίαν κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. Διὰ τῆς Συνθήκης τοῦ Σιμονοζέκι (1895) ἡ Κίνα ὑπεχρέωθη νὰ παραχωρήσῃ, πλὴν τῆς Φορμό

ζας καὶ ἄλλων νήσων, τὴν χερσονήσον Λιὰο Τοῦγκ μετὰ τοῦ Πόρτ - Ἀρθούρ.

Ἄλλ' ἐκ τῶν Εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων ἡ Γαλλία, ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ρωσία ἀντέδρασαν πρὸς τὴν συνθήκην τοῦ Σιμονοζέκι, φοβούμενα τὴν ἐγκατάστασιν τῶν Ἰαπῶνων εἰς τὸ Πόρτ - Ἀρθούρ, ἀπέναντι τοῦ Τιέν Τσιν καὶ τοῦ Πεκίνου, διότι θὰ εἶχον ὑπὸ τὴν δεσποτείαν των τὴν Κίναν, τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ ὀργανώσουν καὶ νὰ ὀπλίσουν κατ' αὐτῶν. Τῇ ἐπεμβάσει αὐτῶν ὁ Μικιάδος παρητήθη τῆς χερσονήσου Λιὰο - Τοῦγκ καὶ τοῦ Πόρτ - Ἀρθούρ. Τότε ἐπωφελήθησαν τῆς εὐκαιρίας πρὸς ἴδιον συμφέρον αἱ Δυνάμεις. Ἡ Ρωσία ἠνάγκασε τὴν Κίναν νὰ παραχωρήσῃ εἰς αὐτὴν « ἐπὶ ἐνοικίῳ » τὸ Πόρτ - Ἀρθούρ καὶ τὸ Τάλιεν - Βάν, ἔλαβε δὲ τὸ προνόμιον νὰ κατασκευάσῃ διακλάδωσιν τοῦ ὑπερσιβηρικοῦ σιδηροδρόμου διὰ τῆς Μαντζουρίας μέχρι Πόρτ - Ἀρθούρ. Ἡ Γαλλία ἐπέτυχε παραχωρήσεις εἰς τὸ Γιουνάν καὶ κατέλαβε τὴν νῆσον Χαϊνὰν καὶ ἄλλα. Ἡ δὲ Γερμανία ἐξ ἀφορμῆς τῆς δολοφονίας δύο γερμανῶν ἱεραποστόλων κατέλαβε τὸ Κιὰο - Τσέου εἰς τὴν σημερινὴν βᾶσιν τῆς χερσονήσου Σάν - Τοῦγκ ὑπὸ τύπον μισθώσεως διὰ 99 ἔτη. Ἡ Ἀγγλία χάριν τῆς « ἰσορροπίας » κατέλαβε τὸ Βάι Χάι Βάι πρὸς βορρᾶν τῆς Σάν - Τοῦγκ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ κόλπου Πετζιλί ἀπέναντι τοῦ Πόρτ - Ἀρθούρ.

Οἱ Εὐρωπαϊοὶ μηχανικοὶ εἰσῆλθον τότε ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα εἰς τὴν Κίναν, ἤρχισαν νὰ στρώνωνται σιδηραῖ γραμμαί, ἐσχεδιάζοντο δὲ μεγάλα οἰκονομικαὶ ἐκμεταλλευτικαὶ ἐπιχειρήσεις. Ἄλλ' ἡ διεΐσδυσις αὕτη ἐξηρέθισε τοὺς συντηρητικοὺς Σίνας καὶ μετὰ ὑπόκωπον ἀναβρασμὸν ἐξεροράγη τὸ 1900 ἔθνικῃ ἐξέγερσις στρεφόμενη κατὰ τῶν Εὐρωπαϊῶν καὶ ἐσφάγησαν ἱεραπόστολοι καὶ ἔμποροι. Αὕτη εἶναι ἡ λεγομένη **Ἐξέγερσις τῶν Μποξέρ.**

Τότε 15.000 διεθνῆς στρατὸς ἀποβιβασθεὶς ἐπροχώρησε κατὰ τοῦ Πεκίνου. Ἡ Σινικὴ κυβέρνησις ὑπεχώρησεν, ἀπεζημίωσε τοὺς Εὐρωπαϊοὺς καὶ ἀνενέωσε τὰς παραχωρήσεις. Ἦρχισε δὲ πάλιν ἡ διεΐσδυσις τῶν Εὐρωπαϊῶν, οἱ ὁποῖοι ἔσπευδον νὰ ἐξασφαλίσουν ὠφελήματα, πρὶν ἢ ἐνισχυθῇ ἡ Ἰαπωνία, διότι εἶχον ἀντιληφθῆ τὴν μεγάλην δυνάμιν τῆς. Ἡ Ρωσία πρὸ πάντων ἀνέπτυξε μεγάλην δραστηριότητα. Ὁχύρωσε τὸ Πόρτ - Ἀρθούρ, τὸ ὁποῖον ἐσχεδιάζε νὰ κάμῃ εἶδος Γιβραλτάρ τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς, ἀφοῦ δὲ συνεχέντρωσε στρατὸν εἰς τὴν Μαντζουρίαν,

ἠπέλειε αὐτὴν τὴν ὑπάρχον τῆς Ἰαπωνίας, τῆς ὁποίας ἀπέκοπτε τὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τὴν Κίναν καὶ τὴν Κορέαν.

Ο ΡΩΣΟ-ΙΑΠΩΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ (1904 - 1905)

✕ 27-8-03
 "Όταν οἱ Ἰάπωνες ἐθεώρησαν ἑαυτοὺς ἐτοιμοὺς διὰ πόλεμον, ἐνῆργησαν μετ' ἀποφασιστικότητος καὶ ψυχραιμίας. Ἀφοῦ συνῆψαν συμμαχίαν μετὰ τῆς Ἀγγλίας τὸ 1902, ἀπήτησαν παρὰ τῆς ρωσικῆς κυβερνήσεως νὰ πύσῃ τὴν διείσδυσιν εἰς τὴν Κορέαν καὶ νὰ ἀποδώσῃ τὴν Μαντζουρίαν εἰς τὴν Κίναν. Μὴ ἱκανοποιηθέντες ἐκ τῶν ἀπαντήσεων τῆς Πετρούπλεως, ἤρχισαν τὰς ἐχθροπραξίας ἀνατινάσσοντες ἄνευ κηρύξεως πολέμου τὰ ἄριστα πολεμικὰ σκάφη τῶν Ρώσων εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πόρτ - Ἀρθούρ (9 Φεβρουαρίου 1904).

Ἐκ τῶν Ρωσοϊαπωνικῶν πολέμων ὑπῆρξε σειρά ἀποτυχιῶν τῶν Ρώσων. Ὁ ρωσικὸς στόλος τοῦ Εἰρηνικοῦ ἐξεμηδενίσθη. Εἰς μυριονέκρους μάχας οἱ Ρῶσοι ἀπεκρούσθησαν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Μαντζουρίας, ἐνῶ τὸ Πόρτ - Ἀρθούρ ἔπιπτε μετὰ μακρὰν πολιορκίαν. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ναύαρχος **Τόγκο** κατέστρεψεν εἰς τὰ στενὰ τῆς Τ σ ο Ὑ - Σ ί μ α ς — μεταξὺ Κορέας καὶ Ἰαπωνίας — τὸν ρωσικὸν στόλον τῆς Βαλτικῆς, τὸν ὁποῖον εἶχεν ὀδηγήσει ὁ ναύαρχος Τοτζεσβένσκυ εἰς τὸν Εἰρηνικὸν (27 Μαΐου 1905).

Διὰ τῆς συνθήκης τοῦ Πόρτσμουθ* ἡ Ρωσία παρεχώρησεν εἰς τὴν Ἰαπωνίαν τὴν προστυσίαν τῆς Κορέας, τὸ Πόρτ - Ἀρθούρ καὶ τὸ ἡμισυ τῆς νήσου Σαχαλίνης, ὑπεχρεώθη δὲ νὰ ἐκκενώσῃ τὴν Μαντζουρίαν. Ἡ νίκη τῆς Ἰαπωνίας ἐσήμανε τὴν ἀναστολὴν τῆς ρωσικῆς ἐξαπλώσεως.

Ἡ ἤττα εἶχεν ἀντίκτυπον εἰς τὴν Ρωσίαν, διότι ἡ δυσარέσκεια τοῦ λαοῦ κατὰ τῆς κυβερνήσεως, ἣ ὁποία εἶχε στείλει εἰς τοὺς μακρινοὺς ἐκείνους πολέμους χιλιάδας ἀνθρώπων, ἐξέσπασεν εἰς ἐξέγερσιν, ἣ ὁποία κατεστάλη μετὰ δυσκολίας. Ὁ ρωσικὸς λαὸς ἐζήτησε τὴν εἰσαγωγὴν συνταγματικοῦ πολιτεύματος κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν ἄλλων συνταγματικῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης. Ὁ Τσάρος ἠναγκάσθη νὰ παραχωρῶσῃ Σύνταγμα καὶ Βουλὴν (Δ ο Ὑ μ α ν).

* Πόρτσμουθ τῶν Η.Π.Α. (συνήφθη τὴν 5 Σεπτεμβρίου 1905).

ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ

29 5-62
 * Αἱ δεκαετίαι ἀγγλικαὶ ἀποικίαι, αἱ ὁποῖαι ἐκηρύχθησαν τὸ 1776 ἀνεξάρτητοι, ἀπέβησαν ἐντὸς ἡμίσεως αἰῶνος μία τῶν μεγίστων δυνάμεων τῆς γῆς. Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Γαλλικῆς ἐπανάστασεως καὶ τῶν ναπολεοντείων πολέμων, ὅποτε αἱ Δυνάμεις τῆς Εὐρώπης κατατρίβοντο εἰς ἀτελευτήτους πολέμους, αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι ἀνεπτύσσοντο καὶ ἐξήπλουντο. Τὸ 1803 ἠγόρασαν ἀπὸ τὸν Ναπολέοντα τὴν Λοσιζιάναν, διὰ τῆς ὁποίας ἀπέκτησαν ἔξοδον εἰς τὸν κόλπον τοῦ Μεξικοῦ. Ἀλλὰ τὸ 1812 ἐπολέμησαν ἄπαξ ἔτι διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν των κατὰ τῆς Ἀγγλίας, ἣ ὁποία, ἐπειδὴ εἶχον ἐμπορευθῆ μετὰ τῆς Εὐρώπης κατὰ τὸν ἐναντίον τοῦ Μ. Ναπολέοντος ἀποκλεισμόν, ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ἀμερικῆς. Οἱ Ἀγγλοὶ κατέλαβον τὴν πρωτεύουσαν τῶν Πολιτειῶν Βασιγκτῶνα. Τέλος ὅμως ὑπερίσχυσαν πάλιν οἱ ἄποικοι.

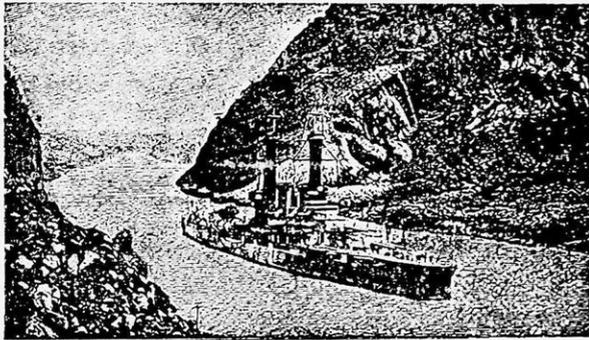
Κατὰ τοὺς χρόνους, κατὰ τοὺς ὁποίους οἱ Νότιοι Ἀμερικανοὶ ἠγωνίζοντο ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας των κατὰ τῶν Ἰσπανῶν, οἱ Βόρειοι Ἀμερικανοὶ ἔγιναν κύριοι τῆς Φλωρίδος καὶ θεσπίσαντες τὸ δόγμα τοῦ Μονρόε (1823) ἐξησφαλίσθησαν ἀπέναντι τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐπεμβάσεων.

Τὸ 1845 ἡ ἐπαρχία Τέξας ἀπεσπάσθη ἐκ τῆς Μεξικανικῆς δημοκρατίας, ἣ ὁποία ἐταράσσεται ὑπὸ ἀναρχίας, καὶ ἠρώθη μετὰ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Τὸ Μεξικὸν δὲν ἀνεγνώρισε τὴν ἔνωσιν, ἀλλ' εἰς τὸν ἐπακολουθήσαντα πόλεμον ἠττήθη, ὑπεχώρησε καὶ ὑπεχρέωθη νὰ παραχωρήσῃ ἐκτὸς τοῦ Τέξας τὸ Νέον Μεξικὸν καὶ τὴν Καλιφόρνιαν (1848). Ἐπὶ τοῦ παραχωρηθέντος ἐδάφους ἐδημιουργήθη ὁ μέγιστος ἐν τῷ Εἰρηνικῷ λιμένι τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου.

Κατὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη αἱ Πολιτεῖαι διήλθον σοβρὰν ἐσωτερικῇ κρίσιν, διότι ὑπῆρχον μεγάλαι ἀντιθέσεις μεταξὺ τῶν βορείων καὶ τῶν νοτιῶν ἀποικιδῶν, αἱ ὁποῖαι ὤξυνθησαν ἰδίως ἐξ ἀφορμῆς τῶν δούλων. Οἱ Βόρειοι, Ἀγγλοσάξονες κυρίως, διαμαρτυρόμενοι καὶ φιλελεύθεροι, ἤθελον τὴν κατάργησιν τῆς δουλείας ἐνῶ οἱ Νότιοι, κατὰ τὸ πλεῖστον, Λατῖνοι, εἶχον συμφέρον νὰ διατηρήσουν τοὺς μαύρους ἐν τῇ δουλείᾳ, διότι τοὺς ἐχρησιμοποιοῦν πρὸ παντὸς εἰς τὴν καλλιέργειαν. Τὸ 1860 λοιπὸν ἔνδεκα ἐπαρχίαι τοῦ Νότου ἀπεσχίσθησαν καὶ ἔδρυσαν ἰδίαν ὁμοσπονδίαν. Ἀλλὰ μετὰ μακρὰς ἐχθροπραξίας ἐπεκράτησαν οἱ Βόρειοι.

τῶν ὁποίων ὁ πρόεδρος Ἀβραάμ Λίνκολν (Abraham Lincoln, 1809 - 1865) διοργάνωσε τὸν πόλεμον. Ἡ δουλεία κατηργήθη καὶ ὁ πόλεμος ἤνωσε στενότερον τὰς Πολιτείας, διότι ἔδειξεν ὅτι τὰ κοινὰ συμφέροντα ἦσαν ἀσυγκρίτως περισσότερα τῶν διαφορῶν.

Μετὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον ἡ εὐδαιμονία τῶν Ἡν. Πολιτειῶν ηὐξήθη ὅσον οὐδεμιᾶς ἄλλης Δυνάμεως, διότι οἱ Ἀμερικανοὶ εἶχον προχείρους καὶ ἀφθόλους τὰς πρῶτας ὕλας, τὰς ὁποίας οἱ Εὐρωπαῖοι μετεκόμιζον ἐκ μακρινῶν ἀποστάσεων. Θησαυροὶ εὐρέθησαν ὑπὸ τὸ ἔδαφος, ἀνεκαλύφθησαν μεταλλεῖα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ πρῶται ὕλαι καὶ σίδηρος εὐρέθησαν ἐν ἀφθονίᾳ. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἀνεδείχθησαν μεγάλοι μηχανικοὶ, αἱ πόλεις ἐξηφανώθησαν καὶ αἱ ἀπέραντοι ἀποστάσεις ἐσυντομείθησαν διὰ σιδηρῶν γραμμῶν.

Διώρυξ τοῦ Παναμᾶ

Τὸ κολοσσιαῖον ἔργον εἰς τὸν ἰσθμὸν τοῦ Παναμᾶ, τὸ ὁποῖον συνέδεσε τὸν Ἀτλαντικὸν μετὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ, ἐξετέλεσεν ἀμερικανικὴ εἰταιρεία. Ἐδαπανήθησαν 375 ἑκατ. δολλάρια, ἡ δὲ διώρυξ παρεδόθη εἰς τὴν ναυσιπλοίαν τὴν 15 Αὐγούστου 1914. Τὸ μήκος τῆς διώρυγος εἶναι 78 χλμ., τὸ πλάτος 61 μ. καὶ τὸ βάθος 12.13 μ.

Ἐπὶ μακρὸν αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ἦσαν ἐχθρικαὶ κατὰ πάσης ἀποικιακῆς κατακτήσεως καὶ μετῆλθον πολιτικὴν διπλωματικῆς ἀπομονώσεως. Ἄλλ' ἡ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξις ὠδήγησε τοὺς Ἀμερικανούς ἀπὸ τὸ 1880 εἰς ἐπεμβάσεις ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς Συμπολιτείας. Τὸ 1898 ἐξ ἔφορμῆς τῶν ταραχῶν τῆς Κούβας, ἡ ὁποία ἀνῆκεν ἀκόμη εἰς τὴν Ἰ-

σπανίαν, ὁ πόλεμος ἐξερράγη μεταξὺ τῶν Πολιτειῶν καὶ τῆς Ἰσπανίας. Οἱ Ἰσπανοὶ ἠττήθησαν καὶ ἔχασαν τὸ ἀποικιακὸν τῶν κράτος. Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι κατέλαβον τὰς Φιλιππίνας εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ὁκεανὸν καὶ ἡ Κούβα ὠργανώθη εἰς δημοκρατίαν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν (εἰρήνη Παρισίων, 10 Δεκεμβρίου 1898).

ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Τὸ ἀποικιακὸν κράτος τῆς Γερμανίας ἵδρυσεν ὁ Βίσμαρκ, ἰδίως κατὰ τὰ ἔτη 1884 - 1885. Τότε κατελήφθησαν τὸ γερμανικὸν Κογκά, τὸ Καμερούν, τμήματα ἄλλα εἰς τὴν Ἀνατολικὴν καὶ Δυτικὴν Ἀφρικήν, ἡ Νέα Γουινέα καὶ αἱ νῆσοι τοῦ ὀνομασθέντος Ἀρχιπελάγους τοῦ Βίσμαρκ. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος ἡ Γερμανία ἐδημιούργησε συμφέροντα εἰς τὴν Κίνα καὶ ἰδίως υἰοθέτησε τὸ πρόγραμμα τῆς Ἀνατολικῆς πολιτικῆς, δηλαδὴ τῆς ἐνισχύσεως τῆς οἰκονομικῆς τῆς ἐπιρροῆς εἰς τὴν Χερσόνησον τοῦ Αἴμου καὶ τὴν Ἀσιατικὴν Τουρκίαν μέχρι τῆς Βαγδάτης καὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Πρὸς τοῦτο ἤρχισε νὰ κατασκευάζῃ, τῇ ἀδείᾳ τῆς Ὀθωμανικῆς κυβερνήσεως, τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν Χαϊδάρπασα - Ἀγκύρας. Ἐπειδὴ ὅμως προσέκρουσεν εἰς διαμαρτυρίας τῆς Ρωσίας, ἐπεξέτεινεν αὐτὴν πρὸς τὸ Ἰκόνιον, τὴν Συρίαν καὶ ἐκεῖθεν μέχρι τῆς Βαγδάτης.

Κυρίως ὅμως ἀπὸ τοῦ ἔτους 1900 ἀρχίζει ἡ μεγάλη ἀνάπτυξις τῆς Γερμανίας. Ὁ πληθυσμὸς τῆς κατὰ τὰ ἔτη αὐτὰ ηὔξανετο καταπληκτικῶς (περίπου 750 χιλ. κατ' ἔτος), ἡ δὲ βιομηχανία τῆς ὑπερνικήσασα τὰς κρίσεις τῶν ἐτῶν 1870 - 1890 εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ὀμαλῆς ἀναπτύξεως καὶ μετ' ὀλίγον ἀπέβη σχεδὸν ἀκαταγώνιστος. Ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ηὔξανετο ἡ ἐξαγωγή, πρὸς ὑποστήριξιν δὲ αὐτῆς ἡ Γερμανία κατεσκεύασε σημαντικώτατον ἐμπορικὸν στόλον καὶ ἐζήτησεν ἀποικίας.

Ἡ πρόοδος αὐτὴ ἔβαινε μὲ τάσεις διαρκοῦς ἀυξήσεως. Τὸ μέγιστον τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου ἦτο ἐξαγωγή βιομηχανικῶν προϊόντων, ἐκ τῶν ὁποίων εἰσέρρευσεν ἄφθονον χρῆμα εἰς τὴν Γερμανίαν. Ἡ χώρα ἐπλούτισε ταχέως, ἡ Γερμανία ἐκτίσθη νέα ἐκ θεμελίων, ἀγάπη δὲ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς δημιουργίας διήλθε τὴν χώραν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Ὁ βίος ἀνυψώθη, τὰ ἔργα ἐλεπτύνθησαν καὶ ἡ θέσις τοῦ ἐργατικοῦ κόσμου ἐβελτιώθη δι' εἰδικῶν νομοθετημάτων.

Από το 1900 ήρχισαν να παραλληλίζονται ο πόλεμικός στόλος της Γερμανίας, του οποίου δημιουργοί υπήρξαν ο αυτοκράτορας Γουλιέλμος και ο ναύαρχος **Τίρπιτς** (Tirpitz). Μετ' ὀλίγον ο γερμανικός πολεμικός στόλος κατέστη ο δεύτερος στόλος του κόσμου με τάσεις διαρκούς αύξησης. Κατὰ τὴν πρώτην δεκαετίαν τοῦ 20οῦ αἰῶνος ἡ ἀκμὴ τῆς Γερμανίας ἦτο τοιαύτη, ὥστε νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀνησυχίαν τῶν ἄλλων Δυνάμεων.

Η ΕΓΚΑΡΔΙΟΣ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΣ

1-6-65
 Αἱ διαθέσεις τῶν κυβερνῶντων τὴν Γερμανίαν ἐφάνησαν ὅτι ἐστρέφοντο κυρίως κατὰ τῆς Ἀγγλίας, ἢ ὅποια τόσον ἀνησύχησεν ἐκ τῆς διηνεκοῦς αὐξήσεως τῆς δυνάμεως, καὶ ἰδίως τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ αἴης Γερμανίας, ὥστε πρὸς στιγμὴν παρεῖθε τὰς ἀντιθέσεις πρὸς τὴν Ρωσίαν. Τὸ 1901 διεδέχθη τὴν βασιλίτισσαν Βικτωρίαν ὁ υἱὸς τῆς **Ἐδουάρδος Ζ'**, ὁ ὅποιος ἠκολούθησεν ἀποφασιστικὴν πολιτικὴν κατὰ τῆς Γερμανίας, ἐπιδιώξας διὰ συμμαχιῶν νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν ὀλιγὴν αὐξανομένην δύναμιν τῆς Γερμανίας.

Τὸ 1904 συνήφθη μεταξύ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας σύμβασις, ὀνομασθεῖσα **Ἐγκάρδιος Συνεννόησις** (Entente Cordiale). Ἡ Γαλλία ἀνεγνώρισε τὴν ἐπὶ τῆς Αἰγύπτου κατοχὴν τῆς Ἀγγλίας, ἡ δὲ Ἀγγλία ἀνεγνώρισε τὸ ἐν Ἀφρικῇ ἀποικιακὸν κράτος τῆς Γαλλίας καὶ ὑπεσχέθη τὴν ὑποστήριξίν της εἰς τὰ ζητήματα τοῦ Μαρόκου. Τὸ δὲ 1907 ἡ Ἀγγλία προσήγγισε πρὸς τὴν Ρωσίαν, συνήφθη ἡ συμφωνία περὶ τῆς διανομῆς τῶν σφαιρῶν τῆς ἐπιρροῆς τῶν δύο κρατῶν εἰς τὴν Περσίαν, ἐπηκολούθησεν δὲ συνάντησις ἐν Ρεβάλ τοῦ Ἐδουάρδου καὶ τοῦ τσάρου Νικολάου, κατὰ τὴν ὅποιαν ἀπεφασίσθη ἡ εἰσαγωγὴ εὐρωπαϊκῶν μεταρρυθμίσεων εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς κτήσεις τῆς Τουρκίας καὶ ἰδίως τὴν Μακεδονίαν, αἱ ὅποια ἰσοδυνάμουσαν πρὸς αὐτονομίαν τῆς Μακεδονίας. Οὕτως ἐδημιουργήθη ἡ **Τριπλή Συνεννόησις** (Triple Entente).

ΕΝΟΠΛΙΟΣ ΕΙΡΗΝΗ

1-6-65
 Ἀπὸ τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου τοῦ 1870 μέχρι τοῦ Μεγάλου Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου τοῦ 1914 οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης ἔζησαν περίοδον εἰρήνης, τὴν μακροτέραν ἀπὸ ὅσας ἐγνώρισεν ἡ Εὐρώπη. Ἄλλ' ἡ εἰ-

ρήνη αὐτὴ ἦτο περίεργος, διότι τὰ κράτη διετήρουν σημαντικὰ στρατιωτικὰ δυνάμεις, οἱ δὲ ἐξοπλισμοὶ καὶ ἡ συντήρησις τῶν στρατιωτικῶν ἀπήτουν δαπάνας βαρυτέρας ἢ ἄλλοτε αἱ δαπάναι τοῦ πολέμου. Τὴν κατάστασιν αὐτὴν ὠνόμασαν Ἐν ο π λ ο ν Εἰρήνην.

Ἀφ' οὗτου ἡ Πρωσσία εἰσήγαγε τὴν γενικὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἀπέκτησεν αἰγλήν διὰ τῶν στρατιωτικῶν ἐπιτυχιῶν, ὅλα τὰ κράτη ἐδέχθησαν τὸ σύστημα τοῦτο καὶ υπεχρέωσαν τοὺς νέους νὰ διέλθουν διὰ τοῦ στρατοῦ. Ἡ Γερμανία μετὰ τὴν προσάρτησιν τῆς Ἀλσατίας καὶ Λωρραίνης, φοβουμένη τὴν ἐκδίκησιν, ἐθεώρησεν ἀνάγκη νὰ διατηρῇ ἰσχυρὸν στρατόν. Ἡ Γαλλία προσέβη εἰς ἀνάλογον προετοιμασίαν, διὰ νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν γερμανικὴν ἐπίθεσιν. Τὸ παράδειγμα αὐτῶν ἠκολούθησαν καὶ τὰ ἄλλα κράτη. Ἡ Ρωσία, διότι εἶχε κατακτητικὰς σκοποὺς εἰς τὴν Τουρκίαν καὶ εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἀσίαν ἢ Αὐστρία, διότι δι' αὐτὴν ὁ στρατός ἦτο ζήτημα ὑπάρξεως ἢ Ἰταλία, διότι εἶχε βλέψεις ἐπὶ τῆς «ἀλυτρώτου Ἰταλίας» (Τυρρίων, Τεργέστη κατ.). Ἐπίσης τὰ Βαλκανικὰ κράτη, ἐπειδὴ εἶχον νὰ ἐλευθερώσουν τοὺς ὑπὸ τὴν Τουρκίαν «ὑποδούλους ἀδελφούς», υπεβλήθησαν εἰς δαπάνας ἀνωτέρας τῶν δυνάμεων των. Οὕτως ἐδημιουργήθη μία κατάστασις σκοτεινῆ, ἐγκυμονοῦσα διαρκεῖς κινδύνους, καὶ ἡ δραστηριότης τῆς μυστικῆς διπλωματίας ἐπέτεινε τὴν νευρικότητα τοῦ κόσμου.

Αἱ στρατιωτικαὶ δαπάναι ἐπολλαπλασιάζοντο διαρκῶς, διότι ἡ ταχεῖα πρόοδος τῶν τεχνικῶν μέσων υπερέβαινε τὰ κράτη νὰ ἀνακαινίζον διαρκῶς τὸ πολεμικὸν ὕλικόν. Διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῶν σιδηροδρόμων ἐπεταχύνετο τόσον πολὺ ἡ κινητοποίησις τῶν στρατευμάτων, ὥστε ἕκαστον κράτος ἔπρεπε νὰ εἶναι παρεσκευασμένον δι' αἰφνιδίαν ἐπίθεσιν. Ὑπελόγιζον δὲ πρὸ τοῦ Μεγάλου πολέμου ὅτι αἱ ἐξ ἑξ ἑκαστοῦ ἡδύνατο νὰ κινητοποιήσουν περὶ τὰ 15 ἑκατομμύρια στρατοῦ. Πράγματι ὅμως ἐκινήτοποιήσαν πολὺ μεγαλυτέρας μάζας ἀνθρώπων κατὰ τὸν πόλεμον.

Τὴν τάσιν αὐτὴν τῶν κρατῶν νὰ ἀυξήσουν τὰς στρατιωτικὰς τῶν δυνάμεις καὶ νὰ ἐπιβληθοῦν διὰ τῆς ἰσχύος τῶν ὅπλων ὠνόμασαν Μιλιταρισμόν.

ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΙ – ΠΡΟΣΤΡΙΒΑΙ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

Τοιοιουτρόπως κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ 20οῦ αἰῶνος οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης ἴσταντο ἀπέναντι ἀλλήλων πάνοπλοι καὶ ἕκαστον κράτος ἐνό-

μιζεν ὅτι θὰ ὑπηρετήσῃ καλύτερον τὰ συμφέροντά του συνεννοούμενον μετ' ἄλλων κρατῶν. Οὕτως εἶχον δημιουργηθῆ, ὅπως εἶδομεν, οἱ δύο συνασπισμοί : α' ἡ Τριπλῆ Συμμαχία (Triple Alliance) : Γερμανία, Αὐστρία, Ἰταλία καὶ β' ἡ Τριπλῆ Συνεννόησις (Triple Entente) : Ἀγγλία, Γαλλία, Ρωσία. Τὰ μικρότερα κράτη ἐτάχθησαν πρὸς τὸ μέρος τῆς μίας ἢ τῆς ἄλλης ομάδος.

Οἱ συνασπισμοὶ σκοποὺν εἶχον φαινομενικῶς τὴν διατήρησιν τῆς εἰρήνης καὶ τοῦ καθεστώτος (status quo), κατὰ βάρθας ὅμως διηυκόλυνον τὰς ἐπιθετικὰς καὶ κατακτητικὰς διαθέσεις τῶν κρατῶν. Τοιουτοτρόπως οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης ἐπὶ δεκαετίαν ἔζησαν ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν φοβεροῦ πολέμου, ὁ ὁποῖος ἔμελλε νὰ εἶναι καταστρεπτικώτατος ἕνεκα τῶν μεγάλων στρατιωτικῶν παρασκευῶν καὶ τῆς τελειοποιήσεως τῶν πολεμικῶν μέσων.

Η ΦΙΛΕΙΡΗΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ – ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΧΑΓΗΣ

Τὰ βάρη ὅμως καὶ οἱ κίνδυνοι τῶν πολεμικῶν ἐξοπλισμῶν ἐγέννησαν ἀντίδρασιν, ἡ ὁποία ἐξεδηλώθη ἡρεμώτερον μὲν ὡς φιλειρηνικὴ κίνησις (pacifismus), βιαιότερον δὲ ὡς ἐξέγερσις κατὰ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ὡς **ἀντιμιλιταρισμός**.

Οἱ εἰρηνόφιλοι ἐζήτησαν νὰ ἀσφαλίσουν τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου δι' ἀμοιβαίον σεβασμοῦ τῶν λαῶν. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν δοξασιῶν τούτων, ὅπως ὁ **Λέων Μπουρζουά** (Leon Bourgeois) εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ὁ πρόεδρος **Οὐίλσον** (Wilson) εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἐφαντάσθησαν ὅτι αἱ διαφοραὶ τῶν κρατῶν ἦτο δυνατόν νὰ κανονισθῶν, ὅπως αἱ διαφοραὶ μεταξὺ τῶν ἀτόμων, διὰ διαιτησίας καὶ νόμων, τοὺς ὁποίους ἔμελλον νὰ ὀρίσουν οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν κρατῶν συνερχόμενοι εἰς συνδιάσκεψιν. Αὕτη εἶναι ἡ ἔννοια τῆς **Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν** (Société des Nations) καὶ τῆς **Διεθνoῦς Διαιτησίας** (Arbitrage). Πράγματι κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ 19ου αἰῶνος πολλαὶ διαφοραὶ δευτερευούσης σημασίας μεταξὺ τῶν κρατῶν ἐκανονίσθησαν διὰ διαιτησίας.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ 19ου αἰῶνος ἡ φιλειρηνικὴ κίνησις ἔλαβε συγκεκριμένην μορφήν. Τὸ 1898 ὁ τσάρος Νικόλαος Β' προσεκάλεσε τὰς κυβερνήσεις εἰς Διεθνῆ Συνδιάσκεψιν, ἡ ὁποία ἔμελλε νὰ συζητήσῃ τὰ μέσα πρὸς περιορισμὸν τῶν

ἔξοπλισμῶν. Ἡ Συνδιάσκεψις συνῆλθεν εἰς τὴν Χάγην τὸ 1899, ἀποτελεσθεῖσα ἐξ ἀντιπροσώπων 27 κυβερνήσεων, ἀλλὰ προσέκρουσεν εἰς ἀνυπερβλήτους δυσχερείας προκειμένου περὶ τοῦ περιορισμοῦ τῶν ἐξοπλισμῶν. Τὸ Συνέδριον ὅμως κατήρτισε τὸ Διεθνὲς Συνέδριον Διατιθησίας καὶ ἐψήφισε τὴν ἐξῆς δήλωσιν : « Αἱ Δυνάμεις θεωροῦν κοθῆκον, ὡσάκισ ἀπειλεῖται ἡ ἔκρηξις ὀξείας ἔριδος μεταξὺ δύο ἐξ αὐτῶν, νὰ ἐνθυμίσουν εἰς αὐτὰς ὅτι τὸ Διαρκὲς Συνέδριον εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν των ».

Ἄλλ' εἰς ὠρισμένας περιστάσεις ἢ ἀγανάκτησις κατὰ τῆς πίεσεως τοῦ ἀτόμου ὑπὸ τὸ καθεστῶς τῆς ἐνόπλου εἰρήνης ἐξεδηλώθη βιαιότερον. Οἱ ἀντίπαλοι αὐτοῦ, οἱ ἀντιμιλιταρισταί, κατακρίνουν ὅλον τὸ στρατιωτικὸν σύστημα. Αἱ δοξασίαι αὐταὶ εἶχον περιορισμένην διάδοσιν πρὸ τοῦ μεγάλου πολέμου, καὶ μόνον εἰς τὴν Γαλλίαν διὰ τῆς προπαγάνδας τοῦ **Γουσταύου Ἑρβὲ** (**Gustave Hervé**) ἐξηπλώθησαν ὀλίγον. Ἐπίσης πολλοὺς ὁπαδοὺς ἀπέκτησαν εἰς τὴν Ρωσίαν, ὅπου ὁ περὶ φημος συγγραφεὺς καὶ φιλόανθρωπος **Λέων Τολστόι** μὲ ἐξαιρετικὴν δύναμιν ὑπεστήριξε τὸ ἀντιστρατιωτικὸν καὶ ἀντιπολεμικὸν δόγμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ (1914 - 1918)

Η ΠΡΩΤΗ ΦΑΣΙΣ

ΤΑ ΑΙΤΙΑ

Αί αντιθέσεις μεταξύ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξομαλυνθοῦν εἰρηνικῶς.

Ὁ Βαλκανικὸς πόλεμος κατέστησεν ἐμφανεστέρας τὰς διαφορὰς μεταξύ αὐτῶν καὶ ὑπῆρξε τὸ προῖμιον τοῦ μεγάλου Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου. Τὰ πράγματα ἐφέροντο μοιραίως πρὸς ἔνοπλον σύρραξιν.

Πολλὰ εἶναι τὰ αἴτια, τὰ ὁποῖα ὠδήγησαν εἰς τὸν καταστρεπτικώτατον Παγκόσμιον πόλεμον : 1) Εἰς τὴν Γαλλίαν δὲν εἶχε σιγάσει τὸ πάθος διὰ τὴν ἐκδίκησιν, τὴν revanche. 2) Ἡ Ρωσία ἤθελε νὰ συντρίψῃ τὴν Τουρκίαν, ἀλλ' ὅπισθεν αὐτῆς εὗρισκε τὴν Αὐστρίαν καὶ ὅπισθεν ἐκείνης πᾶνονπλον τὴν Γερμανίαν. 3) Ἡ Σερβία, μεγαλυνθεῖσα διὰ τῶν Βαλκανικῶν πολέμων, δὲν ἐδίστασε νὰ μετροηθῇ μὲ τὸν αὐστριακὸν κολοσσόν, διὰ νὰ ἀποσπάσῃ τὰς σλαβικὰς ἐπαρχίας τῆς Δυναδικῆς μοναρχίας. 4) Σοβωροτάτη αἰτία πολέμου ἦτο ὁ οικονομικὸς ἀνταγωνισμὸς μεταξύ Ἀγγλίας καὶ Γερμανίας. Ἡ γερμανικὴ βιομηχανία ἐφαίνετο ὅτι ἠπείλει νὰ κατακτῆσῃ τὴν παγκόσμιον ἀγοράν. Ἡ ὑπερβολικὴ αὐξήσις τοῦ πολεμικοῦ στόλου τῆς Γερμανίας ἐφαίνετο στροφομένη κατὰ τῆς ἀγγλικῆς θαλασσοκρατορίας, ὁ δὲ σιδηρόδρομος τῆς Ἀνατολίας, ἐπεκταθεὶς μέχρι Συρίας καὶ μέχρι Βαγδάτης καὶ Περσικοῦ κόλπου, ἦτο ἀπειλὴ κατὰ τοῦ ἐν Ἰνδαίαις κράτους τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

Σκοτεινὴ ἀτμόσφαιρα ἐκάθητο ἐπὶ τῆς Εὐρώπης μετὰ τὸ τέλος τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου, ἀπειλοῦσα τοὺς χειροτέρους κινδύνους.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Τοιαύτη ἦτο ἡ κατάστασις, ὅποτε τὴν 28 Ἰουνίου 1914 εἰς τὴν Σεράγεβον τῆς Βοσνίας ἐδολοφονήθη μετὰ τῆς συζύγου του ὁ διάδοχος τοῦ αὐστριακοῦ θρόνου ἀρχιδούξ **Φραγκίσκος Φερδινάνδος**. Ὁ δολοφόνος, αὐστριακὸς ὑπῆκοος, ἀνήκεν εἰς τὰ τρομοκρατικὰ κομιτάτα, τὰ ὅποια εἰργάζοντο διὰ τὰ μεγαλοσερβικὰ σχέδια.

Ἡ Αὐστρία θεωρήσασα ὑπεύθυνον τὴν Σερβικὴν κυβέρνησιν ἐπέδωκεν ἀυστηρότατον τελεσίγραφον εἰς τὴν Σερβίαν. Ἡ Σερβικὴ κυβέρνησις ἀπέρριψε τὸ τελεσίγραφον καὶ ἡ Αὐστρία ἐκήρυξε (28 Ἰουλίου) τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Σερβίας. Συγχρότως ἡ Ρωσία διέταξε γενικὴν κινητοποίησιν τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν καταστροφὴν τῆς Σερβίας.

1914

Οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης εἶδον τότε νὰ πλησιάζῃ ἡ φοβερὰ καταστροφὴ ὡς θεομηνία καὶ ὡς καταστρεπτικὸς σίφων. Ὅλοι αἱ προσπάθειαι πρὸς συνεννόησιν καὶ εἰρηνικὴν διευθέτησιν τοῦ ἐπεισοδίου ἀπεδείχθησαν μάταιαι. Τὴν 1 Αὐγούστου ἡ Γερμανία ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ρωσίας καὶ τὴν 3 κατὰ τῆς Γαλλίας, τὴν δὲ 4 εἰσῆλθεν εἰς τὸν πόλεμον ἡ Ἀγγλία ἐξ αἰτίας τῆς γερμανικῆς εἰσβολῆς εἰς τὸ Βέλγιον. Ἡ Ἰαπωνία, συνδεδεμένη μετὰ τῆς Ἀγγλίας διὰ συμμαχίας, ἠκολούθησεν αὐτὴν (23 Αὐγούστου). Ἡ Ἰταλία ἔμεινεν οὐδετέρα εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ πολέμου.

Η ΕΠΕΚΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ὁ πόλεμος ἐπεξετάθη σχεδὸν εἰς ὅλας τὰς ἡπείρους καὶ ἔγινε προχωματικῶς **Π α γ κ ὀ σ μ ι ο ς**. Εἰς τοὺς κυρίους ἀντιπάλους προσετέθησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου νέα κράτη, εἰς τὰς **Κ ε ν τ ρ ι κ ἄ ς Δ ν ἄ μ ε ι ς**, δηλαδὴ τὴν Γερμανίαν καὶ Αὐστρουγγαρίαν, ἡ Τουρκία (Νοέμβρ. 1914) καὶ ἡ Βουλγαρία (Ὀκτ. 1915). Εἰς τὰς **Δ υ τ ι κ ἄ ς Δ υ ν ἄ μ ε ι ς**, τὴν Ἀντάντ, ἡ Σερβία, τὸ Μυροβούνιον, τὸ Βέλγιον, ἡ Ἰαπωνία, ἡ Ἰταλία, ἡ Πορτογαλία, ἡ Ρουμανία, ἡ Ἑλλάς, ἡ Κίνα κτλ.

Τὸ σημαντικώτερον θέατρον τοῦ πολέμου ἦτο τὸ Βέλγιον καὶ ἡ Βόρειος Γαλλία, τὸ **Δ υ τ ι κ ὸ ν μ ἔ τ ω π ο ν** ὅπως ὠνομάσθη, ὅπου ἦσαν ἀντιμέτωποι οἱ περισσότεροι προσηγμένοι λαοὶ τῆς γῆς. Γερμανο

ἐναντίον Γάλλων, Ἀγγλων, Βέλγων καὶ Ἀμερικανῶν (βραδύτερον), τοὺς ὁποίους ἐνίσχυνον πολυάριθμα ἀποικιακὰ στρατεύματα. Μεγάλῃν σημασίαν ἔλαβε μὲ τὸν καιρὸν τὸ Βαλκανικὸν μέτωπον, ἐνῶ μυριόνεκροι μάχαι ἐδόθησαν εἰς τὸ Ἀνατολικὸν μέτωπον (Ρωσία).

Η ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ — ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΜΑΡΝΗ

Ἡ Γαλλία καὶ ἡ Γερμανία εἶχον ἀσφαλίσει τὰ σύνορά των διὰ σειρᾶς ὀχυρωμάτων. Ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ σημεῖον αὐτὸ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κτυπηθῆ ταχέως καὶ ἀποτελεσματικῶς ἡ Γαλλία, οἱ Γερμανοὶ ἐβάδισαν διὰ τοῦ Βελγίου (2 Αὐγούστου). Τὰ φρούρια, ὅλα νεωτάτου καὶ τελειοτάτου συστήματος, συνετρίβησαν μὲ τὰ βαρέα τηλεβόλα τοῦ Κρούπ. Ἐν τούτοις ὁ Βελγικὸς στρατὸς ὑπὸ τὸν βασιλεῖα **Ἀλβέρτον** ἀντέταξε πείσιμονα ἀντίστασιν, ἐκράτησε τοὺς Γερμανοὺς δύο ἐβδομάδας καὶ ἔδωσε καιρὸν εἰς τοὺς Γάλλους νὰ συμπληρώσουν τὴν κινητοποιησίαν των καὶ εἰς τοὺς Ἀγγλους νὰ ἀποβιβάσουν εἰς τὴν Φλάνδραν μικρὸν ἐκστρατευτικὸν σῶμα 70 χιλ. ὑπὸ τὸν στρατηγὸν **Φρέντς** (French).

Οἱ Γερμανοὶ κατέλαβον τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ Βελγίου καὶ εἰσέβαλον εἰς τὴν Γαλλίαν. Τὰς ἐπομένας ἡμέρας ἀνέτρεψαν πᾶν τὸ προστυχόν. Τὰ φρούρια τῆς βορείου Γαλλίας ἔπεσαν τὸ ἕν μετὰ τὸ ἄλλο. Ὁ ἀνταποκριτὴς τῶν Τάιμς ἐτηλεγράφει εἰς τὴν ἐφημερίδα του ὅτι ὁ Γερμανικὸς στρατὸς ὁμοιάζει πρὸς θυελλώδη ὠκεανόν, τὸν ὁποῖον τίποτε δὲν ἤμπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ.

Τὴν 24 Αὐγούστου ὁ Γάλλος στρατάρχης **Ζόφφρ** (Joffre) διέταξε γενικὴν ὑποχώρησιν. Εἰς τὴν πρωτεύουσιν τῆς Γαλλίας ἐπεκράτησε μεγάλη ταραχὴ καὶ ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις ἔφυγεν εἰς Μ π ο ρ τ ῶ. Οἱ Γερμανοὶ στρατιωτικοὶ ἐφαίνοντο δικαιολογημένοι εἰς τοὺς ὑπολογισμούς των καὶ ἡ Γαλλία ἐπιπτεν ἀνυπεράσπιστος. Πέντε γερμανικὰ στρατιαὶ ἐβάδιζον κατὰ τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσος.

Τὴν 4 Σεπτεμβρίου αἱ τρεῖς γερμανικὰ στρατιαὶ τοῦ κέντρου εἶχον διαβῆ τὸν ποταμὸν Μάρνην, παραπόταμον τοῦ Σηκουάνα, εἰς τὸν ὁποῖον χύνεται πλησίον τῶν Παρισίων. Ὅταν ὅμως οἱ Γερμανοί, προσελύνοντες ἀκατάσχετοι, ἔφθασαν εἰς τὰ μυθικὰ πεδία τῶν μαχῶν τοῦ Ἀττίλα (καταλανικὰ πεδία, Châlons sur Marne), εὑρέθησαν μετὰ τῶν μεγάλων ὄγκων τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ. Τὸ πλῆγμα, τὸ ὁποῖον ἐδέχθησαν,

ἦτο ἀποφασιστικὸν διὰ τὴν ἔκβασιν τοῦ πολέμου. Ὁ γερμανικὸς στρατός μὲ μεγάλας ἀπωλείας ἠναγκάσθη νὰ συμπτυχθῇ.

Οἱ Γάλλοι ὅμως δὲν εἶχον ἀρκετάς ἐφεδρείας οὔτε ἀρκετὰ πυρομαχικά, διὰ νὰ συντρίψουν τὸν ὑποχωροῦντα ἐχθρόν. Οἱ Γερμανοὶ ἐκρατήθησαν στερεῶς εἰς τὰς νέας τῶν θέσεις, διετήρησαν ὀλόκληρον σχεδὸν τὸ Βέλγιον καὶ ἀξιολογώτατας ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας.

Ἄλλ' ἡ ἔκβασις τοῦ πολέμου ἐγένετο πλέον ἀκαθόριστος. Οἱ ἀντίπαλοι ἐπέισθησαν ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διασπάσουν ὁ εἷς τὸν ἄλλον, ἐγκατεστάθησαν εἰς ὀχυράς θέσεις καὶ μετέβαλον τὸν ἀγῶνα εἰς πόλεμον τῶν χαρακωμάτων. Τὸ Δυτικὸν μέτωπον ἐξετείνεται εἰς σχῆμα κυκλικοῦ τόξου ἀπὸ τὸ Νιούπορτ τῆς Βορείου θαλάσσης καὶ τὸ Ὑπο μέχρι τῶν Βοσγίων καὶ τῆς Ἀλσατίας εἰς ἔκτασιν 700 χιλμ. καὶ παρέμεινε τὸ αὐτὸ μέχρι τοῦ 1918 ἐκτὸς μικρῶν τοπικῶν μεταβολῶν. Περὶ τὴν γραμμὴν αὐτὴν συνήφθησαν μανιώδεις συμπλοκαὶ καὶ τὸ αἷμα τῶν ἀνωτέρων φυλῶν ἐχύθη ἀφθόνως.

Η ΠΑΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ — ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ

Ὅταν ἡ γερμανικὴ θύελλα ἐμαίνετο κατὰ τῶν Παρισίων, οἱ Ρῶσοι πρὸς ἀνακούφισιν τῶν δεινῶς πιεζομένων Γάλλων εἰσέβαλλον εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Πρωσσίαν. Αἱ ἀσθενεῖς κατ' ἀρχὰς γερμανικαὶ δυνάμεις ὑπεχώρησαν καὶ ἡ χώρα παρεδόθη ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας εἰς τὴν διάκρισιν τῶν Κοζάκων.

Ἀνήσυχος ὁ **Μόλτκε**, ἀρχιστράτηγος τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ, ἀπέσπασε δύο σώματα ἀπὸ τὸ Δυτικὸν μέτωπον καὶ διώρισε διοικητὴν τοῦ στρατοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Πρωσσίας τὸν ἐν ἀποστρατεία στρατηγὸν **Παῦλον Χίνδεμπουργκ** (Paul Hindenburg), 67 ἐτῶν, καὶ ὡς ἀρχηγὸν τοῦ ἐπιτελείου τὸν πολὺ νεώτερον **Ἐριχ Λούντεντορφ** (Erich Lunderdorf). Οἱ νέοι ἀρχηγοὶ εἰς δύο ἐνδόξους μάχας παρὰ τὸ Τάννεμπεργκ καὶ τὰς Μαζουριανὰς λίμνας σχεδὸν κατέστρεψαν τὰς ρωσικὰς στρατιάς. Ἡ Ἀνατολ. Πρωσσία ἠλευθερώθη τελείως ἀπὸ τοὺς Ρώσους, οἱ δὲ Γερμανοὶ ἐθεώρησαν τὴν μάχην παρὰ τὸ Τάννεμπεργκ ὡς τὴν ἐξοντωτικωτέραν νίκην τῆς παγκοσμίου ἱστορίας καὶ ἐξύψωσαν εἰς ἔθνικούς ἥρωας τὸν Χίντεμπουργκ καὶ τὸν Λούντεντορφ.

Ὁ ὄγκος ὅμως τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ ἐστράφη κατὰ τῶν Αὐστριακῶν. Ἡ ρωσικὴ ἐπίθεσις εἰς εὐρύτατον μέτωπον ἀπὸ τὴν Βαλκανικὴν

μέχρι Βουκοβίνας με διαβύθουνσι πρὸς νότον καὶ δυσμὰς ἔκαμψε τὴν αὐστριακὴν ἀντίστασιν. Μεγάλα κέντρα καὶ ὀλόκληροι περιφέρειαι ἔπεσαν εἰς χεῖρας τῶν Ρῶσων.

Οἱ Γερμανοὶ ὑπεστήριξαν τότε τοὺς συμμάχους τῶν δι' ἰσχυρὰς ἐπιθέσεως κατὰ τῆς Βαρσοβίας. Εἰς τὴν ἐπακλουθῆσασαν πεισματώδη πάλην ἀπεδείχθη ὅτι ὁ ρωσικὸς στρατὸς δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ συντρέψῃ τοὺς αὐστρογερμανοὺς. Τὸ Ἀνατολικὸν μέτωπον ἐσταθεροποιήθη, ὅπως καὶ τὸ Δυτικόν. Οἱ Ρῶσοι ἐγκατεστάθησαν εἰς ὠχυρωμένην γραμμὴν, ἣ ὁποία ἤρχιζεν ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Ἀνατ. Πρωσσίας καὶ ἔφθανεν εἰς τὰ Κερπύθια με συνολικὴν ἔκτασιν 900 χιλιομ. Τοιοῦτοτρόπως καὶ εἰς τὸ Ἀνατολικὸν μέτωπον ὁ πόλεμος ἔλαβε μορφήν ἀγῶνος χερσικωμάτων.

Ο ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ

Μόλις ἐκηρύχθη ὁ πόλεμος, ὁ ἀγγλικὸς στόλος ἀπέκλεισε τὴν Βαλτικὴν, ὁ δὲ ἀγγλογαλλικὸς τὴν Ἀδριατικὴν. Ὁ ἐμπορικὸς στόλος τῆς Γερμανίας ἠχμικλώτισθη ἢ κατέφυγεν εἰς οὐδετέρους λιμένας.

Σημαντικὴ σύγκρουσις ναυτικῶν δυνάμεων δὲν ἔγινε, διότι ὁ γερμανικὸς στόλος ἐκλείσθη εἰς τοὺς λιμένας τῆς Βαλτικῆς. Ὅσα γερμανικὰ πολεμικὰ εὐρέθησαν εἰς ξένια θαλάσσια κατεστράφησαν πολλὰκις μετὰ ἥρωικὴν ἀντίστασιν. Ἀξία λόγου σύγκρουσις τοῦ ἀγγλικοῦ καὶ τοῦ γερμανικοῦ στόλου με σημερινὰς ἀπωλείας ἐκχτέρωθεν ἔγινε τὴν 31 Μαΐου 1916 πρὸς τὴν Ἰουλιανδικὴν ἀκτὴν (ναυμυχία τοῦ Σκιάγρας), ἣ ὁποία ὅμως δὲν ἤλλαξε τὴν κατάστασιν.

Εἰς τὸν ἀποκλεισμόν ἡ Γερμανία ἀπῆντησε δι' αὐστηρᾶς ὀργανώσεως τῆς διανομῆς τῶν τροφίμων καὶ δι' ἄκρας φειδοῦς, καὶ ἰδίως διὰ τοῦ ὑποβρυχίου πολέμου. Κατ' ἀρχὰς οἱ Γερμανοὶ εὐρέθησαν εἰς τὴν γνάμνην νὰ βυθίζουν τὰ πλοῖα κατόπιν προειδοποιήσεως, διότι ὑπελόγιζον τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, τῶν ὁποίων ὁ Πρόεδρος Οὐίλσον διεμαρτυρήθη ἐντόνως, ἰδίως μετὰ τὴν καταβύθισιν τῆς Λουζιτανίας ἀγγλικοῦ ὑπερωκεανίου, με τὸ ὅποιον ἐπνήγγησαν ἑκατοντάδες γυναικὸ-παιδα, ἐκ τῶν ὁποίων 118 Ἀμερικανοὶ (7 Μαΐου 1915).

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟ 1915 – ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Οἱ Σύμμαχοι ἐπεχείρησαν ἐπανειλημμένως δι' ἐπιθέσεων εἰς διά-

φορα σημεῖα νὰ διασπάρουν τὸ Δυτικὸν μέτωπον. Ἄλλ' οἱ ἐπιθέσεις αὐταί, κακῶς μελετηθεῖσαι καὶ κακῶς περυσκουασθεῖσαι, ἔφεραν μικρὰ ἀποτελέσματα καὶ ἐστοίχισαν ποτῶμας αἱμάτων.

Ἀντιθέτως οἱ ἐπιχειρήσεις τῶν Γερμανῶν εἰς τὸ Ἀνατολικὸν μέτωπον κατέληξον εἰς μεγάλην νίκην καὶ ἐξάρθρωσιν τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ. Ὁ στρατηγὸς **Μάκενζεν** διέσπασε τὸ ρωσικὸν μέτωπον εἰς τὴν Γαλικίαν παρὰ τὸ Γκόρλιτσε καὶ Ταρνόβ εἰς ἔκτασιν 17 χιλιομ. (Μάιος 1915). Ὁλόκληρος ἡ ρωσικὴ παράταξις ἀπὸ τῆς Βαλτικῆς μέχρι τῆς Γολκίαις ὑπεχώρησε μετ' ὀβρυχῆς ἀπώλειαις. Οἱ Ρῶσοι ἐγκατέλειψαν τὴν Γολκίαν, τὴν Πελοώνιαν, τὴν Λιθουανίαν καὶ μόλις κατῴρθωσαν νὰ ἐγκατασταθεῖν 400 χιλιομέτρα ἀνατολικώτερον εἰς νέον γραμμὴν, ἡ ὅποια ἤρχιζεν ἀπὸ τὴν Ρίγαν καὶ ἔφθανεν εἰς τὰ ρουμηνικὰ σύνορα. Τὸ γερμανικὸν ἐπιτελεῖον ἀνεκοίνωσεν ὅτι συνέλαβεν ἐν ἑκατομμύριον ἀχμαλώτους καὶ ἄπειρον πολεμικὸν ὕλικόν.

Η ΤΟΥΡΚΙΑ ΕΙΣΕΡΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Ἡ Τουρκία, πλήρης πικρίας κατὰ τῶν Δυτικῶν Δυνάμεων, δι' ὅποια κατὰ τὸν πρόσφατον Βαλκανικὸν πόλεμον ὑπεστήριξαν τὰ Βαλκανικὰ κράτη καὶ ἐπέφεραν τὴν ἀπώλειαν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας, ἐτάχθη μετ' ὀβρυχῆς τῶν Γερμανῶν. Ἡ Ἀν- **1914**
τάντ ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας τὸν Νοέμβριον τοῦ 1914.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἀκριβῶς αὐτὴν ἡ Ρωσία ἐκινδύνευε νὰ καταρρεῖσθαι ἀπὸ ἔλλειψιν πολεμοφοδίων. Οἱ Σύμμαχοι τότε ἐπεχείρησάν (19 Φεβρ. 1915) νὰ ἐκβιάσουν δι' ἰσχυρᾶς ἐπιθέσεως τὰ Στενά τῶν Δαρδανελίων, διὰ νὰ ἀνεφοδιάσουν τὸν δεινῶς πιεζόμενον ρωσικὸν στρατόν.

Ὁ Συμμαχικὸς στόλος, τεραστία δύναμις ἀπὸ 58 πλοῖα καὶ 310 τηλεβόλα τῶν 30,5, ἀφοῦ κατέστησε βάσιν τὴν νήσον Λήμνον, ἐπετέθη κατὰ τῶν φερριῶν τῶν Στενῶν. Ἄλλ' οἱ Γερμανοὶ εἶχον προλάβει νὰ μεταφέρουν βαρὺ πυροβολικόν. Εἰς τὴν μεγάλην μάχην τοῦ θωρηκτοῦ καὶ τοῦ πυροβολικοῦ τῆς ξηρᾶς (ἰδίως ἦν 13 Μαρτ. 1915) ἐνίκησε τὸ δεῦτερον. Οἱ Σύμμαχοι ἔχασαν μερικὰς ἀπὸ τὰς καλυτέρας μονάδας τῶν καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ σχέδιον τῶν, νὰ παραβιάσουν δηλαδὴ τὰ Στενά διὰ τοῦ στόλου.

Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ στόλου ἀπεφάσισαν νὰ παραβιάσουν τὰ

Στενὰ δι' ἀποβάσεως εἰς τὴν Χερσόνησον τῆς Καλλιπόλεως. Ἄλλ' οἱ Σύμμαχοι δὲν εἶχον τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔτοιμον στρατόν. Ὡστε ἡ ἀπόβασις τῶν Συμμάχων — γενομένη κυρίως μὲ ἀποικιακὰ στρατεύματα — προσέκρουσεν εἰς ζωηρὰν ἀντίστασιν καί, παρὰ τὰ ἀφάνταστα μέσα, οἱ Σύμμαχοι δὲν κατώρθωσαν νὰ διανοίξουν δρόμον διὰ τῶν τουρκικῶν γραμμῶν.

Ἡ ἐκστρατεία τῶν Δαρδανελλίων καὶ τῆς Καλλιπόλεως ἐστοίχισε εἰς τὰ δύο μέρη τὴν ζωὴν 250 χιλ. ἀνθρώπων. Οἱ Σύμμαχοι ὑπέστησαν μίαν ἀπὸ τὰς σοβαρωτέρας ἀποτυχίας τοῦ Παγκοσμίου πολέμου.

ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ

Νέον ἰσχυρὸν κτύπημα ὑπέστησαν οἱ Σύμμαχοι εἰς τὴν Βαλκανικὴν. Οἱ Σέρβοι εἶχον ἀποκρούσει δύο αὐστριακὰς ἐπιθέσεις. Τὸν Σεπτέμβριον ὅμως τοῦ 1915 ὁ ὀρίζων ἐθολώθη περὶ τὴν χώραν των. Τὴν 6 Σεπτεμβρίου οἱ Βούλγαροι ὑπέγραψαν σύμβασιν μετὰ τῶν Κεντρικῶν Δυνάμεων πρὸς κοινὴν δρᾶσιν κατὰ τῆς Σερβίας.

Κατὰ τῆς αἰφνιδιαστικῆς ἐπιθέσεως οἱ σερβικοὶ στρατοὶ ἀντέταξαν ἀξιοσημείωτον ἀντίστασιν. Ἄλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀναχαιτίσουν τὸν ἀριθμητικῶς καὶ μηχανικῶς ἀνώτερον εὐρωπαϊκὸν στρατόν. Ἡ Σερβία κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Γερμανο-Αὐστριακοὺς καὶ τοὺς Βουλγάρους. Τὰ λείψανα τοῦ Σερβικοῦ στρατοῦ μὲ τὸν βασιλέα Πέτρον ἐπὶ κεφαλῆς κατόπιν ἀπεριγράπτων ταλαιπωριῶν ὑπεχώρησαν διὰ μέσου τῶν δυσβάτων ὄρεων τῆς Ἀλβανίας εἰς τὸ Δυρράχιον, ἀφοῦ κατέστρεψαν πυροβολικὸν καὶ πολιορκηθῆναι. Βραδύτερον ἰταλικά πλοῖα μετέφεραν αὐτοὺς εἰς τὴν Κέρκυραν, ὅπου τοὺς ἀνασυνέταξαν Γάλλοι ἀξιωματικοί, ἐνῶ ἐπιδημία ἀπεδεκάτιζον αὐτοὺς οἰκτρῶς.

Ἡ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Μετὰ τὴν τροπὴν αὐτὴν τῆς καταστάσεως εἰς τὴν Βαλκανικὴν οἱ Σύμμαχοι ἐγκατέλειψαν τὴν ἐπιχείρησιν τῶν Δαρδανελλίων καὶ κατέστησαν βᾶσιν τῶν ἐπιχειρήσεων των τὴν Θεσσαλονικὴν. Ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ μεγάλου πολέμου ἠθέλησε νὰ τηρήσῃ αὐστηρὰν οὐδετερότητα καὶ ἡ ἀπόβασις τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων εἰς τὴν μακεδονικὴν πρωτεύουσάν ἀπέτελει φανεράν καταπάτησιν τῆς οὐδετερότητος

τῆς χώρας μας. Δυστυχῶς ὅμως, ὅπως θὰ ἴδωμεν κατωτέρω, τὰ Κόμματα εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἦσαν ἐντελῶς σύμφωνα καὶ διὰ τοῦτο δὲν κατορθώσαμεν νὰ ἀποτρέψωμεν τὴν καταπάτησιν τῆς οὐδετερότητός μας καὶ τὴν μεταφορὰν τοῦ πολέμου εἰς τὴν χώραν μας.

Τὰ πρῶτα συμμαχικὰ στρατεύματα ἀπεβιβάσθησαν τὴν 2αν Ὀκτωβρίου 1915, προερχόμενα κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τὴν χερσόνησον τῆς Καλλιπόλεως. Ἡ ἀρχιστρατηγία τοῦ Στρατοῦ τῆς Ἀνατολῆς—ὅπως ὠνομάσθη ὁ πολεμῶν εἰς τὸ μέτωπον τῆς Θεσσαλονίκης στρατὸς—ἀνετέθη εἰς τὸν Γάλλον στρατηγὸν Σαράιγ, διακριθέντα εἰς τὴν μάχην τοῦ Μάρνη.

Μετὰ τὴν κατάρρευσιν τῆς Σερβίας, πρὸς σωτηρίαν τῆς ὁποίας τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα δὲν ἦσαν ἀρκετὰ νὰ προσφέρουν ἱκανοποιητικὴν βοήθειαν, ἡ θέσις τοῦ Σαράιγ ἔγινε δυσχερής. Ἀφοῦ εἶχε προχωρήσει μέχρι τοῦ σερβικοῦ χωρίου Κριβολάκ, ἠναγκάσθη πρὸ τῶν ὑπερέτερων ἐχθρικών δυνάμεων νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην.

Τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1915 οἱ Βούγαροι ἐφάνησαν εἰς τὴν Γευγελῆν καὶ μετ' ὀλίγον εἰς τὰ σερβοελληνικὰ σύνορα ἔφθασαν Γερμανοί. Οὔτε Γερμανοὶ οὔτε Βούλγαροι διῆλθον τότε τὴν ἑλληνικὴν μεθόριον. Ὁ Γάλλος στρατηγὸς κατεσκεύασεν ὠχυρομένον στρατόπεδον περὶ τὴν Θεσσαλονίκην, τὸ ὁποῖον διαρκῶς ἐνισχυόμενον ἔγινεν ἀπόρθητον καὶ ἔμελλε νὰ ἔχη μοιραίαν σημασίαν διὰ τὴν ἔκβασιν τοῦ πολέμου. Τοιοῦτοτρόπως ἐδημιουργήθη νέον μέτωπον, τὸ Βαλκανικόν.

ΤΟ ΕΤΟΣ 1916 — ΒΕΡΝΤΕΝ — (22 ΦΕΒΡ. — ΔΕΚΕΜΒΡ. 1916)

Ἐνθαρρυνθέντες ἀπὸ τὰς ἐπιτυχίας ἐναντίον τῶν Ρώσων καὶ τῶν Σέρβων καὶ ἔχοντες τῶρα διαθεσίμους δυνάμεις οἱ Γερμανοὶ προσέβαλον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Γερμανοῦ διαδόχου τὸ μέγα γαλλικὸν φρούριον τοῦ Βερντέν, τοῦ ὁποίου ἡ πτώσις θὰ ἤνοιγε τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσιν. Ἡ ἐπίθεσις, παρασκευασθεῖσα καλῶς καὶ ἐπιχειρηθεῖσα μετὰ μεγάλων δυνάμεων, εἶχε καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὴν ἀρχὴν. Ἀλλ' οἱ Γάλλοι συνελθόντες ἀπὸ τὸν αἰφνιδιασμὸν ἀντέταξαν ἀπεγνωσμένην ἀντίστασιν. Τὴν ἀμυναν διωργάνωσεν ὁ στρατηγὸς Πεταιν (Petain).

Εἰς τὴν κόλασιν τοῦ Βερντέν ἐθουσιάσθη τὸ ἄνθος τῆς νεολαίας τῶν δύο χωρῶν. Ἀλλ' ἡ ποθητὴ νίκη δὲν ἔστειψε τὰ ὅπλα τοῦ Γερμανοῦ διαδόχου. Αἱ ἐλπίδες τερματισμοῦ τοῦ πολέμου ἀπεμακρύνθησαν πάλιν.

ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Κατόπιν τῆς ἀποτυχούσης ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ Βερντέν, καθὼς καὶ τινων ἄλλων ἀποτυχιῶν εἰς τὸ Ἄνατολικὸν μέτωπον, οἱ Γερμανοὶ ἀνέθεσαν τὴν γενικὴν ἀρχιστρατηγίαν εἰς τὸν Χίντεμπουργκ. Ἡ συγκέντρωσις τῆς ἀρχῆς εἰς χεῖρας τοῦ γηραιοῦ στρατηγοῦ εἶχεν ἀμέσως τὰ ἀποτελέσματά της. Περὶ τὸ τέλος τοῦ 1916 συνετρίβη ἡ Ρουμανία.

Οἱ Ρουμάνοι ἐνθαρρυσθέντες ἀπὸ τὰς προσωρινὰς ἐπιτυχίας τοῦ Ρώσου στρατηγοῦ **Μπρουσίλωφ** κατὰ τῶν Αὐστριακῶν, ὁ ὁποῖος μὲ μεγάλας δυνάμεις διέσπασε τὸ αὐστριακὸν μέτωπον καὶ εἰ-
1 9 1 6 σεχώρησε βαθέως ἐντὸς τοῦ αὐστριακοῦ ἐδάφους, ἐξῆλθον τῆς οὐδετερότητος (27 Αὐγούστου 1916). Οἱ Γερμανοὶ ὅμως διέθετον ἀρκετὰς δυνάμεις καὶ μηχανικὰ μέσα, ὥστε νὰ ἐκμηδενίσουν δι' ἀποφασιστικῆς ἐνεργείας τὸν ρουμανικὸν στρατόν.

Εἰς τὴν Τρανσυλβανίαν οἱ Ρουμάνοι ὑπέστησαν σειρὰν αἱματηρῶν ἀποτυχιῶν, ἐνῶ ὁ Μάκκενζεν, ὁδηγῶν Γερμανοὺς Βουλγάρους καὶ Τούρκους, διέβη τὸν Δούναβιν, ἠνώθη μὲ τὸν αὐστρογερμανικὸν στρατόν, ὁ ὁποῖος εἶχε κατέλθει ἀπὸ τὴν Τρανσυλβανίαν εἰς τὴν πεδιάδα τῆς Βλαχίας, καὶ ἐνίκησεν εἰς ἀποφασιστικὴν μάχην τοὺς Ρουμάνους, οἱ ὁποῖοι ἀπεσύρθησαν μέχρι τοῦ ποταμοῦ Σερεθ πλησίον τῶν ρωσικῶν συνόρων. Οἱ Γερμανοὶ εἰσῆλθον εἰς Βουκουρέστιον (6 Δεκεμβρ.) καὶ ὀλόκληρος ἡ Ρουμανία ὑπετάγη ἐκτὸς μικροῦ τμήματος τῆς Μολδαβίας παρὰ τὰ ρωσικὰ σύνορα.

Ἡ ΑΜΕΡΙΚΗ ΕΙΣΕΡΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ (3 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1917)

Ἄλλὰ παρ' ὅλας τὰς ἐπιτυχίας αὐτὰς οἱ Γερμανοὶ εὐρίσκοντο εἰς ἀδυναμίαν νὰ καταπολεμήσουν τὸν πλέον ἐπικίνδυνον ἐχθρόν, τὴν Ἑλ-
 λειψιν πρώτων ὑλῶν καὶ τροφίμων, συνεπεία τοῦ ἀγγλικοῦ ἀποκλει-
 σμοῦ. Διὰ τοῦτο τὸ τρίτον ἔτος τοῦ πολέμου οἱ Γερμανοὶ ἐξαπέλυσαν τὸν ἀ-
 περιόριστον ὑποβρύχιον πόλεμον (1 Φεβρ. 1917). Ὀλόκληροι ζῶναι θαλάσσης περὶ τὰς ἐχθρικὰς χώρας ἐκηρύχθησαν ἐν
 ἀοκλεισμῷ καὶ πᾶν σκάφος πλέον ἐντὸς αὐτῶν ἐβυθίζετο ἄνευ εἰδο-
 ποιήσεως. Οἱ Γερμανοί, οἱ ὁποῖοι διέθετον τῶρα ὀλόκληρον ἀριθμὸν ὑπο-
 βρυχίων (25 τὸ 1914, πλέον τῶν 150 εἰς τὸ τέλος τοῦ 1916), ἐβύθισαν
 κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τεράστιον ἀριθμὸν πλοίων (874 χιλ. τόννουσ

τὸν Ἀπρίλιον). Ἐν συνόλῳ τὸ 1917 οἱ Βρεταννοὶ ἔχασαν 7 ἑκατομ. τόννους, οἱ Γάλλοι 4 ἑκατομ. « Ἡ κατάστασις εἶναι ἐξαιρετικῶς σοβαρά », ἐδήλωσε τὸ ἀγγλικὸν ναυαρχεῖον.

Ἄλλ' οἱ Γερμανοὶ δὲν κατώρθωσαν νὰ κάμψουν, ὅπως ἤλπιζον, τὴν Ἀγγλίαν. Οἱ Σύμμαχοι, ἀφοῦ συνῆλθον ἀπὸ τὴν πρώτην κατάπληξιν, ἐπενόησαν δραστικὰ μέτρα κατὰ τῶν ὑποβρυχίων. Ἀντιθέτως ἡ γερμανικὴ δρᾶσις εἰς τὴν θάλασσαν εἶχεν ὡς συνέπειαν τὴν εἴσοδον τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν εἰς τὸν πόλεμον διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν θαλασσῶν, ὅπως ἔλεγεν ἡ δῆλωσις τοῦ Προέδρου Οὐίλσον (3 Φεβρ. 1917).

1917

Η ΡΩΣΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Τὸν Μάρτιον τοῦ 1917 οἱ Σύμμαχοι ἔχασαν τὴν ὑποστήριξιν τῆς Ρωσίας. Περισσότερον ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην χώραν εἰς τὴν Ρωσίαν εἶχε κλονισθῆ ἡ ἐμπιστοσύνη εἰς τοὺς ἀρχηγούς. Ἡ ἀγανάκτησις ἐπροχώρει βαθύτερον, ὅσον ὑψηλότερον ἐσωρεύοντο τὰ θύματα. Ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου 1916 ὁ στρατηγὸς Μπρουσίλωφ ἐθυσίασε περίπου 2 ἑκατομ. στρατιώτας καὶ περὶ τοὺς 90 χιλ. ἀξιωματικούς. Ἡ μερὶς τῶν τσαρικῶν ἤρχισε νὰ βλέπῃ ὡς μόνην διέξοδον τὴν εἰρήνην. Πρὸς τοῦτο ἡ ρωσικὴ κυβέρνησις, ἡ ὁποία ἦτο εὐπειθὴς εἰς τὸν Τσάρον, ἐπεχείρησε νὰ ἀναστείλῃ τὰς ἐργασίας τῆς Δούμας, ἡ ὁποία θὰ ἦτο ἐμπόδιον διὰ τὴν σύναψιν εἰρήνης μετὰ τῶν Γερμανῶν. Ἡ πλειονότης τῆς Δούμας δὲν ὑπήκουσε καὶ ἐστασίασε, τὴν δὲ 12 Μαρτίου 1916 δύο τάγματα τῆς φρουρᾶς προσεχώρησαν εἰς τοὺς στασιαστάς. Ὁ Τσάρος ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῆ καὶ ἡ ἐξέγερσις ἐλάμβανε διαρκῶς ὀξύτερον χαρακτῆρα. Τὴν ἀστικὴν καὶ κοινοβουλευτικὴν κυβέρνησιν διεδέχθη κυβέρνησις σοσιαλδημοκρατικὴ ὑπὸ τὸν **Κερένσκι** (Μάιος 1916) καὶ τέλος διὰ τῆς λεγομένης ἐπαναστάσεως τοῦ Ὀκτωβρίου κύριοι τῆς καταστάσεως ἔγινον ὁ **Λένιν** καὶ ὁ **Τρότσκι**, ἀρχηγοὶ τῶν Μπολσεβίκων (24 Ὀκτωβρίου 1917).

Οἱ νέοι κυβερνῆται συνῆψαν ἀνακωχὴν μετὰ τοὺς Γερμανοὺς καὶ τὴν 3 Μαρτίου 1918 ὑπέγραψαν χωριστὴν εἰρήνην. Τὴν Ρωσίαν ἠκολούθησεν ἡ Ρουμανία. Διὰ τῆς εἰρήνης τὸ κράτος τοῦ Τσάρου σχεδὸν διμεμείλιζετο. Μεγάλαι τμήματα τῆς Δυτικῆς Ρωσίας ἀπέκτων τὴν ἀνεξαρτησίαν των ἢ προσηρτώοντο εἰς τὴν Γερμανίαν, ὁλόκληρος δὲ ἡ Ἀνατολικὴ

Ευρώπη μέχρι τῆς Σιβηρίας ἐτίθετο ὑπὸ τὴν οἰκονομικὴν ἐπιρροὴν τῶν Γερμανῶν.

Η ΙΤΑΛΙΑ ΕΙΣΕΡΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Μετὰ μακροὺς διπλωματικοὺς ἐλιγμούς οἱ Ἴταλοὶ ἐκήρυξαν τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Αὐστρίας (23 Μαΐου 1915). Ἡ διασκευὴ τῶν ἰταλοαυστριακῶν συνόρων, καθὼς καὶ αἱ ἀντίξοοι καιρικοί συνθήκαι δὲν ἠνθόησαν ἐκτεταμένως ἐπιχειρήσεις εἰς τὸ νέον μέτωπον.

Ὅταν ὅμως κατὰ τὸν συνήθη μυστικὸν τρόπον οἱ Γερμανοὶ μετέφεραν ὀλόκληρον στρατιὴν εἰς τὸ Ἴταλικὸν μέτωπον, ἐκάμφθη ἡ ἰταλικὴ ἀντοχή. Εἰς τὴν ὄρεινὴν περιοχὴν τῶν Ἰουλιανῶν Ἀλπεων οἱ Γερμανοαυστριακοὶ διέσπασαν τὸ ἰταλικὸν μέτωπον (25 Ὀκτωβρίου 1917). Ὁ ἰταλικὸς στρατὸς ὑπεχώρησε κατορθώσας νὰ ἀνασυνταχθῇ ἐπὶ νέου μετώπου παραλλήλως τοῦ ποταμοῦ Πιὰβε. Ἐκεῖθεν βραδύτερον, ὅπως θὰ ἴδωμεν, ἐξώρμησε καὶ ἐπήνεγκε τὴν διάλυσιν καὶ ἀποσύνθεσιν τοῦ αὐστριακοῦ στρατοῦ.

ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ

Ἐνῶ διεδραματίζοντο τὰ μεγάλα αὐτὰ γεγονότα, ἡ Ἑλλάς δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ καθορίσῃ ἐνιαίαν πολιτικὴν ἀπέναντι τῶν ἐμπολέμων. Ὁ πρωθυπουργὸς Βενιζέλος ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ μεγάλου πολέμου εἶχε κηρυχθῆ ὑπὲρ τῶν Δυτικῶν Δυνάμεων, ἐνῶ ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἐθεώρει ἐπικίνδυνον τὴν ἀνάμειξιν τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος εἰς τὴν σύρραξιν τῶν Μεγάλων Δυνάμεων καὶ ἐπεθύμει ἡ χώρα μας νὰ τηρήσῃ οὐδετερότητα. Ἡ διαφωνία αὕτη μεταξὺ βασιλέως καὶ πρωθυπουργοῦ ἐπρόκειτο νὰ ἔχη σοβαρὰς συνεπειὰς διὰ τὴν χώραν μας.

Ὅταν βραδύτερον (1915) ἐπῆλθεν ἡ συνεννόησις Γερμανῶν καὶ Βουλγάρων διὰ τὸν διαμελισμὸν τῆς Σερβίας καὶ ἡ Βουλγαρία ἐκινήτοποίησε τὸν στρατὸν τῆς, ἡ Ἑλλάς διὰ λόγους ἀσφαλείας ἀπήντησε διὰ γενικῆς ἐπιστρατεύσεως. Οἱ Σύμμαχοι ἤλπισαν ὅτι ἡ ἐπιστρατευθεῖσα Ἑλλάς θὰ ἔσπευδεν εἰς βοήθειαν τῆς κινδυνεύουσας Σερβίας, μετὰ τῆς ὁποίας συνεδέετο διὰ συνθήκης ἀμυντικῆς. Ἄλλ' ἡ Ἑλλάς καὶ μετὰ τὴν ἐπίθεσιν τῆς Βουλγαρίας κατὰ τῆς Σερβίας ἐξηκολούθησε τὴν πολιτικὴν τῆς οὐδετερότητος καὶ δὲν ἔσπευσε εἰς βοήθειαν αὐτῆς. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἡ Συνεννόησις ἐθεώρησεν ἐχθρικὸν ἀπέναντί τῆς, αἴτιον αὐτοῦ κυ-

ρίως ἐνόμισε τὸν βασιλέα, τὸν ὁποῖον ἐχαρκτηρίσεν ὡς ὄργανον τῆς Γερμανίας, καὶ ἔλαβεν ἐχθρικήν στάσιν ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Ἐντὸς τῆς χώρας φανερὰ πλέον ἐσχισμαίσθησαν δύο παρατάξεις. Ἡ μία παρατάξις ἠκολούθει τὴν πολιτικὴν τοῦ Βενιζέλου καὶ ἐπεζήτηε νὰ ἐξαγάγῃ τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸν πόλεμον παρὰ τὸν πλευρὸν τῆς Ἀντάντ, ἡ ἄλλη ἐνεκολπώθη τὴν πολιτικὴν τῆς οὐδετερότητος καὶ ἀνακμονῆς, τὴν ὁποίαν ὑπεστήριζεν ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος. Τὰ πάθη διέξυθησαν εἰς μέγαν βαθμὸν καὶ ὁ ὀλέθριος ἐκεῖνος διχασμὸς προεμήνυε μεγάλας ἀναστατώσεις.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 1916 ὁ μικρὸς στρατὸς τῆς Ἀνατολῆς εἰς τὸ Βαλκανικὸν μέτωπον ἐνισχύθη σημαντικῶς. Ἐφθασαν εἰς Θεσσαλονίκην 100 χιλ. σερβικοῦ στρατοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναδιοργανωθῆ καὶ ἀνασυνταχθῆ εἰς τὴν Κέρκυραν ὑπὸ Γάλλων ἀξιωματικῶν, καὶ ἄλλαι συμμαχικαὶ ἐπικουραὶ. Τοιοῦτοτρόπως ὁ στρατὸς τῆς Ἀνατολῆς ἀνῆλθεν εἰς 300 χιλ. (80 χιλ. Γάλλοι εἰς 4 μεραρχίας, 80 χιλ. Ἀγγλοὶ εἰς 5 μεραρχίας, 1 μεραρχία ρωσικὴ καὶ 1 ἰταλική). Ἄλλ' ὁ στρατὸς αὐτὸς δὲν ἦτο ἀκόμη καλῶς ἐφωδιασμένος μὲ πυροβολικὸν καὶ ἔτοιμος νὰ ἀναλάβῃ ἐπιχειρήσιν μεγάλης ἐκτάσεως. Διὰ τοῦτο ἔταν τὴν ἀνοιξὴν ἦλθεν εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν ἐχθρῶν, οἱ Βούλγαροι κατέλαβον τὸ Δεμίρ - Χισάρ καὶ τὸ ἐλληνικὸν ὄχυρον Ροῦπελ, κατῆλθον μέχρι τῆς θαλάσσης καὶ κατέλαβον ὀλόκληρον τὴν Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν. Μεγάλα τμήματα ἐλληνικοῦ στρατοῦ παρεδόθησαν, χωρὶς νὰ ἀντιτάξουν οὐδεμίαν ἀντίστασιν, καὶ μετεφέρθησαν εἰς τὴν Γερμανικὴν Πόλιν Γκέρλιτς, ὅπου ἔζησαν ἐν αἰχμαλωσίᾳ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ πολέμου. Ἡ Ἀνατολικὴ Μακεδονία ὑπέστη τὰ πάνδεινα ὑπὸ τῶν Βουλγάρων, οἱ ὁποῖοι ἐθεώρησαν τὴν περίστασιν κατὰλληλον νὰ ἐξαφανίσουν τὸν ἐλληνικὸν πληθυσμὸν. Ἡ θέσις τῶν Βουλγάρων ἐνισχύθη καὶ αἱ ἐχθροπραξίαι διεκόπησαν ἐπὶ τινὰ χρόνον.

Ἡ ἔξοδος ὅμως τῆς Ρουμανίας εἰς τὸν πόλεμον (27 Αὐγούστου 1916) ἔδωκε τὸ σύνθημα νέων συγκρούσεων. Ἐπρεπεν ὁ στρατὸς τῆς Ἀνατολῆς νὰ ἀρχίσῃ στρατιωτικὰς ἐπιχειρήσεις ὑψίστης πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς σημασίας, νὰ υποστηρίξῃ δηλαδὴ τὴν κατὰ τῆς Βουλγαρίας καὶ Αὐστρίας ἐπίθεσιν τοῦ ρουμανικοῦ στρατοῦ. Ἀλλὰ τὴν πρωτοβουλίαν διετήρησαν πάλιν οἱ Βούλγαροι, οἱ ὁποῖοι διέθετον 15 μεραρχίας καὶ μίαν γερμανικὴν καὶ ἐνισχύοντο ποικιλοτρόπως ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς μὲ ἐπιτελεῖα, πυροβόλα, πολυβόλα, τηλέφωνα, ἀεροπλάνα κ.τ.λ. Οἱ Βούλγαροι προσέβαλον τὸν στρατὸν τῆς Ἀνατολῆς, προήλασαν δυτικῶς καὶ κατέλαβον τὴν Φλώριναν.

Τότε ὅμως ἤρχισεν ἡ ἐπίθεσις τοῦ συμμαχικοῦ στρατοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπρωτοστάτησαν κυρίως οἱ Σέρβοι. Οἱ σύμμαχοι ἐνίκησαν τοὺς Βουλγάρους παρὰ τὸν Γκορνίτσοβον, ἀνεκατέλαβον τὴν Φλώριναν καὶ τὴν 30 Σεπτεμβρίου τὰ σερβικὰ στρατεύματα ἐπάτησαν τὸ ἔδαφος τῆς πατρίδος των, ὄλιγον δὲ βραδύτερον οἱ Σέρβοι εἰσῆλθον εἰς τὸ Μοναστήριον (19 Νοεμβρίου).

Η ΕΛΛΑΣ ΕΙΣΕΡΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Ἡ κίνησις αὐτὴ τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων εἰς τὸ Βαλκανικὸν μέτωπον προεκάλεσε σημαντικὰ γεγονότα εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Βενιζέλος παρητήθη, διεδέχθησαν δὲ αὐτὸν μετὰ τὴν σειρὰν τέσσαρες κυβερνήσεις : τοῦ Δ. Γούναρη, ὁ ὁποῖος παρητήθη τὴν 22 Ἰουνίου 1916, τοῦ Ἀλεξ. Ζαΐμη τὸν ὁποῖον ἀντικατέστησε τὴν 16 Σεπτεμβρίου ὁ Καλογερόπουλος, καὶ τέλος ἀνέλαβε τὴν ἀρχὴν ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Σπ. Λάμπρος (11 Ὀκτωβρίου). Ὁ Βενιζέλος, ἀφοῦ δὲν κατώρθωσε νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν πολιτικὴν του διὰ κοινοβουλευτικῆς ὁδοῦ, ἀπεφάσισε νὰ προβῇ εἰς χωριστικὸν κίνημα. Τὴν 9 Σεπτεμβρίου 1916 ἔφθασεν εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν μετὰ πολλοὺς πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς καὶ ἐκήρυξε τὸ κίνημα. Ἐσχμάτισε προσωρινὴν κυβέρνησιν καὶ ὡς σκοπὸν του ἔθεσε νὰ ἀξῆ τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸ πλευρὸν τῶν Συμμάχων. Ἦρχισε νὰ στρατολογή ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν καὶ τὰς νήσους καὶ κατήρτισε τὸν πυρῆνα τοῦ στρατοῦ, τὸν ὁποῖον ὠνόμασαν στρατὸν τῆς Ἀμύνης.

Ἀπὸ τότε ἡ στάσις τῶν Συμμάχων ἀπέναντι τῆς Ἑλλάδος ἦτο φανερώς ἐχθρική. Ἰπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι τὰ νῦτα τοῦ στρατοῦ τῆς Ἀνατολῆς εὐρίσκοντο ἐκθεσιμῆνα εἰς κίνδυνον, προέβαλλον διαρκῶς νέας ἀπαιτήσεις εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῶν Ἀθηνῶν, ὅπως : τὴν ἀπομάχρυνσιν τοῦ στρατοῦ κάτω τοῦ Ἰσθμοῦ, τὴν μερικὴν ἀποστράτευσιν κ.ἄ. Αἱ προστριβαὶ αὐταὶ κατέληξαν εἰς θλιβερά γεγονότα παρὰ τὸ Ζάππειον, εἰς βομβαρδισμὸν τῶν Ἀθηνῶν καὶ εἰς ἐπίθεσιν κατὰ τῶν γαλλικῶν ἀγγημάτων παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν. Ταύτην ἐπηκολούθησεν ὁ ἀποκλεισμὸς τῶν ἑλληνικῶν παραλίαν, ἡ παράδοσις τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου καὶ ἡ ἀποστράτευσις τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ.

Τέλος οἱ Σύμμαχοι μετὰ τὴν κατάρρευσιν τῆς Ρωσίας ἀπεφάσισαν νὰ δώσουν ὀριστικὴν λύσιν εἰς τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα. Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1917 ἔφθασεν εἰς τὰς Ἀθήνας ὡς ἑκτακτος ἀπεσταλμένος τῆς Γαλλίας

ὁ γερουσιαστὴς Ζοννάρ, ὁ ὁποῖος ὑπεχρέωσε τὸν βασιλέα Κωνσταντῖνον νὰ παραιτηθῆ ὑπὲρ τοῦ δευτεροτόκου υἱοῦ του Ἀλεξάνδρου καὶ νὰ ἀναχώρησῃ μετὰ τῆς οἰκογενείας του εἰς τὴν **1917** Ἑλβετίαν. Ἀπὸ τότε ὁ Βενιζέλος ἐγκατεστάθη εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀποκατέστησε τὴν ἐνότητα τοῦ διχασμένου κράτους καὶ ἤρχισε νὰ ὀργανώσῃ τὴν χώραν διὰ τὸν πόλεμον.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΤΟΥ 1917

Οἱ στρατιωτικοὶ τῆς Γερμανίας ἀνέλαβον ἀποφασιστικὴν ἐπίθεσιν εἰς τὸ Δυτικὸν μέτωπον, ἀφοῦ συνεκέντρωσαν τὰς ἐλευθερωθείσας εἰς τὴν Ἀνατολὴν δυνάμεις των μετὰ τὴν εἰρήνευσιν τῆς Ρωσίας. Ὁ πόλεμος εἰσῆλθεν εἰς νέαν φάσιν. Τὰ στρατεύματα ἐξελλόντα ἐκ τῶν χαρκαυμάτων προσεπάθουν δι' αἰφνιδιαστικῶν ἐπιθέσεων χωρὶς προπαρασκευῆν πυροβολικοῦ νὰ ἀπωθήσουν τὸν ἀντίπαλον.

Ἀπὸ τῆς 21ης Μαρτίου μέχρι τέλους Ἰουνίου τοῦ 1917 οἱ Γερμανοὶ ἔκκαμν πρωτοφανεῖς ἐπιθέσεις μετὰ τεραστίας μάζας ἀνθρώπων καὶ ἀφάνταστον ἀρθονίαν ὕλικου, ἐκλόμισαν τὸν ἐχθρὸν καὶ ἐπροξένησαν εἰς αὐτὸν τεραστίας ζημίας.

Ἡ πρώτη μεγάλη ἐπίθεσις, ἡ Ἀὐτοκρατορικὴ ὀνομασθεῖσα (21 Μαρτίου), κατὰ τῶν ἀγγλικῶν γραμμῶν μεταξὺ Ἀρράς καὶ Λαφέρ εἰς ἔκτασιν 80 χιλιομέτρων μετὰ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν νὰ χωρίσῃ τὸν ἀγγλικὸν στρατὸν ἀπὸ τὸν γαλλικόν, εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν διάσπασιν τοῦ ἀγγλικοῦ μετώπου, τὴν ἀπώλειαν 55 χιλιομ. ἐδάφους, 90 χιλ. αἰχμαλώτων καὶ 1100 τηλεβόλων. Γαλλικαὶ μεραρχίαι ὅμως ριφθεῖσαι ἐν σπουδῇ ἔφραζαν τὸ κενόν.

Τὸ κατὰ τῶν γαλλικῶν γραμμῶν κύπημα παρὰ τὸ Σεμαίν ντε Ντάμ (27 Μαΐου) ἔφερε τοὺς Γερμανοὺς πάλιν εἰς τὸν Μάρνην παρὰ τὸ Σατὸ Τιερύ, εἰς ἀπόστασιν 65 χιλιομ., ἀπὸ τοὺς Παρισίους, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ ἐβομβαρδίζοντο ἐξ ἀποστάσεως 120 χιλιομ. μετὰ τηλεβόλα τῶν 381 χιλ., τὸ ἄνομαστὰ Βέρθα.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΜΑΡΝΗ (18 - 25 ΙΟΥΛΙΟΥ).

Ἄλλ' ἤρχισεν ἤδη νὰ στρέφεται ἡ τύχη τῶν ὄπλων. Οἱ Γερμανοὶ εἶχον ἀποδεκατισθῆ οἰκτρῶς, ἐνῶ ὁ Συμμαχικὸς στρατὸς ἐνισχύετο

διαρκῶς, ἰδίως μὲ τὴν προσέλευσιν τῶν Ἀμερικανῶν. Τὴν 1 Ἰουλίου εἰς τὴν Γαλλίαν ὑπῆρχον 650 χιλ. Ἀμερικανοί, ἐκ τῶν ὁποίων 250 χιλ. ἔτοιμοι πρὸς πόλεμον. Ἡ Ἀντάντ διέθετεν ἐπίσης κολοσσιαῖον ὕλικόν, ἰδίως μέγαν ἀριθμὸν τῶν νέων ὅπλων, τῶν τάνκς, τὰ ὁποῖα ἀπεδείχθησαν ἀπαράμιλλα διὰ τὴν ἐφοδον καὶ τὴν προσέλασιν. Εἶχον ἐπίσης οἱ Σύμμαχοι ἀποκαταστήσει ἐνιαίαν διοίκησιν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Γάλλου στρατηγοῦ **Φὸς** (Foch).

Οἱ Γερμανοὶ διέβησαν πάλιν τὸν μοιραῖον ποταμὸν Μάρνην, ἀλλὰ προσέκρουσαν εἰς τὴν γαλλικὴν ἀντεπίθεσιν, τὴν ὁποίαν εἶχε προετοιμάσει ὁ Φὸς συγκεντρώσας μυστικῶς δύο στρατιάς εἰς τὸ δάσος τοῦ Willers Cotterets. Ἡ γαλλικὴ ἐπίθεσις (18 Ἰουλίου), γενομένη χωρὶς προπαρασκευῆν πυροβολικοῦ, ἀλλὰ μὲ τεράστια μηχανικὰ μέσα καὶ 500 τάνκς, εἶχε καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν καὶ σοβαρωτάτας συνεπειάς. Ἡ γερμανικὴ γραμμὴ ἐκάμθη, οἱ δὲ Γερμανοὶ ἀπεσύρθησαν εἰς τὴν μεγάλην τῶν ὠχυρωμένων γραμμῶν, τὴν γραμμὴν Χίντεμπουργκ, ὅπως τὴν ὀνόμαζον (8 Αὐγούστου - 20 Σεπτεμβρίου).

Η ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΣΥΜΜΑΧΩΝ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Ἐνῶ διεξήγετο ἡ γιγαντομαχία αὕτη εἰς τὸ Δυτικὸν μέτωπον, τὰ συμβάντα εἰς τὰ δευτερεύοντα μέτωπα τῆς Ἀνατολῆς ἐσουντόμευσαν τὸ τέλος τοῦ πολέμου.

Εἰς τὴν Παλαιστίνην, ὁ ἀγγλικὸς στρατὸς ἐνίκησε τὸν τουρκικὸν στρατόν, ὁ ὁποῖος εἶχε περιέλθει εἰς κατάστασιν παναθλίων λειψάνων, μαστιζομένων ὑπὸ ἀσθνεϊῶν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ Χαλέπι (300 χιλίμ. βορείως, 26 Ὀκτωβρίου).

Οἱ Βούλγαροι ἦσαν ἐξητλημένοι καὶ εἰς τὴν χώραν τῶν εἶχε γίνεи μεγάλη καταστροφή. Τὴν 17 Ἰουλίου παρηγήθη ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ πολέμου Ραδοσλάβωφ καὶ ἀντικατεστάθη ἀπὸ τὸν φιλιππινάτικὸν Μαλίνοφ. Ἀφοῦ δὲ ἀνεκλήθη ὁ στρατηγὸς Σαράιγ, ὁ ὁποῖος εὕρισκετο εἰς συνεχεῖς προστριβὰς πρὸς τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἐξωπλίσθησαν 11 ἑλληνικαὶ μεραρχίαι, ὁ συμμαχικὸς στρατὸς ἔγινεν ἀξιωμαχώτατος.

Εἰς βραχεῖαν σύγκρουσιν παρὰ τὸ Σκρᾶ ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς κατήγαγε μίαν ἀπὸ τὰς περιφανεστέρας νίκας τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου καὶ ἔδειξε τί ἦτο εἰς θέσιν νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν ἀγῶνα. Ἀμέσως κατόπιν ὁ συμμαχικὸς στρατὸς ὑπὸ τὸν νέον ἀρχιστράτηγον **Φρανσέ ντ'**

Ἐσπερέ (Franchet d' Esperey) συνέτριψε τὸ Βουλγαρικὸν μέτωπον παρὰ τὸν *Τζέριαν* (15 Σεπτεμβρίου).

Τὴν 29 Σεπτεμβρίου οἱ Βούλγαροι υπέγραψαν τὴν Ἀνακωχήν τῆς Θεσσαλονίκης, διὰ τῆς ὁποίας ὑπεχρεώθησαν νὰ ἀποσυρθοῦν ἀπὸ τὰ ἐδάφη, τὰ ὁποῖα κατέλαβον τὸ 1915, νὰ διαλύσουν τὸν στρατὸν των καὶ νὰ ἐπιτρέψουν εἰς τὸν Συμμαχικὸν στρατὸν νὰ καταλάβῃ τὴν Σόφειαν. Ὁ βασιλεὺς Φερδινάνδος κατόπιν ἐσωτερικῆς ἐξεγέρσεως ὑπεχρεώθη νὰ παραιτηθῇ.

Οἱ Τούρκοι μετὰ τὴν καταστρεπτικὴν ἤτταν τοῦ στρατοῦ των εἰς τὴν Παλαιστίνην καὶ τὴν ἤτταν τῶν Βουλγάρων ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποκύψουν. Τὴν 31 Ὀκτωβρίου υπεγράφη ἡ ἀνακωχὴ τοῦ Μούδρου. Ὁ Συμμαχικὸς στόλος καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ Ἑλληνικὸς ἐνεφανίσθησαν πρὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὰ Στενά καὶ ἡ τουρκικὴ πρωτεύουσα κατελήφθησαν ἀπὸ τὸν συμμαχικὸν στρατὸν.

Οἱ Ἀύστριακοὶ ἀπὸ μηνῶν εἶχον καμφθῆ ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ πολέμου. Αἱ γερμανικαὶ νῆikai τῆς ἀνοιξέως καὶ τοῦ θέρους συνεκράτησαν σὺ τούτους ἐπὶ τι διάστημα. Ὅταν ὅμως ἐπεχείρησαν νὰ ἐνεργήσουν ἐπίθεσιν κατὰ τῶν Ἰταλῶν εἰς τὸ μέτωπον τοῦ Πιάβε, ἀπεκρούσθησαν εὐκόλως (15 - 23 Ἰουνίου). Ὁ αὐστριακὸς στρατός, τὸ κύριον στήριγμα τῆς μοναρχίας, διελύθη. Αἱ ἐθνότητες ἔπαυσαν νὰ ὑπακούουν εἰς τὴν Βιέννην, οἱ Κροᾶται καὶ οἱ Σλοβῆνοι ἐκήρυξαν τὴν ἑνωσίν των μετὰ τὴν Σερβίαν, οἱ Τσέχοι καὶ οἱ Σλοβάκοι ἴδρυσαν ἀνεξάρτητον κράτος, οἱ δὲ Ἰταλοὶ κατέλαβον τὸ Τριέντο καὶ τὴν Τεργέστην. Εἰς τὴν Βιέννην καὶ τὴν Βουδαπέστην ἐγκατεστάθησαν ἐπαναστατικαὶ κυβερνήσεις (12 Νοεμβρίου).

Η ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Ὁ γερμανικὸς στρατός, ὁ τραγικὸς ἦρωας τῆς μεγάλης συγκρούσεως, κλονιζόμενος ὑπὸ τὴν κλοσσιαίαν πίεσιν, ἀπεσύρετο ἀπὸ τὰ ἐδάφη, τὰ ὁποῖα κατεῦχεν ἀπὸ τετραετίας. Δὲν εἶχε χάσει οὔτε τὴν πειθαρχίαν του οὔτε τὴν συνοχὴν του.

Πρὸ τοῦ φάσματος τῆς τελειωτικῆς διαλύσεως καὶ τῆς εἰσβολῆς τοῦ ἐχθροῦ εἰς τὸ γερμανικὸν ἔδαφος, ὁ Λούντεντορφ ἐτηλεγράφησε τὴν 28 Σεπτεμβρίου εἰς τὸν ἀρχικαγκελλάριον ὅτι ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ κλείσῃ ἀνακωχὴν. Ἡ εἶδησις ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς ἀναστατώσεως

εἰς τὴν Γερμανίαν. Ἐσχηματίσθη νέα Κυβέρνησις, ἡ ὁποία ἐτηλεγράφη-
σεν εἰς τὸν Οὐίλσον ὅτι ἡ Γερμανία εἶναι ἐτοίμη νὰ δεχθῆ εἰρήνην ἐπὶ
τῇ βάσει τῶν 14 ἄρθρων, τὰ ὁποῖα ὁ πρόεδρος τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν
εἶχε προ καιροῦ διακηρύξει καὶ εἰς τὰ ὁποῖα ἐστήριζε τὴν μελλοντικὴν
εἰρήνην (4-5 Νοεμβρίου).

Ἀλλὰ συγχρόνως μεγάλη ἐξέγερσις τῶν πληρωμάτων τῶν πολε-
μικῶν πλοίων ἐσημειώθη εἰς τὸ Κίελο ν. Ἡ κίνησις διεδόθη εἰς
τοὺς ἄλλους λιμένας καὶ μετ' ὀλίγον οἱ ναῦται καταλαβόντες τοὺς σι-
δηροδρόμους εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐπανεστάτησαν
1918 ἔλθν τὴν χώραν. Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐπαναστατῶν ἐτέθησαν
οἱ ἀρχηγοὶ τῶν σοσιαλιστῶν. Ὁ αὐτοκράτωρ μετὰ τοῦ δια-
δόχου ἔφυγαν εἰς τὴν Ὀλλανδίαν, διὰ νὰ διαφύγουν τὴν παράδοσιν, τὴν
ὁποῖαν ἀπῆλθον οἱ Σύμμαχοι (9 Νοεμβρίου). Τὴν 11 Νοεμβρίου εἰς
τὸ Βερολίον ἐκηρύχθη ἡ Δημοκρατία. Ἐπίσης ἠναγκάσθησαν νὰ πα-
ραιτηθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι ἡγεμόνες τῶν γερμανικῶν κρατῶν. Τὴν 12 πα-
ρητήθη καὶ ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Κάρολος.

Τὴν 11 Νοεμβρίου εἰς τὸ στρατηγεῖον τοῦ Φῶς ὑπεγράφη ἡ ἀνακωχή.

ΣΥΝΘΗΚΗ ΤΩΝ ΒΕΡΣΑΛΛΙΩΝ

Ἡ συνδιάσκεψις τῆς εἰρήνης συνῆλθεν εἰς Παρισίους, ὅπου ἔγινεν
ἐπισήμως ἡ ἔναρξις τοῦ Συνεδρίου εἰς τὴν Αἴθουσαν τῶν Κατόπτρων
τοῦ ἀνακτόρου τῶν Βερσαλλιῶν τὴν 18 Ἰανουαρίου 1919. Εἰς τὰς Βερ-
σαλλίας ὑπερίσχυσαν αἱ μέθοδοι τῆς παλαιᾶς διπλωματίας καὶ ἡ ἀγα-
θὴ πρόθεσις τοῦ Οὐίλσον ὑπέστη σκληρὰν δοκιμασίαν. Ὁ Πρόε-
δρος εἰς τὰ 14 ἄρθρα τοῦ εἶχε θέσει τὰς ἀνθρωπιστικὰς βάσεις διὰ
τὴν συνομολόγησιν τῆς εἰρήνης, ἀλλὰ δὲν εἶχε φαντασθῆ τὸ μέγεθος
τῶν δυσκολιῶν, εἰς τὰς ὁποίας θὰ προσέκρουεν ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἀρχῶν
του. Ὡς βάσις τῆς εἰρήνης ἐλήφθη ἡ ἐξασφάλισις τῶν Συμμάχων ἀπὸ
νέαν ἐπίθεσιν τῶν Γερμανῶν καὶ ἡ ἱκανοποίησις τῶν κρατῶν, τὰ ὁ-
ποῖα ἐπολέμησαν μετὰ τῆς Ἀντάντ. Ἀπὸ τὸ ἀνθρωπιστικὸν ἰδεῶδες
τοῦ Οὐίλσον περιεσώθη μόνον τὸ σκιῶδες κατασκευάσμα τῆς Κοινω-
νίας τῶν Ἐθνῶν.

Μετὰ μακρὰς καὶ κοπιώδεις συσκέψεις τοῦ Συμβουλίου
τῶν Τεσσάρων—τῶν ἀρχηγῶν δηλαδὴ τῶν με-
1919 γάλων κρατῶν Ἀγγλίας, Γαλλίας, Ἰταλίας καὶ Ἀμερικῆς
τοῦ Λούδ Τζώρτζ, Κλεμανσώ, Ὁρλάνδο καὶ Οὐίλσον

— τέλος τὴν 18 Ἰουνίου 1919 ὑπεγράφη ἡ εἰρήνη. Ἡ εἰρήνη τῶν Βερσαλλιῶν ἐπέβαλεν εἰς τοὺς Γερμανοὺς βαρυτάτους ἑδαφικοὺς καὶ οἰκονομικοὺς ὅρους : Ἡ Γερμανία ὑπεχρεώθη νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν Γαλλίαν τὴν Ἀλσατίαν καὶ Λωρραίνην. Μέγα τμήμα τῆς Δυτικῆς Πρωσίας μετὰ τῶν παλαιῶν πολωνικῶν ἐπαρχιῶν ἐδόθησαν εἰς τὸ ἀνασυνιστάμενον πολωνικὸν κράτος. Ἡ Ἀνατολικὴ καὶ ἡ Δυτικὴ Πρωσία ἐχωρίσθησαν διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἡ Πολωνία διέξοδον πρὸς τὴν θάλασσαν. Αἱ ἀποικίαι τῆς ὅλαι διανεμήθησαν μεταξὺ τῶν Συμμάχων.

Βαρυτάτοι ἦσαν οἱ οἰκονομικοὶ ὅροι : Ὑπεχρεώθη νὰ πληρώσῃ τεράστια ποσὰ ὑπὸ τύπον ἐπανορθώσεων τῶν ζημιῶν τοῦ πολέμου καὶ νὰ παραδώσῃ εἰς τοὺς Συμμάχους τὸν ἐμπορικὸν τῆς στόλον καὶ ἀμετρήτους ποσότητας γαιανθράκων, κτηνῶν κλπ.

Πρὸς ἀσφάλειάν των οἱ Σύμμαχοι ἐπέβαλον εἰς τὴν Γερμανίαν νὰ καταργήσῃ τὴν στρατιωτικὴν θητείαν καὶ νὰ περιορίσῃ τὸν στρατὸν τῆς εἰς 100 χιλ. μισθοφόρους.

Ὁ Πρόεδρος Οὐέλσον (1856-1921)

Τέλος ἡ συνθήκη τῶν Βερσαλλιῶν ἴδρυσεν τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν, τῆς ὁποίας ὁ σκοπὸς ἦτο νὰ ἀναπτύξῃ τὴν συνεργασίαν μετὰ τῶν Ἐθνῶν καὶ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς διαιτητικὸν δικαστήριον διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς εἰρήνης καὶ τὸν περιορισμὸν τῶν ἐξοπλισμῶν. Μέλη τῆς Κοινωνίας ἦσαν τὰ κράτη, τὰ ὁποῖα ἀντιπροσωπεύθησαν εἰς τὸ Συνέδριον τῆς εἰρήνης, καὶ τὰ οὐδέτερα ὅσα ἤθελον νὰ εἰσέλθουν εἰς αὐτήν. Ἐδρα τῆς Κοινωνίας ὠρίσθη ἡ Γενεύη τῆς Ἑλβετίας.

ΑΙ ΑΛΛΑΙ ΣΥΝΘΗΚΑΙ

Ἐκαστον τῶν ἐχθρικῶν κρατῶν ὑπεχρεώθη νὰ ὑπογράψῃ χωριστὴν συνθήκην. Διὰ τῆς συνθήκης τοῦ Σαῖν Ζερμαῖν διεμελίσθη ἡ Αὐστρία καὶ περιορίσθη εἰς τὰς καθαρῶς γερμανικὰς ἐπαρχίας, ὑπὸ τὴν ρητὸν ὅρον νὰ μὴ ἐνωθῆ εἰς τὸ μέλλον μετὰ τῆς Γερμανίας. Μέγα μέρος τῶν αὐστριακῶν χωρῶν ἀπετέλεσε τὰ κράτη τῆς Τσεχοσλοβακίας καὶ τῆς Γιουγκοσλαβίας, ἄλλαι πάλιν ἐδόθησαν εἰς τὴν Ἰταλίαν (Τυρόλον, Τεργέστη κλπ.). Ἡ Αὐστρία ὑπεχρεώθη νὰ παραδώσῃ τὸν πολεμικὸν καὶ ἐμπορικὸν στόλον τῆς, τὸν ὅποιον ἔλαβεν ἡ Ἰταλία.

Ἡ συνθήκη τοῦ Τριανόν συνεπλήρωσε τὸν διαμελισμὸν τῆς Ἀψβουργικῆς μοναρχίας. Δι' αὐτῆς διεμελίζετο ἡ Οὐγγαρία, ἡ ὁποία περιορίσθη εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Δουνάβεως καὶ τοῦ Τάις. Σημαντικὰ τμήματα τῆς Οὐγγαρίας παρεχωρήθησαν εἰς τὰ φίλα τῆς Ἀντάντ γειτονικὰ κράτη (Ρουμανίαν, Πολωνίαν, Τσεχοσλοβακίαν, Γιουγκοσλαβίαν).

Ἡ συνθήκη τοῦ Νεϊγὺ ἐκάνονισε τὴν θέσιν τῆς Βουλγαρίας. Ἡ Βουλγαρία ὑπεχρεώθη νὰ παραδώσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰς χώρας μετὰξὺ Ἐβρου καὶ Στρυμόνος. (Δυτ. Θράκην καὶ Ἀνατολ. Μακεδονίαν). Ὁ στρατὸς τῆς περιορίσθη εἰς 20 χιλ.

ΣΥΝΘΗΚΗ ΤΩΝ ΣΕΒΡῶΝ (10 ΑΥΓ. 1920)

Διὰ τῆς συνθήκης τῶν Σεβρῶν ἀπεφασίζετο ὁ διαμελισμὸς τῆς Τουρκίας. Ὁ σουλτᾶνος περιορίζετο εἰς τὰ καθαρῶς τουρκικὰ ἐδάφη: Ἀνατολίαν καὶ Κωνσταντινούπολιν μετὰ τὰ προάστια τῆς. Ἡ Ἑλλὰς ἐλάμβανε τὴν Ἀνατολικὴν Θράκην μετὰ τῆς Καλλιπόλεως μέχρι τῆς γραμμῆς τῆς Τσατάλτζας καὶ τὴν περιοχὴν τῆς Σμύρνης. Ἡ Γαλλία ἔλαβε τὴν ἐπικυριαρχίαν τῆς Συρίας καὶ μέρους τῆς Κιλικίας (βιλαέτι Ἀδάων) ἡ Ἀγγλία τῆς Μεσοποταμίας (Ἰράκ, πετρελαιοπηγαὶ Μουσοῦλης) καὶ τῆς Παλαιστίνης καὶ τὴν προστασίαν τοῦ νεοδρυθέντος Κράτους τῆς Ἀραβίας (Βασίλειον Χετζάζ).
1920 ἡ Ἰταλία ὡς σφαῖραν ἐπιρροῆς τὴν παραλίαν ἀπὸ τοῦ Ἀδριατικοῦ μέχρι τῆς Ἀτταλείας (ἀπέναντι τῆς Ρόδου, ὅπισθεν τῆς Ἑλληνικῆς ζώνης τῆς Σμύρνης). Ἡ Τουρκία, ἀπὸ 1.790.000 τετρ. χιλιομ. καὶ 24 ἑκατ. κατοίκους, περιορίσθη εἰς 170 χιλ. τετρ. χιλιομ. καὶ 10 ἑκατ. κατοίκους.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΤΟ 1919

Ἡ Κωνσταντινούπολις καὶ τὰ Στενὰ ὠρίσθη νὰ κατέχωνται ὑπὸ Συμμαχικοῦ στρατοῦ, Διεθνῆς δὲ Ἐπιτροπῆ νὰ ἔχῃ τὴν διοίκησιν τῶν οὐδετεροποιηθέντων Στενῶν. Ἡ Τουρκία ἐτέθη ὑπὸ στρατιωτικὸν καὶ οἰκονομικὸν ἔλεγχον, ὑπεχρέωθη νὰ καταργήσῃ τὴν στρατιωτικὴν θητείαν, νὰ περιορίσῃ τὸν στρατὸν τῆς εἰς 50 χιλ. καὶ δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ διατηρῇ πολεμικὰ πλοῖα καὶ ἀεροπλάνα. Ἔθεσεν ὑπὸ διεθνῆ ἐποπτείαν τοὺς λιμένας, τὴν ποταμοπλοΐαν καὶ τοὺς σιδηροδρόμους τῆς καὶ ὑπεχρέωθη νὰ ἀποζημιώσῃ τὰς καταστροφὰς τοῦ πολέμου.

Καθ' ἣν στιγμὴν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Τουρκικῆς κυβερνήσεως Κωνσταντινουπόλεως ἔθετον τὴν ὑπογραφὴν των εἰς τὴν συνθήκην, εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν (Ἀγκυραν) εἶχε σχηματισθῆ ἔθνικιστικὴ μερὶς ὑπὸ τὸν ἀξιωματικὸν Μουσταφᾶ Κεμάλ, ἡ ὁποία ἀπέκρουσε τὴν συνθήκην καὶ ἔλαβε τὰ ὄπλα, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς.

Ἡ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ – ΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

Ἡ συνθήκη τῶν Σεβρῶν (10 Αὐγούστου 1920) ἐφάνη ὅτι ἀντήμειβε τοὺς ἑλληνικοὺς ἀγῶνας. Ἑλληνικὸς στρατὸς κατέλαβε τὰ ἐπιδικασθέντα ἐδάφη ἀλλ' ἔμενε πάντοτε εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν ἡ τουρκικὴ ἀντίστασις, ἡ ὁποία δὲν εἶχε συντριβῆ ὀλοσχερῶς. Οἱ Τοῦρκοι ἐθνικισταὶ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Μουσταφᾶ Κεμάλ, δραστηρίου ἀξιωματικοῦ διακριθέντος εἰς τὰς μάχας τῆς Καλλιπόλεως ἐναντίον τῶν Ἀγγλογάλλων, ἐσχμάτισαν κυβέρνησιν, ἀπεκήρυξαν τὸν σουλτᾶνον καὶ τὴν κυβέρνησιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὠργάνωσαν τὴν ἐθνικὴν ἄμυναν. Ἡ θέσις τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἐγένετο δυσχερεστάτη

1922 ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἕως ὅτου αἱ ἐπιχειρήσεις κατέληξαν εἰς θλιβερὰν ἀποτυχίαν. Γάλλοι καὶ Ρῶσοι ὑπεστήριξαν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως τοὺς Τούρκους, ἐνῶ οἱ Ἀγγλοὶ οὐδεμίαν οἰκονομικὴν ἢ στρατιωτικὴν βοήθειαν παρέσχον εἰς τοὺς Ἕλληνας. Ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς ἠναγκάσθη νὰ ἐκκενώσῃ τὴν Μ. Ἀσίαν (Αὐγούστος 1922). Τραγικὴ ἦτο κυρίως ἡ τύχη τῶν ἐντοπίων Ἑλλήνων.

Ἡ Συνθήκη τῆς Λωζάνης (14 Ἰουλίου 1923) ἔδωκεν εἰς τοὺς Τούρκους τὴν Μ. Ἀσίαν καὶ τὴν Θράκην μέχρι τοῦ Ἐβρου καθὼς καὶ τὰς νήσους Ἴμβρον καὶ Τένεδον. Οἱ Τοῦρκοι ἐκτὸς αὐτῶν ἐπέτυχον τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν πληθυσμῶν. Ἦρchiσε τότε μεγάλη μετανάστευσις ὑπὲρ τὸ Αἰγαῖον. Περὶ τὸ

1 1/2 ἑκατομ. Ἑλληγες ἐγκατέλειψαν τὰς ἐστίας των καὶ ἤλθον νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Ἑλληνισμὸς ἐξερριζώθη ἀπὸ τὴν Μ. Ἀσίαν καὶ τὴν Ἀνατολικὴν Θράκην, ἀπὸ τὰς χώρας δηλαδὴ εἰς τὰς ὁποίας εἶχε ζῆσει ἐπὶ χιλιετηρίδας καὶ εἶχε δημιουργήσει μεγάλας καὶ πλουσίας πόλεις μὲ ὑψηλὸν πολιτισμὸν.

Ἡ μετανάστευσις τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ καὶ ἡ ἐγκατάστασις του εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα ἐδημιούργησαν τεραστίας δυσκολίας, τὰς ὁποίας τὸ Ἔθνος κατώρθωσε νὰ ὑπερνικήσῃ κατὰ τρόπον συγκινητικόν.

Εἰς τὸν σκληρῶς δοκιμασθέντα ἑλληνικὸν λαὸν ἐδόθη ἡ οικονομικὴ ἀρωγὴ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν καὶ ἡ Ἑλλάς κατώρθωσε μὲ τὰ λεγόμενα προσφυγικὰ δάνεια νὰ ἐγκαταστήσῃ τοὺς πρόσφυγας μόνιμους εἰς διάφορα μέρη, καὶ ἰδίως εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ἡ Ἑλλάς, ἡ ὁποία ἐκ τῶν τελευταίων εἰσῆλθεν εἰς τὸν πόλεμον, ὑπέστη τὴν μεγαλυτέραν σχετικῶς πρὸς τὸν πληθυσμὸν τῆς καταστροφῆν. Ἐν τούτοις τὸ ἀνεπανόρθωτον τοῦτο κακὸν εἶχε τὴν καλὴν συνέπειαν ὅτι οἱ διεσπαρμένοι Ἑλληγες συνεχεντρώθησαν εἰς κράτος ἐνιαῖον καὶ ὁμοιογενές.

ΠΡΟΣ ΝΕΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Ἡ μεταπολεμικὴ περίοδος δὲν ὑπῆρξεν, ὅπως ἤλπισαν οἱ ἐργάται τῶν συνθηκῶν, εἰρηνικὴ. Εὐθύς ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς τῶν συνθηκῶν ἀνεφύησαν μέγαρα καὶ δυσχερέστατα ζητήματα, ἰδίως οικονομικά, τῶν ὁποίων ἡ διευθέτησις ἦτο δυσκολωτάτη. Κατεβλήθησαν προσπάθεια ὑπὸ τῶν εἰρηνοφίλων, οἱ ὅποιοι εἶχον ἰδίους ὄμμασιν ἀντιληφθῆ τὴν φρίκην τοῦ πολέμου, νὰ διευθετήσουν τὰς διαφορὰς αὐτάς, ἀλλ' αἱ λύσεις ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πλατωνικαὶ καὶ ἐλάχιστα πρακτικά. Τὰ δύο μέγαρα κράτη τῆς Εὐρώπης, ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἰταλία, ἐζήρχοντο ἠδικημένα ἀπὸ τὸν πόλεμον καὶ ἐπεζήτησαν μὲ πάντα τρόπον νὰ ἐπανορθώσουν τὴν ἀδικίαν, ἀλλ' εὗρισκον ἀντιμετώπους τοὺς Συμμάχους. Μετὰ πολλὰς ὀξυτάτας κρίσεις, τὰς ὁποίας διῆλθεν ἡ εἰρήνη ἀπὸ τοῦ 1920 - 1939, ἡ ἀνθρωπότης τὸ 1939 ὠδηγήθη εἰς νέον πόλεμον, ἀσυγκρίτως φρικωδέστερον τοῦ προηγουμένου, τοῦ ὁποίου τὴν ἱστορίαν θὰ ἀναλάβῃ νὰ γράψῃ ὁ ἱστορικὸς τοῦ μέλλοντος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ — ΓΡΑΜΜΑΤΑ — ΤΕΧΝΑΙ ΤΟΝ 19ον ΚΑΙ 20όν ΑΙΩΝΑ

ΓΕΝΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Τόν 19ον αιώνα προήχθησαν σημαντικῶς αἱ Φυσικαὶ ἐπιστῆμαι καὶ διὰ τῆς χρησιμοποίησεως τῶν πορισμάτων αὐτῶν, ἰδίως τῶν περὶ ἀτμοῦ καὶ ἠλεκτρισμοῦ, ἔλαβε κολοσσιαίαν ἀνάπτυξιν ἡ βιομηχανία καὶ ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ἠλλαξε ριζικῶς.

Παραλλήλως πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν Φυσικῶν ἐπιστημῶν διεδόθη εὐρύτερον ἡ παιδεία καὶ ἠῤῥήθη ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἐδεικνυον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν Λογοτεχνίαν καὶ τὴν Τέχνην. Τοῦτο ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ δημιουργηθοῦν νέοι καὶ εὐνοϊκώτεροι ὅροι διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν παραγωγὴν.

Εἰς τὴν λογοτεχνίαν, τὴν τέχνην καὶ γενικῶς εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν τοῦ 19ου αἰῶνος ἐπεκράτησε κατ' ἀρχὰς ὁ Ρομαντισμὸς, δηλ. ἡ κυριαρχία τοῦ συναίσθηματος καὶ τῆς φαντασίας καὶ ἡ ὁρμὴ πρὸς ἐλευθέραν ἔκφρασιν καὶ πρωτοτυπίαν. Περὶ τὰ μέσα τοῦ αἰῶνος ἐξεδηλώθη ἀντίθεσις κατὰ τοῦ Ρομαντισμοῦ καὶ ἐπεκρέτησεν ὁ Ρεαλισμὸς, τάσις δηλ. πρὸς ἀπεικόνισιν τῶν πραγμάτων ὅχι ὅπως τὰ ἐπεξεργάζεται τὸ συναίσθημα καὶ ἡ φαντασία, ἀλλὰ ὅπως εἶναι εἰς τὴν πραγματικότητα. Κατὰ τὸ τέλος ὅμως τοῦ αἰῶνος παρετηρήθη ἐπιστροφή εἰς τὸ συναίσθημα καὶ εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ ὁρμεφυτοῦ. Τοῦτο ὠνόμασαν Νεορομαντισμόν.

I. ΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ ΤΩΝ ΦΥΣΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Αἱ ἐπιστῆμαι ἐσημείωσαν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 19ου καὶ τοῦ 20οῦ αἰῶνος ἀνάπτυξιν διαρκῶς αὐξανομένην καὶ ταχυνομένην. Οἱ σοφοὶ διεμόρφωσαν αὐστηράς μεθόδους, διὰ τῶν ὁποίων προήχθησαν εἰς βαθμὸν ἀξιοθαύμαστον αἱ περὶ τῆς φύσεως γνώσεις τοῦ ἀνθρώπου.

Αἱ Μαθηματικαὶ ἐπιστημαί, καλλιεργηθεῖσαι μὲ ἀγάπην καὶ ἐπιμέλειαν ἀπὸ τῆς Ἀναγεννήσεως δὲν ἔπαυσαν νὰ προοδεύουν καὶ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην. Ἡ δὲ ἐφαρμογὴ τῶν μεθόδων τούτων εἰς τὰς Φυσικὰς ἐπιστήμας ἀπεδείχθη ἐξαιρετικῶς ἀποδοτικὴ.

Ὁ 19ος αἰὼν καὶ ὁ 20ὸς εἶναι αἰῶνες κατ' ἐξοχὴν τῶν Φυσικῶν ἐπιστημῶν. Ἡ Ἀστρονομία, ἡ Φυσικὴ, ἡ Χημεία, ἡ Βιολογία ἐσημείωσαν πλουσίαν καὶ πολυμερῆ ἀνάπτυξιν.

Ἀπὸ τοῦ 1830 ἀνεπτύχθη ἰδίως ἡ Βιολογία. Ἐμελετήθη ἀφ' ἑνὸς ὁ κόσμος τῶν μικροσκοπικῶν ζώων, ἀφ' ἑτέρου προήχθη ἡ Ἀνατομία καὶ ἡ Φυσιολογία. Ὁ Ἄγγλος φυσιολόγος **Κάρολος Δάρβιν** (Darwin, 1809 - 1882) μετὰ πολλὰς μελέτας καὶ παρατηρήσεις ἔφθασεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ σημερινὰ ζωικὰ γένη ἐσχηματίσθησαν διὰ βραδείας ἐξελίξεως (ἐvolution). Οἱ ὄργανισμοὶ δηλαδὴ ἕνεκα ἐξωτερικῶν ἐπιδράσεων ὑφίστανται ἀλλοιώσεις, αἱ ὁποῖαι μεταδίδονται καὶ μονιμοποιοῦνται διὰ τῆς κληρονομίας. Κυριωτάτη ἐξωτερικὴ ἀφορμὴ διὰ τὴν ἀλλοίωσιν εἶναι ἡ προσαρμογὴ πρὸς τὸ περιβάλλον. Διατηροῦνται δηλαδὴ ὅσοι ὄργανισμοὶ ἔχουν τὴν ἰκανότητα νὰ προσαρμοζῶνται πρὸς τὰς συνθήκας τοῦ περιβάλλοντος, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐξαφανίζονται. Τὴν θεωρίαν ταύτην ἐξέθεσεν εἰς τὸ ὄνομαστὸν σύγγραμμά του περὶ γενέσεως τῶν εἰδῶν (1859).

Τὴν ἔννοιαν τῆς ἐξελίξεως ηὔρυνε καὶ ἐδοκίμασε νὰ ἐφαρμόσῃ εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ἠθικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου ὁ Ἄγγλος φιλόσοφος **Σπένσερ** (Spencer 1820 - 1904), πὺ ὑπεστήριξεν ὅτι αὕτη εἶναι νόμος, ὁ ὁποῖος διέπει τὸ σύμπαν. Ἡ ἔννοια τῆς ἐξελίξεως ἔγινε μίαν ἐκ τῶν θεμελιωδῶν δοξασιῶν τοῦ αἰῶνος.

ΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΑΙ

Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν πορισμάτων τῶν Φυσικῶν ἐπιστημῶν ἔφερε πραγματικὴν ἀναστάτῳσιν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν εἶναι δυνατὸν ἐδῶ νὰ περιγράψωμεν τὴν μεγαλειώδη πορείαν τῶν ἐφαρμογῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνεπτύξαν κολοσσιαίως τὴν βιομηχανίαν, ἐτελειοποίησαν τὰ μέσα συγκοινωνίας καὶ ἐδημιούργησαν τὰς νεωτέρας μεγαλοπόλεις.

Ἡ πρόοδος τῶν ἐφευρέσεων ἐχώρησε μὲ βραδύτερον ρυθμὸν κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ 19ου αἰῶνος (χρῆσις ἀτμοῦ — ἀτμό-

πλοια καὶ σιδηρόδρομοι — καὶ ἠλεκτρισμοῦ — τηλέγραφος, φωτισμός, κινητήριος δύναμις —), ἐπεταχύνθη δὲ ἰδίως πρὸς τὸ τέλος τοῦ 19ου καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 20οῦ αἰῶνος (τηλέφωνον 1875, ἀσύρματος τηλέγραφος — Μαρκόνι 1897 — , ἠλεκτρικοὶ τροχιόδρομοι, ἀεροπλάνον, ραδιόφωνον κτλ.).

Φ Ι Λ Ο Σ Ο Φ Ι Α

Ἀμέσως μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Ναπολέοντος ἐκυριάρχησεν ἡ φιλοσοφία τοῦ γερμανοῦ **Χέγκελ** (Hegel, 1770 - 1831). Κατ' αὐτὸν ἡ οὐσία τοῦ κόσμου εἶναι πνευματική. Δημιουργήματα τοῦ παγκοσμίου πνεύματος εἶναι ἡ θρησκεία, ἡ τέχνη, ἡ φιλοσοφία κτλ. αἱ ὁποῖαι ἀναπτύσσονται κατὰ λογικὴν σειράν. Ὁ Χέγκελ ἐπέδρασεν ἰδίως διὰ τῆς περὶ τοῦ κράτους θεωρίας, κατὰ τὴν ὁποίαν τελειωτικὸς σκοπὸς τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι τὸ κράτος. Χάριν αὐτοῦ θυσιάζεται τὸ ἄτομον, νομίζον ὅτι ὑπηρετεῖ τὰ ἴδια συμφέροντα. Ἡ ὑπεροχὴ τῶν ἐθνῶν φανερώνεται διὰ τῆς ὑλικῆς ἰσχύος, ἡ ὁποία δίδει εἰς αὐτὰ τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῆς ζωῆς.

Ἐνῶ ἡ φιλοσοφία τοῦ Χέγκελ ἐνέπνεε τὴν νίκην καὶ τὴν ἐπικράτησιν, εἰς τὰς πλατυτέρας μάζας ἐπεκράτει κατὰ τὰς πρώτας δεκαετίας τοῦ 19ου αἰῶνος ἀπογοήτευσις καὶ βαθεῖα ἀπαισιοδοξία, τῆς ὁποίας ἐρμηνευτὴς ἔγινεν ὁ **Σοπενχάουερ** (Schopenhauer, 1788 - 1860) εἰς τὸ ἔργον του : « Ὁ κόσμος ὡς βούλησις καὶ παράστασις » (1837). Κατὰ τὸν Σοπενχάουερ « πᾶσα προσπάθεια εἶναι πόνος καὶ θλίψις, ἄρα καὶ ἡ ζωὴ, ἡ ὁποία εἶναι διαρκὴς προσπάθεια. Μόνη ἀπαλλαγὴ εἶναι νὰ νεκρώσωμεν τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ζωῆς καὶ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ἰδανικὴν κατάστασιν τῆς νιρβάνα (ἀνυπαρξίας), τὴν ὁποίαν εἶχεν ὄνειρευθῆ ὁ Βούδδας ».

Τὰ συστήματα αὐτὰ ἀντιπροσωπεύουν εἰς τὴν φιλοσοφίαν τὸν Ρομαντισμόν. Ἡ πρόοδος ὅμως τῶν ἐπιστημῶν καὶ ὁ θρίαμβος τῶν μεθόδων αὐτῶν ἔφεραν ἰσχυρὸν κλονισμόν εἰς τὰ συστήματα αὐτά, ὥστε γενικῶς εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν διανόησιν ἐπεβλήθη τὸ ἐπιστημονικὸν πνεῦμα : ἡ ἀνάγκη δηλαδή οἱ φιλόσοφοι νὰ στηριχθῶν εἰς αὐστηρῶς ἐξηκριβωμένα γεγονότα.

Τὴν ἀντίληψιν αὐτὴν καὶ συγχρόνως τὴν καταδίκην τῆς παλαιᾶς μεταφυσικῆς ἐξήγγειλεν ὁ Γάλλος φιλόσοφος **Αὐγουστίνος Κόντ** (Auguste Conte, 1798 - 1857) εἰς τὸ ἔργον του « Μαθήματα

Θετικῆς Φιλοσοφίας » (1830 - 1842), διδάξας ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη διά-
νοια διέρχεται τρεῖς καταστάσεις : τὴν *θηρησκευτικὴν*, τὴν *μεταφυσικὴν*
καὶ τὴν *ἐπιστημονικὴν* ἢ *θετικὴν*. Ἡ ἀνθρωπότης διῆλθεν ἤδη τὰς δύο
πρώτας καταστάσεις καὶ εὐρίσκεται τώρα εἰς τὴν θετικὴν. Τὰ προβλή-
ματα περὶ τῆς προελεύσεως καὶ τῆς συστάσεως τοῦ κόσμου θὰ λυθοῦν
διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων, αἱ ὁποῖαι σκοπὸν
ἔχουν νὰ προβλέπουν τὰ φαινόμενα καὶ νὰ ἀποκτήσουν ἐξουσίαν ἐπ' αὐτῶν.

ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀντιλήψεων αὐτῶν ἐπεκράτησε τάσις ὀνο-
μασθεῖσα ἐπιστημονισμὸς (scientisme) καὶ ἡ θετικὴ φιλο-
σοφία ἐπεβλήθη εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Εἰς
πολλοὺς μάλιστα ἐκπροσώπους τῆς θετικῆς φιλοσοφίας ἐπροχώρησεν
αὕτη εἰς φυσιοκρατικὴν καὶ ὕλιστικὴν τάσιν (natu-
ralismus, materialismus), τὴν πίστιν δηλαδὴ ὅτι καὶ τὰ πνευματικὰ
φαινόμενα ἔχουν φυσικὰς ἀφορμάς.

Τὰ ἀπόψεις αὐτὰς ἀντιπροσωπεύουν μὲ πολυμάθειαν καὶ λογοτε-
χνικὸν χάρισμα οἱ δύο ἐξαίρετοι Γάλλοι συγγραφεῖς **Ἐρνέστ Ρενὰν**
(Ernest Renan, 1823 - 1892) καὶ **Ἱππολύτ Ταιν** (Hippolyte
Tain, 1828 - 1893), τῶν ὁποίων ἡ ἐπίδρασις ἐπλήρωσε τὸ δεύτερον
ἡμισυ τοῦ 19ου αἰῶνος. Ὁ Ρενὰν ἀπὸ τοῦ 1848 ἤδη, 25 ἐτῶν, εἶχε
γράψει τὸ βιβλίον του : τὸ μέλλον τῆς ἐπιστήμης (L'
avenir de la science), διὰ νὰ διακηρύξῃ τὴν πίστιν του εἰς τὴν ἐπι-
στήμην· ὁ δὲ Ταιν ἐπεχείρησε νὰ ἐφαρμόσῃ εἰς τὰς ἠθικὰς λεγομένας
ἐπιστήμας τὰς αὐστηρὰς μεθόδους τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν.

Πρὸς τὸ τέλος ὅμως τοῦ αἰῶνος ἤρχισε νὰ γίνεταί ἀντίδρασις εἰς
τὰς ἐπιστημονικὰς καὶ φυσιοκρατικὰς αὐτὰς ἀντιλήψεις ὑποστηριζο-
μένη ἀπὸ τὰς κριτικὰς μελέτας αὐτῶν τῶν ἐπιστημόνων, ὅπως π.χ. τοῦ
μαθηματικοῦ **Πουανκαρέ** (Poincaré) διὰ τοῦ ἔργου του « ἀξία
τῆς ἐπιστήμης » (Valeur de la science) (1906). Οὗτοι
παρεδέχοντο μὲν τὴν πρακτικὴν ἀξίαν τῆς ἐπιστήμης, ἀλλ' ἤθελον νὰ
διακρίνουν τὴν ἐπιστημονικὴν γνῶσιν ἀπὸ τὴν μεταφυσικὴν καὶ νὰ ὑπο-
γραμμίσουν τὴν σημασίαν τῆς τελευταίας.

Ὁ Ἀμερικανὸς φιλόσοφος **Τζέιμς** (James, 1842 - 1910) ἐδί-
δαξεν ὅτι ἡ ἀλήθεια δὲν εἶναι τι τὸ ἀπόλυτον ἀλλὰ πᾶν ὅ,τι ὠφελεῖ καὶ
προάγει τὴν ζωὴν, καὶ ἡ ἐπιστήμη εἶναι ὄργανον ἐπιτήδειον πρὸς δρᾶσιν
καὶ παραγωγὴν. Τὴν ἀντιλήψιν αὐτὴν ὀνομάζει Πραγματισμὸν
Pragmatismus.

Ἐποκλήρωνων τὰς ἀντιλήψεις αὐτὰς ὁ **Μπέρξον** (Bergson; 1859 - 1941) διδάσκει ὅτι ἡ ἐπιστήμη, ὡς κατασκευάσμα τῆς διανοίας, εἶναι ἀνίκανος νὰ συλλάβῃ τὴν πραγματικότητα, τῆς ὁποίας ἡ οὐσία εἶναι διάρκεια, κίνησις, ροή. Μόνον διὰ τῆς ἀμέσου ψυχικῆς ἐπικοινωνίας, διὰ τῆς ἐνοράσεως, ἀποκτῶμεν βαθυτέραν γνῶσιν τῶν πραγμάτων.

Τὰς ἐλκυστικὰς διὰ πολλοὺς ἀντιλήψεις αὐτὰς, τὸν ἀντιεπιστημονισμόν (antiscientisme), ὅπως τὰς ὀνομάζουσαν μετεχειρίσθησαν πολλοί, διὰ νὰ κλονίσουν τὸ κύρος τῆς ἐπιστήμης.

Ἐλίγον προγενέστερος — ζήσας κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὀρμῆς τῆς Γερμανίας πρὸς οἰκονομικὴν ἐπικράτησιν — ὁ **Φρειδερίκος Νίτσε** Nietzsche 1844 - 1900) — αἰσθητικὸς μᾶλλον καὶ τραφεὶς μὲ τὴν κλασσικὴν φιλοσοφίαν — ἠσχολήθη κυρίως ἐπὶ τῆς ἱστορίας καὶ τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς δράσεως τοῦ ἀνθρώπου. Εἰς τὸ νεανικόν του ἔργον ἡ γέννησις τῆς τραγωδίας ἐκ τοῦ πνεύματος τῆς μουσικῆς ἐδίδαξεν ὅτι ἡ ἔκφρασις τῆς ὑπερτάτης ἀληθείας εὐρίσκειται εἰς τὴν μουσικὴν τραγωδίαν τῶν Ἑλλήνων. Γοητευθεὶς βραδύτερον ἀπὸ τὰς ἐπιτυχίας τῆς Φυσικῆς ἐπιστήμης, ἐξεθείασε τὴν ἐξελικτικὴν θεωρίαν καὶ ἐκήρυξεν ἀριστοκρατικὴν ἠθικὴν : ὅτι δηλαδὴ τὸ ἀνθρώπινον γένος θὰ τελειοποιηθῆ, ἂν ὁ ἰσχυρὸς ἄνθρωπος, ὁ εὐπατρίδης, ἐπικρατήσῃ, ὑπηρετῶν τὰς ὀρέξεις του καὶ συντρίβων τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἀνικάνους. Αὐτὸ εἶναι τὸ νόημα τοῦ περιφήμου του ἔπους Ζαρατούστρα.

II. Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΟΡΩΝ ΤΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

Τὸν 19ον αἰῶνα τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν ἐπολλαπλασιάσθη καὶ ἡ καλυτέρα ὀργάνωσις τοῦ τύπου καὶ τοῦ βιβλιοπωρίου ἐβοήθησε τὴν εὐρυτέραν διάδοσιν τῶν προϊόντων τῆς λογοτεχνίας. Ἡ ὑξήθη ἐπίσης ὁ ἀριθμὸς τῶν συχαζόντων εἰς τὰ θέατρα καὶ ἐδημιουργήθη ἰδιαιτέρα τάξις θεατρικῶν συγγραφέων. Ἐθεσπίσθησαν δὲ νόμοι ἀσφαλίζοντες τὰ συγγραφικὰ δικαιώματα καὶ γενικῶς τὴν πνευματικὴν ἰδιοκτησίαν.

Τοιοιούτοῦπως ἡ συγγραφικὴ ἐργασία ἔγινε μέσον βιοπορισμοῦ καὶ πολλοὶ τῶν διακεκριμένων συγγραφέων ἐξησφάλισαν μεγάλα κέρδη. Τὸ ἴδιον ἔγινεν, εἰς μεγαλυτέραν μάλιστα κλίμακα διὰ τοὺς καλ-

λιτέχνας, τοὺς ζωγράφους, τοὺς γλύπτας, τοὺς μουσικοὺς κτλ. Τοῦτο ἐξεσηφάλισεν εἰς τοὺς συγγραφεῖς καὶ εἰς τοὺς καλλιτέχνας καλυτέρους ὅρους ἐργασίας καὶ παραγωγῆς, ἐξύψωσε τὴν κοινωνικὴν θέσιν των καὶ ἐπέτρεψε νὰ σκέπτονται καὶ νὰ ἐκφράζονται ἐλευθερώτερον.

Η ΡΟΜΑΝΤΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Αἱ ἀναστατώσεις τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ τῶν Ναπολεοντείων πολέμων ἐνίσχυσαν τὴν λυρικὴν διάθεσιν τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ συναισθηματικὸν καὶ ἡ φαντασία ἐκυριάρχησαν ἐπὶ τοῦ λογικοῦ, ἀνεπτύχθη ὁ ἀτομισμὸς καὶ ἐπεκράτησεν ἡ ἀγάπη τοῦ σκοτεινοῦ καὶ τοῦ μυστηριώδους, ἀντιθέτως πρὸς τὴν ὀρθολογιστικὴν τάσιν τοῦ 18ου αἰῶνος. Οἱ συγγραφεῖς ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην νὰ ἀπαλλαγῶν ἀπὸ τοὺς κανόνας τῆς κλασσικῆς λεγομένης λογοτεχνίας καὶ νὰ ζητήσουν νέους τύπους τοῦ ὄραϊοῦ. Συγχρόνως τὸ ἀφυπνισθὲν ἔθνικὸν συναισθηματῶν λαῶν ἔστρεψε τοὺς συγγραφεῖς εἰς τὸ παρελθὸν τοῦ ἰδίου ἔθνους. Διὰ τοῦτο ἔγινε ζωηρὰ ἡ ἀντίδρασις κατὰ τῆς κλασσιζούσης λογοτεχνίας τῆς Γαλλίας, οἱ ἀρχαῖοι ἔπαυσαν νὰ θεωροῦνται ἀλάνθαστα πρότυπα καὶ ἡ προσοχὴ ἐστράφη εἰς τοὺς μέσους χρόνους, ἀπέκτησεν ἐκτίμησιν ὁ Γοτθικὸς ρυθμὸς καὶ ἐκυριάρχησεν ὁ Σαίξπηρ, ὁ ὁποῖος ἔγινε τὸ ἰδανικὸν τῶν ποιητῶν διὰ τὴν φυσικὴν ὀρμητικότητα καὶ τὴν πρωτοτυπίαν τῆς ἐμπνεύσεως. Τὴν τάσιν αὐτὴν ὠνόμασαν Ρομαντισμὸν καὶ τὴν πλουσίαν λογοτεχνίαν, ἡ ὁποία ἐγεννήθη ἀπ' αὐτὴν, Ρομαντικὴν λογοτεχνίαν.

Ἡ ρομαντικὴ διάθεσις ἐξεδηλώθη πρῶτον εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Δύο μεγάλοι ποιηταὶ εἶναι οἱ κυριώτεροι ἀντιπρόσωποι τοῦ ρομαντισμοῦ εἰς τὴν Ἀγγλίαν : ὁ Βύρων καὶ ὁ Σέλλεϋ. Ἡ ἀνήσυχος φύσις τοῦ λόρδου Βύρωνος (Byron, πρῶφ. Μπαίρον, 1788 - 1824) ἐφανερῶθη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 19ου αἰῶνος. Ὁ Βύρων εἰς τὰ φλογώδη καὶ πλήρη φαντασίας ποιήματά του ἐξέχυσε τὸν πόνον τῆς ἀνικανοποιήτου ψυχῆς του. Τὰ ὀνομαστότερα ἐξ αὐτῶν εἶναι ὁ Τσάιλντ Χάροντλ (Child Harold), ὁ Γκιαβούρ, ὁ Μάνφρεδ καὶ τὸ εὐρὸ σατιρικὸν ποίημα Δὸν Ζουάν (Don Juan). Φύσις ἐξαιρετικὴ ἦτο ἐπίσης ὁ σύγχρονός του Σέλλεϋ (Selley, 1792 - 1822). Μολονότι ἀπέθανε τριάκοντα ἔτων, ἔδωκεν ὑπέροχα λυρικά τεμάχια. (Ἡ ἐξέγερσις τοῦ Ἰλσάμ, Προμηθεὺς λυόμενος).

Ὁ ρομαντισμὸς ἀνεγέννησε τὴν γαλλικὴν λογοτεχνίαν. Ὁ εἰσηγητὴς

τῆς νέας τεχνοτροπίας εἰς τὴν Γαλλίαν εἶναι ὁ **Σατωμπριάν** (Chateaubrian, 1768 - 1848). Τὸ περιφημότερον ἔργον τοῦ Σατωμπριάν εἶναι τὸ **Πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ** (Génie du Christianisme, 1802), διὰ τοῦ ὁποίου διεκήρυξεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ζητήσωμεν τὴν ποίησιν εἰς τὴν εἰδωλολατρικὴν ἀρχαιότητα, ἀλλ' εἰς τὸν χριστιανικὸν μαισαίωνα, καθόσον αἱ διηγήσεις τῆς χριστιανικῆς θρησκείας παρέχουν εἰς τὸν καλλιτέχνην ὑλικὸν ἀνώτερον τῆς ἀρχαίας μυθολογίας. Ὁ Σατωμπριάν εἶναι ὑπέροχος πεζογράφος. Τὸ ὕφος του διακρίνεται διὰ τὸν πλούσιον χρωματισμὸν καὶ τὴν μουσικότητα.

Τὸ 1820 ἐφάνη ἡ πρώτη ποιητικὴ συλλογὴ τῆς νέας σχολῆς, αἱ **ποιητικαὶ μελέται** (Méditations Poétiques) τοῦ **Λαμαρτίνου** (Lamartine, 1790 - 1869). Τὰ σκῆπτρα ὅμως τῆς ρομαντικῆς ποιήσεως ἔλαβεν ὁ περίφημος **Βίκτωρ Οὐγκὼ** (Victor Hugo, 1802 - 1885), ὁ ὁποῖος μεταξὺ τῆς κολοσσιαίας παραγωγῆς του ἔδωκε τινα ἐκ τῶν ἀρίστων ποιημάτων τῆς γαλλικῆς λογοτεχνίας. Δὲν εἶχε τὴν εὐαισθησίαν τοῦ Λαμαρτίνου, ἀλλὰ ἡ φαντασία του ἦτο μεγαλειώδης καὶ ἐδημιούργησεν ὕφος ἀτομικόν, πλήρες χρωμάτων καὶ εἰκόνων καὶ ἀνδροπρεποῦς μελωδίας. Τὰ νεανικά του ἔργα **Φύλλα τοῦ φθινοπώρου** (feuilles d'automne), **Ἄκτινες καὶ σκιαι** (rayons et ombres) κλπ. περιέχουν λυρικὴν συγκίνησιν. Εἰς τὴν ὠριμότητά του ἔδωκε ποιήματα φιλοσοφικοῦ βάθους (contemplations), ἐνῶ τὸ μυθιστόρημά του **Παναγία τῶν Παρισίων** (Notre Dame de Paris) ζητεῖ νὰ ἀναπαραστήσῃ τοὺς μέσους χρόνους καὶ εἶναι ὕμνος εἰς τὸν Γοτθικὸν ρυθμὸν. Κολοσσιαίαν δὲ δημοτικότητα ἀπέκτησε τὸ μυθιστόρημα οἱ **Ἄθλιοι** (Les Misérables), τὸ ὁποῖον ἐνεπνεύσθη ἐκ τῆς χριστιανικῆς συμπαθείας πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἀποκλήρους.

Ἀπὸ τοῦ 1830 ἐμφανίζεται ἡ νέα γενεὰ ρομαντικῶν, τῆς ὁποίας κυριώτατοι ἀντιπρόσωποι εἶναι ὁ **Ἄλφρεδ δὲ Μυσέ** (Alfred de Musset, 1810 - 1857) καὶ ὁ **Θεόφιλος Γκωτιέ** (Théophile Gautier, 1811 - 1873). Ὁ Μυσέ ἦτο λεπτὴ φύσις καὶ τὰ ποιήματά τῆς συλλογῆς Poesjes nouvelles περιέχουν μερικὰ ἀπὸ τὰ εὐγενέστερα ποιήματα τῆς Γαλλίας.

Συγχρόνως ἀνεπτύχθη ὁ πεζὸς λόγος καὶ ἐδημιουργήθη τὸ γαλλικὸν μυθιστόρημα. Ἡ **Γεωργία Σάνδη** (Georgie Sand, 1804 - 1876) εἶναι ἡ ἀξιολογωτέρα ἀντιπρόσωπος τοῦ ρομαντικοῦ μυθιστο-

ρήματος, ἐνῶ ὁ **Ἀλέξανδρος Δουμᾶς** (Dumas) πατὴρ ἔγραψε τὰ περίφημα μυθιστορήματά του· ὅπως τοὺς « Τρεῖς σωματοφύλακας », τὸν « Κόμητα Μοντεχρῆστον », τὸν « Ὑποκόμητα τῆς Βραζελόνης » κλπ. Τούναντιον ὁ **Μπαλζὰκ** (Honoré de Balzac, 1799 — 1850) διὰ τῆς κλίσεώς του εἰς τὴν ψυχολογικὴν ἀνάλυσιν καὶ διὰ τῆς συλλήψεως τῆς ἀνθρωπίνης κομωδίας ἤνοιγε νέας ὁδοὺς.

Ὁ Ρομαντισμὸς διὰ τῆς ἀγάπης, τὴν ὁποίαν εἶχε πρὸς τὸ παρελθόν, ὠφέλησε τὰς ἱστορικὰς μελέτας. Οἱ ρομαντικοὶ ἱστορικοὶ ἤθελον νὰ ἀναπαραστήσουν τοὺς παλαιότερους χρόνους, ἰδίως τὰ γεγονότα τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας. Ἡ ἱστορία εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν ἔγινεν ἔργον τέχνης, συγχρόνως ὅμως ἤρχισεν ἡ ἐπιμελὴς μελέτη τῶν πηγῶν. Ὁ **Αὐγουστίνος Τιερρὺ** (Augustin Thierry 1797 - 1856) ἀναπαρέστησε διὰ τῆς ἐρεύνης καὶ διὰ τῆς φαντασίας τοὺς Μεροβιγγεῖους χρόνους. Ἀνώτερος δὲ συγγραφεὺς καὶ ποιητικώτερος εἶναι ὁ **Ἰούλιος Μισελὲ** (Michelet, 1798 - 1874), ὁ ὁποῖος διὰ φλογώδους φαντασίας καὶ ἀνησύχου εὐαισθησίας διηγῆθη τὴν γαλλικὴν ἱστορίαν, ἐνῶ νηφαλιώτεροι ἦσαν οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες, συγγραφεῖς ἱστοριῶν, ὁ **Γκιζώ** (Guisot) καὶ ὁ **Τιερ** (Thiers).

Ἡ ρομαντικὴ λογοτεχνία δὲν ἀνέδειξε μεγάλας κορυφὰς εἰς τὴν Γερμανίαν. Ὁ ἐμπνευσμένος μεταξὺ τῶν Γερμανῶν ρομαντικῶν **Νοβάλλις** (Novallis) ἀπέθανε πολὺ νέος (1801). Ἄλλ' ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Σαίξπηρ ἐγέννησε τὰς ὀνομαστάς μεταφράσεις τῶν δραμάτων του ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν **Σλέγγελ** (Schlegel). Ἡ ἀγάπη ἡμῶς πρὸς τὸ γερμανικὸν παρελθόν ἐγέννησε μεγάλην ἐρευνητικὴν προσπάθειαν ἐκ τῆς ὁποίας προῆλθεν ἡ μνημειώδης συλλογὴ τῶν πηγῶν τῆς μεσαιωνικῆς Γερμανικῆς ἱστορίας (Monumenta Germaniae historica). Τὴν ρομαντικὴν καὶ μεσαιωνικὴν αὐτὴν τάσιν ἐπολέμησαν ὁ κύκλος τῆς Νέας Γερμανίας, τῆς ὁποίας ὁ ἀρχηγὸς **Ἑρρίκος Χάινε** (Heinrich Heine, 1799 - 1856) ἀνεδείχθη ἔξοχος λυρικός καὶ σατιρικός.

Η ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΑΠΟ ΤΩΝ ΜΕΣΩΝ ΤΟΥ 19ου ΑΙΩΝΟΣ

Περὶ τὸ 1848 ἤρχισεν ἡ ἀντίδρασις κατὰ τοῦ Ρομαντισμοῦ, διότι ἡ Εὐρώπη κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἐταράσσετο ὑπὸ νέων ἐπαναστάσεων καὶ ἡ περίοδος τῆς παλινρθώσεως εἶχε παρέλθει. Τότε οἱ ποιηταὶ

ἠθέλησαν νὰ ἀπαλλαγοῦν ἐκ τῆς ὑπεραισθητικῆς πολυλογίας καὶ ἤρχισαν νὰ φροντίζουν περισσότερο διὰ τὴν συμμετρίαν τοῦ ἔργου καὶ τὴν τελειότητα τῆς μορφῆς. Ὁ ἡγέτης τῆς νέας τάσεως **Λεκόντ Ντέ Λιλ** (Leconte de Lisle 1818 - 1894), ἐραστής τῶν ἀρχαίων λογοτεχνιῶν — τῆς ἑλληνικῆς καὶ τῆς Ἰνδικῆς ἀκόμη — ἐπεβλήθη διὰ τῆς πλαστικῆς ἐπεξεργασίας τοῦ στίχου καὶ τοῦ ρυθμικοῦ μεγαλείου. Τὴν τάσιν αὐτὴν ὠνόμασαν **Παρνασσικὴν Σχολήν**. Ἐκ τῶν ἀρίστων δημιουργημάτων τῆς σχολῆς αὐτῆς εἶναι τὰ « Ἀπταιστια » λεγόμενα « σονέτα » τοῦ **Ἑρεδιά** (José Maria de Heredia), ἡ συλλογὴ « Τρόπαια » (Trophées), τὰ ὅποια διακρίνει ἀπαράμιλλος λαμπρότης τῆς μορφῆς καὶ ἰσχυρὰ ὑποβλητικότης. Ὁ ὀλίγον πρεσβύτερος καὶ τῶν δύο **Σάρλ Μπωντελαίρ** (Charles Baudelaire, 1811 - 1867), ἰδιόρρυθμος καὶ παράδοξος, φθάνει ἐνίοτε εἰς μεγάλην ἐκφραστικότητα (κυρίᾳ συλλογῇ, *Fleurs du mal*).

Ἀπὸ τοῦ 1830 ἰδίως ἀναπτύσσεται νέα γενεὰ συγγραφέων, ἡ ὁποία θέλει νὰ παρατηρήσῃ καὶ νὰ περιγράψῃ μὲ ἀκρίβειαν τὴν σύγχρονον πραγματικότητα. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ρομαντικούς οἱ νέοι συγγραφεῖς ἀποφεύγουν νὰ ἐκθέσουν τὰ ἴδια συναισθήματα καὶ τὰς ἰδίας σκέψεις καὶ διδάσκουν ὅτι « ἡ μεγάλη τέχνη εἶναι ἐπιστημονικὴ καὶ ἀπρόσωπος καὶ ὅτι ὁ καλλιτέχνης δὲν πρέπει νὰ ἐμφανίζεται εἰς τὰ ἔργα του ὅπως ὁ Θεὸς εἰς τὴν φύσιν ». Τὴν τάσιν αὐτὴν ὠνόμασαν **Ρεαλισμὸν** (ἐκ τοῦ λατινικοῦ *res* = πρᾶγμα). Ὁ κύριος ἀντιπρόσωπος **Φλωμπέρ** (Gustave Flaubert, 1821 - 1880) εἶναι ἐκ τῶν μεγάλων πεζογράφων τῆς Γαλλίας. Εἰς τὸ ὄνομαστὸν μυθιστόρημά του **Κυρία Μποβατύ** (Madame Bovaty) ἔδωκεν ἀντικειμενικὴν, ὀλίγον κακόβουλον περιγραφὴν καὶ ἀνάλυσιν τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν. Ἐκ τοῦ Ρεαλισμοῦ τοῦ Φλωμπέρ ἐγενήθη ὁ **Νατουραλισμὸς** τοῦ **Ζολᾶ** (Emile Zola 1840 - 1902), ὁ ὁποῖος μετ' ἰδιαιτέρας εὐχαριστήσεως περιγράφει τὴν ἀνθρωπίνην ἀσχημίαν καὶ τὰ τερατώδη ἦθη. Τὰ ἔργα του ἐκακίσθησαν ὡς ἀνήθικα καὶ μεστὰ ἀσχημίας, πολλὰ ἐξ αὐτῶν ὅμως εἶναι ἰσχυρὰ δημιουργήματα ὅπως τὸ περίφημον *Germinal*, εἰς τὸ ὅποιον περιγράφει στάσιν ἔργατῶν ἀνθρακωρυχείων.

Περὶ τὸ 1848 ὁ ρομαντισμὸς ἐξεβλήθη καὶ ἐκ τοῦ θεάτρου καὶ ἐπεκράτησαν ρεαλιστικαὶ καὶ νατουραλιστικαὶ τάσεις. Οὕτως ἐδημιουργήθη τὸ γαλλικὸν **Ἀστικὸν Δρᾶμα**. Ἀντὶ τῶν ἀρχαίων δηλονότι ἡρώων ἢ τῶν μεσαιωνικῶν ἱπποτῶν ἀνεβίβασαν εἰς τὴν σκηνὴν τὸν σύγ

χρονον ἄνθρωπον καὶ τὴν σύγχρονον ἐνδυμασίαν. Δύο γόνιμοι συγγραφεῖς ὁ **Ἀλέξανδρος Δουμάς** υἱός, ὁ συγγραφεὺς τῆς *Κυρίας μετὰ τὰς Καμελίαις*, καὶ ὁ **Ἐμίλ Ὄζιέ** (Emile Augier), ὁ συγγραφεὺς τοῦ *Γαμβροῦ τοῦ κυρίου Ποαριέ*, εἶναι οἱ δημιουργοὶ τοῦ ἀστικοῦ θεάτρου. Βραδύτερον ἐπεκράτησαν αἱ ὑπερβολαὶ τοῦ Νατουραλισμοῦ, διότι ἀνεβίβαζον κατὰ προτίμησιν ἐλαττωματικὰ ἢ διεφθαρμένα πρόσωπα. Ἡ τάσις αὐτὴ ὠνομάσθη *Ξηρὸν Θέατρον* (théâtre sec). Οἱ νεώτεροι τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου ἐπέδρασαν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Ἐκ τῆς τάσεως αὐτῆς ἐγεννήθησαν εἰς τὴν Γερμανίαν δύο ἀξιόλογοι δραματικοί, ὁ **Γκέραρδ Χάουπτμαν** (Gerhard Hauptmann) 1862 - 1946 (ἔργα του : *Πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου*, *Ἰφάνταϊ*, *Τὸ δέριμα τοῦ κάστορος* κλπ) καὶ ὁ **Σούδερμαν** (Hermann Sudermann, γεν. τὸ 1857), τοῦ ὁποίου τὰ δράματα ἡ *Τιμὴ* καὶ ἡ *Χάιματ* (Heimat ἑλλ. μετάφρασις ὑπὸ τον τίτλον *Μάγδα*) εἶδον ἡμέρας δόξης.

Ἄλλ' ἡ μεγάλη δημιουργικὴ διάνοια τοῦ νεωτέρου θεάτρου εἶναι ὁ Νορβηγὸς **Ἑρρίκος Ἴψεν** (Ibsen, 1825 - 1906), τοῦ ὁποίου τὰ λεπτοτάτης ψυχολογικῆς ἀναλύσεως δράματα ἀπέκτησαν παγκόσμιον φήμην (*Βρυκόλακες*, *Ἀγριόπαπια*, *Κουκλόσπιτο*, *Πέερ Γκύντ* κλπ.).

Κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ 19ου αἰῶνος ἀνεπτύχθη μεγάλως ἡ ρωσικὴ λογοτεχνία καὶ πολλοὶ ρῶσοι συγγραφεῖς ἀπέκτησαν πανευρωπαϊκὴν φήμην. Ὁ Οὐκρανὸς **Γκόγκολ** ἔδωκεν ἀξιόλογα ἐπικά μυθιστορήματα ἡ ἐποποιίας ἐν πεζῶ, περιγράφας μὲ δύναμιν τοὺς ποταμούς καὶ τὰς στέππας τῆς πατρίδος του. Ἐπίσης ἐξετιμήθη πολὺ διὰ τὴν λεπτότητα, τὴν εὐαισθησίαν καὶ τὴν ὄνειροπόλον μελαγχολίαν ὁ **Τουρκένιεβ**. Ἄλλ' ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας μεγάλου θαυμασμοῦ ἀπολαύει διὰ τὴν βαθεῖαν ψυχολογικὴν ἀνάλυσιν ὁ **Ντοστογιέβσκη** (1821 - 1881), ὁ περίφημος συγγραφεὺς τῶν *Ἀδελφῶν Καραμαζώφ* καὶ τοῦ *Ἐγκλημάτος καὶ Τιμωρίας*. Ὁ δὲ κόμης **Τολστόι** ἐπὶ μακρὸν ἤτο ὁ εὐαγγελιστῆς δι' ὠρισμένας κοινωνικὰς τάξεις, ἐπειδὴ ἐδίδαξε τὴν φιλάνθρωπίαν καὶ τὴν χριστιανικὴν ἀγάπην. Τὸ κύριον ἔργον του *Πόλεμος καὶ Εἰρήνη* ἔχει πραγματικῶς ἐπικὸν μεγαλεῖον.

Ο ΝΕΟΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟΣ

Κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίαις τοῦ 19ου αἰῶνος ἔγινε νέα μετατροπὴ εἰς τὴν λογοτεχνίαν. Ἡ ποίησις ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὴν ἄκαμπτου

τελειότητα τῆς μορφῆς, οἱ στίχοι ἔγιναν χαλαρότεροι, ἐπανῆλθεν ἡ ἀγάπη τοῦ συναισθηματικοῦ, ἐπεκράτησεν εἶδος τι μυστικοπαθείας καὶ ἡ ποίησις προσεπάθησε νὰ δανεισθῇ τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται ἄλλαι τέχναι, ἡ μουσικὴ καὶ ἡ ζωγραφικὴ. Τὴν νέαν ταύτην τάσιν ὠνόμασαν **Συμβολισμὸν** ἢ **Νεορομαντισμὸν**.

Ἡ ὄθησις ἦλθεν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, ὅπου μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ποιητὰς τῆς σχολῆς αὐτῆς ἀνεδείχθησαν ἐξαιρετοὶ λυρικοί. Ὁ ἐξοχώτατος ὄλων αὐτῶν εἶναι ὁ **Πῶλ Βερλαῖν** (Paul Verlaine, 1864 - 1896) Περισσότερον τὴν μορφήν ἐκαλλιέργησεν ὁ Ἕλλην Ἰωάννης Παπαδιαμαντόπουλος, ὁ ὁποῖος ἔγινε διάσημος ὡς Γάλλος ποιητῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα **Ζᾶν Μορεᾶς** (Jas Moreas). Ἐκ παραλλήλου ἀνεπτύχθη τὸ μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ἀπέβη τὸ κυριαρχοῦν λογοτεχνικὸν εἶδος. Ἡ Γαλλία κρατεῖ τὰ σκῆπτρα τοῦ μυθιστορηματος καὶ ὁ γαλλικὸς πεζὸς λόγος τῶν ἡμερῶν μας ἔφθασεν εἰς ἀπαράμιλλον τελειότητα. Ὁ σημαντικώτατος τῶν Γάλλων μυθιστοριογράφων τῆς προγενεστέρης γενεᾶς Ἄνατολ Φράνς (Anatole France) ἔλαβε τὸ βραβεῖον Νόμπελ. Ἐπίσης πλουσία καὶ πολύμορφος εἶναι καὶ ἡ θεατρικὴ παραγωγή.

Η ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ 19ου καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ 20οῦ αἰῶνος ἔγινε μικρότερα ἢ ἀντίθεσις τῶν ἰδεολογιῶν εἰς τὴν λογοτεχνίαν. Οἱ συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ δίδουν μεγαλυτέραν σημασίαν εἰς τὴν ἰδιοφυῖαν καὶ παρα-

Εὐγένιος Ντελακρούα
(1798 - 1863)
(αὐτοπροσωπογραφία)

Πρῶστ (Marsel Proust, 1871 - 1922.

δέχονται ὅτι οἱ μεγάλοι δημιουργοὶ ἀνήκουν εἰς μίαν σχολήν, ἀπὸ ὅπου καὶ ἀνέξικίνησαν ἀρχικῶς. Εἰς τὴν ποίησιν ἐξαιρουν τὴν σπανίαν προσωπικὴν συγκίνησιν, τὴν «καθαρὰν ποίησιν», εἰς δὲ τὸ μυθιστόρημα τὴν ἰκανότητα νὰ ἀναλύσουν τὰς ψυχολογικὰς καταστάσεις.

Οἱ πρωταγωνισταὶ τῆς γαλλικῆς λογοτεχνίας ἔφθασαν εἰς μεγάλην δημοτικότητα μετὰ τὸν πόλεμον ὅπως: ὁ ποιητῆς **Πῶλ Βαλερύ** (Paul Valery, 1871 - 1945) οἱ μυθιστοριογράφοι **Ἀντρέ Ζιδ** (André Zid, γεν. 1869) καὶ **Μαρσελ**

Εἰς τὴν ἀνάλυσιν διεκρίθησαν συγγραφεῖς καὶ ἄλλων χωρῶν, ὁ Γερμανὸς **Θωμᾶς Μάν** (Thomas Mann), ὁ Αὐστριακὸς **Στέφαν Τσβάιχ** (Zweig), ὁ Ἴρλανδὸς **Μπέρναρ Σώ**. Πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν ἀναπτύσσεται ἡ ἐξαιρετικὴ μυθιστοριογραφία τῆς Ἀγγλίας καὶ ἄλλοι λαοὶ προσφέρουσι τὴν συμβολὴν των, τελευταῖον δὲ καὶ αἱ Ἑνωμένα Πολιτεῖαι.

Τὸ χαρακτηριστικώτερον ὅμως τῆς μεταπολεμικῆς ἐποχῆς εἶναι ἡ ὑποτίμησις τῆς λογοτεχνίας καὶ τῆς ἀντιλήψεως τοῦ 19ου αἰῶνος ὅτι ἡ τέχνη εἶναι διὰ τὴν τέχνην καὶ ἡ προσοχὴ εἰς τὸ ἰδεολογικὸν περιεχόμενον τοῦ ἔργου. Ἡ καθαυτὴ πολεμικὴ καὶ μεταπολεμικὴ λογοτεχνία εἶναι τεραστίαι εἰς ὄγκον.

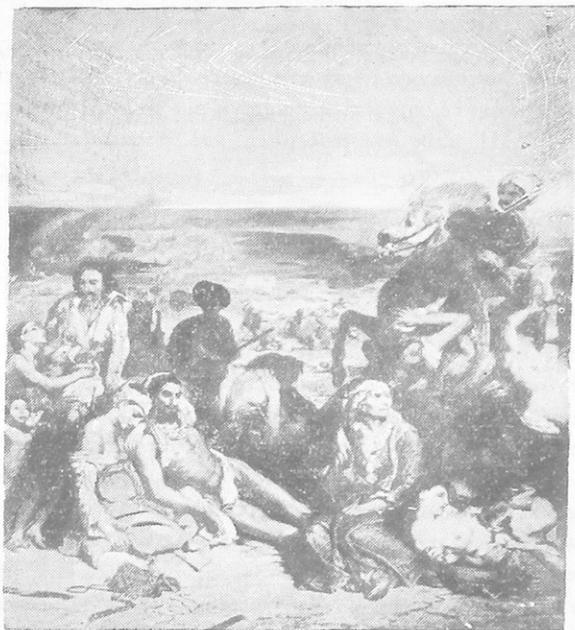
III. ΤΕΧΝΑΙ — ΜΟΥΣΙΚΗ

ΑΙ ΤΑΣΕΙΣ ΕἰΣ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗΝ — ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ 19ου αἰῶνος ἐπεκράτησεν ὁ Ρομαντισμὸς καὶ εἰς τὴν τέχνην, ὅπως εἰς τὴν λογοτεχνίαν. Εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν ὁ ρομαντισμὸς δὲν δημιουργεῖ πρωτότυπα ἔργα, ἀλλὰ γεννᾷ τὴν ἀγάπην εἰς τὰ μεσαιωνικὰ μνημεῖα. Εἰς τὴν ζωγραφικὴν ὅμως καὶ τὴν γλυπτικὴν εἶναι γονιμωτέρα ἡ ἐπίδρασις του. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ρομαντικῆς ζωγραφικῆς εἶναι ὁ Γάλλος **Εὐγένιος Ντελακρουά** (Eugène Delacroix 1798 - 1863), ὁ φίλος τοῦ Οὐγκώ, ὁ ὁποῖος ἐμελέτησε τοὺς μεγάλους χρωματιστὰς (Coloristes) τοῦ βορρᾶ, τὸν Ροῦμπενς καὶ τὸν Ρέμπραντ, καὶ ἠθέλησε νὰ παραστήσῃ πιστῶς τὴν φύσιν, τὸ ὄραϊον ὅσον καὶ τὸ ἄσχημον. (ἔργα : ἡ Λέμβος τοῦ Δάντη, Σφαγὴ τῆς Χίου κλπ).

Ὅμοιως εἰς τὴν Γερμανίαν ἡ τέχνη, ἀφοῦ ἐπέρασε τὴν κλασσικὴν περιόδόν της, ἔγινε ρομαντικὴ. Τὸ κέντρον ἐδῶ ἦτο τὸ Μόναχον. Οἱ Γερμανοὶ ζωγράφοι ἐζήτησαν νὰ ἐπανεέλθουν εἰς τὴν ἀρχαίαν γερμανικὴν τέχνην καὶ συνήθρισαν πλουσίαν συλλογὴν ἔργων τῆς λεγομένης πρωΐμου Ἀναγεννήσεως, τὰ ὁποῖα ἀπετέλεσαν τὸν πολῦτιμον πυρῆνα τῆς Ἀρχαίας Πινακοθήκης τοῦ Μονάχου. Ὁ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκος συνέλαβε τὸ σχέδιον μεγάλων ἐργασιῶν. Ἄλλ' οἱ περὶ τὸν ζωγράφον **Κορνέλιους** (Cornelius, 1783 - 1867) καὶ τὸν μαθητὴν του **Κάουλμπαχ** (Caulmbach) καλλιτέχνην δὲν εἶχον τὴν ἐκτελεστικὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν ἀπαιτοῦν τὰ μεγάλα σχέδια.

Κατὰ τὸ δεῦτερον ἥμισυ τοῦ 19ου αἰῶνος εἶναι πλουσία καὶ πολυμερεστάτη ἡ ἐκδήλωσις τῆς τέχνης. Οἱ νέοι ζητοῦν διαρκῶς νὰ ἀναπτύξουν τὴν πρωτοτυπίαν των καὶ νὰ δημιουργήσουν ἔργον ἀτομικὸν ἀπαλλασσόμενοι τῆς ἐπιδράσεως παλαιότερων καλλιτεχνῶν. Ὁ καλλιτεχνικὸς βίος εἶναι πολὺ ζωηρότερος τώρα, διότι ἀσυγκρίτως πολυπληθέ-

Ντελακρουά: « Αἱ σφαγαὶ τῆς Χίου »

(Παρίσιοι, Μουσεῖον Λούβρου)

Ἐκ τῶν καλύτερον ἔργων τοῦ Γάλλου ζωγράφου, ἐμπνευσμένον ἀπὸ τὴν νεωτέραν ἱστορίαν, ἀπὸ τὴν πάλιν τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Τούρκων. Ἀφθονοῦν αἱ ὀρειότητες εἰς τὰς λεπτομερείας καὶ τὴν ἔκφρασιν τῶν προσώπων. Ὁ Ντελακρουά εἶναι ὁ κορυφαῖος τῆς ρομαντικῆς σχολῆς τῆς ζωγραφικῆς.

στεινὸν κοινὸν ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν τέχνην. Ἡ μεγαλυτέρα κίνησις παρατηρεῖται εἰς τὴν Ζωγραφικὴν καὶ γίνονται εἰς αὐτὴν αἱ τολμηρότεραι καὶ περιεργότεραι προσπάθειαι. Τὰ ἔργα τῶν ζωγράφων γίνονται γνωστά διὰ τῶν Ἐκθεσῶν (Salons), κριταὶ δὲ εἶναι οἱ ἀκαδημαϊκοὶ διδάσκαλοι ἢ οἱ ἐγνωσμένης φήμης καλλιτέχνη.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ ΤΟΥ 14ου ΑΙΩΝΟΣ

Ἄλλὰ πολύμορφος ἰδίως εἶναι, ὡς εἵπομεν, ἡ ζωγραφικὴ τῆς τελευταίας περιόδου. Παρὰ τὴν κλαστικὴν σχολὴν γεννᾶται ἡ **Ρεαλιστικὴ**, ἡ **Ἐμπρεσιονιστικὴ**, ἡ **Ἰδεαλιστικὴ** καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἡ **Συμβολικὴ**. Ἡγέται τῆς κινήσεως εἶναι πάλιν οἱ Γάλλοι.

Κατ' ἐξοχὴν δημιουργικὴ εἶναι ἡ **Ρεαλιστικὴ** ζωγραφικὴ, ποὺ εἰκονίζει τὴν σύγχρονον ζωὴν, τὰς ιδέας, τὰ ἤθη καὶ τὴν ἐνδυμασίαν τῶν συγχρόνων τοῦ ζωγράφου ἀνθρώπων. Οἱ δύο μεγάλοι διδάσκαλοι τῆς ρεαλιστικῆς ζωγραφικῆς εἶναι ὁ **Κουρμπέ** (Courbet, 1819 - 1877, ἔργα : οἱ **Λιθοθραῦσταί, Κηδεῖα κλπ**) καὶ ὁ **Μιλλέ** (Millet, 1814 - 1875, ἔργα : αἱ **Σταχυοσυλλέκτριαι, ὁ Ἐσπερινὸς κλπ.**).

Γουσταῦς Κουρμπέ
(1819 - 1877)
(αὐτοπροσωπογραφία)

Μιλλέ (1814 - 1875)
(αὐτοπροσωπογραφία)

Ὁ Ἐμπρεσιονισμὸς (ἐκ τοῦ Impression = ἐντύπωση) σημειώνει σημαντικὸν νεωτερισμὸν εἰς τὴν τέχνην. Οἱ ἔμπρεσιονισταὶ ζητοῦν νὰ παραστήσουν τὰ πράγματα, ὅπως ἐμφανίζονται εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ καλλιτέχου εἰς ὀρισμένην στιγμήν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀτμοσφαιρᾶς καὶ τοῦ φωτός. Τονίζουσι ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον ὀρισμένα χαρακτηριστικὰ τῶν πραγμάτων, ἰδίως τὴν φυσικὴν ζωρότητα τοῦ φωτός καὶ τῶν χρωμάτων. Πολλὰ τῶν εἰκόνων τούτων παράγουσι ἰσχυρὰν καὶ παράδοξον ἀντύπωσιν, ἰδίως ὅταν τὰς βλέπωμεν ἐξ ἀποστάσεως. Σήμερον λέγοντες Ἐμπρεσιονισμὸς ἐννοοῦμεν τὴν τεχνολογίαν, ἡ ὅποια ἐξαιρεῖ μετ' ἰδιαιότητος ζωρότητος ὀρισμένα σημεῖα τῆς πραγματικότητος καὶ ἀφήνει νὰ ἐνοηθοῦν περισσότερα ἀπὸ ὅσα παριστάνει. Ὑπὸ τὴν ἐννοίαν ταύτην ὀμιλοῦμεν περὶ Ἐμπρεσιονισμοῦ ὅχι

μόνον εἰς τὴν ζωγραφικὴν καὶ εἰς τὴν γλυπτικὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν λογοτεχνίαν.

Οἱ ἐμπροσθοπορευτικοὶ ἐμφανισθέντες τὸ πρῶτον εἰς τὴν Γαλλίαν περὶ

τὸ τέλος τῆς δευτέρας αὐτοκρατορίας ἀπεδοκιμάσθησαν ὑπὸ τοῦ κοινῆ καὶ μέχρι σήμερον ἀποτελοῦν εὐδαίμονον ὁμάδα, ἀλλὰ μένουσι πιστοὶ εἰς τὴν ἀντιλήψιν των καὶ ἔχουσι φανατικούς θαυμαστάς. Ὁ ἀνεγνωρισμένος ἀρχηγὸς αὐτῶν εἶναι ὁ Γάλλος **Μανέ** (Manet 1832 - 1883) ἀκατάπνητος καὶ ἐνθουσιώδης τεχνίτης (ἔργα : Ὁ λ ὄ μ π ι α , ὁ Κ α λ ὸ ς Μ π ὸ κ , τ ὸ Π ρ ὸ γ ε υ μ α , ὁ Π ἰ θ η κ ο ς κ λ π) καὶ μετ' αὐτὸν ὁ **Κλωδ Μονέ**

Κοῦρμπέ «Ἡ συνάντησις» (Μουσεῖον Μομπελιέ).

Εἰκονίζεται ὁ ἴδιος ὁ ζωγράφος, φορτωμένος μετὰ τὰ σύνεργα τῆς τέχνης του, ὁ ὁποῖος πηγαίνει εἰς τὴν ἐξοχὴν διὰ νὰ ζωγραφίσῃ. Εἰς τὸν δρόμον συναντᾷ ἕνα φίλον καὶ προστάτην του, ὁ ὁποῖος τὸν χαιρετᾷ ἐγκαρδιώτατα. Τὸ ἔργον θεωρεῖται ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικώτερα τοῦ ζωγράφου, (ἀρχηγοῦ τῶν ρεαλιστῶν), διὰ τὴν ἀντιγραφὴν τῆς πραγματικότητος καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἐκτελέσεως. ■ ■ (Claude Monet, 1840-

1926), ὁ ὁποῖος ἐφαρμόσας τὴν ἀρχὴν τῆς νέας σχολῆς εἰς τὴν ἀπεικόνισιν τοπίων, ἐσημείωσεν ἀξιόλογον ἐπιτυχίαν (ἔργα : Ἄ γ ρ ο ἰ κ α τὰ τὴν ἄ ν ο ἰ ξ ἰ ν).

Ἐπίσης πολupoικίλος καὶ παραγωγικὴ ἦτο ἡ ἐργασία τῶν Γερμανῶν ζωγράφων κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίας. Οἱ ἀξιολογώτεροι ἐξ αὐτῶν ἦσαν ὁ **Λένμπαχ** (Lenbach), ἐπιδέξιος προσωπογράφος, ὁ ὁποῖος ἐζωγράφησε προσωπογραφίας πολλῶν συγχρόνων του (ἀξιόλογος πρὸ πάντων ἡ προσωπογραφία τοῦ Βίσμαρκ), καὶ ὁ **Μέντσελ** (Menzel, 1815 - 1905) διακριθεὶς ὡς ζωγράφος ἱστορικῶν εἰκόνων. Εἰς τὸν ρεαλισμὸν ἀντέταξεν εἶδος τι νεορομαντισμοῦ, ἢ συμβολισμοῦ ὁ ἀξιόλογος Ἐλβετος ζωγράφος καὶ γλύπτης Ἄρνούλδ Μπέκκλιν (Boecklin, 1827 - 1904), πρωτότυπος καὶ ἰσχυρᾶς πολλάκις ἐμπνεύ-

σεως καλλιτέχνης ἐργασθεὶς εἰς τὴν Γερμανίαν, ὁ ὁποῖος κατορθώνει νὰ ζωογονῇ τὴν πραγματικότητα διὰ τῆς πλουσίας φαντασίας του καὶ περιβάλλει τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα διὰ τινος μυστηρίου (ἔργα :

Μιλλέ: « Σταχυολόγοι »

(Μουσείον Λούβρου, Παρίσιος)

Ἐνωτέρω πίναξ εἶναι δεῖγμα χαρακτηριστικὸν τῆς τέχνης τοῦ Μιλλέ. Ὁ Μιλλέ εἶναι ὁ ζωγράφος τῆς γῆς καὶ τῶν ἀγροτικῶν σκηνῶν. Οἱ ρωμαλέοι χωρικοὶ τῆς Γαλλίας εὗρον ἐν τῷ προσώπῳ του τὸν ιδεώδη ἐρμηνευτὴν. Εἰδυλιακὸς ρεαλιστῆς ὁ Μιλλέ ἀποδίδει τὸ μεγαλεῖον τῆς γῆς καὶ τὸν μόχθον τῶν ἐργατῶν τῆς.

ἡ ὀνομαστὴ Νῆσος τῶν νεκρῶν, Vitae somnium breve,
Ἄνοιξις, Σιγῆ εἰς τὸ δάσος).

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ

Ἡ Οἰκοδομικὴ ἔλαβε μεγάλην ἀνάπτυξιν κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ αἰῶνος καὶ ἠκολούθησε νέαν ὁδὸν ὑπὸ τὴν πίεσιν δύο αἰτιῶν. Ἡ πρώτη ἦτο αἰτία αἰσθητικῆ, συνέπεια τῆς γενικῆς ρεαλιστικῆς τάσεως, ἡ δευτέρα τεχνικῆ, διότι τώρα χρησιμοποιοῦν νέον ὑλικόν, τὸν σίδηρον, καὶ κατορθώνουν οὕτω νὰ κτίζουν πολὺ εὐκολώτερον ὑπερμεγέθεις καὶ στερεὰς οἰκοδομάς. Οὕτω προῆλθεν οἰκοδομικὸς τρόπος, τὸν ὁποῖον δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν **λογικόν**, διότι οἱ ἀρχιτέκτονες ζητοῦν νὰ ὑπο-

τάξουν τὸν ρυθμὸν εἰς τὴν σκοπιμότητα καὶ τὴν ἀνεσιν. Ἐπίσης χαρακτηριστικὸν τῆς συγχρόνου ἀρχιτεκτονικῆς εἶναι ἡ στενὴ σύνδεσις μετὰ τῆς γλυπτικῆς.

Οὕτω κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίας τοῦ 19ου αἰῶνος ἐξετελέσθησαν κολοσσιαῖα δημόσια ἔργα : σχολεῖα, θέατρα, σιδηροδρομικοὶ σταθμοί, γέφυραι, ἐργοστάσια, ἐμπορικὰ καταστήματα κτλ., ἰδίως εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν Γερμανίαν, ἡ ὁποία ἐκτίσθη « νέα ἐκ βάθρων » ἀπὸ τοῦ πολέμου τοῦ 1870. Μνημειώδη νεώτερα ἔργα εἶναι δύο ἢ τρεῖς σι-

Ὁ Μιλλέ προσδίδει εἰς τοὺς χωρικοὺς μελαγχολικὴν τινὰ χάριν. Τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ζωγραφίζει, συνδέονται στενῶτα μετὰ τοῦ περιβάλλοντος, ἐν τῷ ὁποίῳ τοποθετεῖ ταῦτα. Εἶναι οἰονεὶ ἡ ψυχὴ τοῦ εἰκονιζομένου τοπίου. Οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῷα τοῦ Μιλλέ ἔχουν τὴν ἡρεμὸν ἀπλότητα τῆς αἰωνίας φύσεως.

Μιλλέ: « Ἡ ποιμενὶς »

δηροδρομικοὶ σταθμοὶ τῶν Παρισίων (σταθμὸς τοῦ Σαιν Λαζάρ, τοῦ Καὶ Ντ' Ὀρσαί, τῆς Λυών). Ἐπίσης ἀξιόλογα εἶναι τὸ μέγαρον τὰ κτισθέντα διὰ τὴν ἐκθεσιν τοῦ 1870 (Τροκαδερό) καὶ τοῦ 1900. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκθέσεως τοῦ 1889 ἐκτίσθη ὁ Πύργος τοῦ Ἀιφελ ἐκ σιδήρου, ἔχων ὕψος 300 μέτρων. Ἀξιόλογα ἀρχιτεκτονικὰ ἔργα τῆς Γερμανίας εἶναι τὸ Μέγαρον τοῦ Ράιχσταγ (1884), ὁ Καθεδρικὸς ναὸς τοῦ Βε-

ρολίνου (Don 1905) καὶ ὁ ἀξιοθαύμαστος διὰ τὴν στερεότητα καὶ πρακτικότητα Σ τ α θ μ ὸ ς τ ῆ ς Λ ε ι ψ ῖ α ς .

Μονέ: « Εἰς τὸν ἐξώστην »
(Παρίσιοι — Λοῦβρον)

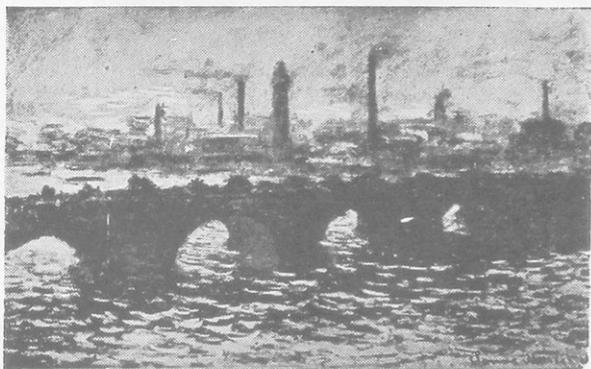
Ἔργον χαρακτηριστικὸν τῆς ἐμπρεσιονιστικῆς σχολῆς. Φῶς καὶ ἐνδύματα λευκὰ εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, σκότος εἰς τὸ ὄπισθεν τῆς εἰκόνης ἀποτελοῦν ἀντίθεσιν ζωηράν. Ἀποφεύγονται ἐπιμελῶς αἱ μεταβάσεις ἀπὸ τοῦ ἑνὸς χρώματος εἰς τὸ ἄλλο διὰ τῶν ἐλαφρῶν ἀποχρώσεων, τὰς ὁποίας ὁ ὀφθαλμὸς εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν βλέπει

Γ Λ Υ Π Τ Ι Κ Η

Διὰ τὴν γλυπτικὴν οἱ χρόνοι μετὰ τὸ 1850 εἶναι περίοδος μεγάλης ἀκμῆς. Ἡ Γαλλία ἰδίως, καὶ μερικῶς ἡ Γερμανία, εἶδον μέγαν ἀριθμὸν ἀξιολόγων καλλιτεχνῶν κατὰ τὴν περιόδον ταύτην. Ἐπικρατοῦν δύο τάσεις : ἡ ἀρχαῖζουσα ἀκαδημαϊκὴ, ἡ ὁποία ἀπομιμεῖται

τὰ ἔργα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς καὶ τῆς φλωρεντινῆς πλαστικῆς καὶ ἡ Νεωτεριστικῆ, ἡ ὁποία θέλει νὰ δώσῃ πλαστικὴν μορφήν εἰς τὰς νέας ὁμάδας.

Τὴν πειθαρχικὴν ἀκαδημαϊκὴν τάσιν ἀντιπροσωπεύει ὁ Σαπού (Charu, 1833 - 1891), τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἔχουν κλασσικὴν ὁμαλότητα ἀλλὰ στεροῦνται θέρμης καὶ κινήσεως (ἔργα : Ἐπιτύμβιο ν

Κλώντ Μοιέ: «Ἡ γέφυρα τοῦ Λονδίνου»
(ἐξ ἰδιωτικῆς συλλογῆς)

Ὁ Μονέ, ὁ κυριώτερος ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐμπρεσιονισμοῦ, εἶναι κυρίως ζωγράφος τοπίων. Κατὰ τὸν ἐμπρεσιονισμόν, ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ ν' ἀποδώσῃ τὴν ὕψιν τῶν πραγμάτων ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ, ἡ ἀνθρωπίνη μορφή δὲν ὑπολογίζεται παρὰ ὅπως καὶ τὰ ἄλλα ἱστοιχεῖα τῆς φύσεως. Τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικώτερα τῆς τέχνης τοῦ Μονέ, παριστάνει μίαν γέφυραν τοῦ Λονδίνου, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν ὀμίχλωδῃ ἀτμόσφαιραν τῆς ἀγγλικῆς πρωτεύουσας.

μνημεῖον Νεότης 1875, Ἄγαλμα Δουκίσσης τῆς Ὀρλεάν, 1885). Οἱ κυριώτεροι ἀντιπρόσωποι τῆς νεωτέρας γαλλικῆς πλαστικῆς εἶναι δύο ἀξιόλογοι διδάσκαλοι, ὁ Καρπώ (Carpeaux, 1828 - 1875) καὶ ὁ Ροιτέν (Rodin, 1840 - 1917), ὁ πρῶτος παραγωγικὸς καὶ δεξιὸς ἐκτελεστῆς (ἔργα : Σὺμπλεγμα χοροῦ ἐπὶ τῆς προσόψεως τοῦ Νέου μελοδράματος τῶν Παρισίων, Κρήνη τοῦ Ἀστεροσκοπείου, Ἄμυνα

τῆς Βαλενσιέν)· ὁ δεύτερος πρωτότυπος καὶ ἰσχυρός, ἔχων τάσεις ρεαλιστικὰς (ἔργα : Στοιχαστής, ἡ Ἀνάστασις). Πλήθος νεωτέρων καλλιτεχνῶν συνεχίζει τὸ ἔργον τῶν διδασκάλων.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Μεγάλῃς σημασίας γεγονὸς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς τέχνης εἶναι ἡ ἀνάπτυξις τῆς γερμανικῆς μουσικῆς. Ἡ εὐρωπαϊκὴ μουσικὴ μέχρι τοῦ

Μέντσελ : « Βραδυνὴ συντροφιά ».

(Ἐθνικὴ πινακοθήκη Βερολίνου)

Ἐκ τῶν Γερμανῶν ζωγράφων τοῦ 19ου αἰῶνος, ὁ Μέντσελ ἔχει ἀναμφισβητήτως τὸ μέγιστον ἄλγαντον. Αἱ ζωγραφικαὶ ἄρεταὶ του εἶναι πολὺπλευροί. Ὁ Μέντσελ εἶναι ρεαλιστής, ἀπεικονίζων τὴν πραγματικότητα με ἐλευθερίαν καὶ ζωηρότητα.

19ου αἰῶνος ἠκολούθησεν ὀμαλὴν ἐξέλιξιν : Ὁ 17ος αἰὼν εἶδε τὴν γέννησιν τοῦ Ὁρατορίου καὶ τοῦ Μελοδράματος, ὁ 18ος τῆς Συμφωνίας. Κατὰ τοὺς αἰῶνας τούτους ἐζησαν οἱ διδάσκαλοι τῆς γερμανικῆς κλασσικῆς μουσικῆς : ὁ **Μπάχ** (Bach, 1685 - 1750), ὁ ὁποῖος ἐτελειο-

ποίησε τὴν προτεσταντικὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν, συνθέσας περίφημα ᾠσματα καὶ λειτουργίας· ὁ **Χένδελ** (Händel, 1685 - 1759), συνθέσας ἰδίως ὁρατόρια, ὁ **Χάυδν** (Haydn, 1732 - 1759), συνθέτης ὀνομαστῶν συμφωνιῶν (Δημιουργία, Αἰ ὧραι τοῦ ἔτους κλπ)· τέλος ὁ **Μότσαρτ** (Mozart, 1759 - 1791), ὁ ὁποῖος ἔγραψε συμφωνίας καὶ μελοδράματα (Γάμος τοῦ Φιγαρό,

Μπέκλιν: «Τοπίον Ἀπεννίνων».
(Πανακοθήκη Βρέμης)

Τὸ τοπίον τοῦ Ἀρνόλδου Μπέκλιν χαρακτηρίζεται ἀπὸ βαθύτητα ποιητικοῦ αἰσθήματος τῆς φύσεως. Οἱ ζωγραφικοὶ πίνακες τοῦ Μπέκλιν εἶναι ἄριστα δείγματα εὐγενεστάτου ρεαλισμοῦ.

Δὸν Ζουάν κλπ). Ἐπίσης κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα ἐξῆσεν ὁ Γερμανὸς μουσικὸς **Γκλουκ** (Gluck, 1714 - 1787), ὁ ὁποῖος ἔδωκε νέαν μορφήν εἰς τὸ μελόδραμα.

Τὸ μελόδραμα ἐγενήθη ὡς γνωρίζομεν εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τῶν Ἰταλῶν λογίων, ὅπως ἐπαναφέρουν εἰς τὴν ζωὴν τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν τραγωδίαν. Ἡ λεγομένη Φλωρεντινὴ σχολὴ ἔδωκε τὰ πρῶτα δείγματα τοῦ μουσικοῦ δράματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ μουσικὴ σκοπὸν εἶχε νὰ συνοδεύσῃ τὴν ὁμιλίαν καὶ ἐρμηνεύσῃ τὸ αἰσθημα τοῦ ποιη-

τοῦ. Ἄλλ' ἐνῶ ἡ Φλωρεντινὴ σχολὴ ἦτο μᾶλλον ἀκαδημαϊκὴ καὶ περιορισθῆ εἰς θεωρίαν, ὁ **Κλαούδιο Μοντεβέρντε** (Claudio Monte-

Κα ρ π ῶ : « Ἄνδριὸς τοῦ Βαττώ ». (Μουσεῖον τῆς Βαλενσιέν)

Ἄ Ο Καρπῶ, καθὼς καὶ ὁ περίφημος ζωγράφος Βαττώ, κατήγοντο καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Γαλλίας Βαλενσιέν. Οἱ πολῖται τῆς Βαλενσιέν ἀνέθεσαν εἰς τὸν Καρπῶ τὴν κατασκευὴν τοῦ ἀνδριάντου τοῦ Βαττώ. Ὁ γλύπτης ἀπέδωκε μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ μεγάλου ζωγράφου.

verde, 1567 - 1643) ὑπῆρξε δυνατὸς ἐκτελεστὴς καὶ θεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος σημαντικὸς σταθμὸς εἰς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ μελοδράματος. Συγχρόνως παρὰ τὸ σοβαρὸν μουσικὸν δράμα (opera seria) ἀνε-

πτύχθη τὸ κωμικὸν μελόδραμα τῶν Ἰταλῶν (opera buffa).

Ὁ Γκλόκ ἐδῶσε νέαν ὥθησιν εἰς αὐτὸ περὶ τὰ μέσα τοῦ 18ου

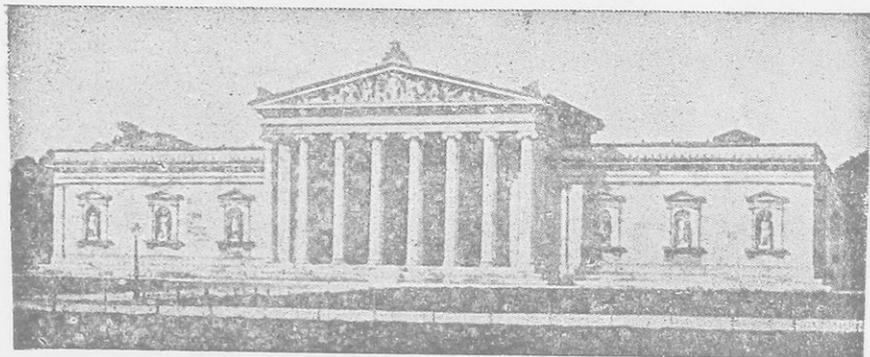
ΡΟΥΤΕΝ: « Ὁ διανοούμενος » (Μουσεῖον Ρουτέν).

Ἐἰς τὸ ἔργον αὐτὸ ὁ γλύπτης ἠθέλησε νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἑνωσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν διαρκῆ σύγκρουσιν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ὕλης, τὴν τραγικὴν προσπάθειαν, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ζητεῖ ματαίως ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ βαρὺ σωματικὸν περιβάλλυμα, διὰ ν' ἀποβῇ ὁ « διανοούμενος ». Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου ἡ γλυπτικὴ δὲν εἶχε γνωρίσει πλαστικὴν τόσον ἐκφραστικὴν καὶ δύναιμιν τόσον περιπαθῆ.

αἰῶνος. Ὁ Γκλόκ ἠθέλει νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν μουσικὴν, ὡς λέγει ὁ ἴδιος, εἰς τὸν ἀληθῆ προορισμὸν της, ὁ ὁποῖος εἶναι νὰ ὑποβοηθῇ τὴν ποίησιν

ὅπως ἐνισχύσῃ τὴν ἔκφρασιν συναισθημάτων καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν περιπετειῶν, χωρὶς νὰ διακόπη τὴν δρᾶσιν ἢ νὰ παραμορφώσῃ αὐτὴν δι' ἀχρήστων διακοσμήσεων. Ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο συνέθεσε τὸ μελόδραμα Ὁ ρ φ ε ὑ ς καὶ Εὐ ρ ι δ ί κ η (1762), τὸ ὁποῖον ἔτυχεν ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς εἰς τὴν Βιέννην, καὶ βραδύτερον τὴν Ἰ φ ι γ ἔ ν ε ι α ν ἐν Αὐ λ ί δ ι.

Διὰ τῶν μουσουργῶν τούτων ἐφάνετο ὅτι ἡ μουσικὴ ἔφθασε τὰ

Ἡ Γλυπτοθήκη τοῦ Μονάχου.

Ἐκτίσθη μεταξύ τῶν ἐτῶν 1816 - 1830 κατὰ τὴν κλασσικίζουσαν τέχνην. Προπύλαια μὲ ἰωνικοὺς κίονας, ἀέτωμα καὶ δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ ἀνὰ τρεῖς κόγχαι πρὸς τοποθέτησιν ἀνδριάντων.

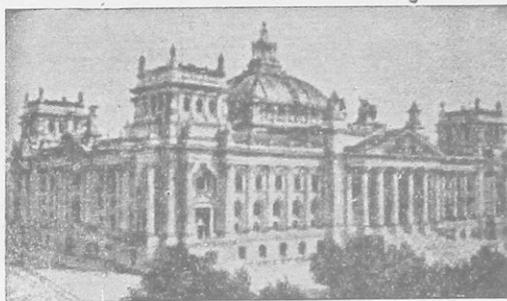
δυνατὰ ὄριά της. Ἄλλ' ὁ **Μπετόβεν** (Bethoven, 1770 - 1827) ἤνοιξε νέας πηγὰς ἐμπνεύσεως εἰς τὴν μουσικὴν, προσπαθῆσας νὰ ἐρμηνεύσῃ διὰ τῶν ἤχων τὰ διανοήματά του, εἰσαγαγῶν, ὡς λέγουσιν, τὴν κίνησιν τῶν ἰδεῶν εἰς τὴν μουσικὴν, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ ἐμπνέεται ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν ποίησιν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν φιλοσοφίαν. Ὁ Μπετόβεν ἐγεννήθη εἰς τὴν Βόννην, ἀλλὰ διέμενε καὶ εἰργάσθη εἰς τὴν Βιέννην, ἡ ὁποία κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα ἦτο σπουδαιότατον μουσικὸν κέντρον. Τὰ ἀξιολογώτερα ἔργα του παρήγαγεν ἀπὸ τοῦ 1813 μέχρι τοῦ ἔτους τοῦ θανάτου του, ὅπως τὰς περιφήμους *Συμφωνίας*, τὰς *Σονάτας* καὶ τὸ ὑπέροχον μελόδραμα *Φιντέλιο*.

Δύο ἔξοχοι καλλιτέχνη, διαφέροντες ἀλλήλων κατὰ τὴν ἐμπνευσιν, **Βέμπερ** (Weber, 1786 - 1826, ἔργα Freischutz, Oberon, με-

λοδράματα) καὶ **Σιούμπερτ** (Schubert 1797 - 1828, κύριον ἔργον ὠδὰς) ἠκολούθησαν τὰ ἔχνη του καὶ γενικῶς οἱ ἀριστοὶ τῶν μουσικῶν τοῦ 19ου αἰῶνος θεωροῦνται συνεχισταὶ τοῦ ἔργου τοῦ Μπετόβεν.

Μετὰ τὸ 1830 ἐδοξάσθη νέα γενεὰ μουσικῶν : ὁ **Μένδελσον** (Mendelsohn, 1809 — 1847), Ἑβραιογερμανός, συνθέσας ἰδίως Εἰσαγωγὰς (Ouvertures) καὶ ὁ **Σιούμαν** (Schumann, 1810 - 1856), παραγωγικώτατος, συνθέσας μέχρι τοῦ 27ου ἔτους, ὅτε ἔπαθε τὰς φρένας, πλῆθος μουσικῶν ἔργων, συμφωνίας, συνθέσεις δραματικὰς, ᾠδὰς κ.λ.π.

Ἐπὶ μακρὸν χρόνον οἱ Γερμανοὶ μουσικοὶ ἔμειναν ἄγνωστοι καὶ ἄ-

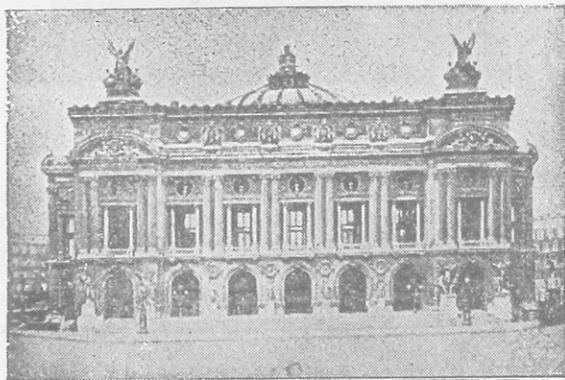

Τὸ Μέγαρον τοῦ Ράιχσταγ τοῦ Βερολίνου.

Ἐκτίσθη μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1884-1894 κατὰ τὸν ρυθμὸν τῆς Ἰταλικῆς ἀναγεννήσεως. Τὸ οἰκοδόμημα ἔχει τέσσαρας τετραγωνικοὺς πύργους, εἰς τὰς γωνίας καὶ εἰς τὸ μέσον πελώριον θόλον ἐκ κρυστάλλου.

κατάληπτοι εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ὅταν δὲ τὸ 1830 ἐπεχείρησαν νὰ παίξουν συμφωνίας τοῦ Μπετόβεν ἐν Παρισίοις, ὁ λαὸς δὲν κατώρθωσε νὰ ἐννοήσῃ. Μεγίστην δημοτικότητα εἶχον εἰς τὴν Εὐρώπην κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ 19ου αἰῶνος οἱ Ἰταλοὶ μουσικοὶ, οἱ ὁποῖοι συνέθετον κυρίως μελοδράματα (Opera). Διασημότερος τῶν ἰταλῶν μουσικῶν τῆς περιόδου ταύτης ἦτο ὁ **Ροσσίνι**, (Rossini, 1792 - 1868), διελθὼν τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ζωῆς του εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ μουσουργήσας πολλὰ μελοδράματα ἐπὶ γαλλικῶν κειμένων (Libretto). Ὁ **Κουρεῦς** τῆς **Σεβίλλης** καὶ ὁ **Γουλιέλμος Τέλλος** εἶναι τὰ ὀνομαστότερα τῶν ἔργων του.

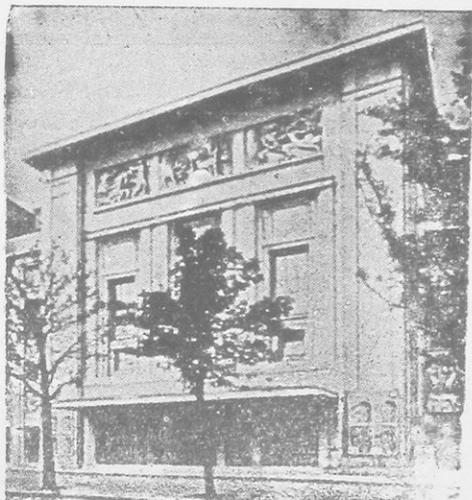
Μετ' αὐτὸν ἡ μεγαλύτερα μουσικὴ δόξα τῆς Ἰταλίας εἶναι ὁ **Βέρντι** (Verdi, 1831 - 1901), ἀκένωτος πηγὴ ἀπαλῶν φθόγγων, ὁ καταθέλξας τὸν 19ον αἰῶνα διὰ τῶν μελοδραμάτων του, τῶν ὁποίων τὰ διασημότερα εἶναι ὁ **Ριγολέτος** (1851), ὁ **Τροβατόρε** καὶ ἡ **Τραβιάτα** (1853). Βραδύτερον ὑπέστη τὴν ἐπίδρασιν τῆς γερμανικῆς μουσικῆς καὶ προϊόντα τῆς νέας φάσεως τῆς τέχνης του εἶναι ἡ **Ἄιντα**, ὁ **Ὁθέλλος**, ὁ **Φάσταφ**. Οἱ νεώτεροι Ἰταλοὶ μουσικοὶ (Λεονκαβάλλο, Ντονιζέττι κ.λ.π.) εἶναι μεθηταὶ τοῦ Βέρντι.

Ἡ ὄπερα τῶν Παρισίων.

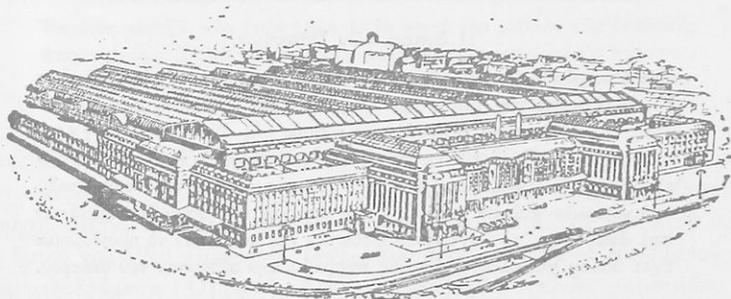
Κατεσκευάσθη μεταξύ τῶν ἐτῶν 1861 - 1875 ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Γκαριγιέ κατὰ τὸν τύπον τῶν μνημείων τῆς Δευτέρας, Αὐτοκρατορίας, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ λεγόμενος ρυθμὸς τῆς **Νέας Ἀναγεννήσεως**. Ἐπτά ἀψιδωταὶ πύλαι εἰς τὸ ἰσόγειον διευκολύνουν τὴν εἴσοδον τοῦ κοινοῦ. Εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα μεγάλα παράθυρα μεταξύ κορινθιακῶν κιόνων φωτίζουν τὴν μεγάλην αἴθουσαν διαλειμμάτων καὶ ἀναψυχῆς, τὸ λεγόμενον φουαγιέ. Εἰς τὸ μέσον τὸ οἰκοδόμημα ἔχει θόλον χαμηλόν, ὁ ὁποῖος στεγάζει τὴν αἴθουσαν τοῦ θεάτρου.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ὑπῆρξαν εἰς τὴν Γαλλίαν ἄλλαι μνείαι συνθέται, ὡς ὁ **Χαλεβὺ** (ἔργα : ἡ **Ἐβραία**) καὶ ὁ **Μπερλιόζ**, τοῦ ὁποίου τὰ συμφωνικὰ ἔργα θεωροῦνται μεγάλα δημιουργήματα. Εἰς τὸ δεύτερον δὲ ἡμισυ τοῦ αἰῶνος ἀνήκουν ὁ **Γκουνὸ** (Gounod, 1818 - 1893), ὁ συνθέτης τοῦ **Φάουστ**, καὶ ὁ νέος ἀποθανὼν **Μπιζέ**

Θέατρον τῶν Ἑλλήσιων.

Ἡμισῶν αἰῶνα μετὰ τὴν κατασκευὴν τῆς Ὁπερας οἱ ἀρχιτέκτονες κατεσκεύασαν οἰκοδομήματα, τῶν ὁποίων τὸν ρυθμὸν καθώρισαν τὰ ὑλικά τῆς οἰκοδομῆς : ὁ σίδηρος, τὸ τσιμέντο καὶ οἱ πλίνθοι. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν πλούσιον ἐξωτερικὸν διάκοσμον τῆς Ὁπερας, τὸ Θέατρον τῶν Ἑλλήσιων, εἶναι ἀπλούστατον ἐξωτερικῶς, μὲ μίαν κορνίζαν, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν βροχὴν, καὶ κάτωθεν αὐτῆς τρία ἀνάγλυφα, διὰ νὰ ἐνθυμίζουσι ὅτι τὸ οἰκοδόμημα εἶναι ναὸς τῆς δραματικῆς τέχνης.

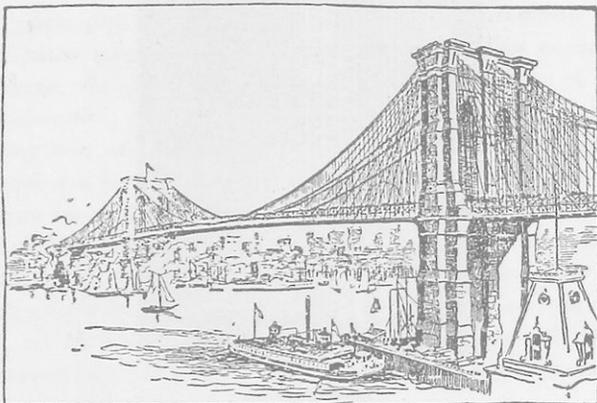

σιδηροδρομικὸς σταθμὸς Λειψίας (1902 - 1913)

Ὁ μέγιστος καὶ ὀραϊότατος σταθμὸς τῆς Εὐρώπης. Ἐστοίχισεν 135 ἑκατομ. χρυσῶν μάρκων. Ἡ ἐμπροσθία σοὰ ἔχει μῆκος 300 μ., τὸ δὲ ὑπόστεγον καλύπτεται ὑπὸ ἑξ ὀλοσσιαίων ἀψίδων ἐκ σιδήρου καὶ ὑάλου, αἱ ὁποῖα στεγάζουσι πλέον τῶν 30 ἀμαξοστοιχιῶν.

(Bizet, 1838 - 1875), ὁ συνθέτης [τῆς περιφήμου Κάρμεν.

Ἄλλ' εἰς τῶν μεγίστων μουσουργῶν τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τοῦ 19ου αἰῶνος θεωρεῖται ὁ Γερμανὸς **Ριχάρδος Βάγνερ** (Richard Wagner, 1813 — 1883), ὁ ὁποῖος ἐπεχείρησε νὰ συγχωνεύσῃ εἰς μεγαλειώδη ἔνωσιν ποίησιν καὶ μουσικὴν καὶ νὰ δώσῃ εἰς τὸ μουσικὸν δράμα τὴν θέσιν καὶ τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἢ τραγωδία. Ἦτο συγχρόνως πλούσιος καὶ τελετουργικὸς μουσικὸς καὶ τραγικὸς ποιητὴς ἐμπνευσμένος. Ὁ ἴδιος συνέθετε τὸ κείμενον διὰ τὴν μουσικὴν

Κρεμαστή γέφυρα.

Συνδέει τὴν Ν. Ὑόρκην μὲ τὸ προάστιον Μπρούκλιν, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ East - River. Ἐχει μῆκος 1800 μ., ὕψος 36 μ. Ἐπάνω περνοῦν δύο σιδηροδρομικαὶ γραμμαὶ, δύο ἀμαξιτοὶ δρόμοι καὶ ἓν πεζοδρόμιον. Κατεσκευάσθη τὸ 1883.

τῶν ἔργων του. Ἡ μουσικὴ δὲν ἔχει σκοπὸν, ὡς μέχρι τοῦδε, νὰ συνοδεύσῃ τοὺς στίχους, ἀλλὰ μουσικὴ καὶ ποίησις γεννῶνται συγχρόνως καὶ χρησιμεύουν νὰ ἐρμηνεύσουν τὰς ἰδέας καὶ τὰ συναισθήματα τῶν προσώπων. Περιφήμα ἔργα του εἶναι ὁ Ἰπτάμενος Ὀλλανδός, ὁ Τανχούζερ καὶ ὁ Λόεγκριν. Βραδύτερον ἔγραψε τὸν Τριστάνον καὶ Ἰζόλδην καὶ τοὺς Ἀρχιτραγουδιστὰς τῆς Νυρεμβέργης, ὡς καὶ τὰ δύο δράματα τῆς μεγάλης τετραλογίας, τοῦ Δακτυλίου τῶν Νιμπελοῦγκεν (Ring der Nibelungen).

Κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ 20οῦ αἰῶνος ἐξεδηλώθη εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ ἐξαιρετικὴ ἰδιοφυΐα τοῦ **Ντεμπυσσύ** (Debussy, 1862 - 1918), τοῦ ὁποῦ μεγάλῃ εἶναι ἡ ἐπίδρασις εἰς τὴν τελευταίαν γενεάν τῶν Γάλλων μουσικῶν.

Οὐρανοξύστης

Ἐκ τῶν θαύματων τῆς νεωτέρας οἰκοδομικῆς τέχνης εἶναι οἱ περίφημοι οὐρανοξύσται τῆς Ἀμερικῆς, τῶν ἑστίων οἱ ἔνοικιοι φθάνουν τοὺς κατοικοὺς μιᾶς πόλεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΖΩΗ

Ἡ χώρα μας ἐπὶ τετρακόσια περίπου ἔτη διοικηθεῖσα κακῶς ὑπὸ τῶν Τούρκων κατακτητῶν εἶχε περιέλθει εἰς ἀθλίαν κατάστασιν ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς οικονομικῆς ζωῆς. Ἡ γῆ παρημελήθη, τὰ δάση ἐκάησαν ἢ ἐκόπησαν, ὁ φυσικὸς πλοῦτος τῆς χώρας κατεστράφη. Ἡ βιομηχανία καὶ τὸ ἐμπόριον εὐρίσκοντο εἰς πρωτόγονον κατάστασιν, διότι κεφάλαια δὲν ὑπῆρχον, ἢ ὅσοι ἦσαν εἰς θέσιν νὰ διαθέτουσαν χρήματα ἀπέφευγον νὰ τὰ διαθέσουν εἰς τὴν πατρίδα μας, εἰς τὴν ὁποίαν διέτρεχον τὸν κίνδυνον τῆς ἀρπαγῆς ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς κατακτητὰς ἢ ἀπὸ τὴν ληστείαν καὶ τὴν πειρατείαν, αἱ ὁποῖαι ἐμάστιζον τὸν τόπον. Ὡστε, ἂν ἐξαίρεση κανεῖς ὠρισμένα παραδείγματα, ὅπως τὴν κοινότητα τῶν Ἀμπελακίων, τὰ Μαδεμοχώρια τῆς Χαλκιδικῆς, τὰ χωρία τοῦ Πηλίου κ.τ.λ. περὶ οικονομικῆς ζωῆς κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ σοβαρὸς λόγος.

Ἄλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἐξηκολούθησεν ἐπὶ μακρὸν ἡ ἰδία κατάστασις. Ἡ χώρα μας ἐξήρχετο κατόπιν δεκαετοῦς περίπου πολέμου περισσότερον κατεστραμμένη ἀπὸ πρὶν. Ἡ γῆ εἶχε τελείως παρημεληθῆ, τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ φυσικοῦ τῆς πλοῦτου εἶχε καταστραφῆ, οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ πολλὰ ἔτη πολεμοῦντες μὲ τὸ ὄπλον εἰς τὰς χεῖρας κατὰ τῶν Τούρκων εἶχον ἀπομάθει τὴν ἐργασίαν· κεφάλαια τέλος δὲν ὑπῆρχον διὰ μεγάλας ἐπιχειρήσεις, οὔτε οἱ ξένοι διεκινδύνουν τὰ χρήματά των, εἰς τόπον, ὁ ὁποῖος ἐξήρχετο ἀπὸ τόσον μακροχρόνιον ἀναρχίαν.

Τὸ πᾶν λοιπὸν ἔπρεπε νὰ δημιουργηθῆ ἐκ τῆς τέφρας. Ἡ οικονομικὴ καχεξία, ἡ ὁποία, ὡς ὀρθῶς ἐλέχθη, ἦτο ἡ κυριωτέρα ἀφορμὴ τῆς ἐσωτερικῆς μας κακοδαιμονίας ἐπὶ πολλὸν καιρὸν, ἦτο τὸ πρῶτιστον καὶ σπουδαιότερον πρόβλημα, τὸ ὁποῖον ἀντιμετώπιζον πάντες οἱ κατὰ καιροὺς κυβερνῆται. Ἄλλ' ὁ ἑλληνισμὸς ἀνήκει εἰς τὰς ζωτικὰς ἐκείνας φυλάς

αἱ ὁποῖαι προάγονται καὶ δημιουργοῦν μεγάλα ἐκ τοῦ μηδενός. Εὐθὺς μετὰ τὴν κατάπαυσιν τοῦ Ἀγῶνος οἱ Ἕλληνες ἤρχισαν νὰ ἐπιδίδωνται μὲ ζῆλον καὶ δραστηριότητα εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας καὶ εἰς διάστημα 100 περίπου ἐτῶν ἡ χώρα μας παρουσιάζεται μίαν ἀπὸ τὰς πλέον προηγμένας χώρας εἰς ἐθνικὸν πλοῦτον.

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Α

Τὸ ἔδαφος τῆς Ἑλλάδος εἶναι κατ' ἐξοχὴν ὄρεινόν καὶ πετρῶδες καὶ μάλιστα τὸ ἐν πέμπτον εἶναι δυνατὸν νὰ καλλιεργηθῇ. Ἀλλὰ ἡ παρὰ τας εἰς τὸν ἥμερον θέρους, ἡ μεγάλη πολλὰκις θερμοκρασία καὶ ἡ ἀνομβρία κατὰ τοὺς ἐαρινούς καὶ θερινούς μῆνας ἐμποδίζει πολὺ τὴν καλλιέργειαν καὶ τοῦ μικροῦ αὐτοῦ μέρους. Παρ' ὅλας αὐτάς τὰς δυσκολίας, ἡ ἐλληνικὴ γῆ, καλλιεργηθεῖσα μὲ ἐντασιν καὶ φιλοστοργίαν, κατάρθρωσε νὰ ἀποδώσῃ μὲ τὸν καιρὸν πολὺ τιμα προϊόντα εἰς ποσότητος καὶ ποιότητος, τὰς ὁποίας πρὸ 50 ἀκόμη ἐτῶν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ φαντασθῇ ἢ νὰ ἐλπίσῃ τις.

Τοιοιουτρόπως τὰ ἄφθονα καὶ νοστιμώτατα ἐσπεριδοειδῆ μας (πορτοκάλια, λεμόνια, μανταρίνια, κίτρα κ.τ.λ.) πλημμυροῦν τὸν τόπον μας καὶ ἐξάγονται καὶ εἰς χώρας μακρινάς. Τὰ ἔλαια, τῶν ὁποίων ὑπάρχει ὑπερπαραγωγή εἰς τὸν τόπον μας, ταξιδεύουν μέχρι τῶν ἀπωτάτων χωρῶν καὶ εἶναι περιζήτητα. Ἡ περίφημος κορινθιακὴ σταφίς εἶναι ἀπαραίτητον προϊόν διὰ πολλὰς εὐρωπαϊκὰς χώρας, ὅπου ἐξάγεται κατὰ χιλιάδας τόννους. Τὰ σταφύλια καὶ οἱ περίφημοι καὶ ποικίλοι ἐλληνικοὶ οἴνοι εἶναι ἀπὸ τὰ ὀνομαστότερα προϊόντα τῆς Εὐρώπης. Κυρίως ὅμως τὰ ἄφθονα καὶ ἀρωματωδέστατα καπνά μας εἶναι γνωστὰ καὶ περιζήτητα εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἀποτελοῦν τὸ σημαντικώτερον μέρος τοῦ ἐθνικοῦ μας πλοῦτου. Ὅλα αὐτὰ τὰ προϊόντα καλλιεργοῦνται ἐντατικώτατα, διότι ἐκ τῆς ἐξαγωγῆς αὐτῶν εἰσρέει ἄφθονος πλοῦτος εἰς τὰ δημόσια καὶ ἰδιωτικά ταμεῖα.

Ἀπὸ τοῦ Α' Παγκοσμίου ὅμως πολέμου ἐδημιουργήθησαν εἰς ὅλον τὸν κόσμον τοιαῦτα οἰκονομικὰ συνθήκαι, ὥστε ὅλα τὰ κράτη, διὰ νὰ μὴ ἐξάγουν τὸ πολὺτιμον συνάλλαγμα, ἔπρεπε νὰ καταστοῦν αὐτάρκη εἰς ὅλα τὰ εἶδη. Ἐγενήθη τότε καὶ εἰς τὴν χώραν μας τὸ ζήτημα τῆς αὐταρκείας, ἰδίως τοῦ σίτου. Ἐγενεν ἀνάγκη νὰ ἐντείνωμεν τὴν καλλιέργειαν καὶ τῶν δημητριακῶν, τὰ ὅποια θὰ ἐξησφάλιζον τὴν διατροφήν μας. Τὸ κράτος ἀνέλαβε μεγάλα δημόσια ἔργα πρὸς ἀποξήρανσιν ἐλῶν, ρύ-

θμισιν τῆς κώτης πυτχμῶν κ.τ.λ., διὰ νὰ δοθοῦν εἰς τοὺς γεωργοὺς νέαι καὶ περισσότεραι ἐκτάσεις πρὸ καλλιέργειαν, ἰδίως τῶν δημητριακῶν. Τοιοῦτοτρόπως αἱ πεδιάδες τοῦ Στρυμόνος, τοῦ Ἀξιοῦ καὶ τοῦ Ἀλιάκμονος, αἱ ὁποῖαι ἄλλοτε κατεκλύζοντο ἀπὸ τὰ ὕδατα τῶν ποταμῶν, σήμερον καλλιεργοῦνται. Ἡ μεγάλη λίμνη τῶν Γιαννιτσῶν ἀπεξηράνθη καὶ ἐδόθη εἰς τὸ ἄροτρον. Τὰ ἔργα αὐτὰ ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν τελειοποίησιν τῶν μέσων τῆς καλλιέργειας ἀνύψωσαν τὴν παραγωγὴν τῶν δημητριακῶν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε ἡ χώρα μας νὰ προσεγγίσει τὴν ἀποκτήσῃ σχετικὴν ἀντάρκειαν. Τοιοῦτοτρόπως ἡ ἄλλοτε πτωχὴ Ἑλλάς διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ ἐργασίας κατάρθρωσεν, ὥστε ὄχι μόνον ἀντάρκειαν νὰ ἀποκτήσῃ εἰς πολλὰ εἶδη, ἀλλὰ νὰ διενεργῇ καὶ ἐξαγωγὴν πολυτιμοτάτων προϊόντων.

ΕΜΠΟΡΙΟΝ

Ὁ Ἕλληγν διεκρίθη ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ὡς ἔμπορος ἱκανὸς καὶ τολμηρός. Εἰς τὰς ἑλληνικὰς χώρας τὸ ἐμπόριον οὐδέποτε ἔπαυσε καὶ κατὰ τὰς μαύρας ἡμέρας τῆς τουρκικῆς κατακτῆσεως, οἱ διεξάγοντες δὲ αὐτὸ ἦσαν πάντοτε σχεδὸν Ἕλληγνες. Ἐνεκα ὅμως τῶν συνθηκῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπεκράτουν εἰς τὴν χώραν μας κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας, σοβαρὸν ἐμπόριον ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικὸν δὲν διεξήγετο εἰς εὐρείαν κλίμακα. Τοῦτο ἦτο κυρίως εἰς χεῖρας τῶν νησιωτῶν, οἱ ὁποῖοι διέθετον καράβια καὶ ἐπεχείρουν τολμηρὰ ταξίδια εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον ἢ εἰς τοὺς λιμένας τῆς Δ. Εὐρώπης.

Ἡ ἀνάπτυξις ὅμως τοῦ ἑλληνικοῦ ἐμπορίου κατὰ τὰ ἔτη 1830 - 1930 ὑπῆρξε πραγματικῶς κολοσσιαία, ἂν μάλιστα λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν πενιχρὰν ἀρχὴν του. Κέντρα τοῦ ἑλληνικοῦ ἐμπορίου εὐθὺς μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἦσαν κατὰ πρῶτον λόγον ἡ νῆσος Σῦρος καὶ αἱ Πάτραι. Ἡ ἀνάπτυξις ὅμως τοῦ Πειραιῶς καὶ τῆς Θεσσαλονίκης (εἰς τὴν Βόρειον Ἑλλάδα), ἐπεσκίασαν τοὺς μικροτέρους αὐτοὺς λιμένας καὶ τοὺς ὑπεβίβασαν εἰς ἐμπορικὰ κέντρα δευτέρας καὶ τρίτης τάξεως.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Μέχρι τῶν παραμονῶν τοῦ τελευταίου παγκοσμίου πολέμου ὅλοι οἱ λιμένες τῆς Ἑλλάδος συνεκέντρουν ἀξίολογον ἐμπορικὴν κίνησιν, δρῦθησάν παντοῦ Ἐμπορικὸν Σύλλογοι καὶ Ἐμπορικὰ Ἐπιμελητήρια,

τὸ δὲ ἐμπόριον ἀπετέλει σημαντικὸν πόρον τοῦ δημοσίου, ἐνῶ ἐν μέγα ποσοστὸν τοῦ ἑλληνισμοῦ ἠσχολεῖτο εἰς τὸ ἐμπόριον.

Μετὰ τὴν γεωργίαν καὶ τὸ ἐμπόριον, ἡ βιομηχανία εἶναι ἡ σπουδαιότερα πλουτοπαραγωγικὴ πηγὴ τῆς ἐθνικῆς μας οἰκονομίας. Κατὰ τοὺς πρώτους ὅμως χρόνους μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἡ βιομηχανία ἦτο σχεδὸν ἄγνωστος εἰς τὴν Ἑλλάδα, διότι ἡ χώρα μας δὲν παρέχει ἀρκετὰ καύσιμα (γαϊάνθρακας, πετρέλαιον κ.λ.π.), ἡ δὲ χρησιμοποίησις τῆς πτώσεως τῶν ὑδάτων πρὸς παραγωγὴν κινητηρίου δυνάμεως δὲν εἶχε χρησιμοποιηθῆ διὰ τὰς βιομηχανικὰς ἐργασίας. Ἐφ' ὅτου ἡ Ἑλλὰς ἀπέκτησε σιδηροδρόμους, ἡ δὲ ναυτιλία τῆς ἀναζωογονηθεῖσα ἠδύνατο νὰ μεταφέρῃ τὰ καύσιμα ἀπὸ τὰ μέρη τῆς παραγωγῆς των, ἡ βιομηχανία ἤρχισε νὰ προσδεύῃ ἀλματωδῶς. Συγχρόνως ἤρχισε νὰ γίνεταί ἐξαγωγὴ καὶ χρῆσις ἐγχωρίου λιγνίτου.

Ἡ δημιουργία ὅμως τῆς ἑλληνικῆς βιομηχανίας χρονολογεῖται κυρίως ἀπὸ τοῦ Α' Παγκοσμίου πολέμου. Ἡ ἀκρίβεια καὶ ἡ σπάνις τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων μᾶς ὠδήγησεν εἰς τὴν ἐξεύρεσιν τῶν μέσων τῆς ἐθνικῆς βιομηχανίας. Ἄλλ' εἰς τὸν τόπον μας ἡ βιομηχανία δὲν ἔλαβε τὴν μορφήν, τὴν ὅποιαν παρουσιάζει εἰς ἄλλας εὐρωπαϊκὰς χώρας. Δὲν εἶναι δηλ. «μεγάλῃ βιομηχανία», ἀλλὰ τὰ περισσότερα ἐκ τῶν ἐργοστασίων μας εἶναι μικρὰ βιομηχανικὰ ἐγκαταστάσεις, ἐγκατεσπαρμέναι εἰς τὰ κυριώτερα ἀστικά κέντρα τῆς χώρας, καὶ περιορίζεται κατὰ κονόνα διὰ τὴν ἐσωτερικὴν κατανάλωσιν, μὴ ἀποβλέπουσα εἰς ἐξαγωγὴν.

Τὰ κυριώτερα βιομηχανικὰ κέντρα τῆς Ἑλλάδος εἶναι αἱ Ἀθῆναι, ὁ Πειραιεὺς, ἡ Ἐλευσίς, αἱ Πάτραι, ἡ Θεσσαλονίκη, ἡ Καβάλα, ἡ Σύρος, αἱ Καλάμαι, ὁ Βόλος, ἡ Νάουσα, ἡ Βέροια, ἡ Λεβαδέια, ἡ Μυτιλήνη, ἡ Χίος, ἡ Κέρκυρα, τὰ Χανιά, τὸ Ἡράκλειον κ.ἄ. Σήμερον ὑπολογίζουσι τὰ λειτουργοῦντα ἐν Ἑλλάδι ἐργοστάσια εἰς 3 χιλ. περίπου, τοὺς δὲ ἀσχολομένους εἰς αὐτὰ ἐργάτας εἰς 300 χιλ. περίπου.

Τὴν ἑλληνικὴν βιομηχανίαν, ὡς πηγὴν ἐθνικοῦ πλούτου, ἐπροστάτευσε πολὺ τὸ Κράτος, περιορίσαν τὰς εἰσαγωγὰς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ διὰ βαρυτάτων δασμῶν καὶ διευκολῶνον τὴν εἰσαγωγὴν πρώτων ὑλῶν. Σήμερον πρέπει νὰ εἴμεθα ὑπερήφανοι, διότι οὐδεμία χώρα τῆς Βαλκανικῆς κατώρθωσε νὰ ἀναπτύξῃ εἰς τόσον βαθμὸν τὴν βιομηχανίαν τῆς. Δὲν ὑπάρχει σχεδὸν βιομηχανικὸν προϊόν, τὸ ὅποιον δὲν κατασκευάζεται εἰς τὸν τόπον μας. Πολλὰ μάλιστα ἐξ αὐτῶν εἶναι ἐφάμιλλα πρὸς τὰ εὐρωπαϊκὰ, καὶ μερικὰ ἴσως καὶ ἀνώτερα.

Ἡ μεγαλύτερα δυσκολία διὰ τὴν βιομηχανίαν μας εἶναι ἡ ἔλλειψις καυσίμων. Ἄλλ' ἡ πατρίς μας ἔχει θησαυροὺς ἀνεκτιμήτους : τοὺς καταρράκτας, τοὺς ποταμοὺς καὶ τοὺς ρύακας, τὸν «λευκὸν ἄνθρακα» ὅπως λέγουν, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν ἄνθρακα πρὸς παραγωγὴν κινητηρίου δυνάμεως. Ὑπολογίζουν ὅτι αἱ πτώσεις τῶν ὑδάτων εἰς τὴν πατρίδα μας δύνανται νὰ ἀποδώσουν δύναμιν πλέον τῶν 300 χιλ. ἵππων, δύναμιν δηλαδή ἡ ὁποία λύει τὸ μέγα πρόβλημα τῶν καυσίμων. Ἐπίσης ὁ λιγνίτης, ὁ ὁποῖος ἀφθονεῖ εἰς τὸ ὑπέδαφος τῆς Ἑλλάδος, κατόπιν συστηματικῆς ἐπεξεργασίας εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποβῆ πολυτίμος καύσιμος ὕλη.

Ἡ γεωργία, τὸ ἐμπόριον καὶ ἡ βιομηχανία ἀποτελοῦν τὰ κύρια κηρύγματα τῆς ἐθνικῆς μας οἰκονομίας. Διανοίγεται εἰς αὐτὰς εὐρύτατον στάδιον διὰ τὴν νεολαίαν μας, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἐπιδίδεται καὶ εἰς τοὺς κλάδους αὐτοὺς καὶ ὄχι μόνον εἰς τὰς ἐπιστήμας.

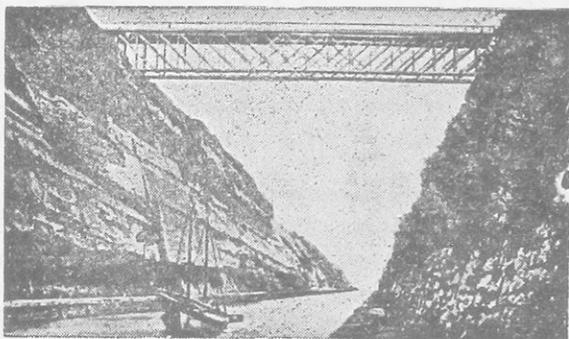
ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ — ΝΑΥΤΙΛΙΑ

Ἡ ἀπελευθερωθεῖσα Ἑλλάς δὲν εἶχε κανένα δρόμον σημαντικὸν καὶ ἡ συγκοινωνία εὐρίσκειτο εἰς πρωτόγονον κατάστασιν. Λόγω τοῦ ἀνωμάλου ἐδάφους τῆς πατρίδος μας ἡ λύσις τοῦ ζητήματος τῆς συγκοινωνίας προσέκοπτεν εἰς ἀνυπέβλητα ἐμπόδια, διότι ἀπηγοῦντο τεράστια κεφάλαια, τὰ ὁποῖα δὲν ἐξευρίσκοντο εὐκόλως. Ἀλλὰ παρὰ τὰς δυσκολίας αὐτὰς τὸ Κράτος μὲ τὰ γλίσχρα μέσα, τὰ ὁποῖα διέθετεν ὁ Προϋπολογισμός, ἤρχισε τὴν κατασκευὴν ὁδῶν, καὶ κατὰ τὰ μέσα τοῦ 19ου αἰῶνος ὑπῆρχον ἤδη εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀρκετοὶ δρόμοι, οἱ ὁποῖοι ἐξυπηρετοῦν τὴν χώραν.

Μεγάλην ὄθησιν ἔλαβε τὸ συγκοινωνιακὸν ζήτημα διὰ πρώτην φοράν ἐπὶ τῆς πρωθυπουργίας τοῦ Τρικούπη. Ὁ ἐξαιρετος κυβερνήτης διείδεν ὅτι τὸ ἀποτελεσματικώτερον μέσον πρὸς ἐπικοινωνίαν τῆς Ἑλλάδος μετὰ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου καὶ πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς εὐημερίας τῆς ἡ-το ἡ κατασκευὴ σιδηροδρομικοῦ δικτύου. Κατεσκευάσθησαν τότε σιδηρόδρομοι εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ κέντρον τὰς Ἀθήνας καὶ ἡ Πελοπόννησος καὶ ἡ Στερεὰ Ἑλλάς συνεδέθησαν σιδηροδρομικῶς. Βραδύτερον κατεσκευάσθησαν καὶ ἄλλαι γραμμαῖαι, αἱ ὁποῖαι ἐξυπηρετοῦν τοπικὰς ἀνάγκας, καὶ ὁ σιδηρόδρομος τῶν συνόρων (Ἀθηνῶν - Παπαπούλι), μὲ ἀπώτερον σκοπὸν τὴν σύνδεσιν τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν Κεντρικὴν καὶ Δυτικὴν Εὐρώπην μέσῳ τῶν Βαλκανικῶν χωρῶν. Μετὰ τοὺς πολέμους,

τοῦ 1912 - 1913 ἡ Ἑλλάς ἀπέκτησε νέον σιδηροδρομικὸν κέντρον, τὴν Θεσσαλονίκην, διὰ τῆς ὁποίας ἐπραγματοποιήθη ἡ ἔνωσις μετὰ τῆς Εὐρώπης.

Ἄξιον λόγου ἐπίσης εἶναι καὶ τὸ ὀδικὸν δίκτυον τῆς χώρας μας. Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ἡ εὐρυτάτη χρησιμοποίησις αὐτοῦ εἰς ταξίδια καὶ μεταφορὰς κατέστησαν ἀναγκαίαν τὴν κατασκευὴν ὁδῶν, αἱ ὁποῖαι συνέδεσαν ὅλα τὰ ἑλληνικὰ κέντρα μεταξύ των. Σήμερον δὲν ὑπάρχει πόλις ἢ κωμόπολις, ἡ ὁποία νὰ μὴ συνδέεται μὲ τὰ μεγάλα κέντρα τῆς χώρας μας διὰ δρόμων στερεωτάτων καὶ ἀσφαλτοστρωμένων. Ἡ κατασκευὴ τοῦ ὀδικοῦ δικτύου, ἡ ὁποία κυρίως εἶναι

Διώρυξ τῆς Κορίνθου.

Ὁ Ἴσθμος τῆς Κορίνθου ἐκόπη τὸ 1893 ὑπὸ ἑλληνικῆς ἐταιρείας καὶ ἔχει μῆκος 6,3 χλμ. πλάτος 24,6 μ. καὶ βάθος 8 μ. Ἐπάνω διέρχεται ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ Ἀθηνῶν - Πελοποννήσου.

ἔργον τῆς τελευταίας τεσσαρακονταετίας, ἔφερε μεγάλην μεταβολὴν εἰς τὸν τόπον μας καὶ συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὸν πολιτισμὸν.

Ἐκεῖ ὅμως κυρίως, ὅπου τὸ ἑλληνικὸν δαιμόνιον εὗρηκεν ἔδαφος προσφορώτατον πρὸς ἐκδήλωσιν, εἶναι ἡ Θάλασσα. Ἐνῶ διὰ τὴν χερσαίαν συγκοινωνίαν ἡ φυσικὴ κατασκευὴ τῆς χώρας μας παρουσιάζει μεγάλας τεχνικὰς δυσκολίας, διὰ τὰς θαλασσίας συγκοινωνίας εἶναι καταλληλοτάτη. Εἶναι πραγματικῶς καταπληκτικὴ ἡ αὔξησις τοῦ ἐμπορικοῦ μας ναυτικοῦ, τὸ ὅποιον ὄχι μόνον ἀποτελεῖ μέγιστον μέρος τοῦ ἔθνικοῦ μας πλοῦτου, ἀλλὰ εἶναι καὶ ζωντανὴ ἀπόδειξις τῆς εὐρωστίας τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους εἰς τὰς ξένας θαλάσσας καὶ συνδετικὸς κρίκος

τῶν Ἑλλήνων τοῦ ἐσωτερικοῦ μετὰ τῶν πανταχοῦ τῆς Γῆς διεσκορπισμένων Ἑλλήνων. Κατὰ τὸ ἔτος 1934 ἡ ἑλληνικὴ ναυτιλία ἠρίθμει 594 ἀτμόπλοια, χωρητικότητος 1.600.000 τόννων, καὶ 700 ἱστοφόρα συνολικῆς χωρητικότητος 56 χιλ. τόννων. Σήμερον ἡ Ἑλλάς κατέχει παγκοσμίως τὴν ἕκτην θέσιν εἰς χωρητικότητα μετὰ 1.012 πλοῖα, συνολικῆς χωρητικότητος 5.439.204 τόννους.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ — ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τὰ σημαντικώτερα προϊόντα τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως μέχρι τῆς Ἐπαναστάσεως ἦσαν τὰ δημώδη ἄσματα τῆς ἠπειρωτικῆς ἰδίως Ἑλλάδος. Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἐνετοκρατίας (15ος καὶ 16ος αἰὼν) ἀξίαν λόγου λογοτεχνίαν ἀνέπτυξεν ἡ Κ ρ ῆ τ η. Ἐκεῖ ἐκαλλιεργήθη ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς δύσεως ἡ ἵπποτικὴ ποίησις. Ἐκ τῆς περιόδου ἐκείνης σφύζονται δράματα, τῶν ὁποίων τὸ γνωστότερον εἶναι ἡ Ἐ ρ ω φ ί λ η τοῦ **Χορτάτζη**. Τὸ δὲ μακρὸν ἵπποτικὸν ἔπος τοῦ **Βιτσέντσου Κορνάρου**, ὁ Ἐ ρ ω τ ὀ κ ρ ι τ ο ς, περιέχει πραγματικὰς ποιητικὰς καλλονὰς παρὰ τὴν κουραστικὴν ἀπεραντολογίαν τῶν διαλόγων.

Ἀνωτέρα ἦτο ἡ ἀνάπτυξις τῆς Ἐ π τ α ν ῆ σ ο υ, ποὺ εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ μὴ γνωρίσῃ τουρκικὸν ζυγόν, ἐνῶ ἡ Κρήτη ὑπετάγη εἰς τοὺς Τούρκους κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ 17ου αἰῶνος. Ἀξιόλογον ἐπίσης πνευματικὸν κέντρον τὸν 19ον αἰῶνα ἦσαν τὰ Ἰ ω ἄ ν ν ι ν α εἰς τὴν Ἡπειρον. Εἰς τὴν ἠπειρωτικὴν γλῶσσαν συνετέθησαν μερικὰ ἀπὸ τὰ περιφημότερα δημοτικὰ ποιήματα. Εἰς τὰ Ἰωάννινα ἔζησεν ὁ **Ἰωάννης Βηλαράς** (1771 - 1823), ἰατρός τῶν υἰῶν τοῦ Ἀλῆ πασᾶ, σπουδᾶσας εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ἀπὸ τοὺς φωτεινότερους Ἑλληνας τῆς ἐποχῆς του. Ἐγράψε μύθους καὶ ἄλλα λυρικά ποιήματα εἰς τὴν λαϊκὴν γλῶσσαν. Ὁ Βηλαράς θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους προδρόμους τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος, ταχθεὶς ἀνεπιφυλάκτως ὑπὲρ τοῦ λαϊκοῦ ἰδιώματος τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης. Εἰς τὸ περίφημον βιβλίον του « Ἡ ρομενικὴ γλῶσσα », εἰς τὸ ὁποῖον περιέχει μετὰφρασιν τοῦ Κρίτωνος τοῦ Πλάτωνος καὶ μέρος ἐκ τοῦ β' βιβλίου τοῦ Θουκυδίδου, προτάσσει πραγματεῖαν, τὴν ὁποίαν τιτλοφορεῖ « Μικρὴ ὁρμηνη γὰρ τὰ γραμματα κε ὀρθογραφεα τῆς ρομενικῆς γλώσσης ». Εἰς αὐτὴν προσπαθεῖ νὰ ἀπλοποιήσῃ τὴν ὀρθογραφίαν τῆς νεοελληνικῆς καταργῶν τὰ πνεύματα καὶ τοὺς τόνους, διατηρῶν, μόνον τὸ η καὶ τὸ ο κτλ. Ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Βηλαρά ἀξιόλογα εἶναι κυρίως τὰ σατιρικά του, εἰς τὰ ὁποῖα

καυτηριάζει πρόσωπα και πράγματα τῆς συγχρόνου του κοινωνίας τῶν Ἰωαννίνων.

Δημώδης ποίησις, κρητικὴ καὶ ἐπτανησιακὴ λογοτεχνία, ὄργανον εἶχον τὴν λαϊκὴν γλῶσσαν. Ἄλλ' οἱ Ἕλληνες διετήρησαν ζωηρὰν τὴν παράδοσιν τῆς λογίας, τὴν ὁποίαν ἐθεράπευσε ἰδίως ἡ Ἐκκλησία. Οἱ λόγιοι τοῦ ἔθνους ἔγραφον γλῶσσαν, ἡ ὁποία διετῆρει τὸν τυπικὸν καὶ τὸν λεκτικὸν πλοῦτον τῆς ἀρχαίας. Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας ὁ κληρὸς καὶ οἱ λόγιοι ἔγραφον ὁμιλίαις, ἱστορικὰ ἔργα καὶ τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα εἰς τὴν λογίαν, ἡ ὁποία ἦτο ἐπίσημος γραφομένη γλῶσσα. Εἰς τοὺς κύκλους ἐπίσης τῶν λογίων ἐκαλλιιεργήθη ποίησις εἰς ἀρχαῖζουσαν γλῶσσαν, λυρικοῦ ἢ σατιρικοῦ περιεχομένου, τὴν ὁποίαν ὠνόμασαν φαναριωτικὴν ποίησιν, διότι ἐκαλλιιεργήθη ἰδίως εἰς τὸ Φανάριον καὶ τὰς αὐλὰς τῶν Φαναριωτῶν ἡγεμόνων τῆς Μολδοβλαχίας. Ἄλλ' ὁ καλαισθητικώτερος ἐκ τῶν Φαναριωτῶν Ἀθανάσιος Χριστόπουλος (1772 - 1847) συνέθεσε τὰ ὀνομαστά Βακχικὰ του εἰς ἀπλὴν γλῶσσαν, ἐνῶ ὁ τελευταῖος σημαντικὸς ἀντιπρόσωπος τῆς Φαναριωτικῆς σχολῆς Ἡλίας Τανταλίδης μετεχειρίζετο μὲ δεξιότητα καὶ τὰς δύο γλώσσας. Οὕτως ἡ νεωτέρα Ἑλλάς εἶχε δύο λογοτεχνίας, τὴν λογίαν καὶ τὴν δημώδη.

ΣΟΛΩΜΟΣ - ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ - ΚΑΛΒΟΣ

Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἐπαναστάσεως ἔζησεν ὁ ζακύνθιος Διονύσιος Σολωμὸς (1798 - 1857), ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὸ κορυφωμα τῆς ἀμῆς τῆς ἐπτανησιακῆς λογοτεχνίας. Μορφωθεὶς εἰς Ἰταλίαν μακρὰν τῆς λογίας παραδόσεως εἶχεν ἐπιχειρήσει νὰ γράψῃ ἰταλικά ποιήματα. Ἀλλὰ τὸ 1823 εὐρισκόμενος εἰς τὴν Ζάκυνθον καὶ συγκινηθεὶς ἀπὸ τὴν πρώτην ἐπαναστατικὴν ὄρμην συνέθεσεν ὑπὸ τὴν κρῆτον τῶν πυροβόλων τὸν περίφημον Ὑμνον εἰς τὴν Ἑλευθερίαν. Οἱ βραχεῖς καὶ εὐκίνητοι στίχοι, αἱ ἐκλεκταὶ εἰκόνες καὶ ἡ λεπτότης τῶν συναισθημάτων κατέστησαν τὴν ᾠδὴν προσφιλῆ εἰς τὸ πανελλήνιον. Ὁ Σολωμὸς εἰργάζετο βραδέως, ἔγραφεν ὀλίγα καὶ ἐπεξεργάζετο διαρκῶς τοὺς στίχους του. Διὰ τοῦτο παρήγαγεν ὀλίγα ἀπυσπᾶσματα μᾶλλον ἢ ἔργα ἄρτια (Λάμπρος, Κρητικὸς, Ἐλεύθεροι πολιορκημένοι). Ἄλλ' ἡ λεπτὴ τεχνοτροπία του καὶ ἡ ἀπαράμιλλος εὐρυθμία τῆς φράσεως κατέστησαν αὐτὸν ὑπόδειγμα εἰς τοὺς μεταγενεστέρους.

Φύσις ὀρμητικωτέρα ἦτο ὁ λευκάδιος Ἄριστοτέλης Βαλαωρίτης (1824 - 1879), παραγωγικώτερος, εὐφάνταστος ἀλλὰ στεροῦμενος τῆς λεπτῆς καλαισθησίας τοῦ Σολωμοῦ. Σπουδάσας νομικὰ εἰς τὴν Γαλλίαν ἠγάπησε τὴν ρομαντικὴν ποίησιν καὶ ἦτο θαυμαστῆς τοῦ Οὐγκώ. Ὅπως οἱ εὐρωπαϊοὶ ρομαντικοὶ ἐλάτρευαν τὸν Μεσαίωνα καὶ τοὺς ἵππους, τοιουτοτρόπως καὶ ὁ Βαλαωρίτης ἐλάτρευσε τὸν 17ον καὶ 18ον αἰῶνα τῆς Ἑλλάδος, τὸν ἐλληνικὸν μεσαίωνα, ὅπως ἔλεγε, τοὺς ἀρματολοὺς καὶ κλέφτας, τοὺς ἀγῶνας τοῦ Σουλίου κ.λ.π.

Ὁ Σολωμὸς (1798 - 1857)

Εἰς τὰ ἀξιόλογα ποιήματά του, εἰς τὰ ὁποῖα ἔδωκε τὸν εὐγλωττον τίτλον *Μνημόσυνα* (1857), ἔψαλε κυρίως τὰ ἀνδραγαθήματα καὶ τὰ παθήματα τῶν θρυλικῶν ἐκείνων ἡρώων. Ὡριμωτέρας τεχνο-

τροπίας προϊόντα εἶναι ὁ Ἀθανάσης Διάκος, ἡ Κυρὰ Φροσύνη καὶ ὁ Φωτεινός, ὁ ὁποῖος ἔμεινεν ἡμιτελής.

Ἐνῶ ὁ Σολωμὸς καὶ Βαλαωρίτης ὄργανον εἶχον τὴν λαϊκὴν γλῶσσαν, ἕτερος ζακύνθιος ποιητής, ὁ Ἀνδρέας Κάλβος (1792 - 1869) ἔγραψεν εἰς ἀρχαίζουσαν γλῶσσαν τὰ ἀξιόλογα λυρικά του. Ὁ Κάλβος θεωρεῖται εἰς τῶν ἀρίστων ὑμνητῶν τῆς ἐλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, διὰ τῶν 24 ᾠδῶν του, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν καὶ τὸ μοναδικόν του ἔργον. Ἐπὶ πολὺν καιρὸν ὁ Κάλβος παρέμενεν ἀγνωστος μέχρι τῆς ἐποχῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Παλαμᾶς ἀπεκάλυψε τὴν πραγματικὴν του ἀξίαν. Ἡ γλῶσσα του εἶναι ἀνόμαλος καὶ ἀνάμεικτος ἀπὸ λέξεις τῆς λογίας καὶ τῆς δημοτικῆς, ἀλλὰ αἱ ἐννοιαὶ του ὑψηλαί, αἱ εἰκόνες καὶ μεταφοραὶ του μεγαλειώδεις καὶ ὁ ρυθμὸς του σοβαρὸς καὶ μεγαλοπρεπής. Δικαίως σήμερον ὁ Κάλβος ὀνομάζεται ὁ Πίνδαρος τῆς νεοελληνικῆς ᾠδῆς.

† 'Αριστοτέλης Βαλαωρίτης (1824 - 1879)

σατιρικός ἦτο ὁ **Ἄνδρέας Λασκαράτος**.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΤΗΣ ΛΟΓΙΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ

Τὴν λογιάν φαναριωτικὴν παράδοσιν ἠκολούθησαν οἱ ἀδελφοὶ **Σοῦτσοι**, καταγόμενοι ἐξ ἀρχαίας φαναριωτικῆς οἰκογενείας, οἱ ὅποιοι ἦσαν οἱ γνωστότεροι ποιηταὶ τῆς ἐλευθερωθείσης Ἑλλάδος, κατελθόντες εἰς Ἀθήνας ἐκ Παρισίων, ὅπου εἶχον σπουδάσει. Ὁ **Ἀλέξανδρος Σοῦτσος** (1803 - 1863), εἰς τὴν ἔξαψιν τοῦ πάθους κατὰ τῶν μελῶν τοῦ Νομοτελεστικοῦ καὶ βραδύτερον κατὰ τοῦ Καποδιστριαίου ἢ τοῦ Ὀθωνος εἶχε στιγμὰς σατιρικῆς εὐγλωττίας. Ἄλλ' ὁ Περὶ πλανώμενός του, εἰς τὸν ὁποῖον κακῶς ἀπομιμείται τὸν Βύρωνα, εἶναι πλήρης ρομαντικοῦ στόμφου. Λυρικώτερος ἦτο ὁ **Παναγιώτης Σοῦτσος** (1806 - 1868). Ἄλλὰ τὸ νεανικόν του ἔργον Ὁδοιπόρος, καθὼς καὶ τὰ δράματά του ἔχουν ἀφθονον αἰσθηματικὴν κοινολογίαν καὶ πολὺ ὀλιγωτέραν ποίησιν ἢ δράσιν. Κατὰ ταῦτα οἱ ἀδελφοὶ Σοῦτσοι εἶναι εἰσηγηταὶ τοῦ ρομαντισμοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ Ἑπτανησιακὴ σχολὴ εἶχε μακρὰν παράδοσιν καὶ μέχρι τῶν ἡμερῶν μας ἀκόμη ἀνέδειξεν ἀξιολόγους ποιητάς. Μετοξὺ αὐτῶν ἀξίζει νὰ μνημονευθοῦν ὁ **Ἰούλιος Τυπάλδος** (1814 - 1883), κομψότατος λυρικός, ὁ **Γεώργιος Τερτσέτης** (1800 - 1874), ἐπικός καὶ λυρικός, ὁ **Γεράσιμος Μαρκοῤῥας** (1826 - 1903), λυρικός, ὁ **Λαυρέντιος Μαβίλης** (1850 - 1912), φονευθεὶς κατὰ τὸν πρῶτον Βαλκανικὸν πόλεμον εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Ἰωαννίνων. Ἦτο θερμὸς πατριώτης καὶ εὐρυμαθὴς σοφός. Τὸ κυριώτερον ἔργον του εἶναι τὰ σονέτα του. Τέλος περίφημος

Τὴν λογιάν γλῶσσαν ἔγραψεν ἐπίσης εἰς τὰ πρωτότυπα καὶ εἰς τὰς πολλὰς μεταφράσεις τοῦ ὀ **Ἀλέξανδρος Ρίζος Ραγκαβῆς** (1809 - 1892), ἀνὴρ μεγάλης μορφώσεως, γλωσσομαθῆς καὶ διπλωμάτης. Εὐθὺς δὲ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἀνεξαρτησίας ἐφάνη ἐπικρατοῦσα ἡ λογία γλῶσσα καὶ εἰς τὴν ποίησιν. Πρὸς τοῦτο συνετέλεσεν ἡ ἴδρυσις τοῦ Πανεπιστημίου καὶ οἱ ποιητικοὶ διαγωνισμοί, οἱ ὅποιοι ὄρον ἔθετον τὰ ποιήματα νὰ γράφονται εἰς τὴν λογιάν. Ὁ καθηγητῆς τῆς Βοτανικῆς **Θεόδωρος Ὀρφανίδης** συνέθεσεν ἐπικά καὶ σατιρικά ποιήματα εἰς ἀρχαῖζουσαν, ὁ δὲ **Δημήτριος Βερναρδάκης** διεμόρφωσεν ἴδιον γλωσσικὸν τύπον, συνθέτων τὰ ὀνομαστά δράματα (Μαρία Δοξοπατρή, Κυψελίδα, Φάυστα, Μερόπη).

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΗΣ

Ἡ γλῶσσα τοῦ πεζοῦ λόγου ἀνέκαθεν ἦτο λογία. Ἄλλ' ἀπὸ τῶν πρώτων πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως χρόνων ὑπέστη σημαντικὴν μεταβολήν, διότι ἡ παλαιότερα ἀρχαῖζουσα ἐκκλησιαστικὴ γλῶσσα δὲν ἐζήκει εἰς τὰς νέας ἀνάγκας, αἱ ὅποια ἐγεννῶντο εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν. Οἱ ἐφεύεστεροι τῶν λογιῶν καὶ ἰδίως ὁ Κοραῆς ἠσθάνθησαν τότε τὴν ἀνάγκην νὰ ἀπλοποιήσουν τὴν γραφομένην γλῶσσαν, διὰ νὰ τὴν καταστήσουν πλέον προσιτὴν εἰς τὸν λαὸν καὶ ἱκανὴν νὰ ἐκφράζη τὰ νεώτερα νοήματα. Οὕτως ἐγεννήθη ἡ Καθαρεύουσα Νεοελληνική, ὁ γλωσσικὸς δηλονότι τύπος τὸν ὀποῖον μεταχειρίζομεθα σήμερον. Ἔργα δὲ ὡς ἡ ἀξιόλογος ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους τοῦ καθηγητοῦ **Κωνσταντίνου Παπαρρηγοπούλου** ἐγράφησαν εἰς τὸ ἴδιωμα τοῦτο. Ἄλλ' ἡ προσπάθεια αὕτη προσέκρουσεν εἰς τὴν ἀδιαλλαξίαν τῶν ἀρχαῖζόντων, οἱ ὀποῖοι ἤθελον τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὴν Ἀττικὴν.

Ο ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΝ

Εἰσηγηταί, ὅπως εἶπομεν, τοῦ ρομαντισμοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπῆρξαν οἱ ἀδελφοὶ Σοῦτσοι. Ὁ ρομαντισμὸς ἐξηκολούθησε καὶ ἔλαβε μεγαλύτερας διαστάσεις μετὰ τὴν μεταπολίτευσιν τοῦ 1862. Κατὰ τοὺς χρόνους τούτους ἐφάνη ἡ ἔμμετρος μετάφρασις τῶν ποιητικῶν Μελετῶν τοῦ Λαμαρτίνου ὑπὸ τοῦ **Ἀγγέλου Βλάχου** καὶ ἡ μετάφρασις τοῦ περιφήμου μυθιστορήματος τοῦ Οὐγκώ, τῶν Ἀθλίων, ὑπὸ τοῦ **Σκυλί-**

τη ἔγινε δημοφιλεστάτη. Δύο δὲ ποιηταί, ἀποθανόντες νέοι, ὁ **Σπυρίδων Βασιλειάδης** (1845 - 1877), ὁ συγγραφεὺς τῶν Ἄ τ τ ι κ ῶ ν ν υ κ τ ῶ ν καὶ τῆς Γ α λ α τ ε ί α ς, καὶ ὁ **Δημήτριος Παπαρρηγόπουλος** (1843 - 1873), υἱὸς τοῦ ἱστορικοῦ, ἀντιπροσωπεύουν τὴν νέαν ταύτην φάσιν τοῦ ρομαντισμοῦ. Τέλος ὁ ὄψιμος ρομαντικὸς **Ἀχιλλεὺς Παράσχος** (1838 - 1895) ἔγραφε σχεδὸν μέχρι τέλους τοῦ αἰῶνος μὲ περισσὴν αἰσθηματολογίαν ἀναμειγνύων τοὺς γλωσσικοὺς τύπους καὶ ὀλίγον περιποιούμενος τὴν μορφήν.

Η ΔΗΜΟΤΙΚΗ

Ἄλλ' ὁ ρομαντισμὸς δὲν προήγαγε τὴν ἐλληνικὴν λογοτεχνίαν. Ἡ ποίησις καὶ ἡ λογοτεχνία τῶν χρόνων ἐκείνων ἦσαν ποίησις καὶ λογοτεχνία λέξεων ἄνευ βαθυτέρας συγκινήσεως. Κατὰ τὰς τελευταίας λοιπὸν δεκαετίας τοῦ αἰῶνος ἤρχισεν ἡ ἀντίδρασις κατὰ τῆς καταστάσεως, ἡ ὁποία εἰς τὴν ποίησιν ἐνεφανίσθη ὡς ἀντίδρασις κατὰ τοῦ ψευδορομαντισμοῦ.

Ὁ ἐξοχώτερος τῶν λογογράφων τῶν χρόνων τούτων **Ἐμμανουήλ Ροΐδης** (1835 - 1904) ἐδημιούργησε σκάνδαλον διὰ τοῦ νεανικοῦ του ἔργου « Π ἄ π ι σ σ α Ἰ ω ἄ ν ν α », (1860) ἡ ὁποία, ἐνῶ φαινομενικῶς ἀκαυτηρίαζεν ὑπερβολὰς τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἤτο κατὰ βάθος καυστικὴ σάτιρα τῆς ρομαντικῆς σχολῆς. Βραδύτερον διὰ τῶν μελετῶν του περὶ νεοελληνικῆς ποιήσεως ἐσατίρισε τὴν κενότητα καὶ τὴν ἀσυαρτησίαν τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως.

Ὁ Ροΐδης ἔγραψε τὰ ἔργα του εἰς ἄπταιστον καθαρεύουσαν, ἀλλ' ἤτο ἐκ τῶν θερμότερων προμάχων τῆς δημοτικῆς. Τὰς γλωσσικὰς του ιδέας ἀνέπτυξεν εἰς τὸ περίφημον ἔργον του « Τ ἄ Ε ἶ δ ῶ λ α ». Ὁ δὲ συγγενὴς πρὸς αὐτὸν κατὰ τὴν ιδεολογίαν **Βλάσιος Γαβριηλίδης** (1852 - 1920), ἐξύψωσε τὴν δημοσιογραφίαν καὶ προσεπάθησε νὰ στρέψῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ πρὸς τὸν πολιτισμὸν τῆς Εὐρώπης. Οἱ 30 τόμοι τῆς Ἀ κ ρ ο π ὀ λ ε ω ς εἶναι ἀπὸ τὰ ὀλίγα μνημειώδη ἔργα τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος ὠξύνθη ἡ γλωσσικὴ ἔρις, διότι πολλοὶ λόγιοι προσεπάθησαν νὰ μεταχειρισθοῦν τὴν δημοτικὴν εἰς τὸν πεζὸν λόγον. Ὁ Χίτος **Ἰωάννης Ψυχάρης** (1854 - 1909), γεννηθεὶς εἰς

τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ ἀνατραφεῖς εἰς Παρισίους, καθηγητὴς τῆς νεοελληνικῆς εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Ἀνατολικῶν Γλωσσῶν τῶν Παρισίων, ἔγραψε τὸ *Ταξίδι* (1888), περίφημον γλωσσικὴν μελέτην, καὶ βραδύτερον σειρὰν ἔργων εἰς τὴν ἀπλὴν ὀμιλουμένην γλῶσσαν. Ὁ Ψυχάρης ἀπέκτησε φανατικούς ὀπαδούς, οἱ ὁποῖοι ἐκαλλιέργησαν τὴν δημοτικὴν γλῶσσαν εἰς τὴν ποίησιν καὶ τὸν πεζὸν λόγον.

Ἡ παράταξις τῶν δημοτικιστῶν ἐνισχύθη σημαντικῶς καὶ ἀπέκτησε μέγα κύρος μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ **Κωστῆ Παλαμᾶ**, ὁ ὁποῖος ἐθεωρήθη ὡς ὁ ἐξοχώτερος ποιητὴς τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Ὁ Παλαμᾶς εἶναι πρῶτον ποιητὴς λυρικός, γνήσιος εἰς τὴν συγκίνησιν καὶ ἐπιβαλλόμενος διὰ τῆς ἰσχυρᾶς καὶ πρωτοτύπου ἀρμονίας τῆς μορφῆς. Ἀλλ' ὑπὲρ τὸν λυρικὸν ἴσταται ὁ διανοούμενος, ὁ ὁποῖος μετὰ ἰδιαίτεραν εὐχαρίστησιν καὶ κατὰ τρόπον ἴδιον ἐδέχθη τὴν εὐρωπαϊκὴν διάνοησιν καὶ εἶδεν ὑπὸ νέον φῶς τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν θέσιν τοῦ ἔθνους μας. Ἡ ποίησις του, ὅπως φανερώνεται εἰς ἕν ἀπὸ τὰ ὀριμώτερα ἔργα του, τὸν *Δωδεκάλογον τοῦ Γύφτου*, θρηνεῖ τὰς ταπεινώσεις τῆς φυλῆς μας καὶ ἀναιρεῖται ἀνώτερον μέλλον. Ὁ Παλαμᾶς ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πλέον παραγωγικῶν καὶ δημιουργικῶν ποιητῶν μας.

Κωστῆς Παλαμᾶς (1859 - 1943)

Ἐν τῷ μεταξὺ παρηγγελισθῆ ὁ ρομαντισμὸς καὶ οἱ ποιηταὶ ἤρχισαν νὰ ἐπιμελοῦνται περισσότερον τὴν μορφήν. Ὁ ἡπειρώτης **Κώστας Κρυστάλλης**, ἀποθανὼν μόλις 26 ἐτῶν, προσεπάθησε νὰ ἀπομιμηθῇ τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἀπλὴν τεχντροπίαν τῶν δημοτικῶν ἀσμάτων. Δύο δὲ γόνιμοι ποιηταὶ, ὁ **Βιζυηνός** καὶ ὁ **Δροσίνης**, εἰργάσθησαν ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ ἑλληνικοῦ στίχου καὶ τῆς ποιητικῆς

γλώσσης. Ὑποδειγματικὴ ἀπὸ τὴν ἀποψιν αὐτὴν ἦτο ἡ παραγωγὴ τοῦ Γρυπάρη. Ὁ Ἰωάννης Γρυπάρης, Σίφνιος, σπουδάζας τὰ ἐγκύκλια μαθήματα εἰς τὴν Μεγάλην τοῦ Γένους Σχολὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ κατόπιν φιλολογίαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν ἔγραψε τὰ ὀνομαστά σονέτα τοῦ ἀκολουθῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν συντομίαν καὶ τὴν αὐστηρότητα τῆς Παρνασσιακῆς σχολῆς, ἡ ποιησίς του ἔφερε τὴν αὐστηρότητα εἰς τὴν σκέψιν καὶ τὴν ἔκφρασιν. Ὁ Γρυπάρης ἠσχολήθη καὶ εἰς μεταφραστικὰς ἐργασίας καὶ ἔδωκε πραγματικῶς ὑποδειγματικὰς μεταφράσεις τῶν ἀρχαίων κλασσικῶν. Σεῖρὰ δὲ λεπτῶν, ἂν ὄχι πολὺ παραγωγικῶν λυρικῶν, ὡς ὁ Πορφύρας, ὁ Μαλακάσης, ὁ Χατζόπουλος κ.ἄ. ἔδειξαν τὴν λεπτὴν συγκίνησιν, τῆς ὁποίας εἶναι ἐπιδεικτικὴ ἡ νεοελληνικὴ φυλὴ.

ΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΕΤΩΝ

Κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίας ἀνεπτύχθη τὸ ἑλληνικὸν διήγημα.

Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης (1851-1911)

Ὁ Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης (1851 - 1911), ἀπὸ τὴν Σκιάθον, τύπος θρησκόληπτος, φίλος τῆς ἀπλῆς καὶ ἀπερίττου ζωῆς, χωρὶς ματαιοδοξίαν, ἀφῆκεν εὐρὺ συγγραφικὸν ἔργον, κατὰ τὸ πλεῖστον διηγηματογραφικόν. Τὰ κυριώτερα γνωρίσματα τοῦ ἔργου τοῦ Παπαδιαμάντη εἶναι ἡ ἀγάπη τῆς θρησκείας, τῆς φύσεως καὶ τῶν ἀνθρώπων τῆς ταπεινῆς καὶ ἀπλοῦς ζωῆς, εἶναι δὲ πλῆρες λυρικοῦ ταλάντου. Ἡ γλῶσσα τοῦ Παπαδιαμάντη εἶναι ἡ καθαρὴ οὐρανοῦσα, ἀλλ' ἀνάμεικτος μὲ ἐκκλησιαστικὰς καὶ λαϊκὰς ἰδιωτικὰς ἐκφράσεις. Ὁ Παπαδιαμάντης θεωρεῖται ὡς

ἐξαιρετος ἠθογράφος, τὰ δὲ πρόσωπα τῶν ἔργων του εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπλοῖ καὶ ἀφελεῖς νησιῶται καὶ χωρικοί.

Ὁ **Ἀνδρέας Καρκαβίτσας** (1860 - 1922), διετέλεσεν ὡς ἰατρός εἰς ἐμπορικὰ πλοῖα καὶ ἀπέβη μοναδικὸς εἰς τὴν ἀπεικόνισιν τῆς ναυτικῆς ζωῆς, ἐνῶ ἐκ παραλλήλου ἐξυμνεῖ τὰ ἦθη καὶ τῶν ὄρεινῶν καὶ πεδινῶν Ἑλλήνων μὲ μεγάλην πιστότητα καὶ εἰλικρίνειαν. Ἀντιθέτως πρὸς τὸν Παπαδιαμάντην ἐνεκοιλώθη τὸ κήρυγμα τοῦ Ψυχάρη καὶ ἔγραψεν ὅλα τὰ ἔργα του εἰς τὴν δημοτικὴν. Τὰ ἔργα του διακρίνει πλοῦτος εἰς τὴν ἔκφρασιν καὶ ἀντίληψιν τῆς λαϊκῆς ψυχῆς, διὰ τοῦτο θεωρεῖται καὶ αὐτὸς ὡς ἐξαιρετος ἠθογράφος. Τὸ ἔργον τοῦ Καρκαβίτσα, καθὼς καὶ τοῦ Παπαδιαμάντη, κατέχει ἐξαιρετικὴν θέσιν εἰς τὴν νεοελληνικὴν πεζογραφίαν.

Τὸ διήγημα καλλιεργεῖται πολὺ εἰς τὰς ἡμέρας μας καὶ ἔχει ἀξιολόγους ἀντιπροσώπους. Εὐρύτατα γνωστὸς εἶναι σήμερον ὁ **Δημοσθένης Βουτυράς**, ὁ ὁποῖος ἐπεβλήθη μὲ τὰ σύντομα καὶ ὑποβλητικὰ διηγήματά του.

Μετ' ἰδιαζούσης ἀγάπης ἐκαλλιεργήθη καὶ ἔγινεν εἶδος λογοτεχνικὸν τὸ **χρονολόγιον**, εἰς τὸ ὁποῖον διεκρίθησαν ἀπὸ τοὺς παλαιότερους ὁ **Κουνδουλάκης**, ἀπὸ τοὺς συγχρόνους ὁ **Νιρβάνας**, ὁ **Παπαντωνίου** καὶ ὁ **Σπύρος Μελᾶς**. Ὁ **Μελᾶς** ἔγραψε καὶ δράματα πολύκροτα (ὁ **Γυιὸς τοῦ ἤσκιου**, τὸ **Χαλασμένο σπίτι**, τὸ **Ἄσπρο καὶ τὸ μαῦρο**), ἐνῶ ὁ **Παπαντωνίου** εἶναι συγγραφεὺς πολυμερέστατος καὶ ποιητῆς ἐμπνευσμένος καὶ κριτικός. Ἐπίσης ὡς δραματικὸς διεκρίθη καὶ ὁ **Γρηγόριος Ξενόπουλος**, τοῦ ὁποῖου τὰ δράματα ἔχουν λεπτὴν σκηρικὴν τέχνην (**Φωτεινὴ Σάντρα**, **Στέλλα Βιολάντη** κ.λ.π.). Ὁ **Ξενόπουλος** ἔγραψεν ἐπίσης ἀξιόλογα μυθιστορήματα.

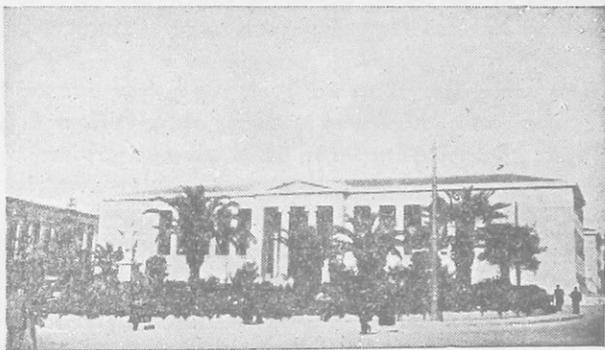
Ἄλλὰ τὸ μυθιστόρημα ἀνεπτύχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα κυρίως μετὰ τὸν πόλεμον καὶ χαρακτηρίζει τὴν περίοδον αὐτὴν τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας. Οἱ συγγραφεῖς ἀπηλλάγησαν ἀπὸ τὴν ἠθογραφίαν, καλλιεργοῦν τὴν ἀνάλυσιν καὶ ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν εὐρωπαϊκὴν διανόησιν. Ἡ γλῶσσα δὲ αὐτῶν ἀπέβαλε καὶ αὐτὴ τὸν ἠθογραφικὸν χαρακτῆρα τῆς πρώτης ψυχαικῆς ἐποχῆς καὶ προσπαθεῖ νὰ προσαρμοσθῇ εἰς τὴν ἔκφρασιν λεπτοτέρων ἐννοιῶν καὶ εἰς τὸν τύπον τῶν προηγμένων εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν.

ΑΙ ΤΕΧΝΑΙ — Η ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ

Ἡ νεωτέρα Ἑλλάς ἀνέπτυξε τὴν τέχνην καὶ εἰς ὅλους τοὺς κλά-

δους αὐτῆς ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἐξαιρέτους δημιουργούς. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ ἤρχισε νὰ ἀνοῖξῃ εὐθύς ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς πρωτεύουσας εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀλλὰ τὰ πρῶτα ἔργα, διὰ τῶν ὁποίων ἐκοσμήθη ἡ νέα πρωτεύουσα, ἦσαν κυρίως ἔργα ξένων καλλιτεχνῶν, ἰδίως Γερμανῶν. Καὶ ἡ ἑλληνικὴ ὁμῶς ἀρχιτεκτονικὴ δὲν ἤρχησε νὰ δώσῃ ἀξιολόγους καρπούς. Δὲν ἔχομεν ἀφθονίαν ἀρχιτεκτόνων, ἀλλ' οἱ ὀλίγοι Ἑλληνες ἀρχιτέκτονες εἶναι πραγματικοὶ δημιουργοὶ καὶ περιποιῶν δόξαν εἰς τὴν χώραν μας. Ἐκ τούτων ἀξιολογώτεροι εἶναι οἱ ἑξῆς :

1) **Σταμάτιος Κλεάνθης** (1802 - 1862), ἐκ Μακεδονίας. Ἐ-

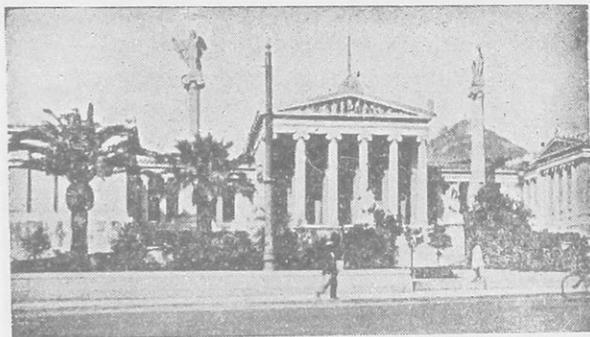
Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν

Ἡ οἰκοδομὴ ἤρχισε τὸ 1837 κατὰ σχέδιον τοῦ Δανοῦ ἀρχιτέκτονος Χριστιανοῦ Χάνσεν. Τὸ 1843 ἐκτίσθη ἡ προσθία πλευρὰ καὶ τὸ 1850 συνετελέσθη ὁλόκληρον τὸ κτίριον. Ἡ οἰκοδομὴ ἔγινε διὰ πανελληνίων ἐράνων καὶ συνδρομῶν. Ἀκολουθεῖ, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα σύγχρονα οἰκοδομήματα τῶν Ἀθηνῶν (Ἀκαδημία, Βιβλιοθήκη κλπ) τέχνην κλασσικίζουσαν.

σπούδασεν εἰς τὸ Βερολίνον, καὶ κατῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἀνέλαβε δημοσίαν ὑπηρεσίαν. Ἐκτίσσε τὸ πρῶτον ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιον εἰς τὰς ὑπαρείας τῆς Ἀκροπόλεως (ἤδη ἐρειπωμένον) καὶ μερικὰς ἄλλας κατοικίας, αἱ ὅποια ἔχουν ἰδιαιτέραν τεχνοτροπίαν, προσηρμοσμένην εἰς τὸν τόπον μας (Μέγαρον Δουκίσσης τῆς Πλακεντίας εἰς τὴν λεωφόρον Βασιλίσσης Σοφίας, Πύργος τῆς αὐτῆς δουκίσσης εἰς τὴν Πεντέλην, μέγαρον Θεοτόκη ὁδὸς Σωκράτους).

2) **Λύσσανδρος Κουτατζόγλου** (1811 - 1885), ἐκ Θεσσαλο-

νίκης. Ἐσπούδασεν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Διεκρίθη ὡς ἀρχιτέκτων εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ὑπῆρξε μέλος πολλῶν καλλιτεχνικῶν Ἀκαδημιῶν.

Ἀκαδημία Ἀθηνῶν

Ἰδρύθη μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1859 - 1885 δαπάναις τοῦ ἐκ Μακεδονίας μεγάλου εὐεργέτου βαρῶνου Σίνα καὶ ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Θεοφίλου Χάνσεν τοῦ νεωτέρου.

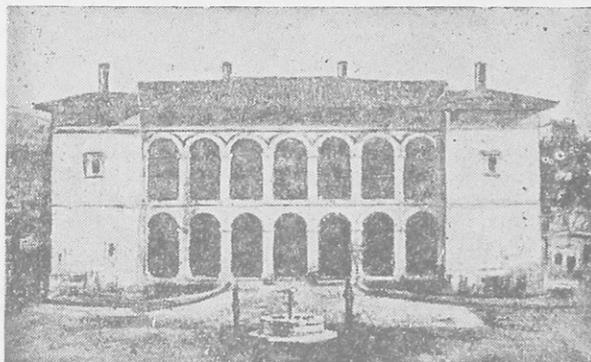

Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη

Δωρεὰ τῶν μεγάλων εὐεργετῶν ἀδελφῶν Βαλλιάνων ἐκ Κεφαλληνίας, μεγαλεμπόρων καὶ τραπεζιτῶν (1903) κατὰ σχέδιον τοῦ Δανοῦ ἀρχιτέκτονος Χάνσεν τοῦ νεωτέρου.

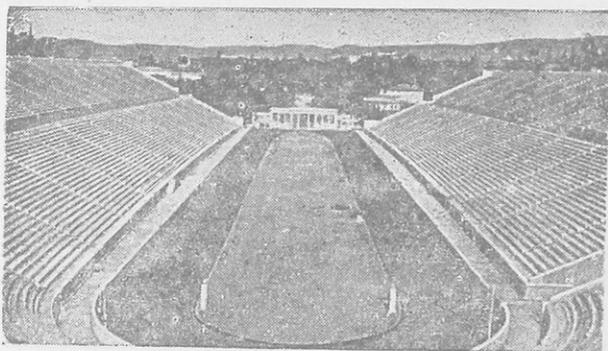
Ἐκτίσθη τὸ παλαιότερον Ἀρσάκειον, τοὺς ναοὺς τῆς Ἁγίας Εἰρήνης καὶ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ τὸν καθολικὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Διονυ-

σίου ἐν Ἀθήναις. Καὶ τὰ ἔργα τοῦ Καυτατζόγλου ἔχουν τὴν σφραγίδα τῆς προσωπικότητός του.

Μέγαρον Δουκίσσης Πλακεντίας.

Ἔργον τοῦ ἀρχιτέκτονος Σταματίου Κλεάνθους. Τὸ κτίριον σήμερον χρησιμοποιεῖται ὡς Βυζαντινὸν Μουσεῖον (λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας, Ἀθήναι)

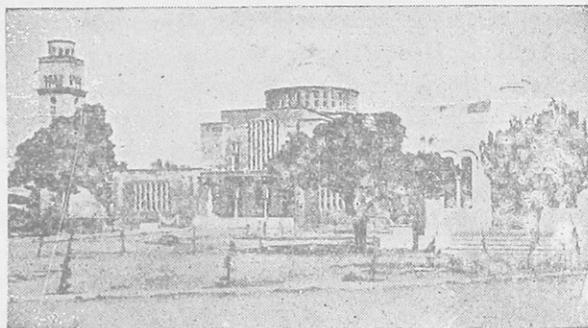
Παναθηναϊκὸν Στάδιον

Ἀναμαρμάρωσις τοῦ χώρου τοῦ ἀρχαίου Παναθηναϊκοῦ σταδίου γενομένη τὸ 1896 κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ ἀρχιτέκτονος Ἄναστασιου Μεταξᾶ καὶ δαπάναις τοῦ μεγάλου εὐεργέτου Γεωργίου Ἀβέρωφ.

3) Ἄναστάσιος Μεταξᾶς, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τὸ

1863 καὶ ἀπέθανε τὸ 1937. Ἔδωκε τὰ σχέδια τῆς ἀναμορφώσεως τοῦ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου, τοῦ Αἰγινήτειου νοσοκομείου καὶ τοῦ Νοσοκομείου Συγγρού, τοῦ Νοσοκομείου τῶν Παίδων, τοῦ μεγάρου τῆς Γαλλικῆς πρεσβείας καὶ ἄλλων κτιρίων τῶν Ἀθηνῶν.

4) Ἄριστοτέλης Ζάχος (1879 - 1939), ἐκ Σιατίστης τῆς Μακεδονίας. Ἐσπούδασεν εἰς τὴν Γερμανίαν, ὅπου ἔμεινε πολὺν καιρὸν ὡς διευθυντὴς τῶν δημοσίων ἔργων τῆς Βάδης. Ἠσχολήθη ἰδιαιτέρως μὲ τὴν βυζαντινὴν ἀρχιτεκτονικὴν καθὼς καὶ τὴν νεοελληνικὴν λαϊκὴν. Διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν δύο αὐτῶν τάσεων ἐδημιούργησε τύπον νεοελληνικῆς οἰκίας ἐξαιρετόν, μὲ ὄλην τὴν γραφικότητα τῶν βυζαντινῶν οἰκοδομη-

Ναὸς Ἁγίου Παύλου (Κόρινθος).

Οἰκοδομὴ κατὰ σχέδιον τοῦ ἀρχιτέκτονος Ἄριστοτέλους Ζάχου. Εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα μνημεῖα τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς τέχνης.

μάτων καὶ τὰς ἀνέσεις τῆς σημερινῆς ζωῆς « οἰκία Χατζημιχάλη, οἰκία Πάλλη, οἰκία τοῦ ἰδίου εἰς τὴν συνοικίαν Μέτς ». Ἀλλὰ τὸ μέγα ἔργον τοῦ Ζάχου ἦτο ἡ ἀναστήλωσις τοῦ καέντος τὸ 1917 μεγάλου βυζαντινοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Θεσσαλονίκης, ἡ ὁποία ἐπροχώρησεν ἀρκετὰ, ἀλλὰ διεκόπη ἐκ τοῦ ἐπελθόντος θανάτου του, ἀποπερατωθεῖσα μόλις κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη. Ὁ Ζάχος ἦτο εὐρυτάτης καλλιτεχνικῆς μορφώσεως ἀρχιτέκτων, ἡ ὁποία ἐξεδηλώθη κατὰ τρόπον πρωτότυπον καὶ ἀριστοτεχνικόν. Ἐκτίσεν ἐπίσης πλῆθος ναῶν (εἰς τὰς Πάτρας, τὸν Βόλον, τὴν Σιάτισταν κ.ἀ.), εἰς τοὺς ὁποίους συνεδύασε τὸν βυζαντινὸν τύπον μὲ τὰς σημερινὰς ἀνάγκας ἐνὸς λαοῦ.

Η ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Ἡ Ζωγραφικὴ ἐκαλλιεργήθη πολὺ εἰς τὴν ἀναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα καὶ παρήγαγεν ἀξιολόγους καλλιτέχνους. Ἐκ τῶν ἐλληνικῶν χωρῶν, αἱ ὁποῖαι ἔδωκαν πολλοὺς καλλιτέχνους, ἐξέχουν ἰδίως ἡ Κέρκυρα καὶ μετ' αὐτὴν ἡ μικρὰ καὶ γραφικὴ νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἡ Τήνος. Ἀξιὸν παρατηρήσεως εἶναι ὅτι ὀλόκληροι οἰκογένειαι ἐκ τῶν νήσων αὐτῶν διετήρουν ὡς κληρονομικὸν τὸ καλλιτεχνικὸν τάλαντον. Θὰ μνημονεύσωμεν τὰς σημαντικωτέρας ἐκ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκαλλιέργησαν τὴν ζωγραφικὴν καὶ τὴν γλυπτικὴν : 1) **Προσαλένται**. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας **Παῦλος Προσαλέντης** ἐκ Κερκύρας ἦτο γλύπτης. Οἱ ἄλλοι Προσαλένται διέπρεψαν εἰς τὴν Ζωγραφικὴν : α) **Σπυρίδων Προσαλέντης**, ἐξάιρετος προσωπογράφος, ἰδίως τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821. β) **Αἰμίλιος Προσαλέντης**, υἱὸς τοῦ προηγουμένου, περιήγητος ὕδατογράφος. Ἦσκολήθη μετ' αὐτὸν τὴν ἀπεικόνισιν τῆς θαλάσσης καὶ τῆς θαλασσιῆς ζωῆς. γ) **Ἐλένη Προσαλέντη**, ἀδελφὴ τοῦ προηγουμένου.

Νικόλαος Γύζης (1842 - 1901)

Ἐξεπόνησε προσωπογραφίας καὶ ἀγιογραφίας. δ) **Παῦλος Προσαλέντης**, ὁ νεώτερος, ἠσχολήθη μετ' ἑτέροις ἀνατολικῶν βίου, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισεν ἐν Αἰγύπτῳ.

2) **Λύτραι**. Εἰς τούτους, καταγομένους ἐκ Τήνου, ἀνήκουν τρεῖς καλλιτέχναι : α) **Νικηφόρος** (1832 - 1904), μέγας ζωγράφος τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Ἐσπούδασεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Μονάρχου καὶ εἶχε συμμαθητὴν τὸν Γύζην. Τὰ ἔργα τοῦ Νικηφόρου Λύττρα (κυρίως προσωπογραφίαι) εἶναι ἀπὸ τὰ πολυτιμώτερα καλλιτεχνήματα τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

Οἱ δύο υἱοὶ του : β) **Νικόλαος** καὶ γ) **Περικλῆς** ὑπῆρξαν ἐπίσης ἐξάιρετοι ζωγράφοι.

3) **Νικόλαος Γύζης** (1842 - 1901), ἐκ Τήνου. Ἡ ἐμφάνισις

τοῦ Γύζη ἀποτελεῖ σημαντικώτατον σταθμὸν εἰς τὴν νεοελληνικὴν ζωγραφικὴν. Ἐσπούδασεν εἰς τὸ Μόναχον, ὅπου διήγαγε τὸ περισσώτερον μέρος τοῦ βίου του καὶ ἀπέθανεν. Ὁ Γύζης ἦτο ζωγράφος μεγάλης ἐμπνεύσεως καὶ ἤσκησεν ἰσχυρὰν ἐπίδρασιν εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῆς νεωτέρας ἐλληνικῆς ζωγραφικῆς. Ἐζωγράφησε πλῆθος προσωπογραφιῶν καὶ μεγάλων πινάκων, οἱ ὅποιοι θεωροῦνται ἔργα πολυτιμώτατα ὄχι μόνον τῆς ἐλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς ζωγραφικῆς.

4) **Κωνσταντῖνος Βολονάκης** (1837 - 1907), ἐκ Κρήτης. Ἐσπούδασεν εἰς τὸ Μόναχον καὶ ἀνεδείχθη ὁ ἐξοχώτερος τῶν Ἑλλήνων θαλασσογράφων (ἔργα : ἡ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχία, ἡ Πυρπόλησις τῆς Τουρκικῆς ναυαρχίδος, ἡ Ἔξοδος τοῦ Ἄρεως κ.λ.π.).

5) **Γεώργιος Ἰακωβίδης** (1858 - 1932). Ἐσπούδασεν εἰς τὸ Μόναχον καὶ διεκρίθη ἰδίως εἰς προσωπογραφίας καὶ σκηνὰς τοῦ παιδικοῦ βίου. Ἔργα : « Παιδικὴ συναυλία », « Παιδικὸς καυγᾶς », « Μικρὰ βάσανα », « τὸ Κτένισμα τῆς ἐγγονῆς » κ.τ.λ.

6) **Κωνσταντῖνος Παρθένης**, ὁ μεγαλύτερος τῶν νεωτέρων ζωγράφων τῆς Ἑλλάδος. Τὰ ἔργα του διακρίνει λιτότης καὶ ἐγκράτεια καὶ βαθεῖα αἴσθησις τοῦ περιττοῦ, πρὸ πάντων δὲ βαθεῖα πνευματικότης καὶ ἰδεαλισμός.

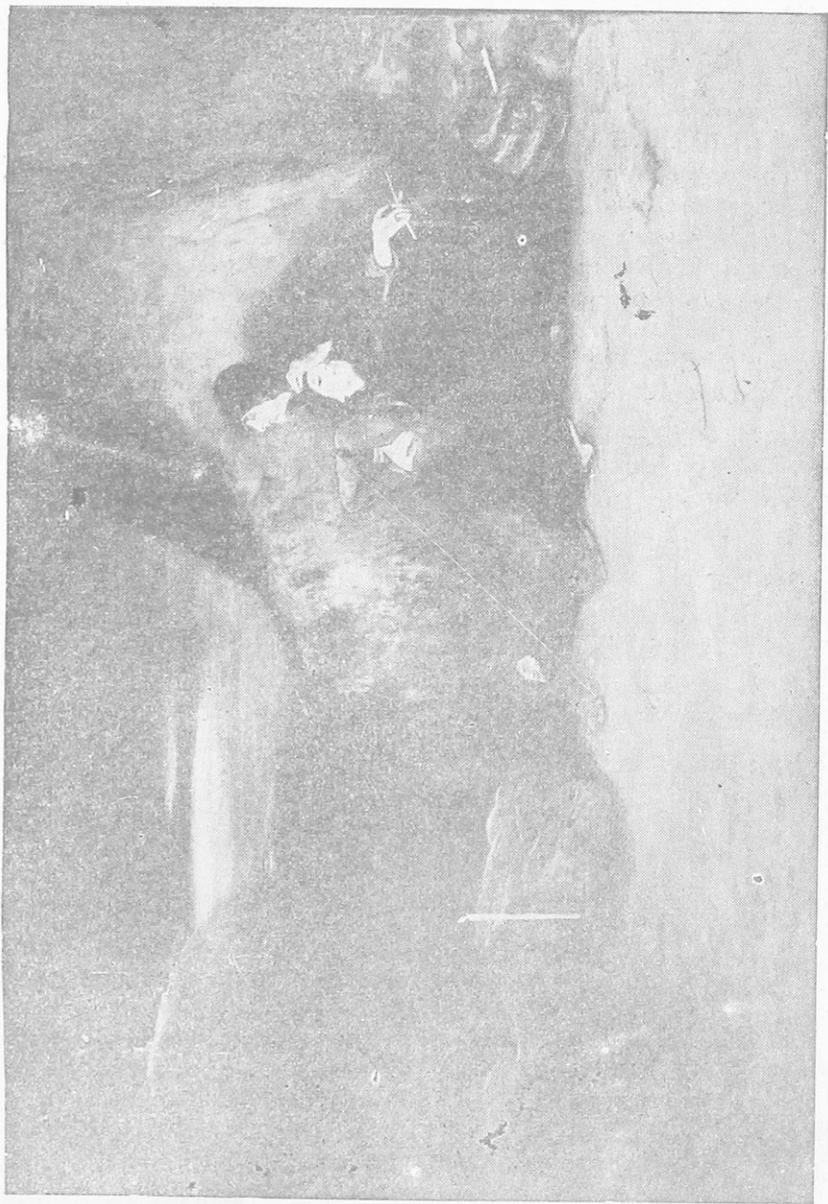
Τὸ πλῆθος τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων ζωγράφων εἶναι πολὺ, ἡ δὲ καλλιέργεια τῆς τέχνης αὐτῆς ἀποδεικνύει τὴν κληρονομικὴν τάσιν τοῦ Νεοέλληνοσ πρὸς τὴν καλλιτεχνίαν.

Η ΓΛΥΠΤΙΚΗ

Ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐλληνικὴ τέχνη, ἡ Γλυπτικὴ, ἐκαλλιεργήθη εἰς τὴν νεωτέραν Ἑλλάδα μὲ πολὺν ζῆλον, ἀνέδειξε δὲ καὶ αὐτὴ μερικὰς οἰκογενεῖας λεπτῶν καλλιτεχνῶν. Ἐκ τούτων ἀναφέρομεν τοὺς ὀνομαστοτέρους :

1) Οἱ **Σῶχοι**, ἐκ Τήνου, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνήκουν δύο ἐξαίρετοι γλύπται, ὁ **Λάζαρος Σῶχος** (1862 - 1911) καὶ ὁ **Ἀντώνιος Σῶχος** (γεν. 1888). Ὁ πρῶτος ὑπῆρξε πραγματικὸς διδάσκαλος (maître). Ἐνεπνέετο ἀπὸ τὴν φύσιν καὶ τὴν ἐλληνικὴν ἀρχαιότητα. Ἀπὸ τὴν πρώτην ἔλαβε τὴν ἀλήθειαν, ἀπὸ τὴν δευτέραν τὴν λιτότητα, τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν ἁρμονίαν. Κατεσκεύασε προτομὰς καὶ συμπλέγματα. Ὁ δεῦτερος, καθηγητῆς τοῦ Πολυτεχνείου, ἐμ-

Ν. Γύζης: «Τὸ τάμα» (ἡ υπόθεσις, παρμένη ἀπὸ τὰ ἐλληνικά ἔθιμα). Ὑψηλὰ ἀριστερῶς ὡ ἐκαθιστάται τοῦ ἀγίου πολὺ ἔγινε τὸ τάμα· δεξιῶς ἢ κόρη πολὺ ἔκανε τὸ τάμα γιὰ τὸν πόνο τῆς, μαζὶ μὲ τὴ μάγκη τῆς.

πνέεται ἀπὸ τὰς ἀρχαϊκὰς μορφὰς καὶ διακρίνεται διὰ τὴν λιτότητα καὶ σαφήνειαν.

2) Οἱ **Φυτάλοι**, τέσσαρες : ὁ Λάζαρος, Γεώργιος, Μάρκος καὶ Ἰωάννης. Διεκρίθη περισσότερο ὁ **Λάζαρος Φυτάλης** (1831 -1909), ὁ ὁποῖος ἠκολούθησε κλασσικίζουσαν τεχνοτροπίαν. Κατεσκεύασε προτομάς, συμπλέγματα, ἀνδριάντας, καὶ ἐπιτύμβια μνημεῖα (ἀνδριὰς Γρηγορίου Ε', Κανάρη, Καραϊσκάκη, Σολωμοῦ κ.λ.π.).

3) **Λ. Δρόσης** (1843 -1884). Ἐσπούδασεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὸ Μόναχον καὶ ἠκολούθησεν εἰς τὴν τέχνην τοῦ τὸν νεοκλασικισμὸν (Μνημεῖον Δ. Ὑψηλάντου, ἀετώματα καὶ ἀγάλματα Συναίας Ἀκαδημίας, ἀνδριὰς Βαρβάκη εἰς τὸ Ζάππειον κ.τ.λ.).

Γ. Ἰακωβίδης: «Τὰ πρῶτα βήματα».

δριὰς τοῦ Γλάδστωνος πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου.

7) **Γιαννούλης Χαλεπᾶς**. Ἐγενήθη ἐν Τήνῳ τὸ 1854 καὶ ἀπε-

4) **Ἰ. Βιτσάρης** (1843 - 1892). Μολονότι βραχύβιος καὶ αὐτός, ὅπως καὶ ὁ Δρόσης, ἐπλούτησε τὴν χώραν μας μὲ μερικὰ ἐξαιρετὰ ἔργα. ἠκολούθησε τὸν ρεαλισμὸν, ἀλλὰ δὲν λείπει ἀπ' αὐτὸν ἡ ὑψηλὴ πνοὴ τῆς κλασικῆς τέχνης. Κατεσκεύασε πολλὰ, ἰδίως ἐπιτύμβια μνημεῖα.

5) **Δ. Φιλιππότης**, (1840 -1920) ἐκ Τήνου, διακριθεὶς ἰδίως εἰς τὴν παράστασιν προσώπων τοῦ καθημερινοῦ βίου, εἰς τὰ ὁποῖα διακρίνει τις τὰς ἐξαιρετοὺς ἀνατομικὰς του γνώσεις (« Εὐλοθραύστης », « ὁ Μικρὸς ψαράς », « ὁ θεριστής »).

6) **Γ. Βιτάλης** (1840 - 1901), νεοκλασσικός. Ἔργον του σημαντικὸν ὁ ἀν-

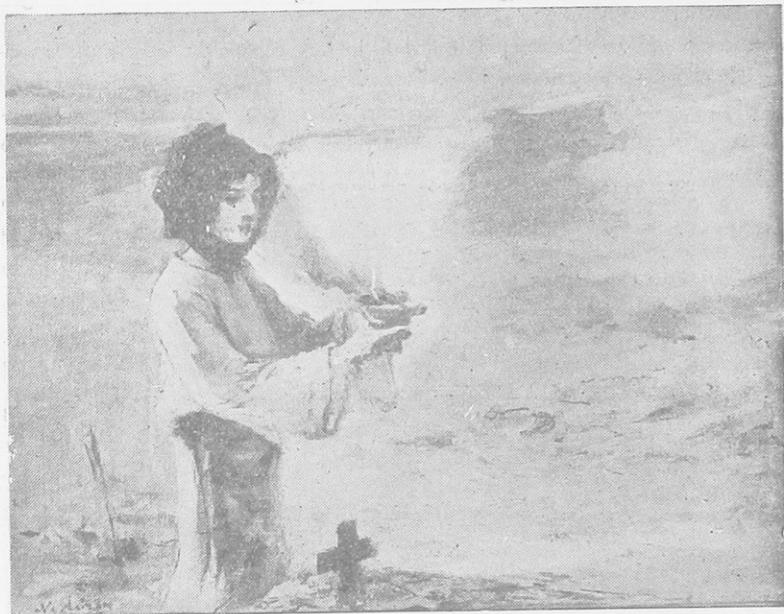
βίωσε τὴν 15ην Σεπτεμβρίου 1938. Ὁ ἐξάιρετος αὐτὸς καλλιτέχνης εἶχε σκληρὰν μοῖραν, καταδικασθεὶς νὰ διέλθῃ τὸ περισσότερο τοῦ βίου του ὡς φρενοβλαβὴς εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα. Ἀνακτῆσας τὴν πνευματικὴν του διαύγειαν καὶ τὴν δημιουργικὴν του

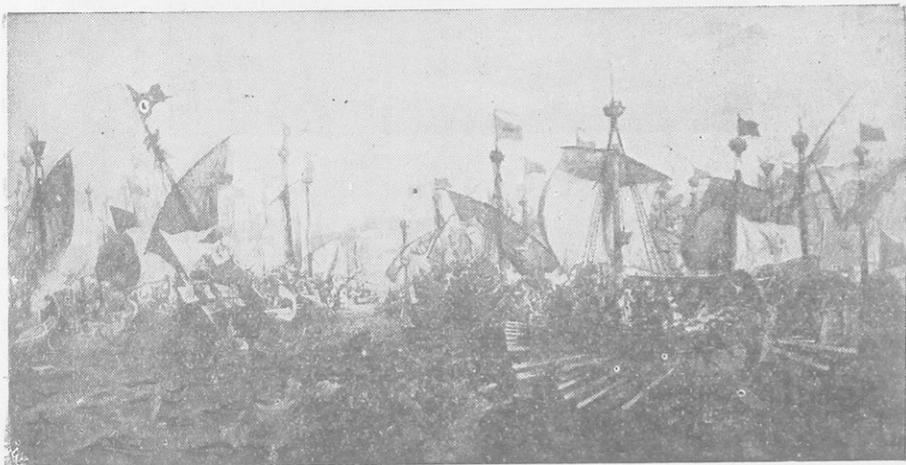
Γ. Ἰακωβίδης: « Τὸ μπάιο τοῦ μικροῦ ».

ἔμπνευσιν ἐγκατεστάθη πρὸ τοῦ τελευταίου πολέμου εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου καὶ ἀπέθανεν εἰς βαθὺ γῆρας. Εἶναι πραγματικὸς δημιουργὸς καὶ κάμνει κατάπληξιν ἡ δυνάμεις του εἰς τὴν ἔκφρασιν καὶ ἡ ψυχικότης τοῦ ἔργου του. Ἔργα του : « ἡ Κοιμωμένη », « ὁ Σάτυρος παιζῶν μὲ τὸν ἔρωτα », « ἡ Φιλόστοργος μήτηρ » κ. ἄ.

- 8) **Κ. Δημητριάδης** ἐκ Στενημάχου (18811944)-.
- 9) **Θ. Θωμόπουλος** ἐκ Σμύρνης (ἐγεννήθη τὸ 1878).
- 10) **Μιχ. Τόμπρος** ἐξ Ἀθηνῶν (ἐγεννήθη τὸ 1889).

Νικηφορου Λύτρα: «Τὸ λιβάνισμα».

Κ. Βολονάκη: «Ἡ ἐν Σαλαμινι ναυμαχία».

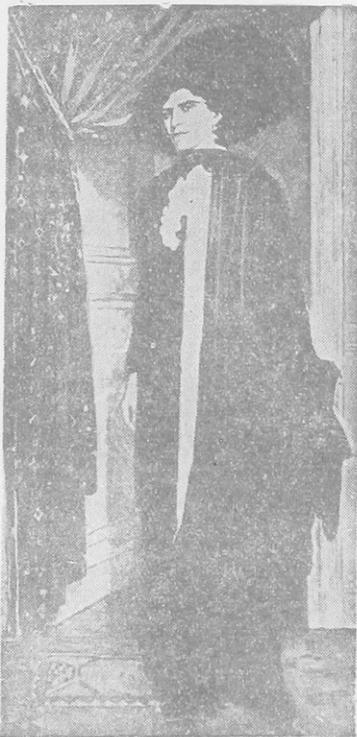
Οἱ δύο τελευταῖοι γλύπται εἶναι ἐκ τῶν ἐπιζώντων καλλιτεχνῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος καὶ ἐξακολουθοῦν μὲ πολὺν ζῆλον καὶ μὲ ἐπιτυλίαν τὴν γλυπτικὴν παράδοσιν τῆς χώρας μας.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας καὶ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος μας ἡ μόνη μουσικὴ ἦσαν τὰ κλέφτικα καὶ τὰ ἄλλα δημοτικὰ τραγούδια. Τὸ μέλος τῶν τραγουδιῶν αὐτῶν, τὸ ὁποῖον προῆλθεν ἀπὸ τὴν βυζαντινὴν μουσικὴν καὶ ἀνεμείχθη μὲ πολλὰ ἀνατολικὰ στοιχεῖα, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔλαβε χρῶμα καθαρῶς ἑλληνικὸν καὶ ἀπετέλεσε τὴν λαϊκὴν ἑλληνικὴν μουσικὴν. Ἡ μουσικὴ αὕτη δὲν ὕστερεῖ εἰς κάλλος καὶ εἰς τέχνην οὐδεμιᾶς ἄλλης.

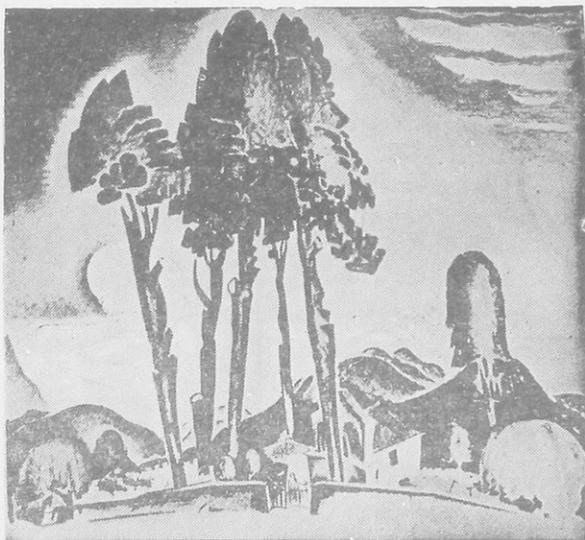
Ἡ εὐρωπαϊκὴ μουσικὴ καὶ ἡ διδασκαλία αὐτῆς διὰ πρῶτην φορὰν ἦλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τοῦ Καποδιστρίου. Βραδύτερον ἐπὶ τῶν Βαυαρῶν καὶ τοῦ Ὀθωνος τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν ἤρχισεν ὁλονὲν καὶ περισσότερον νὰ ἐξοικειοῦται πρὸς τὴν εὐρωπαϊκὴν μουσικὴν. Χάρις εἰς τὴν στρατιωτικὴν μουσικὴν καὶ εἰς τὰ διάφορα μουσικὰ θέατρα, σοβαρὰ ἢ ἐλαφρά (μελόδραμα ἢ ὀπερέτα), ἤρχισε νὰ διαφραίνεται ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ πρὸς τὴν εὐρωπαϊκὴν μουσικὴν.

Ἡ πρώτη ἄνθις τῆς εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς εἰς τὸν τόπον μας εἶναι ἡ καντάδα, ἡ ὁποία ἐκ τῆς Ἑπτανήσου τὸ πρῶτον διαδοθεῖσα εἰς τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα ἀπέληξεν εἰς τὴν ὠραίαν Ἀθηναϊκὴν καντάδα, ἡ

Κ. Παρθένη: «προσωπογραφία τῆς κ. Π.»

ὅποια ἀνεπλήρου τὴν χορψιδίαν τῶν ἄλλων λαῶν καὶ ἐγνώρισεν ἡμέρας δόξης. Τὰ μελωδικώτατα τραγούδια τῆς ἑλληνικῆς καντάδας, τὰ ὅποια ἦσαν ἐνδεδυμένα τὸ ἔνδυμα τῆς εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς τέχνης, εἶναι πλήρη ἑλληνικοῦ ἀρώματος καὶ δροσερότητος, ἡ ὅποια πολλὰ ὑπισχνεῖτο διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς μουσικῆς. Ἀλλὰ ἡ καταπληκτικὴ πρόοδος τῆς μουσικῆς εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ἡ ραγδαία εἰσόρμησις αὐτῆς εἰς ὅλας τὰς χώρας ἐδη-

Κ. Παρθένη: « Τὸ ἐκκλησάκι πού ἔμοιαζε μὲ λογισμό κρυφὸ ».

Ὁ Παρθένης εἶναι ὁ εἰσηγητὴς καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἐμπρεσιονισμοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα, περὶ τοῦ ὁποίου ἴδε ὑπόμνημα εἰκόνας σελ. 261 καὶ 262.

μιούργησε καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα μίαν κίνησιν πρὸς τὴν καθαρὰν εὐρωπαϊκὴν μουσικὴν, ἡ ὅποια ἐπέφερε τὸ σταμάτημα τῆς ἐξελίξεως τῆς ἑλληνικῆς μουσικῆς. Ἐν τούτοις πολλοὶ Ἕλληνες μουσικοὶ, πραγματικοὶ δημιουργοί, διεῖδον τὸ κακὸν καὶ προσεπάθησαν ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ ἑλληνικῶν στοιχείων καὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς τεχνικῆς νὰ δημιουργήσουν ἔθνικὴν νεοελληνικὴν μουσικὴν. Ἀναφέρομεν τοὺς σημαντικωτέρους ἐξ αὐτῶν :

1) **Νικόλαος Μάντζαρος**, μελοποιήσας τὸν Ἑθνικὸν Ὑμνον καὶ γράψας μερικὰς θρησκευτικὰς συνθέσεις.

2) **Νικόλαος Μεταξᾶς** ἐκ Κεφαλληνίας, γράψας τὸ μελόδραμα *Μᾶρκος Μπότσαρης*.

3) **Παῦλος Καρρὲρ** ἐκ Ζακύνθου, συνθέσας διάφορα μελοδράματα ἑλληνικῆς ὑποθέσεως: *Μᾶρκος Μπότσαρης*, *Κυρὰ Φροσύνη*, *Μαραθῶν—Σαλαμίς*, *Δέσπω ἡρωὶς τοῦ Σουλίου* κ.τ.λ.

Λ. Δρόση: « Ὁ Βαρβάκης ».

Γ. Βιτάλη: « Ὁ Γλάδστον ».

4) **Σπυρ. Εὐνδᾶς** ἐκ Κερκύρας, συνθέτης τοῦ μελοδράματος, ὑποψήφιος βουλευτής.

Ὅλοι οἱ ἀνωτέρω καλλιτέχναι ἦσαν Ἑπτανήσιοι. Ἡ Ἑπτανήσος εἶχε γνωρίσει πολὺ ἐνωρίτερον τὴν εὐρωπαϊκὴν μουσικὴν καὶ πολὺ ἐνωρίως ἔκαμεν αὐτὴν κτῆμα τῆς. Ἡ νεωτέρα γενεὰ τῆς Ἑπτανήσου ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ δύο ἀξιολόγους μουσικὰς φυσιογνωμίας, τὸν Σαμάραν καὶ τὸν Λαυράγκαν.

5) **Σπῦρος Σαμάρας** ἐκ Κερκύρας, δραματικὸς μουσουργός,

τοῦ ὁποίου ἡ φήμη ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς Ἑλλάδος. Ἐκ τῶν μελοδραμάτων του καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν ἐσημείωσαν τὰ: *Flora mirabilis* καὶ *Made moiselle Belle Isle* πολλὰ δὲ ἐκ τῶν μικρῶν του τραγουδιῶν εἶναι γνωστότατα καὶ χαριέστατα.

6) **Διονύσιος Λαυράγκας** ἐκ Κεφαλληνίας, ὁ ὁποῖος ὄλην του τὴν ζωὴν κατηνάλωσεν εἰς τὴν ἰδέαν τῆς δημιουργίας ἐθνικοῦ μελοδράματος. Ὁ Λαυράγκας, δεξιότεχνος μουσικός, ἠθέλησε νὰ ἀναπτύξῃ ἑλληνικὰ θέματα διὰ τῆς εὐρωπαϊκῆς τεχνικῆς καὶ ἔδωκε μερικά ἀξιόλογα δείγματα τῆς προσπάθειάς του αὐτῆς: *Εἰσαγωγὴ καὶ Φοῦγκας*, *Σουίτα* καὶ τέσσαρα μελοδράματα, *Μάγισσα*, τὰ Δύο ἀδέλφια, *Διδῶ*, *Λυτρωτής*.

7) **Ναπολέον Λαμπελὲτ** καὶ ὁ νεώτερος ἀδελφὸς **Γεώργιος Λαμπελὲτ**. Ὁ πρῶτος ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν λαϊκῶν τραγουδιστῶν καὶ συνθετῶν ἐλαφρᾶς μουσικῆς, ἐνῶ ὁ δεύτερος ἐπίστευσεν εἰς τὴν δημιουργίαν ἐθνικῆς μουσικῆς καὶ συνέθεσε τὸ ἀξιόλογον ἔργον *Γιορτὴ*, τὸ ὁποῖον ἔχει ἑλληνικὸν χρῶμα.

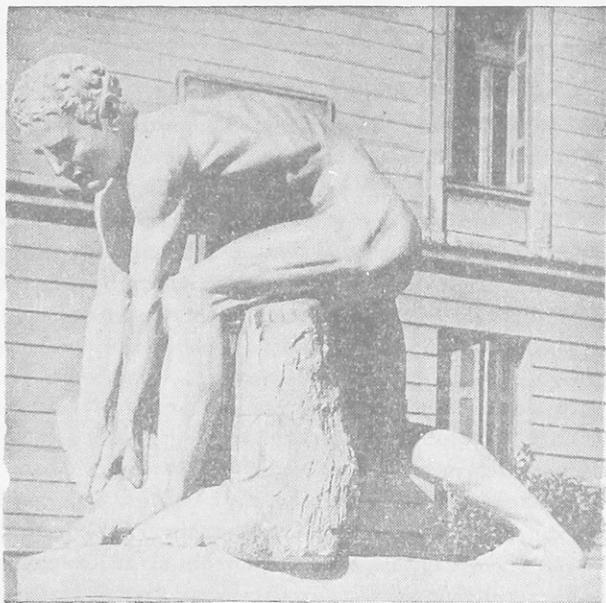
Λ. Φυτάλη:

«Ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος Ε΄».

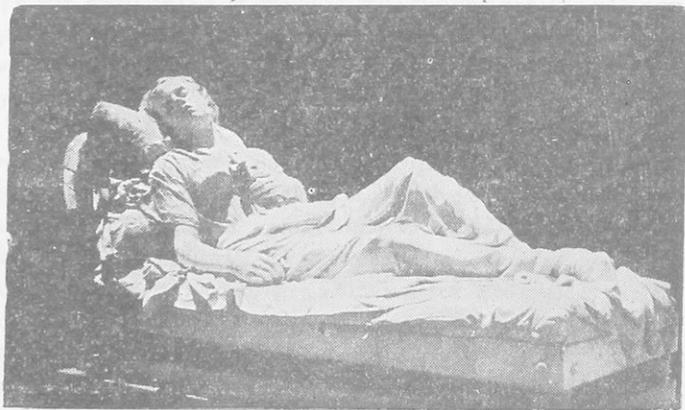
φωνικὰ ἔργα: *Λεβεντιά* καὶ ἡ συμφωνία τῶν Ἀνίδεων καὶ καλῶν ἀνθρώπων.

8) **Κόκκινος καὶ Στρουμπούλης**, ἄμφότεροι ἠσχολήθησαν μὲ τὸ ἑλληνικὸ τραγούδι. Τὰ ωραιότερα τραγούδια των ἐκτελοῦνται καὶ σήμερον μὲ πολλὴν ἀγάπην.

9) **Μανώλης Καλομοίρης**, ὁ ὁποῖος ἔθεσεν ὡς δόγμα πίστεως τὴν δημιουργίαν ἐθνικῆς μουσικῆς καὶ μὲ τὸ πνεῦμα αὐτὸ εἰργάσθη πάντοτε. Ὑπῆρξε ἐκ τῶν μᾶλλον πολυγράφων ἑλλήνων συνθετῶν. Γνωστότατα εἶναι τὰ δύο του μελοδράματα: *Πρωτομάστορας* καὶ *Δακτυλίδι* τῆς μάννας καὶ δύο του μεγάλα συμφωνικά ἔργα: *Λεβεντιά* καὶ ἡ συμφωνία τῶν Ἀνίδεων καὶ καλῶν ἀνθρώπων.

Δ. Φιλιππότι: «'Ο ξυλοθραύστης».

Γιαννούλη Χαλεπά: «'Η κοιμωμένη».

Ἐπίσης τὴν ἴδιαν ὁδὸν πρὸς δημιουργίαν ἐθνικῆς μουσικῆς βαδίζουσι οἱ μουσικοὶ **Μάριος Βάρβογλης, Γεώργιος Σκλάβος**, ὁ δὲ **Αἰμίλιος Ριάδης** ἐκ Μακεδονίας, ἀποθανὼν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἔγραψεν ὠραιότατα τραγούδια, εἰς τὰ ὁποῖα μετεχειρίσθη μακεδονικὰ λαϊκὰ μοτίβα. Ὁ **Σπ. Σπάθης** ἠσχολήθη μὲ τὴν ἑναρμόνισιν τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς. Ἄλλοι ἀξιόλογοι μουσικοὶ εἶναι ὁ **Πέτρος Πετρίδης, Γεώργιος Πονηρίδης, Δημ. Λεβίδης κ.ἄ.** Ὁ δὲ **Δημήτριος Μητρόπουλος** (1896 - 1960), ἐκτὸς τῆς μεγάλης του μουσικῆς μορφώσεως καὶ τῆς ἐξαιρετικῆς του ἐπιδόσεως εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ τὴν σύνθεσιν, ἀπέκτησε διεθνή φήμην ὡς διευθυντῆς ὀρχήστρας.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ τέρας τῆς νεωτέρας ἱστορίας, ἀφοῦ ἐγνωρίσαμεν τὰς περιπετείας τοῦ Ἔθνους μας, τὸν ἔνδοξον ἀγῶνα του ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας καὶ τὸν ἐλευθέρου βίου ἑκατὸ περίπου ἐτῶν. Μολονότι εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἐθνῶν περίοδος ἑκατὸν ἐτῶν δὲν εἶναι μακρά, ἐν τούτοις τὸ Ἔθνος μας κατὰ τοὺς ὀλίγους αὐτοὺς χρόνους ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ σημαντικωτάτας προόδους καὶ δύναται νὰ εἶναι ὑπερήφανον, διότι ἑνωρὶς κατέλαβε τὴν προσήκουσαν θέσιν μεταξὺ τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης. Ἄν μάλιστα λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ Ἑλλάς μετὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ 1821 ἐξῆλθε τελείως κατεστραμμένη καὶ ἐξητλημένη καὶ ὅτι ἔπρεπε τὸ πᾶν νὰ δημιουργήσῃ ἐκ τοῦ μηδενός, ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἀληθὲς θαῦμα ἐπετελέσθη καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη μας πρὸς τὰς προγενεστέρας γενεὰς πρέπει νὰ εἶναι μεγάλη.

Ἡ σημερινὴ Ἑλλάς ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ εἰς τὸν πολιτισμένον κόσμον κράτος ὀργανωμένον, γεωργίαν, ἐμπόριον, βιομηχανίαν καὶ γενικῶς οἰκονομίαν ποῦ συναγωνίζεται τὴν οἰκονομικὴν κίνησιν τῶν προηγμένων κρατῶν· ἐπίσης πνευματικὴν πρόοδον καὶ καλλιτεχνικὴν ἐπίδοσιν ἐφάμιλλον πρὸς τὴν εὐρωπαϊκὴν καὶ ἀνταξίαν τῆς ἱστορικῆς μας παραδόσεως. Ὁ ἑλληνικὸς τέλος λαὸς, ὁ ἄλλοτε πτωχός, ἀμόρφωτος καὶ περιφρονημένος ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν, σήμερον εὐρίσκεται εἰς τὸν στίβον τοῦ συναγωνισμοῦ καὶ ἀγωνίζεται ὁμοῦ μετὰ τῶν πλέον ἀνεπτυγμένων λαῶν ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς τοῦ πολιτισμοῦ. Δὲν θὰ εἶναι μάλιστα ὑπερβολή, ἂν ἰσχυρισθῶμεν ὅτι ὁ ἐξαιρετικὸς ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι προωρισμένος νὰ ἀνασυστήσῃ καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν τὸν γνήσιον ἑλληνικὸν πολιτισμόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὅλοι ἀντλοῦν ὡς ἀπὸ ἀστείρευτον πηγὴν.

Αἱ παλαιότεραι γενεαὶ εἰργάσθησαν ὅσον ἦτο δυνατόν διὰ τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ μάλιστα μὲ δυσκολίας πολλάκις ἀνυπερβλήτους. Εἰς τὰς νεωτέρας γενεὰς ἐναπόκειται νὰ συνεχίσουν καὶ νὰ συμπληρώσουν τὸ ἔργον αὐτῶν καὶ ἰδιαιτέρως εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι περνοῦν ἀπὸ τὰ θρανία τοῦ ἐλληνικοῦ σχολείου. Θὰ συναντήσουν καὶ αἱ νεώτεροι γενεαὶ ἐμπόδια, ἴσως μάλιστα καὶ περισσότερα καὶ σοβαρότερα, ἀλλὰ οὐδέποτε πρέπει νὰ χάσουν τὴν αἰσιοδοξίαν καὶ τὴν πίστιν των εἰς τὸ μέλλον τῆς φυλῆς μας.

Ἡ πατρίς, ἡ ὁποία σᾶς ἔφερε μέχρι τοῦ σημείου αὐτοῦ καὶ σᾶς παρέσχε τὰ μέσα νὰ τελειώσετε τὸν γυμνασιακὸν σας κύκλον καὶ νὰ συνεχίσετε τὰς σπουδὰς σας καὶ εἰς ἀνωτέρας σχολὰς καὶ νὰ ἀποδύθητε εἰς τὸν κοινωνικὸν ἀγῶνα, ἔχει αὐτὴν τὴν ἀπαίτησιν ἀπὸ ὅλους σας, νὰ μὴ τὴν λησμονήσετε καὶ νὰ μὴ τὴν ἐγκαταλείψετε ποτέ.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ
ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΤΩΝ ΝΕΩΤΑΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

19ος Α Ι Ω Ν

1814		Ἴδρυσις Φιλικῆς Ἑταιρείας
1815		Συνέδριον τῆς Βιέννης
1820		Ἀνεξαρτησία Ν. Ἀμερικῆς
1823		Δόγμα τοῦ Μονρόε
1821		Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις
»	Φεβρουαρίου	22 Εἴσοδος Ὑψηλάντου εἰς Μολδαβίαν
»	Μαρτίου	23 Κατάληψις Καλαμῶν
»	»	Ἔγγραφον τῆς ἐπαναστατικῆς σημαίας ἐν Ἁγίᾳ Λαύρᾳ
»	Ἀπριλίου	10 Ἀπαγχονισμὸς Πατριάρχου
»	»	20 Μάχη Ἀλαμάνας. Θάνατος Διακού (23 Ἀπριλ).
»	Μαΐου	8 Μάχη Γραβιάς
»	»	13 - 14 Μάχη Βαλτετσίου
»	»	20 Πυρπόλησις φρεγάτας ἐν Ἐρεσσῶ (Παπανικολῆς)
»	Ἰουνίου	7 Μάχη Δραγατσανίου
»	Αὐγούστου	26 Μάχη Βασιλικῶν
»	Δεκεμβρίου	24 Πρώτη ἐν Ἐπιδαύρῳ Ἐθνικὴ Συνέλευσις
1822	Ἰανουαρίου	1 Τὸ Α' Σύνταγμα
»	»	12 Ἀλωσις Ἀκροκορίνθου
»	Μαρτίου	30 Καταστροφή τῆς Χίου
»	Ἰουνίου	6 - 7 Πυρπόλησις ναυαρχίδος ὑπὸ Κανάρη
»	Ἰουλίου	4 Μάχη εἰς Πέτα.
»	»	26 Μάχη Δερβενικίων. Καταστροφή τοῦ Δράμαλη
»	Νοέμβριος	Πρώτη πολιορκία Μεσολογγίου
1823	Μάρτιος	[Δευτέρα Ἐθνικὴ Συνέλευσις ἐν Ἄστρει
»	Αὐγούστου	11 Μάχη Καρπενησίου. Θάνατος Μάρκου Μπότσαρη
»	Δεκεμβρίου	24 Ἄφιξις Βύρωνος εἰς Μεσολόγγιον
1824	Μάρτιος	Ἐπέμβασις Μεχμέτ Ἀλῆ Αἰγύπτου
»	Ἀπριλίου	Καταστολὴ ἐπαναστάσεως Κρήτης

1824	Ἰουνίου	20	Καταστροφή Ψαρῶν
»	Αὐγούστου	28	Ναυμαχία Γέροντα
1825	Ἰανουάριος		Κάθειρξις Κολοκοτρώνη
»	Φεβρουαρίου	12	Ἀπόβασις τοῦ Ἱμπραήμ εἰς Πελοπόννησον
»	Ἀπριλίου	7	Μάχη παρὰ τὸ Κρεμμύδι
»	»	15	Β' Πολιορκία Μεσολογγίου
»	Μαΐου	20	Μάχη παρὰ τὸ Μανιάκι. Θάνατος Παπαφλέσσα
»	Ἰουλίου	4	Θάνατος Ὀδυσσεῶς Ἀνδρούτσου
1826	Ἰανουάριος		Γ' Ἐθνικὴ Συνέλευσις Ἐπιδαύρου
»	Ἀπριλίου	10 - 11	Ἔξοδος Μεσολογγίου
»	Ἰουλίου	6	Ἰουλιανὴ Σύμβασις Λονδίνου
»	Αὐγούστου	13	Κατάληψις Ἀθηνῶν ὑπὸ Κιουταχῆ
»	Νοεμβρίου	24	Φοινικὴ νύξ Ἀραχῶβης
1827	Φεβρουαρίου		Μάχη παρὰ τὸ Δίστομον
»	Μαρτίου	30	Ἐκλογὴ Καποδιστριαύ ὡς Κυβερνήτου
»	Ἀπριλίου	23	Θάνατος Καραϊσκάκη
»	»	24	Καταστροφή Φαλήρου
1828	Ἰανουαρίου	6	Κάθοδος Καποδιστριαύ εἰς Ἑλλάδα
1829	Μαρτίου	10	Πρωτόκολλον Λονδίνου
»	Ἰουλίου	11	Δ' Ἐθνικὴ Συνέλευσις ἐν Ἄργει
»	Σεπτεμβρίου	12	Μάχη Πέτρας
1830	Ἰανουαρίου	22	Β' πρωτόκολλον Λονδίνου
1831	Σεπτεμβρίου	27	Δολοφονία Κοποδιστριαύ
1832	Ἀπρίλιος		Ἐκλογὴ Ὅθωνος. Ἐθνικὴ Συνέλευσις ἐν Προνοίᾳ
1833	Ἰανουαρίου	25	Κάθοδος Ὅθωνος εἰς Ἑλλάδα
1833 - 1862			Βασιλεία - Ἀντιβασιλεία μέχρι τοῦ 1836
1834			Γερμανικὴ τελωνειακὴ ἕνωσις
1835			Ἀθῆναι πρωτεύουσα τοῦ ἑλληνικοῦ Βασιλείου
1837			Ἰδρυσις Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν
1843			Ἐπανάστασις 3ης Σεπτεμβρίου. — Σύνταγμα.
1848			Παρισινὴ ἐπανάστασις Φεβρουαρίου. — Ἐπανάστασις Μαρτίου ἐν Βιέννῃ καὶ Βερολίῳ. — Γερμανικὴ Ἐθνοσυνέλευσις. — Κοινοβούλιον Φραγκφούρτης
1852 - 1870			Ναπολέον Γ' αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων
1853 - 1856			Κριμαϊκὸς πόλεμος
1859			Ἰταλικὸς πόλεμος. — Ἐνωσις Ἰταλίας
1862			Ἐξέωσις τοῦ Ὅθωνος
1863 - 1913			Γεώργιος Α' βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων. — Σύνταγμα τοῦ 1863
1866			Γερμανοαυστριακὸς πόλεμος
»			Κρητικὴ ἐπανάστασις
1870			Βουλγαρικὴ Ἐξαρχία

1870 - 1871	Γαλλογερμανικός πόλεμος.— Γερμανική Ἐνωσις καὶ Αὐτοκρατορία
1877 - 1878	Ρωσοτουρκικός πόλεμος
1878	Συνθήκη τοῦ Βερολίνου
1881	Προσάρτησις τῆς Θεσσαλίας
1885	Σερβοβουλγαρικός πόλεμος
1897	Ἑλληνοτουρκικός πόλεμος 20ὸς Αἰ Ὄ Ν
1904 - 1905	Ρωσοἰαπωνικός πόλεμος
1908	Νεοτουρκικὴ ἐπανάστασις
1909	Ἐπανάστασις Γουδῆ
1912 - 1913	Βαλκανικός πόλεμος
1912	Κατάληψις Θεσσαλονίκης (26 Ὀκτωβρίου)
1913	Πτώσις Ἰωαννίνων (21 Φεβρουαρίου)
»	Συνθήκη Λονδίνου (17 Μαΐου)
»	Βουλγαρικός πόλεμος.— Εἰρήνη Βουκουρεστίου (28 Ἰουλίου).— Εἰρήνη Ἀθηνῶν (1 Νοεμβρίου)
1914 - 1918	Εὐρωπαϊκός πόλεμος
1939	Νέος παγκόσμιος πόλεμος

ΠΙΝΑΞ ΕΙΚΟΝΩΝ

1. Μέτερνιχ	σελ.	9
2. Μονρόε	»	11
3. Κουμπούρες	»	12
4. Αλέξ. Ύψηλάντης	»	16
5. Πιστόλες και σφαίρες	»	18
6. Χουρσίτ πασάς	»	24
7. Τὸ Λάβαρον τῆς Ἐπαναστάσεως	»	25
8. Ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός	»	26
9. Δίκροτον	»	28
10. Γολέτα	»	28
11. Σκούνα	»	28
12. Τρίκροτον	»	29
13. Κορβέτα	»	29
14. Φρεγάτα.....	»	29
15. Βρίκιον.....	»	30
16. Βρατσέρα	»	30
17. Δί Ἀθῆναι κατὰ τὸ 1819.....	»	33
18. Μάχαιρα - γιαταγάνι	»	34
19. Ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος Ε΄	»	36
20. Ἕλλην πολεμιστῆς τῆς ξηρᾶς	»	38
21. Νησιώτης πολεμιστῆς	»	38
22. Ὁ Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης.....	»	39
23. Ἡ ὑπογραφή τοῦ Πετρόμπεη	»	39
24. Σουλιώτης πολεμιστῆς	»	40
25. Ἑλληνικὴ ἐνδυμασία Ἀθηνῶν	»	40
26. Ἐνδυμασία περιχώρων Ἀθηνῶν.....	»	41
27. Ἐνδυμασία Τανάγρας.....	»	41
28. Ἐνδυμασίαι Θηβῶν.....	»	42
29. Ὁμῆρ Βρυώνης	»	42
30. Ὁ Διάκος.....	»	43
31. Ὁδυσσεύς Ἀνδρουτσοῦς.....	»	45
32. Ὑπογραφή καὶ σφραγίς τοῦ Ὁδυσσεύς	»	45

33. Ὁ Κολοκοτρώνης	σελ.	48
34. Ἡ σφραγὶς τοῦ Κολοκοτρώνη.....	»	48
35. Ἐνδυμασία Σαλαμίνης.....	»	49
36. Ἐνδυμασία Πόρου - Ὑδρας	»	57
37. Ἐνδυμασία Μυκόνου.....	»	57
38. Καρὰ Ἀλῆς.....	»	60
39. Κωνσταντῖνος Κανάρης	»	62
40. Ὁ Δράμαλης	»	67
41. Γουσσούφ πασᾶς	»	68
42. Μᾶρκος Μπότσαρης	»	72
43. Ὑπογραφή τοῦ Μ. Μπότσαρη.....	»	72
44. Δημήτριος Ὑψηλάντης	»	74
45. Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος	»	75
46. Σφραγὶς Γερουσίας Δ. Ἑλλάδος	»	76
47. Σφραγὶς Πελοποννησιακῆς Γερουσίας	»	77
48. Καριοφύλια καὶ παλάσκα	»	78
49. Τὰ ὄπλα καὶ ἡ περικεφαλαία τοῦ Κολοκοτρώνη.....	»	82
50. Γεώργιος Κάνιγκ	»	87
51. Ὁ λόρδος Βύρων	»	90
52. Μεχμέτ Ἀλῆς	»	93
53. Ἀνδρέας Μιαούλης	»	96
54. Ὑπογραφή τοῦ Μιαούλη	»	97
55. Ἀκρόπρωρον τῆς ναυαρχίδος τοῦ Μιαούλη.....	»	98
56. Ὁ Ἴμπραημ.....	»	99
57. Παπαφλέσσας	»	102
58. Ὁ Κιουταχῆς	»	104
59. Δημήτριος Μακρῆς	»	108
60. Γεώργιος Καραϊσκάκης	»	110
61. Ἀκρόπρωρον «Θεμιστοκλέους»	»	116
62. Ἰωάννης Καποδίστριας	»	121
63. Σφραγὶς καὶ ὑπογραφή τοῦ Καποδίστρια.....	»	122
64. Σπυρίδων Τρικούπης	»	123
65. Ὁ βασιλεὺς Ὄθων	»	127
66. Ἡ βασίλισσα Ἀμαλία	»	129
67. Ἀκρόπρωρον «Καρτερίας»	»	132
68. Ναπολέον Γ'.	»	138
69. Καβούρ	»	143
70. Ὁθων Βίσμαρκ	»	148
71. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος Α'	»	157
72. Δημήτριος Βούλγαρης	»	158
73. Ἀλέξ. Κουμουνοῦδρος	»	159
74. Χαρίλαος Τρικούπης	»	169
75. Θεόδωρος Δηλιγιάννης	»	170

76. Παῦλος Μελάς	σελ.	174
77. Ἀβδούλ Χαμίτ	»	176
78. Ἐλευθέριος Βενιζέλος	»	179
79. Ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος	»	187
80. Λέων Γαμβέτας	»	194
81. Διῶρυξ τοῦ Παναγᾶ	»	210
82. Ὁ Πρόεδρος Οὐίλσον	»	233
83. Εὐγένιος Ντελακρουά	»	248
84. Αἱ σφαγαὶ τῆς Χίου (Ντελακρουά)	»	250
85. Γουσταῦος Κουρμπέ	»	251
86. Μιλλέ	»	251
ἡ συνάντησις (Κουρμπέ)	»	252
88. Σταχυολόγοι (Μιλλέ)	»	253
89. Ἡ ποιμενίς (Μιλλέ)	»	254
90. Εἰς τὸν ἐξώστην (Μονέ)	»	255
91. Ἡ γέφυρα τοῦ Λουδίνου (Μονέ)	»	256
92. Βραδυὴ συντροφιά (Μέντσελ)	»	257
93. Τοπίον Ἀπενίνων (Μπέκλιν)	»	258
94. Ἀνδριάς τοῦ Βαττῶ (Καρπὼ)	»	259
95. Ὁ διανοούμενος (Ροντέν)	»	260
96. Ἡ γλυπτοθήκη τοῦ Μονάχου	»	261
97. Τὸ μέγαρον τοῦ Ράιχσταγ τοῦ Βερολίνου	»	262
98. Ἡ Ὀπερα τῶν Παρισίων	»	263
99. Θέατρον τῶν Ἑλλήνων	»	264
100. Σιδηροδρομικὸς σταθμὸς Λειψίας	»	264
101. Κρεμαστὴ γέφυρα	»	265
102. Οὐρανοξύστης	»	266
103. Διῶρυξ τῆς Κορίνθου	»	272
104. Ὁ Σολωμὸς	»	275
105. Ἀριστοτέλης Βαλακρίτης	»	276
106. Κωστῆς Παλαμᾶς	»	279
107. Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης	»	280
108. Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν	»	282
109. Ἀκαδημία Ἀθηνῶν	»	283
110. Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη	»	283
111. Μέγαρον Δουκίσσης Πλακεντίας	»	284
112. Παναθηναϊκὸν Στάδιον	»	284
113. Ναὸς Ἀγίου Παύλου Κορίνθου	»	285
114. Νικόλαος Γύζης	»	286
115. Τὸ κρυφὸ σχολεῖν	»	288
116. Τὸ τάμα (Γύζη)	»	289
117. Τὰ πρῶτα βήματα (Ἰακωβίδου)	»	290
118. Τὸ μπάνιο τοῦ μικροῦ (Ἰακωβίδου)	»	291

119. Τὸ λιβάνισμα (Λύτρα)	σελ.	292
120. Ἡ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχία (Βολονάκη).....	»	292
121. Προσωπογραφία τῆς κ. Π. (Παρθένη)	»	293
122. « Τὸ ἐκκλησάκι ποῦ ἐμοιάζε μὲ λογισμὸ κρυφὸ » (Παρθένη)	»	294
123. Ἀνδριάς Βαρβάκη (Δρόση).....	»	295
124. Ἀνδριάς Γλάδστονος (Βιτάλη)	»	295
125. Ἀνδριάς Γρηγορίου Ε' (Φυτάλη).....	»	296
126. Εὐλοθραύστης (Φιλιππότη)	»	297
127. Κοιτωμένη (Χαλεπᾶ)	»	297

ΠΙΝΑΞ ΧΑΡΤΩΝ

1. Χάρτης Βλαχίας καὶ Μολδαβίας.....	σελ.	21
2. Χάρτης Ἐπαναστάσεως Βορείου Ἑλλάδος.....	»	53
3. Χάρτης τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.....	» 80 -	81
4. Χάρτης τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνεξαρτησίας.....	»	119
5. Ἐνωσις τῆς Ἰταλίας.....	»	144
6. Ἐνωσις τῆς Γερμανίας	»	150
7. Χάρτης τῆς συνθήκης τοῦ Βερολίνου.....	»	165
8. Ἡ Βαλκανικὴ μετὰ τὴν συνθήκην τοῦ Βουκουρεστίου	»	192
9. Ντομίνιον τοῦ Καναδά	»	198
10. Ἀγγλικοὶ Ἰνδοὶ	»	199
11. Νοτιοαφρικανικὴ Ἐνωσις.....	»	200
12. Γαλλικὴ Ἰνδοκίνα	»	203
13. Γαλλικαὶ ἀποικίαι Ἀφρικῆς	)	204
14. Ἐπιχειρήσεις τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς	»	206
15. Πολιτικὴ διαίρεσις τῆς Εὐρώπης τὸ 1919	»	235

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	σελ.	5
Κεφάλαιον Α' Εἰσαγωγή		
» Β' Ἡ κατάσταση εἰς τὴν Εὐρώπην μετὰ τὸ Συνέδριον τῆς Βιέννης	» 7 - 12	
» Γ' Ἡ φιλελευθέρα κίνησις εἰς τὴν Βαλκανικὴν... ..	» 13 - 19	
» Δ' Ἡ Μεγάλη Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις	» 19 - 34	
» Δ' Πρώτη φάσις τοῦ ἀγῶνος.— Ἡ πάλη πρὸς τὸν Σουλτᾶνον.....	» 35 - 73	
1) Ἐδραίωσις τοῦ ἀγῶνος	» 35 - 72	
2) Ἐπανάστασις εἰς τὴν Β. Ἑλλάδα	» 51 - 58	
3) Ἀπόκρουσις τῆς τουρκικῆς ἐπιθέσεως.....	» 59 - 72	
» Ε' Διοικητικὴ ὀργάνωσις.— Ἐμφύλιος πόλεμος... ..	» 73 - 91	
» ΣΤ' Ἡ Εὐρώπη ἀπέναντι τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.....	» 83 - 92	
» Ζ' Δευτέρα φάσις τοῦ ἀγῶνος.— Ἡ λύσις	» 92 - 120	
» Η' Τὸ ἑλληνικὸν κράτος	» 121 - 133	
» Θ' Ἡ Εὐρώπη μέχρι τοῦ 1870.— Ἀγὼν κατὰ τῆς ἀντιδράσεως	» 134 - 151	
1) Γαλλία	» 134 - 137	
2) Ἀγγλία	» 138 - 140	
3) Ἰταλία	» 141 - 144	
4) Γερμανία καὶ Αὐστρία	» 145 - 151	
» Ι' Τὸ Ἀνατολικὸν ζήτημα καὶ ἡ συνταγματικὴ βασιλεία εἰς τὴν Ἑλλάδα	» 152 - 180	
» ΙΑ' Μεγάλη κρίσις τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος.— Ὁ Βαλκανικὸς πόλεμος	» 181 - 192	
» ΙΒ' Οἱ χρόνοι τοῦ νέου ἱμπεριαλισμοῦ.....	» 193 - 215	
1) Περίοδος τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἰσορροπίας.....	» 193 - 196	
2) Ἡ διεθνὴς πολιτικὴ	» 197 - 215	

Κεφάλαιον	ΙΓ'	Ὁ Παγκόσμιος πόλεμος	σελ. 216 - 237
»	ΙΔ'	Ἐπιστήμαι—Γράμματα—Τέχναι τὸν 19ον καὶ 20ὸν αἰῶνα.....	» 238 - 266
	1.)	Αἱ ἐπιστήμαι.....	» 238 - 242
	2.)	Λογοτεχνία	» 242 - 249
	3.)	Τέχναι—Μουσική	» 249 - 266
»	ΙΕ'	Αἱ πρόοδοι τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος.....	» 267 - 299
		Χρονολογικὸς Πίναξ	» 300 - 302
		Πίναξ Εἰκόνων καὶ Χαρτῶν.....	» 303 - 306
		Περιεχόμενα	» 307 - 308

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΣΙΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΥΔΑΚΗ

Ἐπιμελητὴς ἐκδόσεως: Κ. Ι. ΚΑΥΚΗΣ (ἀπ. Δ.Σ. Ο.Ε.Σ.Β. 1202/14-4-62)

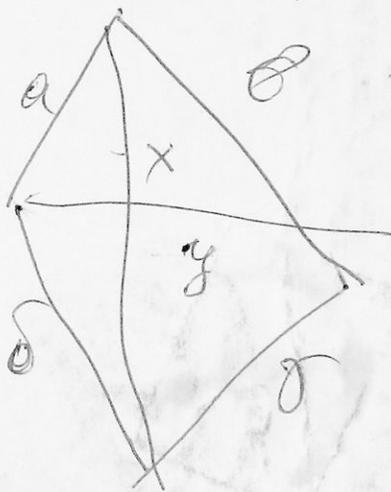
Τὰ ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου φέρουν τὸ κάτωθι βιβλιοσημον, εἰς ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος αὐτῶν.

Ἐντίτυπον στερούμενον τοῦ βιβλιοσήμου τούτου θεωρεῖται κλεψίτυπον. Ὁ διαθέτων, πωλῶν ἢ χρησιμοποιοῦν αὐτὸ διώκεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 7 τοῦ Νόμου 1129 τῆς 15)21 Μαρτίου 1946. (Ἐφ. Κυβερ. 1946, Α' 108)

ΕΚΔΟΣΙΣ I', 1962 (V) — ΑΝΤΙΤΥΠΑ 15.000 — ΣΥΜΒΑΣΙΣ 4099 / 19-4-62

Ἐκτύπωσις — Βιβλιοδεσίς: Τ. ΡΟΥΤΣΙΠΣ & ΣΙΑ — Λεωνόπου 3 — Ἀθήναι

$$a^2 = a^2$$

$$4b^2 - 2ab \cdot \cos$$

$$E = \frac{1}{4} [4x^2y^2 - (b^2 + a^2 - c^2 - d^2)^2]$$

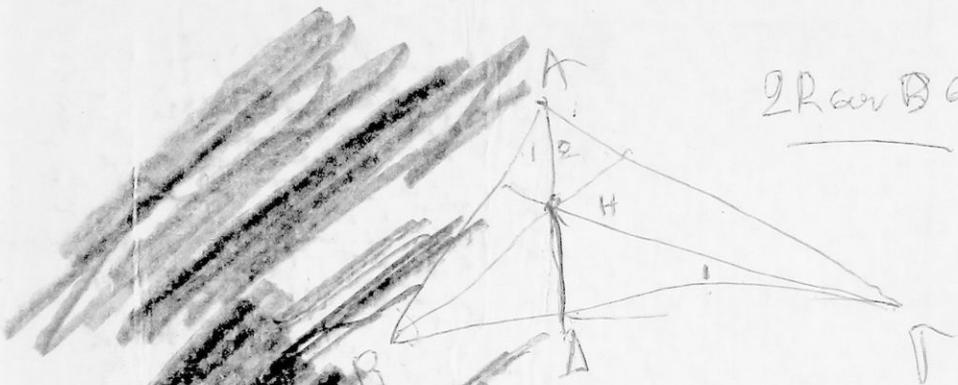
$$16E^2 = 4x^2y^2 - (b^2 + a^2 - c^2 - d^2)^2$$

$$16E^2 = 4x^2y^2$$

$$16E^2 =$$

$$E = \frac{1}{2} xy \cdot \sin$$

2R αν B αν Γ

~~HA - (AT) ε Γ =~~
~~2 (AT) ε Γ = 4 A, B, C, D~~
~~ε - 2 A, B, C, D, E, F, G, H, I, J, K, L, M, N, O, P, Q, R, S, T, U, V, W, X, Y, Z~~

ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

